

БРАЙЪН ХЕЙГ ИГРА ЗА МИЛИАРДИ

Превод от английски: Владимир Германов, 2010

chitanka.info

На Лиса, Брайън, Пат, Дони, Ани.

1

Абдула се раздвижи и промуши по-навътре в тъмната мръсна дренажна шахта. Денят беше горещ, почти непоносим, макар че тук долу беше малко по-добре. Той пое дълбоко въздух, наостри уши и се заслуша съсредоточено, за да чуе шума от мощните машини.

Хади, най-добрият му приятел от дванайсет години, а понастоящем партньор в престъплението, се беше скрил в стая на третия етаж на голямата сграда, изоставена още по време на бомбардировките. От поколения тя принадлежеше на клана Фадити — частен анклав, заобиколен от разкошни градини, за които се грижеха половин дузина работници.

Фадити бяха по-богати от всички останали. И рядко пропускаха възможност да ти го покажат. Големи, скъпи вносни коли, специални учители за безумно разглезените им деца. Всяко лято заминаваха на дълги луксозни почивки из хладните хълмове на Ливан.

Хади беше стигал най-много до съседното селце, на три километра в южна посока — мизерно, потънало в мръсотия място, което напомняше на неговата собствена жалка купчина прахоляк и бетон, сред която живееше.

Според местния фолклор Фадити избягали от къщата си по време на американско въздушно нападение и били ударени съвсем слепешката от американска бомба. Пряко попадение. Ей така — бам! Пулверизирала ги на прах. И най-богатото семейство в града се превърнало в противно петно върху улицата.

В продължение на два дни голямата сграда била център на бурно веселие, при което мебелите, дрехите, кабелите слънчевите батерии от задния двор, дори прозорците били изкъртени и отнесени от развеселените съседи.

Аллах наистина има жестока, но справедлива страна. Абдула и Хади бяха репетирали номера си предния ден, преди вниманието им да се насочи към играта на футбол на три пресечки от там. Цял следобед подритваха топката, подарена на момчетата от квартала от един от

американските нашественици, едър мъж с тъмни очила, изгорял от слънцето, с широка, фалшива усмивка. Топката имаше странна форма. Скоро се оказа и безполезна — като че ли някой я беше хванал в двата края и я беше дръпнал толкова силно, че не беше успяла да върне кръглата си форма. При всяко ритане политаше в най-неочаквана посока, подскачаше, търкаляше се, пързеляше се в прахта. Каква гадост!

Американци! Кое ги караше да си мислят, че могат да завладеят и управляват тази страна, след като не можеха да направят една свята футболна топка?

Абдула опипа внимателно устройството в дясната си ръка — спусък, както го нарече мъжът, който го беше осигурил. Обаче не приличаше на спусък на оръжие. Абдула беше виждал доста такива, както се похвали на мъжа, а това тук определено не беше спусък. Онзи се ядоса, заби гадния си пръст в корема му и му напомни кой дава парите. Щяло да се казва както той искал. Е, каквото и да беше това нещо, пасваше идеално в малката длан на Абдула. То по никакъв начин не беше свързано с голямата бомба, мушната в контейнера за боклук от другата страна на улицата. Никакви жици, никакви детонатори — нищо. Мъжът обаче се закле, че и най-лекото натискане ще предизвика кошмарна експлозия.

А после, предупреди го намръщено той, Абдула трябваше да хвърли спусъка и да бяга от там колкото го държат дебелия крака.

Мъжът, който говореше тези работи, Мустафа, беше пословичен неудачник, който беше влизал и излизал от затворите на Саддам смущаващо често. Беше опитвал фалшифициране, подкупи, грабежи, малко търговия с наркотици и се бе провалял с гръм и трясък във всичко.

Последният жалък опит на Мустафа да извърши престъпление беше обир на местен магазин, който бе приключил зле и все още размиваше старците в кварталното кафене. Продавачът прескочил тезгяха, измъкнал с лекота ножа от ръката на Мустафа и го забил в бедрото му. Мустафа изревал, от крака му рукнала кръв, опитал какво ли не, за да се измъкне. Продавачът седнал на гърба му и го удрял по главата, докато дойде полицията.

Предвид всичките му минали криминални деяния Мустафа получи двайсет дълги години в „Абу Граиб“, определено най-

кошмарната дупка от многото затвори на Саддам. Малцина издържаха там и десет години, а Мустафа, който беше дребен и определено несимпатичен, изглежда, имаше малки шансове да оцелее. Селото въздъхна облекчено и реши, че повече няма да го види.

Аллах обаче с безкрайната си мъдрост явно беше приготвил други пътища за дребния бандит. Само шест месеца по-късно, през трудните, напрегнати седмици непосредствено преди американската инвазия, Мустафа се намери изхвърлен отново на улицата заедно с останалите мошеници, сводници и похитители — като подарък от Саддам за американците.

Ако победят, да съжаляват.

Мустафа стана нов човек. Реформиран човек. Удивително е какво могат да постигнат няколко кратки мига. Сега носеше гъста черна брада и наричаше себе си ислямски воин, патриот, борец за свобода, който се бе посветил на борбата за освобождението на Ирак от омразния нашественик. Започна да носи Корана, макар и всички да знаеха, че не умее да чете и пише. Оказа се, че в затвора Мустафа срещнал нови приятели, щедри хора, които не бяха придилични и с радост плащаха по три хиляди щатски долара за всеки убит американец. Пет хиляди, ако се случеше трупът да е на офицер.

Самият Мустафа не участваше в играта на убиване. Предпочиташе да наема подизпълнители — всъщност използваше предимно малки деца, които да вършат мръсната работа. Особено му допадаха изхвърлените на улицата сирачета като Абдула и Хади, които имаха няколко много съществени предимства. Първо, те бяха бедни и неописуемо отчаяни. Второ, нямаха допълнителен багаж — никакви изнервени родители, ядосани братя, отмъстителни чичовци или роднини, за които да трябваше да мисли, ако нещо се обърка.

А при Мустафа нещата често се объркваха.

Абдула погледна нагоре. Хади махаше бясно с една ръка, а с другата сочеше като обезумял наляво. Това изобщо не беше сигналът, за който се бяха уговорили. Хади обаче беше на дванайсет, дребен за възрастта си, малко тъп и в моменти като този често се отнасяше. На тринайсет, Абдула беше далеч по-обръгнал, спокоен и амбициозен. Той убеди Хади да се заемат с тази нищо и никаква работа. Хади си придаваше важен вид, но си личеше, че умира от страх. Налагаше се Абдула да му напомня, че Мустафа е обещал да им даде петстотин

долара, ако направеха това нещо — богатство, което щяха да си разделят поравно.

Мустафа се кълнеше, че наградата за мъртви американци е шестстотин долара и заради честността си — защото бе религиозен човек в края на краищата — щял да вземе за себе си само някакви си сто долара. Петстотин оставаха за тях само ако стиснеше малкото устройство, което сега беше в ръката му. Лесни пари.

Няколко момчета от квартала ги предупредиха, че Мустафа е известен мошеник и получава много повече за тази работа. Какво от това? Петстотин долара са цяло състояние. Щяха да се хранят добре една година.

Капитан Бил Форест хрускаше шумно чипс с аромат на барбекю. Преглъщаше с помощта на големи глътки бутилирана вода, която през изминалите двайсет минути от хладка бе достигнала почти точката на завиране. Денят беше ужасно горещ — не падаше под 46 градуса. Той копнееше да се измъкне от бронжилетката, да се наспи, да приключи обиколката. Мечтаеше за климатик, за сладолед, за дълги разходки в хладни гори, без някой да стреля по него или да се чуди как да го взриви.

Мисълта за седмица без потене — или взривове — изглеждаше невъобразима. Все пак той правеше всичко възможно да си я представи.

— Още две седмици в тази кочина! — шумно се оплака шофьорът му, редник Теди Дейвис, и удари волана с длан. — Знаеш ли какво ще направя веднага щом се върна в нормалния свят?

— Мисля, че знам. — Форест схруска шумно още един чипс. Защо пита? Същото, което се кълнях да направят всички от частта им. Да потърсят голи жени. Дебели, грозни, кльоцави, без значение — жени без дрехи, както и да изглеждат, каквито и да са, щяха да свършат работа. — Отваряй си очите какво става край пътя, Дейвис.

Шофьорът се вторачи напред. Същото направи и умът му.

— Има един дом с момичета, сър. Само на три къси пресечки от портала. Страхотни дами! Казват, че се събличали съвсем голи.

— Звучи обещаващо. И какво после?

— После... не знам. — Добър въпрос. — Ти какво ще правиш?

— Аз съм женен, нали така?

— Да. И какво?

— Значи, първо, няколко минути ще си поиграя с моите две малки дъщерички.

— Звучи забавно — отбеляза невярващо Дейвис.

— После... да, ще кача хубавата им майка горе, ще заключа вратата на спалнята и ще си поиграя и с нея.

Капитанът се усмихна. Дейвис също.

Бил Форест беше на двайсет и девет, едър, с широко мургаво лице и гъста черна коса. Бе играл като защитник в университетския футболен отбор на „Нотър Дам“ и този факт дълбоко впечатляваше хората му. Като на шега, между футбола и колежа, бе отделил известно време на школата за офицери от запаса. И макар че специалността му беше финанси и имаше амбицията да стане много богат и въпреки отсъствието на всякаква военна традиция в семейството му атмосферата в армията му беше харесала и беше решил да се пробва в пехотата — само за няколко години. Така си обеща тогава.

Последния ден от третата година щеше да каже „Чао, момчета“ и щеше да се отправи към Уолстрийт.

Парите щяха да дойдат по-късно.

През последната година в колежа се ожени за Джанет — най-страхотната мацка в Саут Бенд. Джанет беше руса, прекрасна и бременна, когато завършваха, после почти веднага отново забременя и роди две хубави руси момиченца, с десет месеца разлика, почти близначки, които много подхождаха на двойка борещи се с живота абсолвенти на „Нотър Дам“.

През третата година дойдоха 11 септември и войната и тогава Бил установи, че е невъзможно да изостави другарите си и страната си. Само още две години, някакви си двайсет и четири месеца, и тогава: „Адиос, бейби“, обеща той на Джанет. На петата година остана само „една лека обиколка във военната зона и повече никакво обръщане назад, скъпа“.

Джанет понасяше военните му увлечения с благородство и добре овладяно търпение. Харесваше другите военни съпруги и се радваше на сестринските чувства помежду им, породени от трудния живот. От друга страна, прашното, горещо място в Тексас беше далеч от очакванията ѝ. Джанет си беше градско момиче, родено и израснало в

централната част на Чикаго. Можеше да изтърпи натъпканите казармени помещения, прашните бури, дори лятната жега. Цялата обстановка обаче, очуканите пикапи и кънтри музиката, дразнеше сериозно северняшките ѝ сетива. Предпочиташе непрекъснат шум, трафик, човешки контакти и всички останали съмнителни постижения на градския живот.

Бил беше получил чудесно примамливо дългосрочно предложение от голяма финансова фирма в Ню Йорк — шумен, жив град, за който тя можеше само да мечтае. Съдружниците във фирмата, двама от които се оказаха ревностни запаленковци на „Нотър Дам“, обещаха да пазят мястото за Бил, стига да не прекали с търпението им. Само че на него му беше добре в армията. И тя не настояваше.

Всъщност не смееше. Съпругите на войниците от ротата му щяха да я обесят на портала, ако го беше направила. Войниците му го боготворяха. Бързият ум, който му помагаше във футбола, вършеше идеална работа и на бойното поле. Повече от единайсет месеца сражения досега. Единайсет дълги кървави месеца в някои от най-тежките бойни зони и гнойни рани на Ирак, без нито един от войниците му да се отправи на тъжно пътуване към дома в чувал. Другите роты от батальона бяха опустошени от жертви и погребения. Но не и ротата на Бил. Имаше няколко ранени, и то сериозно. По-добре в болницата обаче, отколкото в самотен гроб на хълма.

И сега оставаха само две седмици, а безупречното служебно досие изглеждаше на ръка разстояние. След цяла година трещящи бомби, снайперисти, стрелящи от леки коли, крайпътни засади, повече близки съприкосновения, отколкото им се искаше да си спомнят, бе изумително, че всички щяха да се приберат невредими у дома.

Жените им чукаха по три пъти на всяко парче дърво, което им се мернеше пред очите, стискаха заешки крачета талисмани и планираха голямо парти за деня, когато мъжете им най-после щяха да се приберат у дома.

Радиостанцията изпраща, капитан Форест взе микрофона и проведе дълъг успокояващ разговор. Сигурно бе поредният опит за овладяване на нервите на досадния лейтенант през четири коли назад в конвоя, реши Дейвис и едва съдържа презрителната си усмивка. Лейтенантът беше млад, „чисто нов“ и толкова изнервен, че клепачите му трепереха. Дечко със сополив нос, изпратен да смени закоравял в

сраженията взводен командир, загубил и двата си крака от граната. Тъжно. Още повече, че му оставаха само три седмици.

Сега горкият щеше да куцука до края на живота си с изкуствени крака.

На около километър напред се показва поредното малко, порутено, занемарено и обрулено от пясъка село. Каква тъжна, жалка пародия на държава, помисли си Дейвис не за пръв път и избърса потта, която се стичаше по лицето му. Беше рожба на една от най-бедните, затънтени дупки по Мисисипи и се бе надявал, че повече няма да вижда мизерия. Парите в къщата им се изсмъркваха през носа на баща му и покриваха сметките на майка му в бара. След училище той самият работеше във фабрика за обувки, трудеше се здраво в цеха за боядисване, но препълнената с разхвърляни вещи каравана, която наричаше „дом“, беше толкова малка, че родителите му винаги успяваха да открият парите му и да ги изхарчат както намерят за добре. Записа се в армията при първата възможност и избяга да търси нов живот. Сбогом, мамо, чао, тате — смъркайте и се наливайте до гроб.

Хъмвито им хлътна в коловоз и друсна много силно. Главите им се удариха в тавана и капитанът изруга.

— Съжалявам — промърмори Дейвис и се сви на седалката си, за не види намръщената физиономия, която знаеше, че ще получи в отговор. — Амортисьорите са заминали — добави той доста неубедително.

Разбира се, че амортисьорите бяха заминали. Мамка му, тази самоходна барака беше претоварена с толкова много чували пясък и импровизирано заварени стоманени плочи, че беше цяло чудо, че изобщо се движи. Хъмвито трябваше да бъде заменено с някой от новите модели с фабрично подсилена броня преди осем кошмарни месеца. Всеки месец започваше с обещанията, че фирмата, която доставя машините, щяла най-после да изпълни договора си. И всеки месец свършваше с изтъркани оправдания защо все още не го изпълнява.

Новата машина, която чакаха, имаше подсилено окачване и дебела подова броня, която даваше някаква надежда за оцеляване при бомбен взрив. След близо година обикаляне на иракските улици в този тънкокож смъртоносен капан бяха изоставили всяка надежда.

Сега просто се опитваха да оцелеят.

Хади подскачаше, ръкомахаше и жестикулираше, като че ли армия хапещи буболечки беше проникнала в гащите му.

Абдула се оттласна и се надигна още малко. Погледна нагоре към Хади и разпери ръце. Питаше — колко.

Хади показва малката си глава през прозореца и погледна надясно. Започна да брои с лявата си ръка. Най-накрая показва десет пръста, после размахва ръце като вятърна мелница.

Скрий се, искаше да му изкрещи Абдула. Дръпни се от този прозорец, поеми си дъх, отпусни се. Сега вече чуваше шумните двигатели и нямаше нужда от сигналите на приятеля си. Представяше си конвоя от мишени на по-малко от километър разстояние. Всеки момент американците щяха да стъпят на главната улица с огромните си машини като колона нахални патки и... да попаднат на мерника на Абдула.

Той си напомни да не бърза и да подбере момента точно. Никой не го гонеше. Дали да не гръмне някой от квадратните, странни на вид джипове, които наричаха „Хъмви“? Или бронирана машина „Брадли“?

Ако обаче имаше късмет, щеше да подпали пълен резервоар гориво. Взривът щеше да е чудовищно голям — огромно огнено кълбо, което щеше да се вижда от километри. Щеше да гори часове, а в селото да се говори за това със седмици. Той прогони муха от носа си и се замечта.

Беше избрал дренажната шахта с придирчивостта на майстор готвач. Шосето към селото водеше право към главната улица — тесен път без извивки, със сгради от двете страни, които щяха да отведат конвоя направо при Абдула. След дълго и внимателно обмисляне се беше настанил на двайсетина метра преди първото кръстовище, което беше и първа възможност за американците да сменят посоката.

Нямаха избор, освен да минат покрай Абдула и покрай смъртоносния контейнер за боклук на три метра встрани.

Абдула не можа да сдържи усмивката си. Каква зловеца изненада ги очакваше!

Четиримата мъже в роби надникнаха иззад парапета на покрива. Улицата беше безлюдна и тиха, без трафик, без безцелно скитащи се пешеходци. Идеална зона за нападение, идеален ден за убиване.

Преди три часа те търпеливо изчакаха да дотърят големия контейнер на място, после видяха как едно дребно хлапе влезе в изоставена сграда и след няколко минути се появи на един прозорец горе. Смяха се, когато едно по-едро, по-дебело хлапе се натъпка в тясната шахта.

Наблюдаваха и чакаха.

Бяха се качили на покрива предната нощ при пълна тъмнина. През последните седем часа между изпушените цигари и глътките чай заедно с отегчението, потенето и печенето под изгарящото иракско слънце бяха наблюдавали и чакали.

Шепнеха помежду си, спореха тихо, а понякога и разгорещено за качествата на бомбата долу. Щеше ли да свърши добра работа? Това беше жизненоважна проба, въпреки че този факт не беше съобщен на Мустафа и двете улични хлапета, които беше наел, за да свършат работата. Преструвките му на запален правоверен патриот не заблуждаваха никого. Мустафа беше чисто и просто егоист и мошеник. Наемник, който убиваше за пари, и само толкова.

Ако знаеше, щеше да иска повече пари. Може би много повече.

Бомбата беше от най-ново поколение, докарана нелегално от Иран преди седмица с множество гръмки декларации за разрушенията, които можеше да причини. Предполагаше се, че е направена така, че да се детонира по въздуха, макар че четиримата мъже на покрива нямаха понятие как точно щеше да стане това. Нито пък ги интересуваше. Иранският доставчик им обясняваше подробностите — разни неща за проникващи остриета, вторични взривове, звукови вълни и сигнални рецептори. Дълго преди да свърши, четиримата мъже вече се прозяваха и клюмаха.

Беше им все едно. Бърборкото си хабеше думите и им губеше времето. Те искаха да знаят само дали бомбата ще проработи. Дали ще има взрив? Щеше ли да им даде възможност да убият повече американци?

Единият от четиримата се придвижи малко напред. Намести видеокамерата на ръба, приближи със зума мястото точно пред

контейнера и натисна „Старт“. Запали цигара и зачака веселбата да започне.

Бил Форест заби нос в картата. Бяха на петдесет метра от селото, когато той посочи право напред към тясната улица.

— Карай напред до първото кръстовище и там свий вляво — каза той на Дейвис, който натисна спирачката и леко намали, както беше обичайно при навлизане в населено място.

Крайпътните бомби можеха да се скрият навсякъде — в трупове на животни, в стари коли, дори в плитки изкопи на самия път или някъде из пущинаците. Градовете и селата обаче предлагаха много повече възможности и бяха неизмеримо по-опасни.

— Каква дупка! — възкликна Дейвис. Улиците нямаха никаква настилка — просто прахолякът там беше отъпкан.

— Намали още — нареди Форест. Видът му беше тревожен и напрегнат.

— Защо?

— Виждаш ли някого на улицата? Местните винаги знаят кога е опасно да излизат вън.

Дейвис се огледа и видя няколко физиономии да надничат от прозорците.

— Най-горещото време на деня е. И аз бих се скрил.

Тогава изпраця радиото — същият млад лейтенант, същото жално скимтене. Капитанът поклати глава, погледна към тавана и взе микрофона.

— Слушай — каза на младия офицер. — Дишай дълбоко и се успокой. Опитвам се да оглеждам пътя, пречиш ми.

Дейвис се усмихна.

Абдула затаи дъх. Ръката му беше отпусната, докато гледаше как конвоят приближава контейнера. Мустафа му беше казал да не натиска спусъка прекалено рано. Било се случило вече два пъти с млади идиоти, обзети от възбуда или нерви, които бяха похабили бомбите, без да убият никого. Няма ли трупове, няма пари — беше ги предупредил

той със зла усмивка, която разкри кои зъби му бяха избили с ритник при един от многото му неуспешни опити да извърши престъпление.

Абдула погледна нагоре към Хади, който се бе навел през прозореца и извиваше врат, за да види големия взрив.

След миг първото превозно средство се изравни с контейнера. Абдула видя мъжете вътре — единият говореше по радиото, а другият, малко по-млад, се хилеше и държеше волана. Абдула реши да изчака кола с повече пътници, но в този момент ръката му сякаш придоби своя собствена воля и здраво стисна устройството.

Резултатът беше мигновен и поразяващ. Абдула почувства как взривът буквално го натика по-навътре в шахтата, като тапа в бутилка. Изпищя от болка и стисна очи, за да се предпази от сипещия се от пътя прахоляк. Ушите го боляха. Още не го знаеше, но тъпанчетата му бяха спукани.

Когато отвори очи, видя, че хъмвито се е преобърнало и се поклаща на една страна като огромна играчка, духната от вятъра. Джипът гореше и той усещаше горещината на пламъците дори и от петдесет метра разстояние. Видя как един едър мъж се промуши нагоре през страничната врата и отчаяно се мъчи да се измъкне от огъня. След миг падна на земята и запълзя напред само с ръце. Не би могъл да го направи по друг начин, защото краката му ги нямаше.

Едрият американец като че ли погледна Абдула право в очите със смесица от шок и разбиране. После се отпусна неподвижно за момент. Кървеше и страдаше. Абдула не чуваше, но ясно си представяше стоновете му и жалките му опити да диша. Видя как ръката му помръдна и се насочи към джоба на ризата. Извади нещо и се вторачи в него.

Абдула напрегна всички сили, за да се измъкне от шахтата и да пристъпи напред. Големият американец продължаваше да гледа нещото в ръката си и Абдула присви очи, за да види какво е. Явно онзи умираше и момчето искаше да разбере какво е последното нещо, което толкова отчаяно иска да види човек на косъм от смъртта.

Най-накрая Абдула се измъкна от шахтата. За своя изненада установи, че едва успява да ходи. От ушите му струеше кръв. Тръгна със залитане напред, докато не застана над американеца.

В ръката му видя снимка на привлекателна руса жена, прегърнала две малки руси момиченца, които се смееха.

2

Папката премина около заседателната маса четири пъти, докато тримата мъже я четеха, анализираха, обсъждаха, разглеждаха и преразглеждаха близо час.

Биографията на Джак Уайли задържа вниманието им през първите трийсет минути. Без съмнение бяха впечатлени. Бе завършил Принстън през 1988-а, после бе постъпил в армията, беше се сражавал в първата война в Залива и беше сменил бойните обувки с мокасини само няколко месеца след отекването на последния изстрел. Беше награден със „Сребърна звезда“ и „Бронзова звезда“ — като боец ветеран и истински герой. Няколко напрегнати години беше пил кока-кола в бизнес училището на Харвард, а после направо беше хлътнал в лабиринта на голяма фирма на Уолстрийт. През следващите десет години беше сменил още три големи фирми.

Няколко обаждания на техните хора, представили се за корпоративни ловци на кадри до тези фирми, показаха, че Уайли навсякъде се е представял като човек, който трудно намира покой, но неизменно носи късмет. Бившите му работодатели го описваха като приятен, умен, енергичен, но също така предпазлив и усърден — качества, които мъжете около масата много харесваха. Носел големи печалби където и да отиде. Това му качество им допадаше още повече. Успехът му бе осигурил множество предложения от конкурентни фирми и той без угризения бе избирал по-високото заплащане и по-високите длъжности.

През последните три години бил съдружник и вицепрезидент на „Колдрон Секюритис“ — малка елитна частна инвестиционна компания със солидна, макар и донякъде консервативна репутация.

Елитна, защото инвестирала само в средно големи печеливши компании. И целенасочено малка, защото била много придирчива. Наемала само най-добрите от добрите, само от петте най-реномирани бизнес училища, засипвала сътрудниците си с работа и ги подлагала на

непоносим натиск за период от пет-шест години, изхвърляла девет от всеки десет, а после глезела останалите с тлъсти бонуси и придобивки.

И консервативна, защото бягала от риска като от отрова.

Съдружникът Едуард Бланк вдигна пръст във въздуха и предположи доста пренебрежително:

— Сигурно са спечелили около два милиона миналата година.

— По-скоро пет — възрази Брайън Голайтли от стола вдясно. — „Колдрон“ имаха отлична година и Уайли е получил парче от съдружническия пай. Пет даже е малко.

Голайтли беше приел първото обаждане на Уайли и бе препратил предложението на горния етаж едва след няколко проверки. Биографията му беше получена с елегантен финт от фирмата за набиране на персонал, уредила прехвърлянето на Уайли в „Колдрон“. Естествено, информацията бе поверителна, но ловците на таланти искаха и занапред да правят бизнес с Капитол Груп. Услуга за услуга. Нарушаването на доверието си оставаше в края на краищата само дребна техническа подробност.

— Уайли не е женен — продължи Голайтли с подробности, които не бяха в папката. — Армейско хлапе, родено във Форт Бенинг, отличен успех до края на средното образование, на две точки от съвършените резултати в колежа. — След кратка пауза, добави: — В колежа е играл лакрос. В „Ол-Америка“, нападател, с нерви от стомана.

Другите двама мъже вдигнаха вежди. Академичните успехи, героизмът в сраженията и успехите в бизнеса бяха впечатляващи, но спортните занимания определено улучиха десетката.

Голайтли беше получил ценните подробности от състудент на Уайли от Принстън, с когото членуваха по една случайност в един и същ голф клуб. Онзи беше надут всезнайко и отчайващ досадник и на всичко отгоре играеше голф безобразно. Но, както се оказа, си струваше да изтърпи безкрайното му дърдорене и размахване на стика, сякаш сечеше дърва. Уайли играл и през четирите години, докато учел. Няма страх от нищо, имал светкавични рефлексии и бил много бърз около мрежата. През последната му година в колежа „Ол-Америка“ станал втори в страната. Освен това през тези четири години ходел и с едно и също момиче от специалност „Английска литература“, със страхотни крака и поетични очи, която сега се прехранвала, като

вкарвала сълзливи романчета в списъците на бестселърите. Казала му „чао“, когато завършили, и той избрал армията.

— И какво иска? — нетърпеливо попита Бланк и се размърда на стола си.

— Описа го само като възможност. „Невероятна възможност“, това бяха точните му думи. — Голайтли повтори отговора, който бе дал и предишните три пъти, когато Бланк бе попитал същото. Тази тайнственост бе отнела по-голямата част от последните трийсет минути. Той погледна часовника си. — След минута ще можеш да го попиташ лично.

Голайтли беше опитал да измъкне информацията от самия Уайли, но той учтиво и неизменно отказваше да му я даде. Поради някаква причина Уайли предпочиташе да стиска картите до гърдите си, докато не се срещне лично с момчетата от отдела по изкупуванията.

Отделът по изкупуванията с кредити беше острието на голямо и невероятно могъщо копие. В бизнеса, на който в компанията се гледаше като на военна операция, отделът играеше ролята на щурмови отряд. Всички бяха подбрани много старателно според апетита и неутолимата амбиция. Най-важното — членовете му трябваше да са хладнокръвни и безмилостни. Те сключваха сделките. Те откриваха целите и разбиваха вратите. Те откриваха слабостите и увеличаваха натиска, докато другата страна не отстъпеше и не приемеше цената, която Капитол Груп бяха решили да платят.

Заемаха купища пари и купуваха компании, почти винаги в тежко финансово състояние, после ги предаваха на отдел „Мениджмънт“, за да ги окастрят и очистят от замърсители, да ги преоборудват и да ги продадат, обикновено за три пъти повече от направените разходи. Понякога пет пъти повече. Единствено компаниите, които се окажеха безумно печеливши — и имаха всички шансове да останат такива, — биваха задържани и влизаха в нарастващия списък на постоянните владения на Капитол Груп.

Капитол Груп беше фабрика, и то невероятно печеливша. Беше частна — собствениците предпочитаха да е така и упорито отказваха да приберат милиарди, като пуснат акции на борсата. Предметът на дейност на компанията включваше смайващо разнообразие от

продукти — от автомобилни гуми и всевъзможни електронни устройства до самолетни двигатели и военно оборудване.

Но и никой не искаше да брой. Защо да си прави труд? Придобиваните фирми се сменяха толкова бързо, че би било безпредметно да се опитва.

Капитол Груп притежаваше производства, пръснати по целия свят — от Пенсилвания до Хонконг и Африка, и набираше капитал отвсякъде, където имаше натрупано богатство — Ню Йорк, Дубай, а напоследък дори от Москва, където бивши марксисти милиардери никнеха като гъби. На върха имаше двацет директори, четирийсет така наречени съдружници и четиристотин по-нисши мениджъри, които купуваха и наблюдаваха различни компании, които заедно осигуряваха работа на около триста хиляди души.

Ако обаче някой беше преброил, щеше да установи, че арсеналът на Капитол Груп в момента се състоеше от шейсет и две фирми. Числото се променяше всяка седмица и ако беше регистрирана на борсата, фирмата щеше да бъде оценена на 110 милиарда долара. По всякакви критерии цифрата беше главозамайваща и още по-забележителна за компания, основана само преди двацет години от няколко бедни, но безумно оптимистични бивши държавни служители.

— Мисля, че ще ни поднесе фирма за поглъщане — предположи Бари Колдуел, експерт-счетоводител, повикан на срещата в последния момент, за да се държи хладнокръвно и безкомпромисно. Негова специалност бяха таблиците. Жабешките му очи можеха да сдъвчат без остатък дебити и кредити, да преценят активи и пасиви, приходи и разходи и със светкавична скорост да дадат невероятно прецизна диагноза на корпоративното здраве или болест.

— В противен случай само ни губи времето — добави Бланк и удари с длан по масата. — Разбира се, че идва със сделка. Иначе защо ще настоява да се срещне с екипа ни?

— Време е — обяви Голайтли, стана, закопча сакото си и мушна папката в куфарчето си. Другите двама също станаха и закопчаха саката си.

Вратата се отвори. Джак Уайли влезе, размахал жълтеникавокафяво куфарче в едната си ръка, куп скици и графики — в другата. Беше по-висок, отколкото очакваха — може би около метър и осемдесет и пет. Забелязаха слънчевия загар, който свидетелстваше

за дълги часове на игрището за голф, и телосложението му, което пък показваше доста време във фитнеса. Гъста, пясъчноруса коса, прошарена по слепоочията, студени сини очи. Куфарчето и графиките се стовариха тежко върху масата. Обичайните ръкостискания и любезности бяха кратки и неискрени.

Тримата мъже бяха впечатлени. Без да го канят, Уайли седна на един стол, кръстоса небрежно дългите си крака, като че ли той беше собственикът тук, и предложи:

— Защо не седнете, за да започваме?

— Добра идея — отговори Бланк от името на всички. На четирийсет и пет, той беше най-възрастният и единственият съдружник в стаята. Искаше и Уайли да го разбере.

Сякаш по сигнал хубавичка секретарка надникна през вратата и каза:

— Добро утро, господа. Кафе, чай, безалкохолни напитки?

Уайли се усмихна учтиво и преди някой да успее да отговори, каза:

— Още не, благодаря. — Погледът му се насочи към лицата от другата страна на масата. — Първо нека разберем дали има какво да обсъждаме.

Да, да — още една добра идея, съгласиха се тримата от другата страна на масата. Ако срещата се окажеше провал, защо да удължават страданията си с принудени безсмислени разговори и напитки? По-добре бе набързо да го отпратят.

Бланк се подпря на лакти върху масата и пое инициативата.

— Значи сте съдружник в „Колдрон“?

— Да. Вече три години.

— Не познавам „Колдрон“. Малка е, нали? — С други думи имате късмет, че седите тук, с големите момчета, Джак — и не го забравяйте.

— Да. Всъщност много малка. — Джак пое топката в движение и кимна. — Харесва ни да мислим за себе си като за бутикова фирма. Много сме придирчиви. Гордеем се с гъвкавостта си и според нас е добре, че не сме големи. — След секунда се усмихна леко и добави: — Освен това така печалбата за съдружниците би била много по-малка.

Тримата от Капитол Груп се усмихнаха широко. Директното признание за алчност им хареса.

— В какво специализира вашата фирма? — попита Голайтли, сякаш не го бяха обсъждали цял половин час.

— Добър въпрос — отговори Уайли. — Инвеститорите ни са представители на стари наследени пари. Повечето са от Ню Йорк, Северен Ню Джърси и Ню Ингленд. Тези хора ценят състоянието си и искат така да бъде и занапред. Всяка година купуваме една-две фирми, не повече. Търсим добре управлявани компании със стабилни печалби, които имат нужда от неголям капитал, за да се разширят. Нищо вълнуващо. Формулата обаче е добра и работи.

Мъжете от другата страна на масата се усмихнаха леко и не положиха никакво усилие да прикрият насмешката си — тези хора живееха и умираха с мантрата да не поемат големи рискове и да не плащат високи цени. Типовете от „Колдрон“, изглежда, бяха шайка глезльовци. Играчи на дребно, които се борят за трохите.

— Не се ли задушавате така? — не можа да се сдържи Бланк. Очевидно него подобна ситуация би го вкарала в гроба.

Уайли се усмихна и не обърна внимание на обидата.

— Прекарах десет години в мелницата на по-големите фирми — каза той. — Десет години тичане по коридорите, петнайсетчасови работни дни, работа през уикендите, безброй прекъснати отпуски. Десет години сключване на висящи на косъм сделки посред нощ, опити да правим неща, до които дори не трябва да се приближаваш. Вие тук знаете как е.

Тримата кимнаха. Наистина знаеха.

— Работата не ме съсипа — продължи Джак, — но не мога да кажа и че ми доставяше удоволствие. Когато от „Колдрон“ ми предложиха да стана съдружник по бързата писта, приех с радост. Не забравяйте, че това е много спокойна фирма, в която не се действа под напрежение. Има чести и продължителни обеда, на които алкохолът не е забранен. Уикендите са нещо свято. Съдружниците нерядко подремват в кабинетите си. И защо не? Инвеститорите ни се радват при десет процента ръст годишно. Ако достигнем петнайсет, устройват ни лудо парти. — Той се усмихна леко на гладните акули срещу него.

И той, и те знаеха, че десет процента в Капитол Груп биха били оценени като катастрофа. Директорите щяха да настъпят педалите, да уволняват наред, а животът на оцелелите щеше да стане нетърпим. Това се беше случвало само веднъж преди дванайсет години. Беше

започнала болезнена рецесия. През онази година ръстът беше спаднал до някакви си осем процента. Бланк беше единственият в стаята, който помнеше онези времена. Погром, 365 дни нескончаем терор. Дванайсет мъчителни месеца, без почивни дни, цяла година непоносим стрес. Кръвното му налягане беше скочило с четирийсет пункта. Все още сънуваше кошмари за онези дни.

— Звучи чудесно — обади се Голайтли, очевидно без да го мисли.

— Да, нали? — отговори Джак със същата неискреност.

— Защо тогава не ни разкажете за неустойното предложение, с което се хвалите? — попита Бланк. След като разбра колко струва Уайли, беше време да започнат по същество.

— След малко, мистър Бланк. Искам предварително да ви кажа, че не сте единствените, с които разговарям. Разработил съм модел. Четири фирми отговарят на профила. Вашата е една от четирите и всяка или всичките могат да се окажат подходящи. Което не значи, че ще останат само четири фирми, но четири е идеалната бройка.

Небрежни кимвания от другата страна на масата. Стандартни приказки, общо взето, празни. Никой с капка ум в главата не би признал от самото начало, че Капитол Груп са единствени. Всички офертите идваха подправени с лека конкуренция и от Капитол Груп слушаха подобни неща непрекъснато. Добър опит, Джак...

Те се сбутаха под масата и си влязоха в ролята.

— Но отговаряме на изискванията? — предположи Бланк с изопнато лице, като че ли имаше какъвто и да било шанс да не отговарят.

— Възможно е да сте най-подходящите — съгласи се Джак добродушно.

— Какво облекчение.

— Да продължавам ли?

— Да, моля.

Джак спусна краката си на пода и се наклони напред.

— Преди няколко месеца вниманието ми привлече една фирма. На пръв поглед изглеждаше идеална за „Колдрон“ — средно голяма, печеливша, добре управлявана и успешно привличаше капитали. Шефът и главният им финансист обикаляха фирми като нашата.

— И ти се срещна с тях? — попита Голайтли.

Последва бързо кимване.

— Срещата не беше моя, но присъствах и аз. Шефът основал фирмата преди четирийсет и пет години. Започнал от нула, с труд, пот и голи ръце. Работата на живота му. Сега наближава осемдесет, има двама синове и дъщеря. Здравословното му състояние е сравнително добро, но все пак човекът е реалист. Преди да навърши шейсет, изкарал два инфаркта. Престанал да пуши и си следи холестерола, но в рода му няма дълголетници. Ще го наследи някое от децата му. Той иска да подготви почвата за бъдещи успехи.

— Значи фирмата е негова собственост?

— Не — отговори Джак. — Не точно.

— Тоест?

— На борсата е. Акциите му обаче са евтини. Чрез неговите и акциите на няколко приятели акционери той държи малко повече от половината капитал с право на глас.

Колдуел изведнъж се намръщи.

— Уайли, ако сте си свършили домашната си работа, би трябвало да знаете, че предпочитаме фирми, които не са на борсата.

— Всички ги предпочитат. По-малко усложнения, по-малко хаос.

— Плюс това — отбеляза вдървено Голайтли и също кимна — нямам усещането, че собствениците биха искали да се откажат от собствеността си. Споменахте, че старецът смята да остави фирмата на децата си. Капитол Груп по принцип не дели с никого. Ние купуваме и оттам нататък правим каквото намерим за добре.

Джак се облегна и отново кръстоса крака. Усмихна се на тримата мъже и си позволи малко повече дързост.

— Искате ли да чуете за какво става дума, или да тръгвам?

— Задаваме логични въпроси — отговори Голайтли. Тонът му не беше ни най-малко извинителен.

— Не. Заяждате се за дреболии, преди да сте чули главното.

— Не, ние...

— Брайън, ако си губя времето, по-добре да приключваме.

Бланк беше променил програмата си заради тази среща. Без нея щеше да му остане поне един час за убиване. Прокашля се и реши да го изслуша.

— Добре, продължавай.

— Добро решение. Както казах, това е средно голяма фирма. Приходите възлизат на около четиристотин милиона приходи и петдесет милиона печалба преди две години. Фирмата е жизнена и печеливша, но се конкурира в бизнес с нисък марж на печалбата. Търсеха сто милиона. Усещате ли накъде бия?

Тримата от Капитол Груп се спогледаха и свиха рамене. Нямаха представа.

Джак се усмихна малко по-дръзко.

— Попитах шефа какво смята да прави с тези пари. Половината били за разширяване на производствените мощности, една четвърт, за да наеме повече търговци, а остатъкът — за осъвременяване на някои системи.

— И какво тук те тревожи? — попита Голайтли.

— Според него фирмата му печели петдесет милиона годишно. Сметни, Брайън. Говорим за евентуални инвестиции от минимум сто и петдесет милиона.

— Е?

— Значи за петдесет милиона постигат същите цели, без да продават никаква собственост. За сто и петдесет биха могли да изградят съвсем нова компания.

Аргументът, изглежда, събуди някакъв интерес.

— Смяташ, че крият нещо? — попита Голайтли.

Джак кимна.

— Сигурен съм.

Съсредоточиха се върху устните му в очакване да чуят какво е било скрито.

Вместо това Джак каза:

— Мисля, че с удоволствие ще изпия едно кафе.

3

Жената се върна и донесе три кафета. Чашите бяха от фин порцелан с релефно изобразени инициали „КГ“ в златно. Джак поиска кафето си без захар и мляко. Отпи голяма глътка. Беше слабо и воднисто.

Счетоводителят поиска чай, също без подсладители или мляко. Пиеше го, като шумно сърбаше.

След като суетенето свърши, Бланк реши, че е време да поеме инициативата. Започна с въпроса:

— Ако това е невероятната възможност, защо съдружниците ти от „Колдрон“ не се възползват от нея?

— Мога ли да бъда откровен?

— Желателно е.

— Не е подходяща за тях. „Колдрон“ никога не прибегва до неприятелски изкупувания.

— Защо?

— Според съдружниците ми това е непочтено. В това отношение те са старомодни. Такива са и клиентите ни. Не искат да си цапат ръцете.

По подразбиране мъжете от другата страна на масата нямаха нищо против да се търкалят в калта.

— Ако това ви обижда, моля за извинение — кимна с разкаяние Джак.

Извинението беше излишно, тъй като никой не се бе почувствал ни най-малко обиден.

— Ние ли сме първата фирма, към която се обръщаш? — попита Бланк.

— Да. Но не си мислете, че ще бъдете последната.

— И защо ние?

Джак сякаш се замисли над въпроса за момент. Отпи голяма глътка кафе.

— Защото с онази фирма имате някои общи пазари — много важно качество за всеки, с когото се съюзявам.

— Защо това е толкова важно?

— Нямам намерение да коментирам засега този въпрос.

— Това ли е всичко?

— Не, има още. Капитол Груп очевидно слага на масата много — влияние, маркетингов капацитет, дълбоки джобове, репутация на фирма, която знае какво трябва да направи, за да победи. — И побърза да добави: — Което предлагат и няколко други фирми.

Бланк и Голайтли си намигнаха — очевидно с цел Джак да го забележи.

— Защо не се върнем на голямата тайна, която смяташ, че крие шефът?

— Добре. След срещата ни се поразрових. Колкото по-дълбоко навлизах, толкова повече се убеждавах, че шефът крие нещо. Показах се прав.

— Какво точно изрови?

— По-късно. След като се споразумеем, ще ви дам цялата информация.

Не ако, а след като. Като че ли зависеше от Уайли. С кого си мислеше този тип, че си има работа? Момчетата от Капитол Груп се спогледаха още няколко пъти. Бланк заби лакти на масата и се наклони напред.

— Слушай, Уайли, ние сме много заети хора. Мисля, че е най-добре да ни кажеш за какво става дума.

— Разбира се. — Джак се усмихна, сякаш за да каже: Кофти момент, но щом настояваш... — Шефът е инженер-химик. Той и хората му са работили в продължение на години върху нов продукт. Наричат проекта „Свещеният граал“. Поради причини, които ще станат ясни, през изминалите две години са хвърлили в него всичко, което имат. Работили са денонощно. През почивните дни, без отпуски, до късно през нощта, почти до смърт.

— Но така или иначе са го създали?

Джак кимна.

— За нещастие за тях това е нов пазар. Пазар, на който, струва ми се, фирмата им ще излезе много трудно. От друга страна, вие сте доминиращите играчи на този пазар.

— Слушай, Уайли, на всички нас тази неяснота започва да ни омръзва. Вече е време да ни кажеш какъв е този продукт — намеси се Голайтли и удари по масата. Явно изразяваше и мнението на колегите си.

— Щом искате. — Джак млъкна и остави напрежението да нарасне за момент. — Става дума за полимерно покритие. Нанасяш го върху бойна машина, всъщност върху всяко превозно средство, и то започва да се държи като седемдесетсантиметрова броня.

По лицата отсреща се изписа пълно безразличие. Бланк премести доста широкия си задник по-напред на стола. Голяма работа, говореше позата му.

— В момента пазарът е зает с подобни боклуци. Ако получавах по долар за всяка откачалка, която си въобразява, че е изобретила лека броня, щях да съм собственик на фирмата.

— Не съм казал, че е броня — възрази Джак търпеливо. — Ето кое е важното. Полимерът също така е и реактивен. Разбирате ли какво ви казвам?

Тримата едновременно свиха рамене.

— В него са включени милиони... за по-просто ще ги наречем топчета. С размер на мъниста. Концепцията е уникална и функционира прекрасно. Те се държат като експлозиви. Когато пробиващо острие се удари в полимера, топчетата експлодират навън. Представяте ли си физиката на това нещо?

— Защо не ни обясниш? — отвърна Бланк и създаде впечатлението, че може да напише учебник по въпроса.

Джак се облегна на лакти върху масата.

— Всеки път когато изобретим нов тип броня или усъвършенстваме някоя стара, лошите започват да търсят начин да се справят с нея. Това е дълга и безкрайна игра. Най-често в наши дни бронята се преодолява на етапи. Първо удря експлозив, който размеква или разкъсва повърхността, после пробиващо острие, което прониква през нея. Понякога целта не е да проникне през бронята, а да се обърне резултатът в твоя полза — и да се използва бронята срещу онези, които тя пази. Идеята е да се начупи на парчета, да се наруши целостта ѝ, а парчетата метал да се разлетят във вътрешността на превозното средство. Това е най-големият кошмар на танкистите.

— И онези топчета го предотвратяват? — попита Голайтли. Беше специалист в областта на отбранителната индустрия. За съжаление обаче разбираше от авиационни системи и това сега беше доста далеч от него.

— Точно така, Брайън. Топчетата експлодират навън, десетки хиляди едновременно. Силите им се обединяват, стават динамични. И спират всякакви проникващи остриета. Най-хубавото е, че няма никакви насочени навътре сили, тоест обшивката не се разкъсва.

— И просто боядисваш машината с това нещо?

— Малко по-сложно е, но, да, по същество е така. Нанасят се два слоя в стерилна среда под високо налягане. Десет часа за втвърдяване и — готово — еквивалент на седемдесетсантиметрова броня.

— И това покритие може да се нанесе върху... да кажем, хъмви?

— Разбира се. Хъмви, танк, бронетранспортър, колата на баба ти. Покритието е удивително. Ако го нанесеш върху цяло хъмви, общото му тегло ще се увеличи само със седем килограма и половина. Прилепващите свойства са фантастични.

— Патентовано ли е? — Голайтли зададе очаквания въпрос, засягащ всички нововъведения.

Джак явно го очакваше.

— С напредването на изследователската работа фирмата е регистрирала всеки пробив. Формулата е сложна и се получава чрез продължителен химически процес. Години работа и успехи, малки крачки напред, довели до невероятно изобретение. Общо говорим за двайсет и един щатски и шестнайсет одобрени международни патента.

— Питам дали цялостният продукт е патентован — каза Бланк грубо, като че ли Уайли се опитваше да избегне въпроса.

— Не, още не.

— Защо?

Джак се поколеба, после въздъхна тежко, сякаш за да каже: Не биваше да споменавам това, но...

— Патентите са в публичното пространство, мистър Бланк — отговори той. — В момента, в който ги одобрят, ги публикуват в мрежата. Много фирми имат изследователи, които изучават всички нови патенти. Обявяваш завършения продукт и целият свят научава какво всъщност имаш. Шефът е постъпил умно. Открил е много добър

начин да запази конфиденциалността. Целият процес е солидно защитен юридически, но никой не знае, че съществува.

— Изпробван ли е продуктът? — попита Бланк с тон, който прозвуча откровенно враждебно.

— Да, при много реалистични условия. Само от фирмата обаче.

— Значи разполагаш единствено с техните уверения за ефективността му.

— На този етап предпочитам да не разкривам с какво разполагам и откъде съм го получил.

— Значи ние разполагаме само с твоите уверения.

— Така е — съгласи се Джак и бутна чашата си настрана. С две силни щраквания отвори куфарчето си — бяха сигурни, че ще извади някакви лабораторни резултати или данни, които да докажат безспорно забележителните му твърдения. Вместо това той взе материалите си и започнала ги подрежда в куфарчето.

Бланк го наблюдаваше.

— Какво правиш?

— На какво ви прилича?

— Тръгваш ли си?

Много спокойно Джак отговори:

— Най-накрая да схванете нещо както трябва, мистър Бланк.

Поздравления.

— Но... нали не си свършил?

Джак се усмихна и продължи да подрежда куфарчето си.

— О... ето, пак започваме с тъпите въпроси.

Счетоводителят погледна Бланк и обясни очевидното.

— Мисля, че „тръгвам си“ обикновено означава „свърших“.

— Не те разбирам, Уайли. Ти поиска тази среща, нали?

— Така е, мистър Бланк. Грешката е моя.

— Какви ги говориш? — попита Голайтли, ядосан от бързината, с която се развиваха нещата.

Джак затвори куфарчето и вдигна поглед.

— Надявам се, че обидите ви харесаха, защото ви излизат много скъпо. Позволете ми, преди да си тръгна, да ви оставя малко материал за размишление. Фирмата може да се придобие срещу някакви си сто милиона. Най-много сто и петдесет. Първата година продажбите ще

ударят около четири милиарда. Втората ще нараснат на шест. След това всичко зависи от няколко променливи.

— Променливи?

Джак ги изгледа, сякаш му бе писнало да обяснява толкова прости неща.

— Очевидните първи клиенти са американската армия и морската пехота. Те ще изкупуват всичкия полимер, който можете да произведете. Споменах ли, че полимерът може да се оцветява? Да вземем сивото например. Чудесен цвят. Представете си как ще убедите флота да покрие корабите си със сив полимер. Дванайсет самолетоносача, от носа до кърмата, после сто разрушителя, още триста други бойни кораби...

Мъжете от другата страна на масата зяпнаха. Числата удряха като куршуми.

Джак продължаваше с делови тон:

— И това е само началото. Има и огромен цивилен пазар — корпоративни лимузини, полицейски коли, бронезилетки. И, разбира се, Съединените щати не са единствената страна с военни машини, които се нуждаят от защита. При добър маркетинг предвиждам продажбите в световен мащаб да достигнат петнайсет милиарда за година. — Джак се усмихна. — Разбира се, аз съм от малка, изостанала фирма. Мекушавостта ми е вродена. За жалост имам навика да подценявам тези неща.

Тримата от другата страна на масата изведнъж установиха, че им е трудно да дишат. Коленете им омекнаха. Правилно ли бяха чули? Вълшебните числа витаеха във въздуха. Счетоводителят шумно драскаше нещо в любимия си бележник.

Четири милиарда само през първите дванайсет месеца. Четири милиарда! Защо този човек не бе споменал това в самото начало?

— Джак, седни и остани още малко, моля те — каза Бланк, обзет от внезапна обич към Джак Уайли. — Имаме да обсъждаме още много неща. — Той се опита да се усмихне, макар и пресилено. — Моля те, Джак.

Джак погледна часовника си.

— Полетът ми е след трийсет минути. В три имам среща във фирма в Ню Йорк. В пет трябва да съм в Пенсилвания на друга среща. Съжалявам, момчета. Денят ми е много натоварен.

— Тези срещи не са за този полимер, нали? — попита Голайтли и изведнъж му призля. Ако сделката пропаднеше, ако се окажеше, че става дума за половината от онова, което спомена Джак Уайли, и ако някоя друга фирма сключеше сделката, той можеше направо да скочи през прозореца.

Ако, ако, ако — три големи „ако“. И едно гадно чувство му подсказваше, че „ако“ ще се превърне в „когато“. Поне нямаше да е самотен полет — Бланк щеше да се приземи на паркинга точно до него.

— Опитвах се да те предупредя, Брайън — каза Джак. — Три пъти. Издъни се. Това не е празен блъф, трябваше да ме слушаш.

— Не прави това, Джак. Не е лично. Тук правим бизнес.

— Именно. Бизнес. — Джак вече беше взел куфарчето си и стоеше до вратата. Обърна се с гръб към тях и добави: — Ще чуя какво предлагат другите фирми. Тогава може би ще се върна при вас.

С този думи той излезе през вратата и изчезна.

И така човекът с петнайсетте милиарда долара се изпари.

Тримата се свиха на местата си в продължение на един ужасяващ миг. Съгласието дойде бързо и единодушно. Няколко трескави, потни ръкостискания и сделката беше сключена.

„Издъни се“ — каза Джак. И беше прав.

Единствената им надежда беше да скрият катастрофата от големите момчета на горния етаж.

Заклеха се тържествено да отнесат тайната в гроба си.

4

Наличието на система за подслушване беше известно само на шепа от най-големите шефове на Капитол Груп. Освен тях малкият екип от дискретни слушатели следяха от сутерена какво се случва, пресяваха ценното от безползното и сигнализираха за всичко тревожно или заслужаващо внимание на големите шефове горе.

Само момчетата от отдела по изкупуванията бяха обект на подслушване и само техните заседателни зали бяха оборудвани за целта. Преди време обмисляха да разширят операцията и да подслушват телефоните, да сложат микрофони по бюрата, дори в тоалетните. Да прокарат жици и бръмбари, както в Белия дом по времето на Никсън. Но нямаше как. Изоставиха опасната идея почти веднага. Разходите за подслушване щяха да нараснат шесткратно. А и вероятността цялата работа да бъде разкрита се увеличаваше сериозно. Защо да рискуват?

И бездруго истинското действие се развиваше в заседателните зали.

Големите шефове на компанията смятаха, че системата за подслушване е необходима предпазна мярка. Поне в началото. През годините някои от служителите в отдела по изкупуванията бяха хващани най-безскрупулно да уреждат „странични“ сделки или да ангажират Капитол Груп с неща, които нямаха нищо общо дори според най-либералните стандарти със законността.

Може би повече от всички други фирми в света Капитол Груп трябваше да защитава репутацията си независимо от цената.

С времето системата за подслушване получи чудесни нови приложения. Шефът и няколко избрани директори често я използваха, за да решат кой от амбициозните главорези в отдела да остане и на кого да покажат вратата. Всъщност доставяше им удоволствие да слушат как момчетата се карат и нахъсват, как увеличават натиска и тръгват да пият кръв. Все едно имаха специални ложи, от които да следят най-печелившата игра в града.

Персоналът работеше в претрупано помещение в сутерена, оборудвано с камери за наблюдение и висококачествена записваща техника. Влизаха и си отиваха през служебния вход на гърба на сградата. Бяха с изпоцапани гащеризони, носеха кофи и парцали и снобите от горните етажи ги игнорираха с ледено презрение.

Изпълнителният директор Мич Уолтърс беше качил крака на бюрото си. Големите му ръце стискаха подлакътниците, докато той извиваше врат напред и напрягаше слух, за да долови всяка дума, всеки нюанс. Веднага щом чу заплашителното сбогуване на Уайли и вратата се затвори зад гърба му, Уолтърс натисна бутона.

Шумът престана.

— Идиоти! Подцениха го. По-умен е от тях. Много по-умен — каза той гласно, за да чуе по-възрастният мъж в стаята.

Даниъл Белуедър кимна уморено.

— Не можеш да не се възхитиш.

— Прав си. Перфектна засада. Държа се до самия край.

— Остави ги да се хвалят, после им връчи собствените им топки на поднос.

Даниъл Белуедър, или Министъра, както всички във фирмата все още го наричаха без следа от сърдечност, беше бивш конгресмен, три мандата, и в продължение на четири години министър на отбраната при непопулярния бивш президент републиканец. Престоят му в Пентагона беше доста трънлив. Имаше бясно харчене по многомилиардни програми за въоръжаване, две недомислени военни начинания, които се провалиха гръмко, с много трупове и скоростижно изтегляне. Последва тих бунт от страна на група армейски генерали, който трябваше да бъде потушен жестоко.

Бившият президент, при когото беше служил, вече беше покойник. Мъртъв беше много по-популярен, отколкото жив. Средно добър президент, дори и в най-добрия си период, в сравнение с жалките неудачници, които го последваха, той беше възвеличаван като един от големите, а остатъчната му светлина все още огряваше подчинените и съветниците му.

Те бяха мъдрите архитекти и умните старейшини на една администрация, известна с едно незабравимо постижение — не беше причинила голяма катастрофа. Два пълни мандата. Осем години без нито едно прегряване на икономиката, без големи войни и с един вид

съвременен рекорд — малко по-малко от половината кабинет беше стигнал до следствие или затвор.

Никоя администрация след това не беше постигала подобно нещо.

На седемдесет и пет, с набръчкано лице, висок, с гъста бяла коса, достолепен, но не прекалено, Даниъл Белуедър идеално би се вписал в представата за вашингтонски мандарин. В продължение на осем години преди Уолтърс той беше шеф на Капитол Груп. Управляваше кораба и се грижеше за подробностите. Нахълтваше шумно в сградата всяка сутрин в шест и не се отпускате нито за миг до шест вечерта. Мобилизираше редиците на служителите с алчност, страх и несигурност, доколкото можеше, и поддържаше потока на невероятните печалби.

Избухванията му бяха легендарни. Според фирмения фолклор след едно от по-умерените вербални бичувания старши вицепрезидентът изтичал на паркинга, извадил пистолет от жабката на мерцедеса си и претапицирал седалките с мозъка си.

Този мит беше измислица. Човекът в действителност се бе хвърлил от висок етаж и беше пребоядисал колата отвън.

След осем години зад руля и след като бе станал по-богат, отколкото бе смятал, че е възможно, Белуедър преживя първия си инсулт. Беше лек. Всъщност той преживя нещо като малко по-лошо главоболие, но това му даде възможност за пръв път да прозре плашещата истина, че всички хубави неща свършват. Стресна се, отказа се от позицията, която го подлагаше на непрекъснат натиск, и се оттегли в периферната роля на директор от борда.

Каза си, че е време да се отпусне и да почива, да се наслади на плодовете от трийсетгодишното финтиране във Вашингтон и от усилията да прибере възможно най-много пари в джобовете си. Бягането по пистата беше страхотно. Сега трябваше да се отдръпне, да се порадва на хубавия живот, да започне да харчи пари, да се спаси, докато е жив.

Последва година на разкош из крайбрежните оазиси на богатството. После шест месеца из Карибско море на огромна яхта — цяла година и половина прекрасно спокойствие, осемнайсет месеца далеч от хаоса и напрежението на столицата. След това той реши, че е

направил ужасна грешка. Отегчи се и се почувства зле. Винаги бе играл голф кошмарно, а сега се влоши още повече.

Освен това компанията на шайката богати „бивши“ само му напомняше за собствения му жалък понижен статут. Бизнес битките, усещането за собствената роля и действието го зовяха да се върне. След като започнаха да прекарват толкова много време заедно, доста по-младата му трета съпруга беше установила същото, което и предшественичките ѝ — че го ненавижда. Премести се да спи в друга спалня. Той нямаше нищо против, защото сексът с нея му беше писнал, а и бездруго хъркането ѝ му пречеше.

Освен това научи и за градинаря Хуан, здравеняк латиноамериканец, който се занимаваше и с друго освен с подрязването на живия плет.

Белуедър продаде яхтата, уволни градинаря, заряза жена си и се върна като управляващ директор — неясна длъжност, която изискваше от него сравнително малко работа, но пък му осигуряваше възможността да си пъха носа навсякъде, където смяташе, че е интересно. Позицията на институционална сврака беше изцяло по вкуса му заради прелестната привилегия да наднича над рамото на наследника си и да го критикува на всяка крачка.

— Мислиш ли, че е сериозно? — попита Уолтърс, дълбоко потиснат.

— Може би. Кой знае?

— Ами кой... Уайли. Би трябвало да знае.

— Да. И нямаше вид на човек, който стреля с халосни патрони.

— Проект „Свещеният граал“ — повтори Белуедър, като се вслуша в звука на словосъчетанието. — Ако и половината от онова, което твърди този Уайли, е истина, въпросният полимер е точно това. Имаш ли представа колко ще са готови да платят военните за такова чудодейно покритие?

Уолтърс се наклони напред на стола си и сбърчи чело. Имаше доста добра представа и това го потискаше още повече.

— Коя е компанията, за която говори той?

— Може да е всяка. С нищо не подсказа коя е.

И двамата бяха слушали записа три пъти, като пускаха някои съществени моменти, докато не почувстваха, че почва да им призлява. Уайли не беше допуснал никаква небрежност. Нито веднъж. Не им

даваше никакъв знак, нищо. Уолтърс резюмира набързо всичко, което знаеха:

— Шефът на тайнствената компания е инженер-химик. Преди две години фирмата му е имала продажби за около четиристотин милиона. Акциите им се търгуват за центове. — Разтри лъщящото си чело объркано и добави: — Хиляди компании са такива, Дан. Може да е всяка от тях.

— С кого мислиш, че се среща сега? — попита Белуедър след дълго взирание в стената.

— Нямам представа. Вероятно с фирми, подобни на нашата. Спомена Ню Йорк и Пенсилвания. Може да е корпорация, например „Дженеръл Електрик“ или „Юнайтед Текнолоджис“. Надявам се да не е наш конкурент в инвестирането.

В умовете им закънтяха имената на двайсетина свирепи конкуренти. В продължение на доста време една и съща потискаща мисъл тормозеше и двамата. В малкия, силно конкуриращ се свят на големите инвестиционни фирми веднага щеше да се разбере, че Капитол Груп е изпуснала най-едрата хапка. По-лошото беше, че Капитол Груп поради различни причини специализираше в областта на отбраната. Разбира се, работеше и в други области, за да диверсифицира портфейла си и да се защити от евентуалното установяване на световен мир, колкото и малко вероятно и нежелано да беше това. Войната обаче беше най-важната и сфера. Откъсването на сериозна част от бюджета за отбрана си оставаше основно занимание.

Да, наистина. Слухът колко глупаво Капитол Груп са изпуснали Уайли и най-значимия отбранителен продукт на десетилетието несъмнено щеше да излезе от сградата и да обиколи града.

Уолтърс не би го понесъл. Почти усещаше насмешката на приятелчетата си от Клуба на конгресмените. Представяше си презрителните им усмивчици. „Уау! Мич! Как звучи затръшване на вратата, което струва петнайсет милиарда?“ Представяше си какви могат да са обидните подмятания. Може би щеше да се откаже от голфа за месец-два.

А може би за десетилетие или две — призна той тъжно пред себе си.

— Трябва да открием нашето момче Джак — заяви Белуедър много категорично и идеята беше посрещната с бързо кимване от

страна на Уолтърс. — Довечера. Преди да има време да се спре на някой друг.

— Ще ни накара да му се молим — предсказа мрачно Уолтърс.

— Заслужаваме си го. Да го оставим да ни го натяква, докато се умори. Кой искаш да се заеме?

— Нека засега е на ниско ниво. Той ни държи в ръцете си и го знае. Ние обаче не можем да си позволим да го изпуснем. — Уолтърс скръсти ръце, възвърна самообладанието си и добави спокойно: — Бил Фийст. Той има истински талант за такива работи.

— Да, той е роден гъзолизец. Изпрати го със самолета. Не с малкия. С големия. Кажи му да забрави за обикновените обеда и забавления. Да мисли като за петнайсет милиарда долара.

— Бил го бива за тези неща.

— Този път си струва всеки цент. — Белуедър се оттласна от стената и добави през рамо: — И вижте какво можете да научите за този Джек Уайли.

Откриването на Джек се оказа по-сложно, отколкото си мислеха. Със задачата се зае частна охранителна фирма — средно голяма, дискретна, пълна с бивши федерални агенти и шпиони, които от време на време предоставяха услуги на Капитол Груп.

Инициалите ѝ не означаваха абсолютно нищо, но като че ли звучаха добре. Беше една от многобройните частни фирми във Вашингтон, процъфтяващи след рязкото нарастване в търсенето на тайни услуги и операции след 11 септември, които лесно потъваха в сенките между работата за правителството и работата за частния сектор. Капитол Груп беше вторият по големина клиент на тази фирма след правителството. Сега правителството можеше да почака. Копоите зарязаха всичко и обещаха бързи резултати.

Да открият Джек щеше да е детска игра — поне така си мислеха в началото. Най-напред се насочиха към Ню Йорк, по-специално Манхатън, където обикновено отсядаха младите несемейни милионери. За всеки случай обаче претърсиха и останалите райони. Откриха единайсет души с името Джек Уайли. След два часа проучване на кандидатите десет отпаднаха — шестима бяха женени, за

двама се грижеха в старчески домове, един лежеше в затвора, един бе в болница и умираше от СПИН.

Джак Уайли номер единайсет живееше в Куинс.

Куинс! Нямахте как това да е онзи Джак Уайли. Никои уважаващ себе си неженен милионер не би допуснал да го видят, че живее там. Затова бързо се отказаха от по-нататъшно проучване, за да не губят повече време.

Още сили бяха хвърлени в издирването и сега то включи Северен Джърси, Лонг Айланд и окръг Уестчестър — обикновените обиталища на заможните нийоркчани.

В началото поемаха само по улици без изход. После се появи телефонен номер заедно с адрес.

Изглеждаше както трябва и миришеше както трябва. Локалният телефонен код говореше за големи пари. Все пак трябваше да са сигурни.

Сътрудничка от фирмата се обади на секретарката на Джак в „Колдрон“, на две преки от Уолстрийт, и се представи като куриер за бързи доставки.

— Имаме пратка, на която пише „спешно“. Опитавме да я доставим, но лицето не живее там — обясни тя с тревожен глас. Опаковката от бял стиропор вероятно съдържа някое от прескъпите ястия, които се поръчват по пощата, и което ще се развали, докато мигнеш. — Адресът сигурно е променен — оплака се жената и изрази гласно разочарованието си. — Добре поне че мистър Уайли е дал служебния си телефон с поръчката.

Жената каза адреса, като нарочно размени местата на две цифри. Секретарката веднага я поправи.

Беше той.

Вкараха адреса в компютъра, после посредством чудесата на Гугъл и сателитните му услуги видяха от много високо целия квартал. След още малко пред очите им се появи зърнистото, силно увеличено изображение на покрива на Джак Уайли.

Оказа се, че Джак живее в просторна тухлена къща на два етажа в Румсън — зелено, заможно предградие в Ню Джърси, на една пресечка от река Нейвсинк и на кратко пътуване с ферибот от Голямата ябълка.

Един от бившите федерални познаваше шефа на полицейското управление там. След приятелско телефонно обаждане местно ченге веднага замина да огледа набързо. Направи снимки отпред, после остави полицейската кола и направи панорамни снимки от двете страни и отзад.

Къщата беше изцяло тухлена, на около седемдесет години, с три комина, може би около седемстотин и петдесет квадратни метра, с голям сутерен с отделен вход. Имаше преден и заден вход. На приземния етаж преброиха дванайсет прозорци.

Стикер, залепен в долния ъгъл на един от предните прозорци, показваше, че Джак Уайли ползва система за сигурност на фирма „Вектор“, която — щастливо съвпадение — беше собственост на Капитол Груп.

Друга група, в стая два етажа по-долу, полагаше усилия да изрови всичко възможно за Джак Уайли.

Поръчката беше неясна и без конкретни параметри. Информация от всеки вид и във всяка форма, отнасяща се за Джак Уайли, щеше да бъде оценена. Те обаче познаваха клиента си и бяха наясно, че компрометиращи факти и всякакви мръсотии, доколкото можеха да бъдат открити, щяха да бъдат оценени още повече.

Този екип беше под ръководството на Марти О'Нийл — бивш шеф на отдела за събиране на обща информация, свързана с разследванията, във ФБР. Марти беше легендарен агент с множество полезни контакти в правителството и в частния сектор. Откриването на компромати беше негова специалност и негова страст. Ако разполагаше с две седмици, щеше да открие името на детската любов на Джак, дали е яздил коне, или се е боксирал, предпочитанията му към забранените субстанции, с кого е прекарвал свободното си време, медицинските му проблеми, собствения му капитал, как е гласувал.

Дадоха му само пет часа. Пет кратки, трескави часа, за да изрови колкото може повече подробности и кал. Той обичаше предизвикателствата и се зае да рови с две ръце. Взводът му от помощници се събра и Марти им даде нарежданията си. Телефоните и факсовете заработиха на пълни обороти и информацията потече.

Към един часа Марти разполагаше с резултатите от тестовете на Джак от началното училище до колежа. Информацията, че е бил умно момче, се потвърди категорично. След още половин час ипотеката върху къщата му също се появи на бюрото му — петнайсетгодишен огромен кредит при лихва от пет и половина процента. Къщата му струваше четири милиона. Джак беше платил веднага три от тях и сега дължеше седемстотин хиляди. Никога не беше пропускал, дори не беше закъснявал с плащането на вноските.

Джак не е само умен, но и богат, реши Марти О'Нийл, а освен това е подреден и усърден, умел инвеститор, с нюх за добрите сделки. Последните текущи оценки оценяваха къщата му на девет милиона.

Към два часа, след като поиска да му върнат някогашна много голяма услуга, Марти надвеси доста големия си крив нос над армейското досие на Джак и над това на баща му. Оценка на Джак от началниците му бяха неизменно изключително добри. Всички отбелязваха хладнокръвието му под напрежение, изключителните му лидерски качества, подкрепата и грижите, които полагал за хората си.

Баща му бе служил трийсет и три години, като се бе издигнал от редник до полковник. Бе се пенсионирал, след като два пъти не го бяха повишили в бригаден генерал. Нищо, от което да се срамува — досието на стареца също беше впечатляващо. Починал след продължителна упорита битка с рака, погребан в гробището „Арлингтън“ до майката на Джак, починала пет години преди това от инсулт, който я инвалидизирал и довел почти до коматозно състояние, в което била в продължение на три кошмарни години, през които съпругът и синът ѝ се грижели за нея. Армейската медицинска застраховка покривала сметките ѝ за лечението, докато Джак и баща му не решили да излязат от системата. След това Джак поел големите разходи. О'Нийл дори беше научил номерата на гробовете, в случай че някой реши да провери, колкото и невероятно да звучеше.

До три часа любовният живот на Джак беше разкрит. Стана по обикновения начин. Благодарение на резултатите от тестовете агентите на Марти се свързаха с някогашните му учители, после с приятелите от детинство, а оттам стигнаха и до днешните му познанства. Представяха се като агенти на ФБР. Рутинна проверка с цел осигуряване на достъп до поверителна информация, за какъвто Джак кандидатствал неотдавна, обясняваха с необходимата доза отегчение,

сякаш пет пари не даваха за Джак и всъщност никак не им се иска да си пъхат носа в личния му живот. От опит знаеха, че четири от всеки пет души приемаха това за чиста монета. И сега не беше различно, но агентите затваряха телефона на всеки, който искаше да се увери в легитимността им.

Наивността и позоваването на патриотичния дълг почти винаги развързваха езиците. Колко приятно е чувството да петниш някого и да разпространяваш слухове, да очерняш и съсипваш репутации — анонимно, разбира се, и в името на американското знаме.

Появиха се имената на съучениците на Джак, последваха нови обаждания, които дадоха още имена. Старите приятелства пораждаха по-нови и хаосът се задълбочаваше.

Превърнаха стената в голямо табло. Някой го кръсти „Да върнем духа в бутилката“, което предизвика усмивките на преуморените сътрудници. Стените на стаята бързо се покриха с жълти лепящи се листчета и голяма паяжина, която свързваше мрежата на приятелите и бизнес партньорите на Джак. Към пет часа екипът бе събрал толкова много информация, че не можеше да се справи с нея — разполагаха със стотици нишки, които трябваше да бъдат проследени.

Така или иначе, оформи се най-общ профил. Красавец, католик, без засечки в кариерата. Никакви наркотици, никакви медицински проблеми, никакви арести. Джак никога не беше съден, нито пък беше съдил някого. Пиеше — изглежда, предпочиташе хубав скоч, — но никога прекалено. Разказваха се легенди за пиянски вечери в колежа, но само толкова — безобидни забавления и нищо след това. Обичал жените и те него.

Гласувал за републиканците, с едно изключение — негов състудент се кандидатираше за Сената от Ню Джърси. Джак го подкрепил в рамките на законния лимит и дори работил като доброволец за кампанията му. Състудентът се оказал прекалено радикален дори и за псевдолибералите от Ню Джърси и бил отстранен и бездруго.

Данъчната му декларация от предната година, получена без особени трудности и анализирана набързо от финансовите експерти, доведе до следните оценки: без недвижимите му имоти чистите активи на Джак възлизаха между петнайсет и двайсет и пет милиона, вероятно около двайсет. Облагаемият му доход за предишната година беше

малко над шест милиона. Инвестираше внимателно и консервативно, като влагаше парите си в освободени от данъци общински облигации. Освен ипотеката за къщата нямаше дългове, не издържаше деца или бивши съпруги.

С една дума след повърхностен поглед, отнел пет часа, се оказа, че Джак е умерено богат, солиден, добре поставен, пълнокръвен здрав американец, който караше тригодишен линкълн (това беше единствената изненада — при този профил би трябвало да кара поне беемве или мерцедес). През целия си живот беше излизал с различни жени, като сериозно бе разредил връзките през последните няколко години. Защо, си оставаше открит въпрос. Красив, богат ерген, който никога не се бе женил. Фактът предизвикваше очевидния въпрос за сексуалната му ориентация. Но той не беше мъж, който не обича компанията на жени. Може би обяснението беше отегчение, емоционални смущения или най-обикновено нежелание. Може би просто ценеше свободата си. Четиригодишната му връзка в Принстън беше единствената в живота му, оцеляла толкова дълго.

Ако в момента в живота му имаше някаква жена, никой не знаеше нищо за нея.

Освен това Джак притежаваше и малка странна къща на брега на езерото Джордж. Понякога прекарваше там уикендите и всичките си отпуски, доколкото можеха да преценят. Никакви скъпи курорти. Нямаше и ранчо сред пуцинаците в Монтана, където да отглежда коне и да се разхожда наоколо с каубойски дрехи и да се прави на Рой Роджърс в прерията. Не посещаваше обичайните места, където се събираха богатите и свръхамбициозните, за да се перчат с най-баровската къща, най-голямата яхта, най-екстравагантната играчка.

О'Нийл беше удовлетворен от обема на събраната информация и много обезпокоен от огромната неяснота около нея. Толкова много характеристики и цветове, а в резултат имаше само скица — далеч не цялостна картина. Липсата на компромати и лоши навици бе особено дразнеща.

О'Нийл не губеше надежда обаче. Какво можеш да изровиш само за няколко часа? Беше сигурен, че ще успее да открие нещо компрометиращо, стига да има достатъчно време. Беше проверявал кандидати за Върховния съд, членове на кабинета, дори няколко висши генерали и адмирали, за които беше нужна проверка за чисто минало.

Винаги имаше по нещо. Някаква тъмна тайна. Някакъв скрит живот или жалко сексуално изстъпление, скрита пристрастеност или престъпление, или побъркана леля, скрита на тавана. Ако имаше нещо, а Марти О'Нийл бе сигурен, че има, той щеше да го открие.

Мич Уолтърс получи по куриер сбитото резюме.

След час се получи написана на ръка инструкция лично от големия бос — похарчете каквото е нужно, направете каквото е необходимо, продължавайте да търсите.

С други думи открийте мръсотията или я изфабрикувайте.

Таксито спря, Джак слезе на тротоара и видя дълга, лъскава лимузина, спряла със запален двигател в средата на алеята му. Задната врата се отвори и навън изскочи възрастен мъж със сребърна грива, облечен с елегантен черен смокинг, който уверено и нетърпеливо скъси разстоянието помежду им.

— Бил Фийст — изкрюка той, след което пусна огромна усмивка и смачка дланта му с мощна лапа. Джак много бързо престана да брои колко пъти мъжът го потупа по гърба. — Слушай — продължи Бил Фийст и леко се намръщи, — за онова, което се случи тази сутрин... ужасно съжаляваме. Ужасно недоразумение! Какъв тъпак е този Едуард Бланк! Днес следобед го освободихме.

Преди Джак да реагира на новината, мръщенето се превърна в широка усмивка.

— Добре, Джак, какви са плановете ти за тази вечер?

— Ами... нищо особено. Ще си направя нещо за вечеря на микровълновата. Ще гледам новините. След това мислех да седна в кабинета си, за да прегледам офертите, които получих днес.

— Има време за това. Слушай, имаш ли смокинг?

— Да, защо?

— Не ме питай, повярвай ми, ще ходиш на бал. Искам да кажа, буквално. — Пауза, след което усмивката като че ли стана още по-широка. — Между другото смокингът трябва да е черен.

— Не става, мистър Фийст. Утре сутринта имам друга среща.

— Говорим си на „ти“. Естествено, че имаш. Къде?

— В града, но е рано — отговори Джак и поклати глава.

— В полунощ ще си в леглото, обещавам.

— Слушай, оценявам...

— Не ме карай да те моля, Джак. Имам деца и се опитвам да ги издържам в колежа. Разглезени хлапета са. Ако ме изхвърлят, ще се приберат у дома и животът ми ще стане ад. — Замълча и после добави шепнешком, като че ли му хрумна случайно: — Познаваш ли президента?

— Кой президент?

— Хубава работа, Джак, Отиваме в Белия дом. Хайде, обличай смокинга.

Колеланията на Джак моментално се изпариха.

— Дай ми една минута.

След още пет минути той се настани удобно на задната седалка на дългата лимузина, след като сгъна старателно смокинга в багажника. Новият му приятел Бил мушна чаша с уиски и две бучки лед в ръката му.

— „Гленфидих“ с лед — обяви Бил и намигна съзаклятнически. — Любимото ти уиски, нали, Джак?

— Написали сте си домашното — отбеляза Джак и взе чашата.

— Започнахме зле, но ще се реваншираме. Знам, че не пушиш, но би ли взел пура?

— Не пресолявай супата, Бил.

Фийст се засмя. После извади романче с меки корици — вече не можеше да се спре. На първата корица беше нарисован нечовешки красив мъж с изваяни мускули, увити плътно около жена със замъглен от страст поглед. Момичето беше облечено — или полуоблечено — с невъзможно оскъдни бикини с връзчици. Мъжът беше с още по-оскъдна препаска. Стояха до колене в разпенената вода на бял плаж, огромно оранжево слънце се спускаше леко над райското място. Заглавието, изписано с големи сребърни букви, крещеше повече от красноречиво: „Екстаз в пустошта“.

— Прочетох първите десет глави по пътя до тук — съобщи Бил и тупна книгата. — Тами Албърт, хубавото момиче от снимката на корицата. Ходил си с нея в Принстън, нали?

Джак запази самообладание.

— Как е книгата? Харесали ти?

— Честно ли? — Бил не забави отговора. — Ужасна. Искам да кажа, жалка е, наистина. Жените сериозно ли четат такива сълзливи

боклуци?

— Тами може да купи и продаде и двама ни. Продала е повече от четирийсет милиона екземпляра.

— Сериозно?

Джак се усмихна.

— В колежа мечтаеше да напише големия американски роман. Явно е променила решението си. — Джак замълча за момент. — За какво е всичко това, мистър Фийст?

— Наричай ме Бил. Тази вечер няма да говорим за бизнес. Тук съм, за да изкупя грешката от тази сутрин.

— Няма да е лесно.

— Не съм си и помислял подобно нещо.

— Е, тогава покажи най-доброто, на което си способен.

Голямата лимузина се промуши през оределия трафик от пиковия час и полетя към летището. Фийст обработваше Джак като професионалист — брътвежите, шегите и скочът не секваха нито за миг. След десет минути Джак стана „Джак, момчето ми“. След двайсет ръката го заболя от стискане и масажиране.

Най-доброто, на което Бил беше способен, се оказа един Боинг 747 на летище „Титърбъро“, зареден с гориво и готов за полет. Наоколо имаше цяла армада корпоративни и частни самолети, сборище от лиъри, гълфстрийми и ембриъри. До 747 всички изглеждаха евтини като военновъздушните сили на страна от Третия свят. Отстрани на машината с големи златни букви беше написано „Капитол Груп“, за да знаят всички на кого точно да завиждат.

Бил изтича нагоре по стълбата и затанцува из просторния салон, като че ли самолетът беше негов. Вътре имаше само осем места, голяма конферентна маса, гигантски плосък телевизионен екран, два компютъра и лъскав бар от дъбово дърво. Самолетът беше проектиран да побира стотици пътници, но този тук беше изкормен и натъпкан с достатъчно лукс, за да удовлетвори прищевките на осем души.

— Често се използва за презокеански полети — обясни Бил, като че ли някой искаше това от него. — Ние, в Капитол Груп, се грижим за хората.

Като спомена грижите за хората, той посочи две изумителни млади жени — брюнетка и блондинка, седнали на две от местата.

— Джак, това са Ева и Елинор — представи ги Бил и махна с ръка.

Невъзможно беше да се каже коя беше по-привлекателна. Стройни, с голи рамене, и двете бяха убийствени. С невероятно дълги крака, високи скули, сини очи. Щеше да е чудо, ако тежаха повече от сто килограма заедно. Роклята на Елинор беше без гръб, а на Ева — почти без предна част.

Брюнетката Ева стана грациозно от стола си и се приближи до Джак с протегната ръка и ослепителна усмивка — свидетелство за изключително талантлив стоматолог.

— Мисля, че ти и аз тази вечер ще сме заедно. Нали не възразяваш?

Преди Джак да успее да си направи погрешен извод, Бил обясни:

— Партието, на което отиваме, е за двойки. Ева е счетоводител в Капитол Груп, ако можеш да повярваш.

Джак не повярва — самата мисъл такива крака да се похабяват в пресмятане на числа звучеше глупаво. Все пак той кимна и каза:

— Не възразявам, ни най-малко.

И как би могъл?

Ева се престори на успокоена, като че ли имаше и минимален шанс Джак да остане разочарован.

В момента, в който седнаха на местата си, самолетът се плъзна гладко по пистата, издигна се и набра височина. Изневиделица се появи усмихната млада жена в синя униформа. Носеше поднос с четири чаши шампанско и голяма сребърна купа с черен хайвер. Бил намигна на Джак.

— Наистина държим да се извиним за тази сутрин.

Джак пръв отпи глътка от чашата си. Нямаше етикет, но по изобилието енергични мехурчета можеше да се съди, че става въпрос за над сто долара за чаша. После гребна с крекер от хайвера и вдъхна аромата. Хайверът беше толкова пресен, че се пукаше шумно, докато го дъвчеше.

Ева протегна ръка към купата през Джак.

— Казаха ми, че си играл лакрос в колежа — каза тя, за да завърже разговор.

Джак кимна.

— И аз. Харвард, хиляда деветстотин деветдесет и девета година.

Не само беше учила в Харвард, както се оказа, но и в бизнес училището. Ева спомена няколко имена на професори, които Джак би трябвало да познава. После се оказа, че и тя е дете на военни и е играла в „Ол-Америка“, първи състав.

Флиртуваше безсрамно и се усмихваше и на най-малкото подобие на хумор. Биографиите им бяха почти еднакви — деца на военни, магистратури по бизнес администрация от Харвард, звезди в лакроса и милиони общи интереси, които трябваше тепърва да бъдат откривани и изучавани.

Поредната прекрасна двойка, събрала се благодарение на чудесните грижовни хора от Капитол Груп. Над Делауер вече разменяха имената на военни бази, в които бяха живели с родителите си, а Ева му разказваше смешни истории за легендарен професор от бизнес училището, който няколко пъти я бе гонил от аудиторията.

Оказа се един от любимите преподаватели на Джак. Човек никога не знае.

Трийсет минути след като лимузината потегли, трима мъже, облечени в черно, с ръкавици и маратонки, се промъкнаха тихо до задната врата на къщата на Джак. Вратата водеше към сутерена и, както ги бяха предупредили, беше заключена. Един от мъжете огледа бравата за момент, после извади комплект шперцове и намери най-подходящия. Вратата беше отворена след по-малко от минута.

Алармата бе свързана директно с местния офис на „Вектор Секюрити“ в Ред Банк, на около дващсет минути оттам.

Единият от тримата, специалистът по електроника и алармени системи, дори не погледна системата. Да пици колкото си иска. Нощните дежурни в офиса бяха получили нареждане директно от централата да не обръщат внимание. Проби, поискани от собственика — така поне им бяха обяснили. Изключиха я малко след като се задейства.

Тримата мъже се качиха по стълбата, спряха и огледаха обстановката. Огромна къща за ерген. И много добре обзаведена, с мъжки вкус, който им допаднаше — черна кожа, дървена ламперия,

тежки мебели, интериор, на който една жена гласно би се възхитила, но мислено би кроила планове как да смени всичко с бяло и розово веднага щом се нанесе.

Спряха за момент, изпълнени със завист от огромната дневна на Джак — солидна висока камина, тежка маса за билиард с богата резба, огромен плосък телевизор на едната стена.

— Затова хората стават богати — отбеляза един от тримата и всички се засмяха.

После той се качи на горния етаж и се зае да оглежда спалнята и банята. Другите двама се захванаха с огромния кабинет, където трябваше да се свърши истинската работа.

Намериха кафявото куфарче на Джак на пода, мушната набързо между кошчето за боклук и бюрото. Започнаха от него. Извадиха материалите за фирмата с продукта чудо, после един по един снимаха листата на портативната фотокопирна машина, която бяха донесли. Естествено, книгата по никакъв начин не разкриваха името на фирмата, но какво от това? Те несъмнено съдържаха достатъчно данни, от чийто анализ по-късно щяха да стигнат до него.

Намериха черния бележник на Джак и фотокопираха и него. Агентите от Вашингтон щяха да извлекат още информация и следи. Един от мъжете претърси чекмеджетата на бюрото, другият прерови голямата кантонерка край стената. За щастие Джак беше подреден и организиран тип. Оцениха го. Папките бяха подредени по азбучен ред и по съдържание — зъболекарски прегледи, финансови дела, медицински прегледи, осигуровки и така нататък. Покупките с кредитни карти от последните три години, както и данъчните му декларации за този период също бяха фотокопирани.

О'Нийл им беше дал подробен списък какво да търсят. Удивляваха се, че Джак Уайли ги беше улеснил толкова много.

Мъжът на горния етаж приключи със спалнята. Не откри нищо интересно, нищо инкриминиращо. Място за спане — нищо повече. Канеше се да премине към банята. На нощното шкафче видя черно-бяла снимка в сребърна рамка на офицер от армията и красивата му съпруга. Несъмнено родителите на Джак.

Нямаше обаче снимки на други жени, което потвърждаваше хипотезата, че понастоящем Джак не бе ангажиран.

Влезе в банята и напъха месестия си нос в тоалетното шкафче. Започна да тършува. И тук нямаше нищо интересно освен обикновените неща — бръснарски принадлежности, паста и четка за зъби, вода за уста, шампоан. Най-силното лекарство беше шишенце аспириин — неотваряно, със срок на годност, изтекъл преди две години.

Продължиха да търсят още два часа. Всяко нещо, до последното кламерче, оставяха така, както го бяха намерили. Бяха професионалисти. От присъствието им щяха да останат само две следи. Преди да се измъкнат през задната врата, специалистът по електроника монтира бръмбари във всички телефони на Джак.

Другите двама щяха да оставят в скъпия гараж за три автомобила торба с два килограма и половина марихуана върху рафт зад чувал с пръст, който Джак можеше да не докосне никога. Определено нямаше да го направи преди пролетта. Нещо като застрахователна полица — действаше безотказно.

Ако се наложеше да се използва — добре.

Ако не, щяха да се промъкнат по-късно и да я приберат.

В момента, в който боингът спря пред частния терминал на летище „Роналд Рейгън“, друга дълга черна лимузина се спусна напред и спря до самата стълба. Джак, Бил и двете момичета се настаниха вътре със смях заради поредната шега на Бил. Той се зае да разпределя питиетата, преди да потеглят. Пиеше солидно и водеше Джак поне с три на едно, но очевидно имаше сериозна практика зад гърба си, защото не му личеше. Последва кратко пътуване, после спряха пред входа към страничния паркинг на Белия дом. Бил свали стъклото и показва някакъв вълшебен пропуск на униформените охранители.

— Благодаря, Ърл, Томи — поздрави ги натъртено Бил, когато ги пуснаха да минат без повече суетене.

— Радвам се да ви видя пак, мистър Фийст — едва успя да отвърне единият, преди черната лимузина да потегли.

— Бил си тук и преди — отбеляза Джак.

— Работех при двама различни президенти — отбеляза Бил в очевидно неискрен опит да бъде скромнен.

Млад офицер от флота, накичен с достатъчно медали и отличия, за да потопи боен кораб, придружи четиримата горе по широк коридор

и ги въведе в просторната официална трапезария, в която стотина скъпо облечени гости вече се бяха събрали, опитваха питиета, тъпчеха се с ордьоври и разговаряха на важни теми.

Ева и Елинор веднага привлякоха вниманието на всички мъже в залата. Те бяха най-младите гостенки, най-чаровните и най-пестеливо облечените и изпълниха с възхищение половината зала.

Другата половина видимо ги ненавиждаше.

В единия ъгъл Джак видя държавния секретар, министъра на отбраната и председателя на Съвета на обединените началник-щабове, седнали заедно с жените си. Вдясно от тях очилатите мъже, които шепнеха помежду си със сериозни лица, бяха или съдии от Върховния съд, или свършени имитации.

Бил и Елинор се отделиха и оставиха Джак и Ева да пият, да разговарят и да се дивят на невероятния факт, че се намират в Белия дом.

Бил незабавно се впусна в енергична обиколка и буквално затанцува из залата — стискаше знатни ръце, правеше комплименти на дамите, прескачаше от група на група и оставяше след себе си звънък смях.

Ако го правеше, за да покаже на Джак с кои хора той и съответно момчетата от Капитол Груп са в такива сърдечни отношения — изпълнението му беше наистина впечатляващо. В един момент Ева посочи някаква знаменитост.

— Кой е онзи едрият, с когото говори Бил? Не е ли кинозвезда или нещо подобно?

— Струва ми се, че е губернаторът на Калифорния — отговори Джак.

— А жената до него? Лицето ѝ май ми е познато.

— Вляво е министърът на правосъдието. Другата, хубавата блондинка, е стажантката, с която спи президентът.

— Шегуваш се, нали? — попита Ева и се вгледа по-внимателно в жената.

— Да, а ти можеш да престанеш, Ева. Това място е безобразно натъпкано с известни хора. Разбирам. В момента, в който се досетят, че мястото ми не е тук, ще трябва да започна да сервирам на масите.

— Не знам за какво говориш.

Джак се усмихна.

— Цяла нощ ли трябва да ме обработваш, или можем да се позабавляваме?

Вместо да се преструва на смутена, Ева се засмя.

— Толкова ли ми личи?

— Усетих те, откакто каза „здрости“.

— Обидена съм — каза тя и се усмихна закачливо, видимо облекчена, че може да изостави задълженията си.

Тогава влязоха президентът, първата дама и още една двойка. Военният оркестър в ъгъла засвири марш и могъщите хора в залата започнаха чинно да се придвижват към опашката за ръкуване. Джак дочу някой да казва, че с президента и първата дама били кралят и кралицата на някаква страна, чието име не чу, но в нея, изглежда, хората бяха високи, слаби като скелети и с ужасен тен на лицата.

Кралската двойка стоеше и пристъпваше нервно от крак на крак, без да полага никакво усилие да прикрие смъртното си отегчение.

Ева сграбчи Джак за ръката и го задърпа към опашката. Попаднаха между известен кинопродуцент и симпатичен намръщен сенатор, който се бе кандидатираше срещу президента и бе загубил. Кампанията се бе оказала дълга и гадна. Заедно двамата бяха регистрирали най-ниската избирателна активност в историята. Беше най-скъпата, а по общо мнение и най-скупната кампания, провеждана някога.

Имаше само една възможна причина, поради която сенаторът бе поканен тази вечер — да се даде възможност на президента да тържествува със злорада усмивка.

И плъзналите слухове за любовния живот на сенатора се оказваха верни. Той тихомълком игнорираше всичко и всички — освен дългите крака и възхитителното дупе на Ева. Филмовият продуцент на свой ред започна дълъг, кипящ от възмущение монолог за ситуацията в Свазиленд. Неизвестно пигмейско племе бе застрашено от измиране от също толкова неясна болест, чието име продуцентът всеки път произнасяше различно.

— Ако американците не бяха толкова безразлични към света — жалваше се той, — би могло да се изнамери чудодеен лек. Ако не бяха американският егоизъм и скъперничество, племето можеше да бъде спасено. Всъщност единствената причина да съм тук тази вечер —

сподели той достатъчно силно, за да го чуят всички — бе да доведе ужасяващия проблем до вниманието на Белия дом.

— Цяло племе! Какъв ужас! — възкликна Ева и ощипа Джак по ръката.

— Нали!? — изсумтя продуцентът, чието лице вече беше почервенияло. — Цяла родова линия загубена завинаги! Каква ужасна загуба!

— Може би трябва да направите филм, за да може целият свят да забележи проблема — предложи Джак, като едва се сдържа да не се разсмее.

Продуцентът се намръщи.

— Наистина, но... уви... такъв филм няма да може да си възстанови разходите.

— Колко тъжно — отбеляза Джак искрено.

Учтиво, но категорично избутаха продуцента след ръкостисканията, така че той не можа да обели нито дума за нещастното пренебрегнато племе и убийствения микроб. И просто така, цяло едно племе отиде в кошчето на историята.

След това дойде ред на Ева — никой не я побутваше и не я караше да бърза. Всъщност президентът ѝ отдели поне десетина допълнителни ръкостискания с усмивка, от която челюстта му едва не се изкриви.

После дойде ред на Джак да стисне най-силната десница на света.

— Радвам се да се запознаем — каза президентът, като се ръкува енергично.

— Удоволствието е мое, сър — отговори Джак и опита елегантно да измъкне дланта си.

Президентът не го пускаше. Наведе се напред.

— Хей, нали ти си онзи с магическото мазило, за което чувам напоследък?

— Всъщност това е...

— Джак, нашите момчета мрат като добитък там някъде.

— Да, сър, знам.

— Трябва да им доставим това нещо възможно най-бързо.

— Убеден съм, че би могло да...

— Няма да намериш по-добри от Капитол Груп, бъди сигурен.

Свободната ръка на президента се оказа на рамото на Джак и леко го стисна. Усмивката стана по-широка, ръкостискането — по-силно.

— Определено ще помисля за това, сър.

— Помисли, Джак — каза той и изведнъж стана сериозен. После отново пусна кривата дежурна глупава усмивка, която беше негова запазена марка. — Ако мога да помогна с нещо, не се колебай да ме уведомиш.

Джак понечи да каже нещо иронично, но президентът стисна рамото му с отработен жест и го спря. После Джак и Ева се отправиха към масата за вечеря.

— Изненадана съм — обади се Ева, без да стане ясно дали заради срещата с президента или заради факта, че оказва натиск в полза на Капитол Груп.

Всъщност никак не беше неясно.

— Невероятно — съгласи се Джак. Президентът на Съединените щати току-що се беше застъпил за Капитол Груп. Колко ли струваше това?

— Но иначе е прав, да знаеш.

— Значи му е за пръв път — отвърна Джак. — Досега не е бил прав почти за нищо.

— Обещавам да не кажа нито дума повече — добави Ева и улови ръката му. — Капитол Груп наистина разполагат със силата и ресурсите да сбъднат мечтите ти.

— Вярвам ти.

— Ще подпишеш ли с тях?

— Нито дума повече. Още шампанско?

Вечерята беше прекрасна, речите — предсказуемо кошмарни. Президентът мнъкеше имената на пъпчивите кралски особи, а те танцуваха до единайсет, когато Джак напомни на Фийст за обещанието му да го върне у дома преди полунощ.

Ева предложи да тръгне с него, но Джак учтиво и твърдо отказа. Благодарил на Фийст и в дванайсет и половина беше в леглото си.

5

В продължение на седем дълги дни и дори още по-дълги нощи не чува нито дума от Джак Уайли. Пренебрегваше ги напълно.

Самият той обаче далеч не беше пренебрегван от тях.

На четвъртия ден екипът на фирмата за охрана на Капитол Груп регистрира обаждане към домашния телефон на Джак. В осем вечерта. Обажданият се представи като Том. Без фамилия — само Том.

Преди да стигне до същността, Том мина през поредица кухи любезности.

— Просто искам да изясним офертата си — каза той накрая, без да споменава от коя фирма е. — Много държим да сключим сделката.

— Предложете по-добри условия от онова, което чух тази сутрин. Тогава може и да имате сделка — отговори Джак доста хладно. — Трима от конкурентите ви ми предлагат повече — натърти той, като че ли беше получил безброй оферти. — Вие сте на дъното, Том. Вдигнете малко или този разговор е последен.

Последва дълга, неловка пауза.

— Хареса ли ти на Бермудите?

— Хубаво беше, благодаря.

— Хубаво? Джак, та това е петзвездно преживяване! Частен самолет, фантастично имение на брега, яхтата, голямото парти...

— Казах ти, че ми хареса.

— Не пожалихме никакви разходи, Джак. Шефът и половината борд отлетяха да се срещнете. Стори ми се, че ти се забавлява отлично.

— Наистина, Том. Беше много хубаво.

Кратка пауза, после по-бодра тоналност.

— Тази сутрин говорих с шефа и с борда. Искат сделката.

— Радвам се да го чуя.

— Искат я много, Джак — добави Том. — Харесаха те, харесаха и продукта. Никога не съм ги виждал по-развълнувани.

— Отлично. А сега ми кажи какво означава „развълнувани“. Двайсет процента дял за мен. Нито процент по-малко.

— Джак, Джак, не бъди алчен и тесногръд. Помисли колко бързо бихме могли да изнесем продукта на пазара. Колко ще можем да продадем. Колко врати ще успеем да отворим. Ние сме големи и силни и сме готови да те направим много богат.

— Предпочитам да съм алчен, Том. Всъщност забавно е.

— Тогава помисли за ресурсите и влиянието ни. Не сме станали толкова големи с мислене на дребно.

— Стига вече. И фирма от идиоти ще извади полимера на пазара до месец. Знаеш го, знам го и аз. Продуктът ще се продава сам. Пак казвам — двайсет процента. Чуваш ли ме, Том?

— Слушай, Джак, поставяш ме в безизходица. Ако зависеше от мен... по дяволите, щеше получиш каквото искаш. Цели двайсет процента.

— Но...?

— За съжаление бордът не смята, че приносят ти струва толкова много.

— Значи започваме да играем на доброто ченге и лошото ченге. Няма да мине, Том.

— Слушай, това е...

— Не. Ти слушай. Приносят ми струва толкова, колкото аз кажа, че струва. Ще спечеля за някоя друга фирма планина пари, а вие ще стоите отстрани и ще гледате.

— Добре, добре.

— Кое е добре?

— Дай ми време да поговоря с тях.

— Хубаво. Обади ми се утре в десет в офиса. Ако бордът ти не е съгласен с предложението ми, не си прави труда.

— За бога, Джак. Минава осем. Имаме дванайсет членове на борда, предимно възрастни мъже. Имат нужда от сън.

— Защо мислиш, че те ме интересуват? За това им плащате. След десет няма да разговарям с теб.

Белуедър и Уолтърс изслушаха записа с нарастващ ужас. По всичко личеше, че Уайли има много офери — беше изправил една срещу друга поне четири фирми и се забавляваше. Война на наддаване, и то доста брутална. А Джак, който държеше всички козове, очевидно риташе участниците по капачките на коленете.

— Защо не ни се обади? — изпъшка Уолтърс.

Миналата седмица беше кошмарна. Настроението му се менеше от отчаяние до гняв, с превес на второто. Фучеше из офиса и се заяждаше с всеки, който му се изпречеше пред очите. Уволни една секретарка, разкрещя се на шефа на отдела по изкупуванията и счупи два телефона, след като ги запрати в стената.

Което не му помогнало се почувства дори малко по-добре.

— Успокой се, Мич. Ще се обади — увери го мъдрецът Белуедър. В края на краищата той не беше на топа на устата и можеше да си позволи да бъде спокоен и невъзмутим.

— Какво чака?

— Ти как би постъпил на негово място?

— Не знам. Предполагам, че ще искам да сложа в джоба си най-добрата оферта.

— Ето това е отговорът, който търсиш.

Уолтърс разхлаби вратовръзката си и се отпусна на стола.

— Умно момче е.

— Това вече го знаем.

— Да, но не е приятно да го видиш в действие.

Белуедър прекоси кабинета и се облегна небрежно на старото си бюро с формата на самолетоносач, сега заето от доста големия задник на Уолтърс.

— Дай му още два дни — каза уверено той.

— И после?

— После ние ще го накараме да се обади. Ще наредим на приятелите си от охранителната фирма да се задействат и да запалят огъня. Какво е този път?

— Два килограма и половина марихуана в гаража му.

— Чудесно.

— Питаме се дали да приложим схемата с наркотика или с детското порно. Решихме да е наркотикът. Повече подхожда на профила му, струва ми се.

Белуедър се ухили одобрително.

— Значи след два дни ще го посетят нашите приятели от охранителната фирма. Нататък както обикновено.

Уолтърс потисна усмивката си и кимна — „обикновеното“ действаше като магия. Четири от всеки пет пъти мишените падаха като

кегли. Колкото повече можеха да загубят, толкова по-бързо клякаха — а Джак можеше да загуби много. Да, бяха му заложили чудесен капан.

Известно време помечтаха как всичко ще се нареди.

С Джак нямаше да е по-трудно, отколкото с другите — и двамата бяха сигурни. Няколко момчета от охранителната фирма щяха да почукат на вратата му късно през нощта без предизвестие. Щяха да покажат автентични на вид служебни карти и заповед за обиск от Агенцията за борба с наркотиците. Щяха да са облечени като каубои под прикритие — коли без отличителни знаци, опърпани дрехи, конски опашки, обеци и татуировки. Преди Джак да може да ги спре или да се обади на адвоката си, щяха да нахълтат вътре, да го подпрат на стената, да го претърсят и да го закопчат с белезници. После щяха да претърсят набързо и неизбежно да стигнат до гаража на Джак.

— Хей, вижте какво намерих тук! — щеше да извика някой от псевдоагентите и да покаже със светнали очи торбата високооктанова марихуана. — Май Джак е бил непослушно момче.

Джак, разбираемо, щеше да изпадне в шок, да вика и крещи, да протестира, че е невинен и така нататък. Фактът, че наистина е невинен, само щеше да увеличи забавлението. Постепенно щеше да се умори, щяха да престанат да му обръщат внимание, щеше да млькне и да поиска адвокат.

След като споменеше думата „адвокат“, момчетата от охранителната фирма щяха да се оттеглят на кратко съвещание. Най-накрая някой щеше да отиде при него и със съчувствена усмивка да започне нещо като разговор. Щеше да му каже, че са получили „сигнал“, че Джак е дилър на едро в скъп костюм. При толкова много пари поради някаква първерзна причина, може би заради риска, може би за да изглежда млад и модерен, бе решил да се занимава с нещо толкова нездравословно.

А два килограма и половина марихуана бяха много повече от юридически приемливата малка доза за лична употреба и наистина го изпращаха в опасната територия на дилър на едро.

Максималното наказание бе десет години. Обикновено даваха по пет, особено ако нямаш други прегрешения, но кой знае какво щеше да бъде настроението на съдията, когато дойдеше денят? Богатите момчета не предизвикваха особени симпатии или състрадание.

Доказателствата бяха железни — двама информатори го бяха посочили. И двамата се кълняха, че са купували от него многократно. Свидетелстваха за качеството на стоката му като за върховно. Знаеха името и адреса му, описваха него и къщата му до най-малката подробност.

Освен това АБН бе заловила стоката. Неоспоримо доказателство. Два килограма и половина, висококачествена, опакована в голяма торба, намерена в гаража му. При това положение той щеше да падне тежко.

Щяха да го предупредят тържествено, че с удоволствие биха го разпнали на златен кръст. Обаче... важна клечка от Уолстрийт, с хубава къща в скъпо предградие, в което живеят знаменитости и супер богаташи... Щеше да бъде сериозна загуба. Да се обади на адвоката си, щом иска. Те щяха да се обадят на местната полиция. Няма ли съседите да се радват, когато видят, че алеята пред дома му се пълни с проблясващи сини светлини? Колко от тях щяха да занадничат през прозорците си, за да видят как го извеждат с белезници и го качват в полицейска кола?

А как биха реагирали приятелчетата му от Уолстрийт и шефовете му на следващата сутрин, когато от АБН щяха да нахълтат в кабинета му, за да търсят още доказателства? Как ли щяха да изглеждат тлъстите им физиономии? Какво има, симпатяги, не знаехте ли с какво се занимава колегата ви? Няма ли това да съсипе бизнеса ви? Клиентите ужасно обичат такива работи.

АБН си пада по подобни типове. Важна клечка от Уолстрийт, играч, милионер, тръгнал да се разхожда из помийните ями. Е, може да не е новина като за първа страница. Но най-малкото би могло да се очаква споменаване в „Уолстрийт Джърнъл“, каквото Джак не можеше да си позволи. Щяха да положат всички усилия да го очернят по цялото Източно крайбрежие и да го пекат на шиш в Ню Йорк.

Щяха да го уверят още веднъж със самодоволна усмивка, че АБН го държи за топките. Ако искаше да повика адвоката си — добре, хубаво, това бе негово конституционно право. Трябваше да му каже обаче да отиде в местната полиция, където Джак щеше вече да бъде регистриран и обвинен в притежание и опит за разпространение на наркотични вещества, а журналистите щяха да се блъскат пред входа с надежда да направят хубави снимки за изданията си.

Е, какво би избрал тогава? Адвоката или АБН? Бърборкото, който не можеше да направи нищо, когато започнеха публично да го сочат с пръст, когато го изхвърлеха от фирмата, когато щеше да се прибира и излиза от дома си тайно — или щеше да предпочете да е почтен гражданин и да помогне на АБН да залови едрият дистрибутор на върха на веригата? Имената на клиентите също щяха да са от голяма полза.

Няма нужда да бързаш, Джак, помисли си ден-два. После ще се върнем.

Щяха да го оставят да страда и да се пържи в собствен сос ден-два, да се затвори у дома си, да не ходи на работа, да си представя кошмарните последици, да крещи на стените колко е несправедливо всичко това.

Щеше да последва неочаквана визита от Бил Фийст, първокласния уреждач, весел и приветлив както винаги. Просто щеше да се отбие, за да види как я кара Джак. После с невинно разтревожен тон щеше да подхвърли, че стар приятел от АБН споменал пред него как са го хванали натясно. Че положението е сериозно. Два килограма и половина? Онези типове не се шегуват, но може би ще може да му помогне. Ще се обади тук-там, ще поговори с приятелите от Белия дом, може би цялата тази гадост ще изчезне.

В Капитол Груп ценят хората си. Разбира се, улицата е двупосочна.

Грубо и безапелационно, но щеше да свърши работа — Джак можеше да загуби твърде много, за да откаже. Къщата, работата, репутацията и най-вече сладката предстояща сделка — всичко щеше да изхвърчи през прозореца. Като осъден престъпник щеше да загуби лиценза си на брокер и определено нямаше да може да е директор на публична компания.

Щеше да си даде сметка, че го шантажират и че всичко е инсценировка. И разбираемо щеше да е бесен. И какво от това? Какъв избор щеше да има?

Тази тактика вече беше изпробвана четири-пет пъти. Действаше безотказно. И не че петият път беше провал, просто нещата се развиха така, както никой не бе очаквал. Във въпросния случай президентът на фирма за производство на каучук, от която се интересуваше Капитол Груп, горд, упорит и борбен човек, който току-що беше научил от

псевдоагентите на охранителната фирма за тежкото наказание, което го очаква заради откритите в компютъра му видеоматериали с детска порнография, се промъкна в тъмната барака зад къщата си и се обеси на една греда.

Може да е имал гузна съвест? Жалко. За щастие сговорчивият човек, който го смени на шефския стол, бързо прие предложението на Капитол Груп.

— Два дни? — попита Уолтърс, бутна назад стола си и сложи ръце зад тила си. — Защо не още тази вечер?

— Не бързай.

— През това време може да приеме друга оферта.

— Няма.

— Откъде си толкова...

— Знам как мисли — прекъсна го Белуедър с уверена усмивка. — Джак ще събере всички оферти, а после ще се върне при нас. Имаме време.

Рано сутринта на осмия ден Джак се измъкна от наблюдаващите го. Не изглеждаше преднамерено или планирано, обаче в пет и пет една кола спря пред къщата му, Джак се втурна, скочи вътре и тя потегли с мръсна газ.

Опитаха да видят номера ѝ, обаче не успяха заради изненадата и сънливостта след поредната безсънна нощ. А и номерът беше изцапан с кал. Колата беше нов модел „Меркюри Сейбъл“, тъмносива на цвят, категорично не лимузина под наем. Предположиха, че я кара приятел или познат на Джак.

Докато наблюдаващите, скрити в автомобил зад ъгъла, получиха нареждане да ги проследят, вече нямаше никаква надежда да ги настигнат.

Мъжът зад волана Флойд Томсън се обърна към Джак и каза:

— Много време мина, капитане.

Джак се усмихна.

— Четири години, Флойд. Какво прави през това време?

— Все същото, все същото.

— Как беше в Афганистан?

— Това въпрос ли е?

Джак се засмя. Преди петнайсет години служеха заедно — Флойд тъкмо беше произведен в младши сержант, а Джак му беше командир. Сега Флойд беше в списъка за повишение за най-високия сержантски чин в армията. По слепоочията му вече имаше сиви нишки, но иначе все още изглеждаше във форма като на двайсет и три.

— Айк и Дани няма да успеят този път — каза Флойд. — Айк е в Афганистан, Дани е в Ирак.

— Някои хора правят всичко възможно да се измъкнат от това.

Флойд се засмя.

— Липсва ли ти? — попита той и погледна странично към Джак. — Онзи живот имам предвид.

— Коя част от него? Ранното ставане и седемте километра бягане за раздвижване ли? Спането на земята и смешно ниската заплата? Пътуванията по места, където не бих изпратил и враговете си? Или стрелбата по мен? — Джак направи пауза, после се засмя. — Разбира се. На всеки му липсва.

Продължиха в западна посока около два часа и разговаряха за миналото. Накрая стигнаха в Алънтаун, Пенсилвания, до малко, невзрачно общинско гробище в покрайнините на града. Утрото беше хладно и ветровито. Валеше ситен дъжд. Вече се беше събрала малка група мъже, които чакаха на дъжда край паркинга.

Както и Флойд, четирима бяха с униформи, натежали от ленти и знаци за заслуги, с много нашивки за прослужено време по ръкавите. Други двама бяха в цивилни костюми, подходящи за бивши военни, като Джак.

Ръкуваха се с всички, но не говореха много. После заедно влязоха в гробището и отидоха до един гроб, където се беше усамотила Селма Гейтър, за да остане насаме с мислите си за покойния си съпруг Томас Гейтър, бивш сержант и другар на мъжете от групата.

Ритуалът се повтаряше веднъж на четири години. Идваха на гроба на Томас, за да отдадат почит на загиналия си приятел. Флойд застана зад надгробния камък и успя да промърмори няколко думи, после се разплака. Едва успя да добави почти неразбираемо „амин“. С Том бяха постъпили в армията заедно — двама здравеняци, странични нападатели от училищния отбор по футбол, които търсеха нов живот. Бяха расли в един квартал, заедно бяха вършили глупости като

тийнейджъри, едва бяха дочакали да завършат училище и да постъпят в армията.

Всички стояха смълчани, потънали в спомени, които избледняваха с всяка изминала година, но никой не искаше да го признае. Двама от присъстващите дължаха живота си на Том и сега плачеха тихо, без да се срамуват.

Най-накрая Джак поведе групата към колите. Изминаха десет километра в колона до „Търбуха“ — отдалечено крайпътно заведение, което някак си се бе превърнало в част от ритуала. „Търбуха“ не беше нещо повече от барака — няколко опърпани сепарета и очукани маси, покрити с линолеум. Бяха се обадили предварително, така че ги чакаха четири съединени маси. Освен Джак, който беше син на военен, останалите мъже произхождаха от бедни семейства и тук се чувстваха в свои води.

Джак седна на едната крайна маса, а Селма — на другата. Тя също беше отраснала с Том. Беше дърпал и нейните плитки в детската градина. Беше флиртувала с него безсрамно и неуморно още от началното училище, двамата излизаха заедно в средното училище и се разделиха, когато Том постъпи в армията.

Селма имаше солидни корени в Альтаун — семейството ѝ се беше заселило там преди сто години. Родът ѝ беше много плодовит, защото едва ли имаше квартал в града, в който да не живееше неин роднина. Тя не искаше да напуска близките и приятелите си, за да заживее чергарския живот на военна съпруга. Вечерта, преди Том да замине за лагера за начално обучение, се скараха лошо. Тази първа битка в живота им трябваше да е и последна, тържествено се заклеха двамата, след като кавгата приключи. Раздялата обаче продължи само три дни, след което Селма се качи на влака за Джорджия и двамата се ожениха с тържествени клетви в първия ден, след като Том завърши началното обучение.

Селма беше едра чернокожа жена, с голямо сърце и много независима. Беше ясно, че Том ще е единственият мъж в живота ѝ. Имаха две чудесни деца, Джереми и Лиса, а отглеждането им запълваше самотата на майка им.

Сервираха огромна закуска — десет плата с какво ли не, включително мазен бекон и още по-мазна царевична каша, както и

различни местни специалитети. „Търбуха“ не беше място за здравословно хранене.

Разговорите бяха непринудени и приятелски — кой се е оженил, кой се е развел, на кого са се родили деца и така нататък. Пътищата на онези, които бяха напуснали армията, се бяха разделили, а другите продължаваха да се борят с лишенията на военния живот и да пътуват от мисия на мисия. Обаче всички бяха воювали заедно. Бяха се сражавали заедно, бяха проливали кръв заедно, можеха и да умрат заедно. Тази връзка бе доста по-силна от студентските братства и продължаваше цял живот.

— Спомняш ли си деня, в който се случи? — попита накрая Флойд, отпи от кафето си и се вторачи в Джак. Беше време да започват. Масата беше скрита под празните чинии. Намръщена сервитьорка ги наблюдаваше от ъгъла, но не се зае да ги отсервира.

— Мога ли да забравя? — отвърна Джак и погледна към Селма, която мълчаливо кимна. Облегна се на стола си, взе кафето си в ръка и се приготви за разговора.

Клит Робинс, през два стола, промърмори:

— Ще ви кажа какво си спомням най-добре. Имаше пясъчна буря, невиджана дотогава или след това. Пълнеше очите, ушите, носа, не се виждаше и на метър.

— Да — включи се Уили Мортън, — на третия ден от войната. Предния ден беше голямото сражение, на пясъчната дюна, помните ли? Още не ми се вярва, че всички оцеляхме след него.

Останалите кимнаха. Да, помнеха.

Флойд остави кафето и се облегна.

— После капитан Уайли получи заповед да отидем в съседното село. По радиото ни казаха, че там трябвало да е разположен голям щаб. От нас се очакваше да го ударим.

В другия край на масата Селма отпи от кафето и търпеливо остави мъжете да говорят. Всеки път беше едно и също — спомняха си как е умрял Том, до най-мъчителните детайли, сякаш се бе случило вчера. Тя ги разбираше. Изпитваха чувството за вина на оцелелите. Имаха нужда да се връщат към онзи ден и да обясняват случилото се, защото вече беше твърде късно да променят нещо. Е, наистина нищо не можеше да се промени, затова разговорът би трябвало да помогне.

Уили Мортън, който тогава беше фелдшер на частта, а сега беше лекар с остър като бръснач ум, разказа как Джак, докато планирал нападението, накарал изтощените си хора да се упражняват многократно, как се отнасял с тях като с товарни коне, като ги накарал всеки да носи тройно повече муниции и шест манерки вода. Когато капитанът приключил с допълнителните гранати, допълнителните гранатомети и така нататък, всеки от тях трябвало да мъкне над петдесет килограма през пустинята. Джак, добави Уили, като че ли имал предчувствие, но никой не възразил и не се оплакал.

Да, съгласи се Уолтър Гидън. Той беше свадлив и с мръсна уста. Беше служил с Джак и при инвазията в Панама. Спомни си подобна случка, когато Джак пак имал предчувствие — нарече го „гадателско око“ — и променил плана в последната минута. За добро, както се оказало. Ако действали по стария план, щели да бъдат избити до един.

Уили отново взе думата. Тогава се надигнала свирепа пясъчна буря и ги заслепила точно преди атаката. Селма чу още веднъж как Джак ги накарал да се вържат един за друг с въже и как ги повел напред като керван препъващи се мулета през бръснещия пясък към целта и как пясъкът пречел да видят към каква грешка на разузнаването са се насочили.

Онова наистина беше щаб, но не ги бяха осведомили, че го охраняват и отбраняват близо триста иракски войници — точно трийсет към едно спрямо екипа на Джак от десет души.

От тук пое Еван Джонсън — той бе тежката артилерия. Беше обикновено момче от Юга, със слабост към сравненията. След като обясни колко зловеща е била изненадата, каза, че било все едно да бръкнеш „в гнездо на стършели“. Преди четири години го беше сравнил с бръкване в река, пълна с „прегладнели пирани“, а преди още четири години — с попадане в „яма с хапещи костенурки“.

Селма се зачуди какво ли ще е следващия път.

Така или иначе, нападателите трябвало да се отбраняват. Били обкръжени и заради пясъчната буря нямало как да получат помощ от въздуха, хеликоптери, артилерия или дори подкрепления. Сражението продължило шест дълги часа. И двете страни удържали самоотвержено позициите си. Ако Джак не им бил наредил да вземат три пъти повече муниции, щели да бъдат избити след час-два.

Джак седеше мълчаливо като Селма и не пречеше на мъжете да си спомнят ужасите от деня, в който всички те трябваше да умрат.

Имаше обаче причина за дългата история и в определения момент другите млъкнаха и оставиха Флойд да продължи. Двамата с Том бяха приятели от деца в края на краищата. Вече беше станало традиция той да разказва тъжния край.

Флойд продължи драматичния разказ от петия час на битката. Подразделението се прикрило в две малки постройки в единия край на селото. Те едва ли били нещо повече от колиби, но стените били доста дебели и поемали изстрелите на иракчаните. По това време вече трясъците от изстрелите и експлозиите се слели в монотонен тътен. Еван и Уили били ранени, почти в безсъзнание. Останали живи само благодарение на турникетите, поставени им от Джак. Неколцина други били леко ранени. Мунициите привършвали — имали само по няколко куршума, след което трябвало да хвърлят камъни и да плюят срещу иракчаните. Джак отдавна бил наредил да се стреля само по сигурни цели. Навсякъде около двете постройки се търкаляли трупове, но най-много имало по фланговете, защото опитали да ги обкръжат, но се натъкнали на мините, които били взели благодарение на Джак.

Единствената им надежда сега била да съберат оръжията на убитите. Джак казал на хората си да го прикриват и изскочил през вратата под градушка от куршуми. Прикрил се зад труповете и събрал каквито оръжия и муниции успял.

Том решил да направи същото. Изскочил през страничен прозорец, претърколил се няколко пъти, после се надигнал и спринтирал към Джак. По лицето на Джак разбрали, че Том е ранен, и то лошо. Джак подпрял Том през рамо и се спуснал назад, закачил оръжията на другото си рамо.

Оставил Том на пода и разпределил иракските оръжия и патрони. Върнал се при ранения. Том му изкрещял да не се занимава с раните му и да продължи да се бие. Джак изкрещял на Флойд да отиде при Том, без да му обяснява защо. Нямало какво да се направи. Оставали му минути живот.

Заговорил за Селма и децата. Казал, че Селма е осмислила живота му и му е донесла щастие. И че не би променил и минута от живота си. Мъчно му било, че умира, но изпитвал удовлетворение, че със Селма са дали живот на две същества — Джереми и Лиса.

Когато Флойд свърши разказа, всички подсмърчаха и обясняваха как саможертвата на Том ги бе спасила. Всички бяха съгласни, че той е истински герой.

Всичко това беше една голяма лъжа. Истината беше, че след пет часа нестихващ огън Том бе превъртял. Каквато и да беше причината — тежката ситуация, недостигът на муниции, безнадеждността на отчаяния опит на Джак да донесе оръжия и патрони, — явно нервите му не бяха издържали. Когато Джак се бе втурнал напред и бе привлякъл целия огън на иракчаните, Том бе хукнал назад с надеждата да използва момента и пясъчната буря, за да избяга.

Беше покосен от бясна стрелба, преди да измине и пет метра. Нямаше прощални думи, нито драматични сбогувания или мисли за Селма и децата. След края на сражението прибраха трупа на Том, надупчен като решето.

По онова време всички бяха бесни на Том заради опита му да се спаси. Джак обаче ги събра и ги накара да се закълнат тържествено. В края на краищата Том имаше жена и деца. Разбира се, в момент на слабост бе опитал да побегне, но те не би трябвало да го изоставят. Бяха минали през доста битки заедно. Не биха допуснали един миг паника да помрачи спомена за него.

След всичките тези години доста от мъжете бяха повярвали, че героизмът на Том е факт, че точно това всъщност се е случило.

Селма им благодари, че са дошли да почетат паметта на съпруга ѝ, след което групата бавно започна да се разотива.

Най-накрая тя отиде при Джак и го помоли да я изпрати до паркинга. Вън улови ръката му и каза:

— Странно е как историята се променя всеки четири години.

— Паметта е странно нещо.

— Аха. Миналия път всички твърдяха, че Том е изскочил през вратата, за да вземе оръжията пръв. Казаха, че ти си го последвал.

Гледаше Джак с присвити очи.

— Остаряват, Селма. След още четири години Том ще носи синя пелерина, ще се спусне над главата позиция на иракчаните и ще измъкне оръжията от ръцете им, докато те стрелят. Как са децата? — попита Джак бързо, за да промени темата.

— Добре. Джереми влезе в баскетболния отбор на колежа „Лафайет“.

- Чух. Обади ми се да се похвали. А Лиса?
- Кандидатства. Има само отлични оценки.
- Метнала се е на майка си.
- На кого ги разправяш!?

Двамата се засмяха и продължиха мълчаливо до колата. Селма едва бе успяла да завърши средно образование. Нейните деца щяха да са първите в рода ѝ, завършили колеж, и то добър. Лиса искаше да учи в Принстън като Джак. Беше умна, талантива спортистка и, най-важното, от малцинствата. Хората от приемната комисия даваха добри надежди. Джак отвори вратата, за да се качи Селма, но преди това тя го прегърна силно.

— С децата сме ти благодарни. Без този фонд нямаше да имат шанс да учат в колеж. Това означава ужасно много за нас, Джак.

- Всички дадоха по нещо, за да се създаде фондът.
- Аха.

Може би наистина всички бяха дали по нещо, за да учат децата на Гейтър, но Селма не беше наивна. Едва ли тези хора биха могли да съберат повече от няколко хиляди долара. Тогава всички бяха военни и живееха от заплата до заплата, като едва успяваха да плащат вноските за колите си. И може би Джак наистина беше инвестирал тези няколко хиляди и бе извадил късмет да се умножат няколко пъти, но нямаше начин да станат половин милион — напълно достатъчно и двете деца да завършат колеж, без да се замислят за цената.

— Ти си свестен човек, Джак Уайли. Кога ще си намериш жена? Децата непрекъснато питат кога чичо Джак ще се устрои.

Джак се засмя.

— Нали имаш сестра?

— Да, проклета кучка е. А и е твърде стара за теб. Омъжи се и се разведе три пъти. Не може да задържи мъж.

Джак се усмихна.

— Ще ми дадеш ли номера ѝ?

6

Белуедър се оказа прав. Джак се обади малко преди пет следобед на следващия ден. Секретарката на Уолтърс Алис, която не бе чувала името му, започна да се кълне, че шефа ѝ го няма в офиса и че дори и да беше там, не би имал време да разговаря с него. Джак обаче настояваше тя да прекъсне каквото и да правеше той и да спомене името му.

Уолтърс в този момент стискаше стик за голф с потни длани, след като току-що се бе наместил, за да удари топката, когато телефонът му иззвъня. Беше в голф клуба на армията и домакинстваше на двама адмирала и високопоставен заместник-министър от Пентагона. Корабостроителна компания от Паскагула, собственост на Капитол Груп, закъсняваше вече година и беше превишила разходите с двеста милиона за два разрушителя за флота. Уолтърс използваше повода, за да ги откаже от идеята за пълен одит по всички правила, като намекваше за работните места, които биха се отворили в Капитол Груп точно по времето, когато тримата мъже ще трябва да се пенсионираат.

Не улучи дупката, макар че беше лесна, на метър и малко, изруга и извади телефона от калъфа на колана си.

— Какво? — изрева той, сякаш искаше да удуши обаждания се.

Коленете му омекнаха, когато Алис, след като му се извини, че нарушава концентрацията му, спомена кой го търси. Предшественицата ѝ беше уволнена само седмица преди това. Самата тя бе разведена, с голяма ипотека и три деца и стъпваше сякаш по яйчени черупки, за да избегне съдбата ѝ. Хазартните типове в офиса се обзалагаха, че ще издържи две седмици. Най-много три.

— Свържи ме веднага! — изръмжа Уолтърс.

След миг чу вълшебните думи:

— Мистър Уолтърс, предполагам, че сте чули за мен. — Тонът на Джак беше приятелски.

Уолтърс се усмихна.

— Разбира се, Джак. Ужасно съжалявам за глупавата среща с Ед Бланк. Какъв тъпак!

— Надявах се да се срещнем.

— С удоволствие. Кажете кога.

— Довечера.

— Довечера?

— Да. Боя се, че графикът ми е пълен.

— Аха, да, и моят график е доста натоварен — отвърна Уолтърс троснато. Идеята, че този нагъл нахалник може да е по-зает от него, беше смешна. Той обаче бързо се овладя и с тон, който беше една идея по-добронамерен, попита: — Защо не утре? Ще кажа на секретарката да освободи час.

— Кажете й да не си прави труда.

— Какво значи това?

— Знаеш какво означава. Довиждане... мистър...

— Не... чакай! — Уолтърс почти изпищя. Адмиралите и помощник-министъра тактично се отдалечиха.

Уайли не отговори. Нито звук, дори въздишка. Поне не беше затворил.

— Слушай — продължи Уолтърс, като се опитваше да не звучи отчаян и объркан, — може би ще успея и довечера.

— Може би?

— Добре, ще успея. Колко часа?

— Няма да се освободя преди девет.

— Окей, тогава в девет.

— И доведи някои от директорите, Уолтърс. Нещата се развиват бързо. Искам да съм сигурен, че имат право да поемат ангажименти от името на фирмата, в случай че сключим сделка.

Уолтърс силно се изкушаваше да му каже да върви по дяволите. За кого се мислеше този тип, че го командваше, сякаш беше някакъв сополив младши мениджър? Овладя нервите си и после попита:

— Разбира се. Къде?

— В града съм. Нека бъде във вашия офис.

Уолтърс искаше да добави нещо, но линията неочаквано прекъсна. Единият от адмиралите вкара от десет метра.

— Добър удар, моряко — извика Уолтърс през рамо. — Съжалявам, момчета, трябва да тръгвам. Довършете без мен.

Изтича до сградата на клуба и нареди по телефона на Алис, временната му секретарка, да осигури за вечерта шампанско и сандвичи и да се свърже с трима от директорите. Да им каже да дойдат на всяка цена.

И също, че човекът с петнайсетте милиарда се е върнал.

Дан Белуедър чакаше Джак лично във фоайето на партера, когато той пристигна с малко черно куфарче в ръка. Белуедър стисна ръката му ентузиазирано, преведе го през охраната и го качи с асансьора на десетия етаж, където се намираха просторните офиси на висшето ръководство.

— Радваме се, че се върна — осведоми той Джак, докато се качваха.

— Още не може да се каже, че съм се върнал, господин Министър — отговори Джак учтиво, но с неразгадаемо лице.

Белуедър се усмихна любезно. О, да, момче, определено си се върнал. След малко добави:

— Разбрах, че си син на военен?

— Израснах в различни военни бази. Забавен живот.

Белуедър би могъл да изреди по памет многото места, на които Джак е живял.

— И си бил в армията — добави той. — Баща ти е останал цял живот. Ти защо напусна?

— Войната свърши. Изпълних ролята си, настана време да се порадвам на мира.

— И да спечелиш малко пари, а?

— Разбира се, защо не?

— Уважавам този мотив — отвърна Белуедър, а усмивката му се разшири. Чудесно, че Джак има почтени мотиви.

Стигнаха десетия етаж и Джак настоя Белуедър да слезе от асансьора пръв. След бърз преход по дълъг коридор той въведе Джак в голяма заседателна зала с дървена ламперия, в която трима мъже, облечени в костюми за по хиляда долара, стояха до страничната маса, отрупана с храна, и чакаха.

— Джак — каза Белуедър почти с гордост, — запознай се с Алан Хагър и Фил Джаксън, двама от нашите директори. И, разбира се, с

нашия главен директор Мич Уолтърс.

Като почти всички директори на Капитол Груп Алан Хагър също беше бивш висш държавен служител, заместник-министър на отбраната, номер две в огромната йерархия на Пентагона. Бе напуснал сегашната администрация само преди шест месеца. Беше нисък и отпуснат, с изпито лице и тесни, незабележими очи, които изглеждаха размазани зад дебелите бифокални стъкла на очилата — имаше вид на истинска рожба на бюрокрацията. Усмивваше се с присвити устни, престорено и донякъде нервно. На четирийсет и пет, той бе беше най-новият и най-младият директор в Капитол Груп.

Адвокатът Фил Джаксън, вдясно от него, беше близък довереник на много президенти — демократи или републиканци, за него не беше от значение, — особено когато имаха юридически проблеми и се нуждаеха от ловък специалист, който да осуетява, прикрива, избутва с лакти и да намира вратички за измъкване. В град, пълен с могъщи играчи, Фил Джаксън беше написал учебниците, които всички те изучаваха. Беше висок, слаб като скелет, напълно плешив, с каменно лице и болезнено присвити змийски очи.

Четиримата бързо се скупчиха около Джак в стегнат кръг, ръкуваха се с него, после Белуедър го отведе до една стена, на която висяха дванайсет фотографии в елегантни златни рамки.

— Нашите директори, Джак — посочи почтително изложбата с ръка той. — Мисля, че ще е честно, ако кажа, че ни ръководи група от доста изтъкнати, достойни мъже.

Какво пренебрежение! Всеки от тежката артилерия на стената по едно или друго време беше управлявал или злоупотребявал с голяма част от планетата. Гравирани табели, монтирани в долния край на рамките, бяха излишни — почти никой от директорите на Капитол Груп не се нуждаеше от представяне.

Сред августейшата група имаше бивш президент на Франция, министър-председател на Австралия, бивш министър на отбраната на Великобритания, бивш държавен секретар, дори бивш американски президент. Джак отдели минута, за да разгледа портретите като жест на учтивост, после погледна часовника си и предложи:

— Става късно. Защо не започнем?

— Добре, чудесно — отвърна Уолтърс. — Какво ще кажеш за чаша шампанско?

— Може би после — отговори Джак и добави натъртено: — Ако има какво да празнуваме.

Само допреди трийсет минути всички те бяха слушали — в няколко случая за пореден път — записа на разговорите между Джак и техните момчета от отдела по изкупуванията. Четиримата не можеха да сдържат усмивките си. Знаем играта ти, Джак, сякаш искаха да му кажат. Добър опит, обаче няма да се хванем на триковете ти още веднъж.

Седнаха мълчаливо около конферентната маса — четиримата големи шефове от Капитол Груп от едната страна и Джак от другата.

Той остави внимателно куфарчето си на пода, разкопча сакото си, усмихна се притеснено и набързо им благодари, че се срещат с него без отлагане и в такъв късен час. После премина направо към въпроса.

— Срегнах се с още четири фирми. Всички проявяват много силен интерес към офертата и четирите предлагат щедри условия.

Последва безмълвен момент на леко объркване. Мич Уолтърс и останалите се спогледаха, за да решат кой да поеме разговора. Изглежда, никой не смяташе, че Джак блъфира. Предишната грешка повече нямаше да се повтори. Белуедър се прокашля, намести се на стола си и каза:

— Не бих искал да прозвуча грубо, Джак, но не е ясно какво точно предлагаш.

— Изкупуване. Знаем, че всички вие сте чули подробности за компанията, така че няма да ви губя времето още веднъж с тях.

— Да, мисля, че знаем за полимера и неговите забележителни качества. — Всички закимаха енергично — да, да, искаме тази сделка. Джак, хайде да забогатеем заедно. — Моля, продължи — добави Белуедър учтиво.

— Добре. Ето какво предлагам. Познавам фирмата и имам план как можем да я превземем. Тя е уязвима и няма да е трудно. Ако предприемем правилните ходове, ще падне в краката ни за нула време. Проучил съм нещата много добре. Ще стане.

Няма „може би“, „би могло“ или „вероятно“. Ще стане — чисто и просто.

— Имаме доста голям опит в изкупуванията — отбеляза Белуедър, като внимаваше да не прозвучи нахално или пренебрежително.

— Знам, че имате. И съм отворен за по-добри идеи, макар и да се съмнявам, че ще можете да подобрите моя план — отговори Джак самоуверено.

Мич Уолтърс повдигна въпроса, който интересуваше всички:

— Какво ще искаш в замяна, Джак?

— Като начало смятам да се откажа от съдружието си в „Колдрон“. Ако остана там, ще съм в конфликт на интереси.

— Искаш работа при нас, така ли?

— Работа? Не. Ще го наречем съдружие с ограничена отговорност. Искам офис в тази сграда. Малка кутийка, нищо, което да се набива на очи. Не искам секретарка или персонал. Не възнамерявам да се превръщам в бремене. Няма да съм тук често, но ми е нужен достъп.

— Не е проблем.

— Освен това искам лично да организирам изкупуването. Ще ми е нужна помощта на няколко души от вашите, разбира се. Иначе обаче сделката е моя рожба и искам сам да я осъществя.

Разбира се, защо не? Ако оплеска нещо, ще могат да поемат работата изцяло в свои ръце. Може би ще я поемат и без негово участие.

— Съгласни сме — отговори Уолтърс. Доста мъгляво уверение.

— И двайсет милиона комисиона за това, че идвам със сделката при вас. — Джак изчака, огледа лицата им и после допълни: — Дължими при финализиране на изкупуването.

Шефовете на Капитол Груп се спогледаха за миг. Двайсет милиона!? Тоест само толкова ли? Трохи при сделка, която скоро ще донесе милиарди. Можеше да поиска петдесет и нямаше да им мигне окото. За сто биха преговаряли. Наистина ли искаше само толкова?

Вероятно не, мислеха си всички. Очевидно момчето с диамант в джоба криеше и нещо по-голямо в ръкава си. Джак изчака, докато всички погледи отново се насочиха към него и заяви много категорично:

— И искам двайсет и пет процентово участие.

Последва дълго мълчание, преди да осмислят казаното. Белуедър стисна подлакътниците на стола и прехапа устни. Джаксън и Хагър се спогледаха изненадано.

— И дума не може да става! — изсумтя Уолтърс силно и настойчиво от името на всички. — Готови сме да ти дадем по-високо възнаграждение. Естествено, за дялове също можем да говорим. Няколко процента — никакъв проблем. Но четвърт? Не. Забрави — поклати той глава енергично. — Говоря сериозно. Не подлежи на обсъждане.

— Помисли още малко, Мич — настоя Джак, без да отстъпва и сантиметър. — В момента имам в джоба си две оферти с по двайсетпроцентен дял. И значително по-големи комисиони.

— Но ти нямаше да се върнеш при нас, ако не беше сигурен, че ние сме най-добрият вариант за теб — възрази Мич с презрителна усмивка. Скръсти ръце, присви устни още повече и даде да се разбере, че е сериозен.

Вместо да коментира, Джак се наведе и отвори малкото черно куфарче, което беше оставил на пода до себе си. Изправи се и хвърли на масата зелена брезентова торбичка. Тя се плъзна и спря почти точно в средата. Уолтърс и Белуедър я погледнаха само веднъж, за миг и със свити стомаси — и разбраха какво има вътре. Нямаше нужда да им се обяснява. Те знаеха.

Джаксън и Хагър, другите двама директори, се вторачиха в него.

— Какво е това? — попита Хагър. Той наистина не знаеше.

— А... това ли? — отвърна Джак, сякаш въпросът го изненадваше. — Гнусен подарък, който открих в гаража си — добави той с влудяващо спокойствие. — Два килограма и половина марихуана. Висококачествена стока, подхвърлена у дома с цел шантаж. Достатъчно, за да ми лепнат от пет до десет години, както ми обясни моят адвокат. Можете ли да си представите някой да направи нещо толкова гнусно и тъпо?

Явно не можеха. Най-малкото никой не се осмели да отговори. Стъписани физиономии. Две — съвсем искрено. Другите две — преструващи се, доколкото могат.

Джак дръпна назад стола си и се вторачи замислено в лицата им.

— Момчетата, които изпратихте, си ги бива, но са мързеливи. Едно от много важните неща, които са пропуснали, са камерите, монтирани в таваните, които се задействат автоматично в случай на взлом.

Уолтърс реши да се прави на невинен и с шумна демонстрация на възмущение заяви:

— Не знам за какво говориш.

— А аз не обичам да ме правят на глупак.

— Аз не...

— Мич, слушай, преди да отвориш уста. Имам някои скъпи произведения на изкуството. Затова освен камерите алармата ми се следи от две места, а къщата ми е пълна с инфрачервени датчици. Така получавам хубава отстъпка от застрахователната компания. Освен във „Вектор“ алармата ми изпраща сигнал и в друга частна охранителна фирма, чието име няма да ви кажа.

— И какво от това? — попита Уолтърс, като че ли тези подробности изобщо не го засягаха.

— Тази охранителна фирма изпратила няколко души в къщата ми. Крадците ровили вътре повече от два часа. Естествено, моите хора били заинтригувани. Как реагира „Вектор“? И защо крадците са останали вътре толкова дълго?

Джак остави въпросите да увиснат във въздуха за момент. Белуедър и Уолтърс нямаха намерение да капитулират или да отстъпват, така че и двамата свиха рамене, сякаш всичко беше пълна мистерия и двамата просто умираха да чуят отговора.

Джак погледна Уолтърс.

— Като че ли са знаели, че съм във Вашингтон и няма да се върна преди полунощ. И така, моите хора изчакали онези да свършат, после ги проследили.

— Джак, нямам представа накъде биеш — взмути се Уолтърс с висок глас, който просто вибрираше от невинност. Бореше се с неистовото желание да стане и да си тръгне. — Нали не намекваш, че ние имаме нещо общо с това?

Джак не му обърна внимание и продължи:

— Сега става по-интересно. След това крадците, трима от тях, ако вече не знаете, отседнали в мотел на „Бест Уестърн“, на няколко километра от Принстън. Прекарали там нощта, после закусили спокойно в местно заведение, където оставили куп отпечатъци и ДНК следи. Е, те са пуснати през националната база данни. Единият е засекретен. Другите двама са бивши военни. Пръстовите им отпечатъци и ДНК-то са регистрирани и леснодостъпни. След армията

хората изчезнали, но мога да си представя, че са продължили на някаква правителствена служба. Вероятно ЦРУ. Вие как мислите?

С дълбок бащински тон и тъжна физиономия на ръба на плача Белуедър опита най-доброто, на което бе способен:

— Джак, всички ние тук съжаляваме, че са ровили в къщата ти.

— Така ли?

— Разбира се. Светът е гаден и е пълен с непочтени хора. Сигурен съм, че къщата ти е голяма и заможна и привлича крадците. Не ставай параноик по отношение на нас обаче. Капитол Груп не прави подобни неща.

— Така наречените крадци работят за охранителна фирма тук, във Вашингтон — продължи Джак. Изражението му подсказваше, че опитите за отричане са били очаквани. — Можете ли да ми помогнете? Проклет да съм, ако мога да разгадая какво значат инициалите й.

Лицето на Белуедър беше червено, челюстта му беше стисната.

— Достатъчно, Джак. Не лаеш под дървото, което трябва. Безсрамно е да идваш тук и да ни обвиняваш в това.

Джак се вторачи в него продължително, после се наведе и пак бръкна в куфарчето. Хвърли на масата голяма черно-бяла снимка.

— Централата на фирмата — обясни Джак. И услужливо посочи сградата на заден план. — На кого ви прилича мъжът, който е сниман на излизане от там преди два дни?

Всички погледнаха снимката. Беше леко зърниста и с лош фокус, но нямаше никакво съмнение, че човекът е Мич Уолтърс, който дори се хилеше глупаво на фотографа.

И последните опити за отричане и престорена невинност излетяха през прозореца. Защо да се правят на по-глупави, отколкото вече изглеждаха? Защо да отричат, след като лъжата беше очевидна? Уолтърс гледаше снимката занемял и стъписан. Как го бяха хванали? Искаше му се да потъне вдън земя и да изчезне.

Изпълнен с гняв, Белуедър се взираше в Уолтърс — що за идиот беше да допусне да го снимат? Искаше му се да протегне ръце и да удуши шефа на фирмата.

Адвокатът Фил Джаксън, обръгнал през десетилетията, прекарани в политически скандали и конфликти в столицата, реагира с инстинктивна агресия.

— Това не доказва нищо! — извика той, скочи и размаха пръст.
— Има милион възможни обяснения. Нищо от онова, което ни показва, няма да мине в съда. Само косвени предположения.

Джак се облегна на стола си и се усмихна приветливо на Джаксън.

— Може да си прав, а може и да грешиш, Фил. Няма значение. Все едно е.

— Защо? — попита Хагър.

— Каква полза ще имам, ако ви съдя? А и ако имах такова намерение, сега нямаше да съм тук. Щеше да дойде адвокатът ми с призовки и каквото трябва.

— Добре — кимна Джаксън поуспокоен и свали пръста си. Оправи вратовръзката си, докато се мъчеше да скрие раздразнението си, но и облекчението, което изпитваше. — Защо тогава си тук?

— Това е последният ви шанс да влезете в сделката. Както ви казах, другите ми предлагат дващест процента. След три години бездруго ще съм милиардер, но няма да навреди, ако нещата се поускорят. Предвид обстоятелствата реших, че ще искате да качите мизата с пет процента. — Джак посочи снимката и им се усмихна уверено. — Наречете го цената за разкриването. Мисля, че е справедлива, а вие?

— Заплашваш ли ни? — попита Джаксън и присви очи.

— „Заплашвам“ е грозна дума. Нека просто кажем, че добавям малко повече към предложението, което съм направил на другите.

— Ако не възразяваш, трябва да поговорим — намеси се Уолтърс бързо, като избягваше погледите на останалите директори.

— Добра идея — съгласи се Джак, стана и оправи дрехата си. — Пет минути, после си тръгвам. — Взе куфарчето, съдържащо онези кошмарни неща, с вид на човек, готов да си тръгне. — След това няма да се връщам повече, господа. Помнете. Пет минути.

В мига, в който вратата се затвори, Джаксън се нахвърли на Белуедър и Уолтърс:

— Не мога да повярвам, че сте толкова глупави да се хванете в такъв елементарен капан!

— По-рано се е получавало — настоя Уолтърс с половин уста, като идеално си даваше сметка колко глупаво изглежда всичко.

— Аха. И сега се получи, само че за него, глупако!

— Мислиш ли, че е очаквал това? — попита Хагър и посочи снимката. Добър въпрос — всички се замислиха. Възможно ли беше? Наистина ли Джак Уайли беше толкова умен? Или те бяха прекалено глупави и непохватни?

— Не, няма начин — отговори Белуедър накрая с типичната си убеденост. — Той е вманиачен на тема сигурност. Много хора са такива. В къщата си държи скъпи вещи и е инсталирал допълнителни нива на защита. Извадил е късмет, а нашите момчета са допуснали детински грешки. Защо, какво мислите?

— Може и да си прав. При всички случаи обаче го подценихме.

Уолтърс реши да не се занимава с безспорното твърдение и вместо това се насочи към въпроса, който вълнуваше всички. Обърна се към Джаксън и попита:

— Може ли да представи в съда убедителен иск срещу нас?

— Не, никакъв шанс. Не и въз основа на доказателствата, които показва. Може да ни злепостави, но не и да ни осъди.

— Сигурен ли си?

Както може само адвокат, Джаксън заговори за най-лошия вариант.

— Първо, нямаме представа какви други доказателства има, без да ни ги е показал. Вече се съгласихме, че е много умен. — Огледа присъстващите. Да, много умен. Може би прекалено умен. — Второ, може да изиска нашия архив и архива на охранителната фирма. Да търси финансови преводи или други взаимоотношения. Ако ги има и ги открие, ще имаме сериозни проблеми. — Погледна Уолтърс и получи отговора — да, определено щяха да имат проблеми. — Трето, има запис на онези в къщата. В съда, в очите на съдебните заседатели, това ще изглежда много лошо. Представете си близо три часа видеозаписи, хора, които претърсват всяко ъгълче в дома му. Не крадат. Само тършуват. После подхвърлят наркотика. Няма да е никак лесно да се обясни.

Джаксън замълча и ги остави да осъзнаят колко зле можеше да тръгне всичко. Истинска каша. Всички те бяха създания на Вашингтон — избягването на скандали там беше цяла индустрия, а самите те в по-голяма или по-малка степен имаха опит в това. Не беше изключено да се проведе и федерално разследване, а при фирма, която притежава толкова много предприятия, свързани с отбраната, то ставаше много

вероятно. Пресата щеше да злорадства и с удоволствие да раздухва огъня.

О, да, федералните щяха да си устроят пир — да тършуват из кабинетите, да въртят на шиш възможни свидетели, да правят очни ставки между Капитол Груп и охранителната фирма, да се заемат с тримата, влезли в къщата, и да обещаят сладка сделка на първия, който проговори.

Какви бяха шансовете да поемат удара, за да спасят група богати старци?

Освен това бяха трима, а беше достатъчен само един, за да съсипе компанията. Един да си отвори устата, и всички заминаваха. Положението можеше да стане много напечено.

Мич Уолтърс усети как по гърба му се стича струйка пот. Уайли беше оставил кошмарната снимка на масата, за да я гледат. Уолтърс правеше всичко възможно да не ѝ обръща внимание, но не можеше да откъсне поглед от нея. Именно той беше там, ухилен и самодоволен.

Всеки съдебен заседател би погледнал тази снимка и моментално би взел решението си — виновен. С периферното си зрение зърна малките зли очички на Джаксън, вторачени в него. Беше повече от ясно какво мисли коравосърдечният юридически главорез. Ако се случеше най-лошото, за да защитят Капитол Груп и себе си, биха хвърлили Уолтърс на акулите. Шефът им се бе побъркал, бе извършил нещо изумително глупаво и скандално.

— Мисля да му дадем двайсет и пет процента — отсече Уолтърс, преди някой друг да каже каквото и да било. Вече беше готов на всичко. Дори и да даде на Уайли петдесет процента, ако така щеше да затвори устата му. Никой не реагира и той продължи: — Львският пай от всичко пак ще е за нас, а сделката обещава да е невероятно печеливша. Ако той си тръгне сега, няма да получим нищо. — Отново никой не реагира и Уолтърс добави: — Вече има две предложения за по двайсет процента.

— Не. Той казва, че има — отбеляза Джаксън скептично, доволен от терзанията на Уолтърс.

Белуедър стана и заяви:

— Не. Мич е прав. — Спомни си подслушания разговор на Уайли с Том от неизвестната фирма. — Уайли има две предложения за по двайсет процента. Знаем го със сигурност.

— Откъде сте толкова сигурни? — тросна се Джаксън.

— По дяволите, Фил, не питай. Просто сме сигурни.

— Трябва да престанете — изсъска Джаксън и ги изгледа злобно.

— Започвате да правите грешки.

Уолтърс се обади веднага:

— Не сме ние, ясно ли ти е? Онези от охранителната фирма поеха инициативата в свои ръце. Аз поисках от тях само да ми намерят най-обща информация за Уайли, нищо повече. Нищо незаконно. Останалото беше тяхна идея.

Беше повече от ясно, че лъже.

— Опитай да кажеш това в съда и виж докъде ще те докара — предупреди го Джаксън и посочи снимката.

— Спокойно. Няма да се стигне до съд — заяви убедено Белуедър и се подпря на масата. — Остава една минута. Сделка или не?

Хагър, който доскоро работеше в държавната администрация и беше най-млад и най-беден от съдружниците, кимна.

— Аз казвам да.

Без да се колебае, Уолтърс шумно го подкрепи.

Джаксън оправи вратовръзката си, прокашля се и каза:

— Извикайте го.

За негова чест Джак не се подсмиваше презрително, когато влезе отново в залата, седна и кръстоса крак върху крак.

— Е? — попита той и огледа лицата им.

Джаксън, който опитваше да имитира самообладанието на Джак, заговори:

— Искам в началото да ти кажа, Джак, че никой в тази стая няма нищо общо с влизането в дома ти. Вероятно някой от отдела по изкупуванията се е престарал. Знаеш как стават тези работи.

— Знам ли?

— Изслушай ме, Джак. Един от нашите младши мениджъри, известен с престараването си... е, добре, да кажем само, че е окуражил охранителната фирма да ти окаже натиск. С него ще се справим още утре сутринта. Няма да търпим подобно поведение. Що се отнася до снимката на Мич... Мич е ходил там да им каже да се дръпнат и да те оставят на мира.

Следяха лицето му и чакаха реакция. Но такава нямаше.

— Да поговорим за сделката — настоя Джак.

— Сделката, да. Добра идея. Готови сме да удовлетвори условията ти. Всичките. Включително и за двайсет и петте процента. — Джаксън млъкна и присви устни. — Разбира се, при условие че получим възможност да се запознаем с плана ти и се убедим, че ще си струва усилията ни.

Джак се замисли над чутото.

— Готови ли сте да подпишете договор с такова съдържание? — попита той накрая.

На този етап изглеждаше безпредметно да убеждават Джак, че трябва да им се довери и просто да си стиснат ръцете.

— Разбира се — отговори Уолтърс бързо от името на тримата. — Разбира се, ще е нужно малко време, за да го подготвим.

Джак отново бръкна в кошмарното куфарче и извади три екземпляра проект за договор. Хвърли ги небрежно на масата. За миг

тримата от Капитол Груп се вторачиха изненадани. Невероятно — вече беше подготвил договора — каква дързост! После тримата грабнаха по един екземпляр. Мълчаха. Започнаха да четат. Както се очакваше, всички условия бяха включени, черно на бяло. Офис, комисиона от 20 милиона, двайсет и пет процента дялово участие в нещо, което договарят определяше като дружество с ограничена отговорност.

Дружеството трябваше да се регистрира в щата Делауер, удобен за бизнеса щат с чудесни корпоративни закони, в който всякакви проблеми можеха да бъдат решени в съда бързо и справедливо. Обичайната практика на Капитол Груп в подобни случаи беше да регистрират фирмите си в офшорни зони, където няма данъци, а контролът е прекалено хлабав.

От друга страна, предложението на Джак беше разумно — при такъв сериозно свързан с отбраната контракт щеше да е много по-добре дружеството да има американска регистрация. Изцяло под червено-бяло-синия флаг.

Джак скръсти ръце и изчака търпеливо да го прочетат. Лицето му не изразяваше нищо. Тялото му не помръдваше. Не изглеждаше нито ядосан, нито радостен. По-скоро имаше леко отегчен и донякъде разсеян вид.

Всъщност изглеждаше като човек, който има в джоба си две отлични оферти. Хайде, възразете, сякаш казваше позата му. Ще ви струва милиарди, а аз ще се смея през целия път до банката.

Джаксън, адвокатът, заговори пръв.

— От юридическа гледна точка договарят изглежда приемлив.

Джак кимна. Подписът долу трябваше да бъде положен от Мич Уолтърс. Подаде му химикалка.

— Първо ти — подкани го той.

Мич трябваше да потисне усмивката си, докато слагаше очилата си и се подписваше на трите листа. Натискаше толкова силно, че едва не скъса хартията. Какво облекчение.

Дойде ред на Джак и той старателно сложи подписа си в долния край на трите листа. После бутна едното копие към Уолтърс и прибра другите две в куфарчето си.

— Преди да преминем към подробностите — обади се Белуедър, — мога ли да попитам защо избра нас след влизането в къщата ти?

— Освен че сте готови да ми дадете два̀сет и пет процента ли?
— Джак отпусна ръце и се наклони напред. — Да ви кажа честно, точно онова, което направихте, наклони везните. Беше непохватно и глупаво.

— Не разбирам.

— Покажете желание да направите допълнително усилие, Дан.

— Наистина ли?

Джак кимна.

— За това изкупуване ще трябва да се използват лакти. Няма да е съвсем чисто. Трябва ми партньор, който не се спира пред дреболии.

— Разбрах.

— Ще разбереш още по-добре след малко — обеща Джак.

Уолтърс протегна ръка през масата и подаде на Джак чаша шампанско.

— Поздравления, партньоре — заяви той доста патетично.

Джак вдигна чашата си и отпи. Белуедър опря лакти на масата и каза:

— А сега ни убеди, че си струва да се занимаваме с тази сделка.

Джак отпи още глътка, а те го гледаха със затаен дъх. Най-накрая, след девет дни преследване, ухажване, ровене в миналото му, опит да го шантажират, за да се доберат до златната му мина, беше дошло време да чуят подробностите.

Джак остави чашата.

— Фирмата се казва „Арван Кемикълс“. На името на нейния собственик и шеф, Пери Арван. Намира се в Трентън, Ню Джърси.

Спогледаха се. Никой от тях не бе чувал за такава фирма.

Джак кимна и продължи:

— Ето я историята. Арван произвежда продукти, които се използват като суровини за производството на муниции и в автомобилната индустрия. По принцип това са химикали за бомби и вещества, които заздравяват боите за компонентите на автомобилите. Изобретението е направил благодарение на доброто познаване на тези две страни от свойствата на полимера. Пери Арван е термохимик и експерт по химическите експлозиви. Нитроглицерин, пластичен експлозив и циклонит са само някои от основните продукти, в които се влагат неговите химикали. В екипа му има и химици, които

специализират в областта на лепилата за метали. Обединените им усилия довели до създаването на полимера.

Уолтърс се наклони напред на стола си.

— Спомена, че е отнело години.

— Не е било лесно, Мич. Най-трудното е стабилността. Топченцата трябва да са силно експлозивни, което означава, че при топлина и удар трябва да освобождават цялата си енергия изведнъж, а не да я отделят постепенно, като горят или отделят газ. По необходимост експлозивът е на базата на азота. Азотът обаче е нестабилен и поради това военните имат много стриктни изисквания. Експлозивът трябва да издържа по-леки сътресения, високи и ниски температури, триене, дори искри. Пери е експериментирал хиляди комбинации, докато създаде съвършения продукт.

— И той върши работа?

— Да, много добра.

— Сигурно ли е това?

— Категорично — увери ги Джак още веднъж. — Пери е сключил поверително споразумение с подизпълнител в Ирак. Фирма, която се занимава с охрана и сигурност, като преди всичко охранява иракски високопоставени служители. Преди десет месеца Пери нанесъл слой от полимера върху техни превозни средства, преди да им ги изпрати. След деветдесет опита за взривяване нито един служител на фирмата или охраняван клиент не е пострадал, нито е сериозно ранен. Има няколко лоши сътресения от удара, което е неизбежно, но със сигурност това е по-добрата алтернатива. Слойт не е бил пробит, нито дори нарушен. Удряли са ги с какво ли не — самоделни бомби, ракети, гранати. Имало е доста преки попадения, но нито едно от превозните средства дори не е пробито, да не говорим за унищожено.

— Потвърдено ли е това?

— Радвам се, че попита. — Джак се наведе, извади дебел черен бележник от куфарчето си и го сложи на масата. — Пери е постъпил умно. Наел е независима организация, за да проучи резултатите. Ето ги. Впечатляващи са.

— Колко впечатляващи? — попита Хагър и погледна бележника.

— След всеки взрив технически екип е преглеждал превозното средство и е оценявал ефекта. Извлечени са някои поуки. Например, че

двоен слой е по-добре от единичен. Както ще видите, резултатите наминават всички очаквания.

Хагър взе бележника и започна да го разлиства. Страниците с технически подробности само го объркаха, така че разгърна на снимките на колите, направени след експлозиите. След малко подсвирна.

Няколко драскотини — иначе машините бяха на практика невредими. Нямаше дори вдлъбнатини. Джаксън завъртя към Джак дългия си нос.

— Как получи този материал?

— Искаш да знаеш дали съм направил нещо незаконно?

— Точно така.

— Какво те интересува?

— Като твои партньори имаме право да знаем до каква степен сме уязвими.

— Спокойно. В момента изобщо не сте уязвими.

— Нека аз да преценя — тросна се Джаксън, присви очи и погледна Джак гневно.

— Мислех, че един адвокат би трябвало да е наясно. Каквото и да съм направил, се е случило преди вашето участие. Само ако ви кажа сега, ставате юридически уязвими.

Туш. Джаксън се сепна и извърна лице.

— Арван знае ли, че проявяваш интерес? — попита Уолтърс. Добър въпрос.

— Не. Срещал съм се с Пери Арван само веднъж в Ню Йорк. Съмнявам се, че ме помни.

Белуедър заобиколи масата и допълни чашата на Джак с шампанско.

— А защо мислиш, че Арван е готов за изкупуване?

Джак повдигна вежди и се усмихна.

— Когато посети „Колдрон“, Пери Арван скри някои неща.

— Какви?

— Ами например, че има приход от четиристотин милиона не за миналата, а за първата година от войната. Търсенето нараснало до небесата. Интензивността на военното ни участие в Афганистан и Ирак също. Американската армия и морска пехота унищожават две вражески армии по типичния за тях начин — като засипват с милиони

бомби, ракети и артилерийски снаряди всичко, което се изпречи пред очите им. При това положение нуждата от експлозивни бързо нараснала и Пери трябвало да разшири производството и да удвои броя на работниците. Натрупал резерв от суровини, за да изпревари тласканото от търсенето повишение на цените.

— Интелигентни решения — отбеляза Уолтърс.

— Само че всички хубави неща свършват. И точно това се случи. Година по-късно и двете войни се превърнаха в тлеещи огнища, без интензивни сражения. Бунтовниците все още използват мощни експлозивни, но търсенето от страна на американските военни е спаднало. Миналата година brutните приходи на Арван спаднаха до двеста милиона.

— Доколко е зле? — попита Белуедър и едва не потри доволно ръце. Brutните приходи на Арван са спаднали с петдесет процента. Това звучеше добре и предполагаше много възможности.

— Не съм говорил с него за това. Той обаче е направил, каквото трябва, за да избегне фалит. Уволнил няколко десетки работници. Опитал да реструктурира дълговете си, притиснал доставчиците си, взел всички разумни мерки, но в крайна сметка резултатът е предрешен. Единствената му надежда остава полимерът.

— В такъв случай в много реален смисъл за него той е Свещеният граал — отбеляза Уолтърс.

— Да, името е подходящо.

— Какви са шансовете му? — попита Белуедър.

— Ако може да издържи достатъчно дълго, за да сключи договор и да започне производство, няма просто да оцелее. Той и фирмата му ще започнат да печелят. Ще се наложи да наеме десет счетоводители, за да следят милиардите му. Последните две години ще бъдат само лош сън.

— Близо ли е до това?

— Трябва да действаме бързо — отговори Джак, после призна: — Честно казано, по тази причина форсирах нещата и увеличих натиска.

— Говори, Джак, не се бави — подкани го Уолтърс, който преглъщаше алчно.

— Пери започна преговори с няколко служители на ниско ниво от снабдяването с муниции на армията в Рок Айланд.

Джаксън, който все още не беше преглътнал предишното си поражение, каза:

— Струва ми се, че разполагаш с вътрешна информация, Уайли. Имаш ли наистина вътрешен източник?

— Не е твоя работа, Фил.

— Ти подписа договора, Уайли. Вече е.

— Истина ли е, че изневеряваш на жена си? — попита Джак с лека усмивка.

— Какво?

— Извънбрачните връзки. Сподели с нас мръсните подробности, Фил. Ние сме твои партньори, разкажи ни за мацката. В хотел ли ходите? Бива ли я в леглото?

— Внимавай какви ги говориш, Уайли!

— А ти се научи да си затваряш устата — изсъска Джак и напрежението в стаята веднага спадна. — Ти си мой партньор, а не собственик.

Джаксън бе опитал да го сплаши, но безуспешно. Не бяха много хората, които можеха да го победят в собствената му игра, да не говорим да го смачкат на пихтия. Джак беше направил и двете и не само един, а два пъти, при това доста ефектно. Джак, човекът, който струваше петнайсет милиарда, ги впечатляваше все повече и повече.

— Защо се е обърнал към хората, които се занимават с мунициите? — попита Хагър, за да върне разговора към същността. Джак и Джаксън все още се гледаха. — Трябвало е да отиде при хората, които се занимават със защитата на състава и намаляването на риска.

Джак най-после се обърна към Хагър и се усмихна.

— Алан, не забравяй, че Пери Арван е учен, а не бизнесмен. Заради качествата на полимера е сметнал, че ще го класифицират като експлозив. Не е наясно с игрите с държавните поръчки в армията. Винаги е бил подизпълнител и никога — пряк доставчик.

Хората от Капитол Груп замълчаха, за да асимилират вътрешната информация, която Джак им беше предоставил. Звучеше доста обещаващо. В рамките на две години Арван беше паднал от 400 милиона приходи до 200 милиона. Катастрофа. Представяха си как Пери Арван търси помощ, как се олюлява от срива, как опитва да спре

кръвоизлива, докато разработи златната жила, която трябваше да спаси кожата му.

Мисълта да измъкнат всичко това изпод краката му, и то в последната минута, беше невероятно удовлетворяваща.

— Добре. Какъв е планът ти? — попита Белуедър, който вече неприкрито се възхищаваше на Джак, задето е успял да открие такава тлъста плячка. Още по-хубавото беше, че разполагаше с много добре осведомен вътрешен източник. Нямахше търпение да чуе плана — вероятно щеше да е много добър.

Джак стана и отиде до страничната маса, отрупана със закуски. Взе си чиния и я напълни със сандвичи с краставица, малко мариновани зеленчуци и чипс.

— Пери оцелява ден за ден. Затънал е в дългове заради разширяването на производството и натрупаните запаси. Изпразнил е касите си, заложил е активите си. Както разбрах, дължи сто и петдесет милиона по петгодишни корпоративни облигации със седем процента лихва. Смятайте.

Уолтърс, доволен, че може да изкаже очевидното, отбеляза:

— Всеки провал на този етап ще е катастрофа.

— А имаш ли план как да го притиснем? — попита Белуедър веднага. Беше сигурен, че има.

Джак взе една краставичка и я мушна в устата си.

— Вие ще го направите.

— Ние?

— Точно така. Има и едно щастливо съвпадение, което ще оцените. Най-големият клиент на Пери е фирма за муниципии, намираща се в Хънтсвил, щата Алабама. Казва се „Глоубълбенг“. Вероятно сте чували за нея.

От другата страна на масата цъфнаха усмивки. Всички знаеха, че „Глоубълбенг“ е една от многото дъщерни фирми на Капитол Груп. Произвеждаше бомби за военновъздушните сили и ракети за флота, както и други гърмящи артикули. Ставаше ясно защо Джак се е спрял на Капитол Груп. В първия момент те за пореден път се възхитиха на ловкостта, с която ги бе вкарал в това начинание, а после се наведоха напред, за да чуят подробностите.

След като буквално глътна наведнъж един сандвич, Джак продължи:

— Миналата година Пери е продал на „Глоубълбенг“ химически експлозиви на стойност седемдесет милиона. Вие ще можете да получите по-точна информация, но аз смятам, че договорите за тази година са горе-долу на същата стойност. — Той млъкна за момент. — А сега си представете, че тези договори бъдат прекратени.

— Ще ни съди — изръмжа Джаксън, все още ядосан заради предишното унижение. Беше време да изравни резултата и той знаеше как да го направи. Направи снизходителна физиономия и добави: — И знаеш ли какво, Уайли? Всичко ще е на тяхна страна. Ще ни смажат.

— И какво от това?

— Глупав въпрос.

— Ако иска да наеме най-свирепите адвокати, до които се добере. Да съди колкото си иска. Ще мине поне година или две, докато се стигне до решение. Пери не може да оцелее повече от два месеца, да не говорим за две години.

Прозрението най-накрая ги озари.

— А ако го изкупим...

— ... няма да съдим сами себе си!

Белуедър тръгна покрай масата, за да допълни чашите им. Вече бяха вдигнали тост за новото партньорство. Сега беше време да пият за победата, която им беше вързана в кърпа. Виждаха я, усещаха я, предкусваха я. Той вдигна чаша и каза:

— Да пием за Джак и неговия Свещен граал.

— За Джак! За Джак! — повториха всички.

8

Вторник вечер беше време за пилешко барбекю в завода — седмично събитие, на което почти всички служители на Пери Арван и съпругите им държаха да присъстват. Беше традиция и ритуал. Началото беше поставил самият Пери преди десетилетия, когато „Арван Кемикълс“ беше отчаян нов играч с петима служители, стремящи се да осъществят стара мечта.

През първите години Мардж, хубавата млада жена на Пери, сама се занимаваше със счетоводството и изпълняваше секретарските задължения. После дойдоха децата и тя се оттегли. Насърчи го да наеме професионален счетоводител. Синовете и дъщеря му работеха в завода още от деца. Сега внуците се отбиваха след училище, изпълняваха различни задачи и учеха занаята отдолу нагоре, както настояваше Пери. Беше семейно предприятие, от люлка до гроб, и Пери се бореше с всички сили да си остане така. Почти три четвърти от служителите бяха близки или по-далечни роднини. Синове и дъщери пренасяха контейнери с химикали край бащите и майките си. В завода често се чуваха викове от рода „чичо еди-кой си“ или „лельо еди-коя си“. Напоследък и все повече внуци на хората, работещи там от самото начало, също получаваха заплата от завода.

Както винаги, Пери стоеше край вратата и поздравяваше сърдечно всеки новодошъл. Познаваше всички по име. Познаваше децата им, знаеше къде живеят, беше присъствал на сватбите им и на погребенията на близките им. Идваха при него с проблемите и трагедиите си.

Светът се бе променил и Пери не мислеше, че е към по-добро. След като бе завършил Принстън и бе защитил магистърска степен и докторат по термохимия, беше взел лесното решение да осъществи мечтата си няколко километра по-нататък, в Трентън.

Трентън тогава беше процъфтяващ индустриален град, седалище на множество малки, жизнени фирми като неговата, които засищаха ненаситните апетити на по-големи фирми — от автомобилните заводи

в Детройт до множеството големи химически предприятия, пръснати из Ню Джърси. „Трентън прави, светът взема!“, гласеше гордият лозунг над големия мост, по който се пресичаше ленивата на това място кална река Делауер към Пенсилвания.

В днешно време всичко това се беше превърнало в тъжна шега. В чудесен повод за болезнена ирония. Трентън отдавна беше изместен като индустриален център и беше последвал период на тежък упадък. Град, който някога имаше толкова производители на багрила, колкото сега в Детройт има убийци и бандити. На Пери му се струваше, че градът се е превърнал в куп стари складове, занемарени квартали и нещастни, отчаяни, съсипани от наркотиците хора.

Упадъкът дойде бързо и безмилостно. Красивите някога паркове сега бяха свърталища на наркомани, в които окаяните купуваха от отчаяните, смъркаха белия прах и се инжектираха с мръсни игли. Единственият бизнес, който се развиваше, бяха баровете, които се бореха да удовлетворят търсенето на алкохол. Рязкото нарастване на престъпността и уличните банди просто не бяха по силите на полицията. Стреляха по хлапетата в училище. Почти всеки ден имаше грабежи, изнасилвания и убийства. Местните болници не смогваха да окажат помощ на наркоманите, взели свръхдоза, и жертвите на престрелки, които много често бяха деца.

Пери тъгуваше за погубването на някогашния чудесен град. Много пъти се бе изкушавал да го напусне, но не го направи. Трентън беше неговият дом. „Арван Кемикълс“ беше едно от последните останали предприятия и той се гордееше с това — завод, който осигуряваше работа от раждането до смъртта, в който трудът получаваше справедливо възнаграждение, в който цели семейства се бореха заедно.

— Здравсти, Пери — каза Маркърс Уошингтън и се ръкува с лявата си ръка.

Пери се усмихна и отговори както винаги:

— Добре дошли на голямото барбекю.

Маркърс беше един от многото работници ветерани. Беше постъпил при Арван през 1968 година след зловещна служба във Виетнам, където беше загубил дясното си око и половината на дясната си ръка. Отчаяно си търсеше работа, беше ужасно осакатен и въпреки състоянието му и факта, че работата в завода беше предимно ръчна,

Пери го назначи. От тогава Маркърс нито веднъж не му бе дал повод да съжбялява за решението си.

— Маркърс, Анджеда, пилено още се пече, но знаете къде са напиткиите.

— Точно това ми трябва, напитокка — изсумтя Анджеда и мина тежко покрай него. — Даже може би две или три.

Напитка? Това е последното, от което имаш нужда, изкушаваше се да извика Пери, но само сви устни и й се усмихна. Нямахше да помогне. Щеше да е безпредметно. С Маркърс се бяха запознали в завода. Той работеше в производството, а тя беше в пласмента. Всъщност ожениха се в завода — окичиха всичко с цветя и златен креп. Тогава Анджеда беше хубаво момиче, дребничко, чаровно, вечно усмихнато. След три злощастни спонтанни аборта най-накрая успя да роди момченце, с рошава коса, рижо и луничаво. Дани беше тяхната радост и гордост.

Горкият Дани доживя до осмата си година, когато се разболя от някаква мъчителна болест на кръвта, която никой не успя да диагностицира, да не говорим за лечение. Пери и работниците събраха каквито пари можаха, за да помогнат за все по-скъпите терапии, но малкият Дани умря въпреки всичко в мъчителна агония. Маркърс преглътна болката и продължи нататък. Във Виетнам беше загубил части от собственото си тяло — умееше да понася загуби. Анджеда обаче стана мрачна, потисната, надебеля и започна да пие, за да притъпи болката. Сега беше толкова дебела, че се клатеше, като ходеше. Представляваше невероятна гледка.

На тези събирания често се напиваше и ставаше за посмешище, но нямахше последствия. Нали бяха като едно голямо семейство — разбираха я и й прощаваха лесно.

Мардж застана до мъжа си.

— Седем часа — прошепна му тя, улови го за ръката и го дръпна вътре. — Време е да пийнеш нещо и да хапнеш.

Пери погледна още веднъж към паркинга. Нямахше закърснели, така че той кимна и се остави Мардж да го дръпне през големия портал. Уловиха се за ръце, бавно минаха през приемната и влязоха в онова, което работниците наричаха „Двореца на Пери“.

Арван беше започнал в малка тухлена сграда на ъглов парцел. С годините бяха добавени нови постройки. Бизнесът се беше превърнал

от мечта в богато средно предприятие, а след малката сграда се бе настанил в лабиринт от производствени сгради, лаборатории, резервоари и какво ли не още. Пери лично бе наблюдавал всяка подробност при разширяването. Винаги се придържаше към старата сграда — новите помещения имаха десетметрови тавани, тухлени, неизмазани стени отвътре и отвън, прозорци, отварящи се от двете страни за по-голяма безопасност. Всичко беше разположено около голям зелен двор, който сега беше заобиколен от всички страни със сгради. Понеже работеха с опасни химикали, съображенията за сигурността и безопасността бяха винаги на преден план и за тях не се жалеха средства. Комплексът сега приличаше на крепост.

В неделите той и Мардж и които от работниците искаха да помогнат, се грижеха за зеленината в двора. Пери беше подбрал старателно и внесъл от целия свят дървета, храсти и екзотични растения. Независимо от сезона нещо винаги цъфтеше. През пролетта обаче дворът се обливаше в цветове и зеленина от всякакъв вид. Наоколо бяха пръснати десетина фонтанчета, езерца и каменни пейки.

Като че ли улиците около завода ставаха все по-западнали и по-грозни, а градината на Пери все повече заприличваше на райско кътче. Вечерите с барбекюто винаги се правеха в двора и днес не беше по-различно. Двеста работници и семействата им вече бяха дошли, пиеха и обменяха пресните клюки. През изминалите години клюките бяха безобидни и най-често се въртяха около горещите теми на деня — кой ще бъде повишен, кой ще се жени и други подобни. Миналата година обаче се бе появила нова тема. Можеше да се опише само с една дума — ужас. Съкращенията се бяха стоварили като юмрук. Една година бизнесът процъфтяваше както никога преди — складът беше пълен с продукция, поръчваха се нови машини, за да се посрещне търсенето, а Пери не смогваше да назначава достатъчно работници, за да поемат работата. После всичко изведнъж се срути. Първите съкращения в историята на „Арван“. Намалиха заплатите. И все още се усещаха вторичните трусове, които караха всички да са изнервени и недоволни.

Еди Лундрен, неизменно щастливият швед, който работеше в смесителния цех, сега обслужваше бара и се гордееше с работата си, макар тя да се състоеше предимно в раздаване на бира и разливане на евтино вино от бутилки в меки пластмасови чаши.

— Както обикновено ли, шефе? — попита той Пери и след кимването бутна към него кутия леденостудено диетично пепси. След като преди двайсет години го бяха изплашили за здравето му, Пери беше престанал да пуши и пиеше много рядко.

Мат Белтън, счетоводителят на Арван, се приближи.

— Доста хора — отбеляза той и кимна към скарите с пиле и обикалящите наоколо работници.

Вторниците бяха строго неофициални мероприятия. Повечето от работниците все още бяха в работното си облекло, а жените им бяха по джинси и тениски. Преди чистката се събираха два пъти повече хора.

Пери отпи глътка пепси.

— Как са числата този месец?

— Не питай.

— Ще съберем ли за заплатите?

— На косъм. Можеше да не успеем. Наложих се да продам пет камиона и шест смесителя, за да вържем двата края.

— Ще издържим още малко — успокои го Пери, като се помъчи да звучи уверено. През изминалата година двамата бяха прибегнали до всевъзможни отчаяни трикове, за да се спасят от фалита. Всичко, което не беше фиксирано за пода, се продаваше обикновено за една десета от стойността му. Безкрайните, обикновено безразсъдни усилия да се съберат пари продължаваха. Няколко пъти бяха изоставали с вноските по кредитите. Известно време чарът и репутацията на Пери караха банките да проявяват неохотно търпение. После обажданията станаха заплашителни и дори зли. Мат се принуди да се държи твърдо, за да накара банкерите да бъдат по-толерантни. Заплаши един особено противен от тях, че ако продължава в този дух, ще обявят фалит, след който всички лешояди ще могат да си издерат очите, за да докопат остатъците, които нямаше да имат почти никаква стойност.

Мат беше човекът, който трябваше да извърши съкращенията. Пери нямаше сърце да го направи, така че финансистът трябваше да осъществи орязването и да съобщи лошата новина на нещастниците. Естествено, популярността на Мат се сгромоляса. Няколко пъти рязаха гумите на колата му, така че започна да ходи на работа с такси и да се промъква до кабинета си през задния вход. Носеше си храна в плик, за да избегне лошите погледи и жлъчните коментари в кафенето на фирмата.

— Колко е „още малко“? — попита Мат и отпи голяма глътка вино. — И миналата година нямаше да е прекалено бързо.

— Трудно е да се каже, Мат. В понеделник с Хари ходихме до арсенала на Рок Айланд.

— Знам. Как мина?

— Добре, струва ми се. Впечатлени са. Мисля обаче, че може би не говорим с когото трябва.

— Добре. А с кого трябва?

Пери мушна ръце в джобовете си.

— Кой знае, по дяволите? Министерството на отбраната е октопод, огромна бюрокрация, простираща се навсякъде. Лявата ръка като че ли не знае какво прави дясната. Попитах хората от Рок Айланд. Нямаат представа.

— Това не ми харесва, Пери. Всеки ден е от значение. На ръба на фалита сме.

— Знам, по дяволите. Ако можехме да си го позволим, щях да наема някой ловък въжеиграч, за да се бори с бюрокрацията.

— Би било чудесно — Мат пресуши виното си. — Но си прав — добави той мрачно. — Не можем да си го позволим.

Тимъти Дайсън, шеф на „Глоубълбенг“, усещаше струйката пот, която се стичаше по червената кожена облегалка на стола му. Мич Уолтърс го кастреше в присъствието на някакъв млад хубавец, долетял в Хънтсвил с него на борда на корпоративния самолет.

— Ще ни помогне много, ако войната стане по-интензивна — каза той тихо и се намести на стола си.

— Ето, кажи ми, ако греша — изръмжа Уолтърс и чукна по масата с извит пръст. — Преди две години продажбите възлизат на милиард и осемстотин милиона. Миналата година спадат до един милиард и двеста. Тази година са под милиард.

— По принцип това са числата, да. С малко късмет и попътен вятър може да достигнат деветстотин хиляди.

Уолтърс погледна тавана и удари по масата.

— Това ли е всичко?

— Мич, този бизнес се движи от търсенето. Ти го знаеше, когато ни изкупи преди пет години. Не можем да накараме армията и флота да

стрелят повече.

Изненадващото посещение на Уолтърс бе накарало Дайсън да прекара кошмарен половин час. Трийсет минути въпроси без отговор, придружени с ръмжене и мръщене. Дайсън не беше сигурен още колко би могъл да издържи.

Познат от летището го бе предупредил още при кацането на самолета на Капитол Груп. Той трескаво се бе обадил на жена си, за да ѝ каже да се свърже с брокер на недвижими имоти и да уреди бърза продажба. Мич Уолтърс рядко правеше посещения и никога на добра воля.

Сега той сбърчи чело и присви очи.

— Дайсън, резултатите ти падат стремително от две години и това е факт.

— Но все още имаме печалба. Непрекъснато намаляваме разходите и освобождаваме хора.

— Не е достатъчно.

— Затворих половината цехове. Няма ток, няма вода, няма чистене всяка нощ. Половината завод запустя и потъна в прахоляк.

Уолтърс гледаше съсредоточено една от таблиците, които се изготвяха всеки месец и показваха подробностите за фирмените финанси.

— А какво ще кажеш затова? — попита той и заби пръста листа.

— За кое? — Дайсън се наклони напред, за да види по-добре какво му сочи Уолтърс. — Доставчиците ли?

— Аха, доставчиците.

— Какво за тях?

— Какво направи, за да ги притиснеш?

— Не сме ги оставили на спокойствие нито миг, повярвай ми. Преди шест месеца ги извикахме тук всичките, натегнахме им винтовете и им обяснихме, че ще трябва да споделят част от загубите ни или ще стане по-лошо.

— Добре. В този дух трябва да се действа.

— Съгласиха се да поемат десет процента намаление на приходите.

— Само толкова? Десет процента? — извика Уолтърс, сякаш това бе нищо.

— За бога, Мич, повечето от тях са в бизнеса с много малък марж на печалба. Десет процента орязване ги смазват. Така буквално остават без никакъв шанс за растеж. Работят в режим на оцеляване.

Уолтърс се вгледа в таблицата. Имаше общо 120 доставчици, описани в 6 таблици, но конкретно един като че ли привличаше най-много вниманието му.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? — попита той най-накрая и чукна с пръст по слепоочието си, като че ли идеята му бе хрумнала току-що.

Да. Да си намеря друга работа, при която няма да се налага да отговарям на досадни кретени като теб — изкуши се да каже Дайсън, но замълча.

— Не.

— Пример, ето какво ни е нужно. — Уолтърс вдигна пръст, затвори очи и посочи привидно произволна цел. Отвори очи и се наведе.

— „Арван Кемикълс“ — прошепна бавно, сякаш чуваше името за първи път.

— Какво „Арван Кемикълс“?

— Прекрати договора им. Още днес.

Дайсън стисна подлакътниците на стола си и се дръпна стреснато назад.

— Не мога да направя такова нещо, Мич, просто не мога!

— Разбира се, че можеш. Лесно е.

— Първо, това е едногодишен договор с фиксирана цена. Ще ни осъдят жестоко.

— Така ли?

— Да, и Господ няма да може да ни спаси.

— Остави на мен да се тревожа за това.

— Второ, „Арван“ е нашият основен доставчик на химикали. Без тях не можем да работим. Просто ще трябва да затворим. Бомбите и ракетите не могат без експлозиви.

— И „Арван“ е единственият доставчик на пазара, така ли?

— Не е. Има двама-трима други, но те са по-далеч, продават по-скъпо и не са така надеждни.

— Какво е третото?

— Трето, „Арван“ е най-добрият ни доставчик. Пери Арван следи педантично качеството. Ще ти покажа докладите от качествения контрол, ако искаш. От всички доставчици Пери има най-нисък процент брак. Доставките му винаги са по график.

— Има ли четвърто?

— Ето какво е. Ако дръпнем килимчето изпод краката му, Арван със сигурност ще фалира. Ние сме най-големите му клиенти. Тази година подписа за шейсет и три милиона, като доброволно намали седем милиона в сравнение с миналата година. Ще унищожим една много добра фирма и него самия.

Дайсън реши, че Уолтърс полага усилия, за да сдържи усмивката си.

— Ще ме разплачеш, Дайсън.

— Мич, това е лошо решение. Така не се прави бизнес.

Уолтърс изсумтя и поклати глава.

— Кой ти плаща?

Дайсън преглътна.

— Успокой се, Мич.

— Плащам ли ти, за да се тревожиш за чуждите фирми?

— Не.

— Ето какво. Всъщност ти ме убеди, че „Арван“ е идеалният кандидат. Посланието към останалите ще има голям ефект. Не ми казвай, че не го разбираш.

— Не го разбирам. Обясни ми.

— Колкото и добре да работи „Арван“, не е достатъчно. Трябвало е да се бръкнат по-дълбоко, да споделят нашите затруднения. Да подобрят качеството още повече.

Дайсън имаше чувството, че ще повърне. Не му се вярваше, че всичко това се случва — най-добрият му доставчик да бъде отстранен без никаква причина само защото пръстът на Уолтърс е попаднал върху името му. Харесваше Пери Арван и му се възхищаваше, дори го смяташе за приятел. Идеята да му изиграят такъв мръсен номер като гръм от ясно небе беше отвратителна. Погледна в студените сини очи на мъжа, седнал до Уолтърс, с напразната надежда за някаква подкрепа, кимване или поне неодобрителна гримаса. За бога! — крещеше погледът му. — Помогни ми! Кажете на този идиот да не прави подобна глупост!

— Искаш да екзекутирам най-добрия си войник, за да накарам останалите да служат по-добре? — попита той с надеждата Уолтърс най-после да схване безумието на идеята си.

— Не говори, преди да си го опитал. А ако фалира, толкова по-добре.

— Не те разбирам.

— Останалите ще погледнат сериозно на положението. Доставчиците ще се подредят на опашка пред вратата ти, за да предлагат още отстъпки.

Дайсън се прокашля и опита да се помири със съвестта си. При две деца в колежа и близо два милиона в акции на Капитол Груп, които нямаше да станат формално негови още две години, той наистина нямаше никакъв избор.

— Какъв претекст според теб трябва да използвам? — попита той примирено.

Уолтърс сбърчи чело и се престори, че мисли над сложния въпрос. Съветниците му във фирмата бяха огледали договора предната вечер и бяха изфабрикували чудесен мотив.

— Неизпълнение на условията по договора — отговори Уолтърс, сякаш го беше измислил преди миг. — Нека е неясно. Без нищо конкретно, без примери. Ако реши да ни съди, нека се блъска в тъмното.

— Разбирам.

Уолтърс и младият му колега станаха. През целия половин час младият човек не бе обелил нито дума. Не се представи, дори не кимна на Дайсън.

Уолтърс отвори вратата.

— Искам да ми се обадиш в мига, в който го направиш — каза той. — Звънни ми до края на работното време или утре не си прави труд да идваш на работа.

9

Факсът пристигна в 4 часа следобед. Както е с всички уведомления за смърт, в него нямаше никаква сърдечност, подробности или съчувствие. Беше кратък и ясен: „Уведомление, което влиза в сила при получаване: поради неизпълнение на условията по договора с настоящото «Глоубълбенг» прекратява договор № UA 124–990, уреждащ всички делови взаимоотношения между «Глоубълбенг» и «Арван Кемикълс». Всички доставки, направени след настоящото, ще бъдат връщани на изпращача за негова сметка.“

Секретарката на Пери Агнес Каръдърс се вгледа ужасено в листа и го откъсна от факса, после се втурна в заседателната зала, в която Пери провеждаше редовното си седмично заседание с началник-цеховете.

Отвори вратата с трясък и застана на прага, задъхана и ужасена.

Пери млькна по средата на изречението.

— Какво има, Агнес?

— Аз... — Изведнъж ѝ мина през ум, че може би не бива да съобщава жестоката новина пред всички. Лицето ѝ беше станало пепеляво, челюстта ѝ увисна. Ужасът ѝ беше неописуем. Може би беше грешка? Нямаше как да е друго, просто нямаше как! Или някой си правеше гадни шеги. Тя притисна листа към гърдите си и се вторачи в шефа си, несигурна и неспособна да обели дума.

Пери стана и тръгна към нея.

— Добре ли си, Агнес?

— Да... не... — запелтечи тя. — По-добре елате с мистър Белтън в коридора.

Агнес беше възрастна и понякога се вълнуваше прекалено — през годините я бяха виждали да изпада в пристъпи. Бяха редки, но се помнеха. Сега обаче определено изглеждаше разстроена. Мат Белтън стана, Пери го последва и двамата излязоха в коридора.

— По-добре затворете вратата — прошепна Агнес.

Мат затвори и тримата застанаха един срещу друг. Секретарката си пое дъх.

— Това дойде току-що — прошепна тя. Не можеше да овладее треперенето на гласа си. Вдигна факса, за да се види кошмарният текст.

Пери бързо го прочете. Дръпна го от ръцете ѝ и го прочете пак, дума по дума, за да открие грешка или знак, че е шега, фалшификат, фарс.

Нищо подобно. Изглеждаше кошмарно истински. И окончателен.

— Боже! — успя само да промърмори Мат. После го повтори многократно и всеки път по-тихо, до недоловим шепот. Ако това е истина, и божествената намеса нямаше да ги спаси. Мат знаеше какво виждат очите му — присъда. Фалит.

— Неизпълнение на условията по договора? — Пери удари с длан факса, неспособен да повярва. — Нелепо! Не, абсолютно възмутително!

— Доставките ни винаги са били по график! — продължаваше Мат. — Винаги! Брактът ни е под една десета от процента. През последните три години ни дадоха приз за най-добър доставчик! Не може да е истина!

Пери и Мат замълчаха и се замислиха над злокобната ситуация. Всъщност нямаше много за мислене. Или трябваше да убедят „Глоубълбенг“ да отменят решението си, или до седмица лешоядите от банките щяха да разкъсват трупа на „Арван Кемикълс“.

Пери се втурна към кабинета си. Агнес и Мат се спуснаха след него. Когато влязоха, Пери вече стискаше телефонната слушалка и крещеше на някого да го свърже с Тимъти Дайсън.

След като изчака един безкраен момент, чу как някаква секретарка хладно го осведомява, че мистър Дайсън не е на разположение в момента и няма да бъде може би със седмици, а може би и никога.

Пери тресна слушалката, хвана се за гърдите и се сви на стола.

— Добре ли си? — разтревожи се Мат и се спусна към шефа си, който, изглежда, получаваше сърдечен пристъп.

— Гади ми се, Мат. — Пери изпъшка, дръпна кошчето и се наведе над него. — Разорени сме. Прецакани — шепнеше той.

На Мат страшно му се искаше да възрази на шефа си, да предложи някакво решение, да го отърве от болката.

Това обаче беше невъзможно.

Наистина, без съмнение бяха прецакани.

Джак Уайли се обади съвсем неочаквано в девет на следващата сутрин. Агнес положи всички усилия да се отърве от него, като пусна в ход всякакви измислени претексти. Пери не се чувствал добре, бил неразположен, очаквал конферентен разговор, който щял да продължи поне час, и бил плътно зает всяка минута до края на деня и след това.

Всъщност Пери се криеше в кабинета си, седеше зад бюрото, преглеждаше някакви документи, отбягваше работниците си и опитваше да осъзнае катастрофата. Беше дошъл на работа както винаги в шест, беше дал най-строго нареждане никой да не го безпокои и оттогава беше потънал в гробовно мълчание.

Агнес отвори тихо вратата и надникна вътре.

— Някой си мистър Джак Уайли. Настоява да говори с теб.

— Зает съм — отговори Пери. Премести няколко листа от едно място на бюрото си на друго. Изобщо не беше зает.

— Каза, че ти определено ще искаш да говориш с него веднага. Било много важно. Много спешно.

— Не го познавам. Да се обади по-късно.

Агнес скръсти ръце и погледна шефа си. Беше много разстроен, намръщен и раздражителен и се опитваше да не й обръща внимание. Тя не помръдваше обаче. Никога не го беше виждала такъв и беше решена да го извади от това състояние. От време на време той я поглеждаше неволно. Тя скръсти ръце и се прокашля няколко пъти.

— Ооо! Добре — изохка Пери и вдигна слушалката.

Джак се представи веднага.

— Може и да не ме помните, мистър Арван. Седях в дъното на заседателната зала, когато разговаряхте с колегите ми в „Колдрон“ преди няколко месеца.

— Спомням си срещата. — Пери млькна за момент. — Но сте прав. Вас не ви помня.

— Мисля, че трябва да се срещнем. Имам бизнес предложение, което непременно ще искате да чуете.

— В момента съм зает, мистър Уайли.

— Да си говорим на „ти“. Наблизо съм. Искам да ми отделиш само един час. Шейсет минути. Ако решиш, че не съм ти интересен, можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш.

— Добре. Кога?

— По обед. Обяд в „Принстън Ин“. За моя сметка.

— Виж какво, аз...

— Доведи и финансиста си. Мат Белтън беше, нали? Той също ще иска да чуе предложението ми.

Пери и Мат се качиха в ресторанта на горния етаж на хотел „Принстън Ин“, който по това време беше пълен с шумна тълпа местни хора, родители и привърженици на университетския отбор по футбол, пристигнали рано, за да гледат седмичната среща с кошмарния отбор на Йейл. Настроението на всички беше приповдигнато.

С вкиснатите си физиономии Пери и Мат бяха съвсем не на място тук.

На входа ги очакваше приветлива млада сервитьорка. Поздрави ги и веднага ги отведе в малка отделна зала отзад. Пери и Мат бяха метнали по един блейзър върху обичайното си работно облекло — тениски и джинси. Джак, в скъп сив костюм и колосана риза, стоеше край прозореца и видът му беше всичко друго, но не и небрежен. Гледаше тълпата долу на Палмър Скуеър. Щом влязоха, той се обърна и пристъпи към тях.

Стиснаха си сърдечно ръцете, после изневиделица се появи сервитьор, който донесе поднос със скоч с лед за Джак, студена бира за Мат и диетично пепси за Пери.

— Откъде знаеш, че обичам диетично пепси? — попита Пери и присви очи, изведнъж изпълнен с подозрения.

— Улучил съм — отговори Джак. Очевидна лъжа. — Между другото поръчах предварително. Тъй като сте заети, реших, че така ще спестим време. Нещо против пържолите?

— Нищо — отвърна Пери и Мат кимна.

Седнаха около малка маса и разгънаха салфетките си. Джак едва изчака да се настанят, погледна Пери и веднага заговори по същество:

— Надявам се да не ви прозвучи нахално, но искам да купя фирмата ви.

Пери, който отпиваше пепси, се задави и се разкашля толкова силно, че лицето му се зачерви. Удари се по гърдите и успя да поеме дъх.

— Какво?

Джак се облегна назад и кръстоса крака.

— Вероятно прозвуча малко неочаквано.

— Неочаквано? Не, не... каза го точно и нахално. За кого се смяташ?

— Добре, нека обясня. Допреди няколко дни бях съдружник в „Колдрон“. Като доста финансисти и на мен ми писна да инвестирам в други, уморих се да гледам от тъчлинията. Правя много пари, но не произвеждам нищо. Вече съм готов да се заема със собствен бизнес.

— Продължавай.

— От около година търся подходяща възможност.

— Наистина ли? — попита Пери, леко учуден.

— Да. И след като се консултирах със съдружниците си. „Арван Кемикълс“ ме заинтригува.

— Радвам се, че ни намираш за интересни.

— Направих някои проучвания. Вие сте публична компания, така че не беше трудно. Имате чудесно предприятие, Арван, впечатляващо наистина.

— Гордеем се с него.

— И имате сериозни проблеми.

Пери и Мат се спогледаха. Какво още знаеше? Може би нищо. Може би стреляше напосоки в тъмното.

Мат заговори пръв, като полагаше усилия да звучи спокоен и безразличен.

— Имаше няколко дребни проблеми, но те не са нещо, с което да не можем да се справим и сами.

Джак остави това невероятно изречение, без да го оспори, и моментът продължи като че ли цял час. Тишината беше многозначителна и ако беше казал „глупости“, щеше да е жестоко, но не и толкова красноречиво.

Знаеше много.

В края на краищата Джак потвърди с равнодушен тон най-лошите им страхове:

— Преди две години продажбите ви са възлизили на четиристотин милиона. Миналата година се сриват до двеста, а освен ако проучванията ми са неточни, пазарът на боеприпаси тази година е още по-свит. — Джак обърна поглед към Мат. — Предполагам, че под дребни проблеми разбираш точно това.

Прикривайки изненадата си, Мат каза:

— Времената са трудни. Което не е новина. Оцеляване на най-приспособените. Ние съществуваме вече четирийсет и пет години. Повярвай, когато се слегне прахолякът, ние пак ще сме тук.

— Не гледай на мен като на враг, Мат. Не съм враг.

— А... Значи си приятел?

— Не, но ще стигнем и до това.

— Не разчитай.

— Слушай, имаш чудесни хора, великолепни продукти, възхитителна репутация. Аз искам да запазя нещата такива, каквито са.

— Не сме за продан — възрази Мат, намръщи се и опита да смути Джак с поглед.

Пери явно бе оставил по-младия от него счетоводител да води битката. Всъщност въобще не изглеждаше способен да води повече битки. Седеше на стола с отпуснати рамене и сбръчкана шия. Изглеждаше стар, изразходван и за човек на реда донякъде запуснат — небръснат, със сплъстена коса, с измъкнала се от панталоните риза.

Мат смяташе, че за последните дванайсет часа шефът му се беше състарил с десетина години.

Пери се намеси:

— Трябва да знаеш, че да управляваш предприятие не е същото, като да инвестираш в такова.

— Повярвай ми — отвърна Джак, — знам това.

— Трябва да умееш да работиш с хора. Необходими са ти умения, за да можеш да се оправяш с клиентите, както и технически познания. Какво знаеш за химикалите, синко?

— Преминах курс по химия в колежа — отговори Джак с лека усмивка.

— И как взе изпитите?

— Уча бързо. — Джак избегна отговора. При всички случаи беше глупаво да говори за такива неща пред човек с докторат по термохимия. — Участвал съм поне в десет преструктурирания на предприятия. Разбирам от бизнес.

— Bravo на теб, Джак. И ние се ласкаем от мисълта, че разбираме малко от това. Не продаваме застраховки или кифлички за закуска обаче. Работим със силно взривоопасни химикали. Една малка грешка и наскоро Трентън ще се образува огромен кратер.

— Можем да отделим цял ден на слабата ми квалификация. Защо обаче първо не видим какво слагам на масата?

Като по сигнал в стаята влязоха двама сервитьори, за да сервират пържолите.

— Алангле, нали? — единият попита Пери, който кимна Явно Джак Уайли беше провел щателно проучване.

Пери грабна вилицата и ножа, вгледа се в чинията си за момент и се зае с пържолата.

— Продължавай. Слушам. — Не беше хапнал нищо от предната вечер и умираше от глад.

— След петнайсет години инвестиционно банкиране имам достъп до някои доста дълбоки джобове. Вашият бизнес е цикличен — много добре една година, много зле следващата. Нужно е да имаш достъп до капитал, за да преживееш тежките времена.

Пери мушна голямо парче месо в устата си. Нямахше смисъл да отрича.

— Така е — съгласи се той между хапките. Какво толкова — освен лекция получаваше и безплатен обяд.

— Освен това имам много контакти — продължи Джак и изреди с лекота имена на фирми, към които би могъл да се обърне като контрагенти. Помнеше ги наизуст. Ако не друго, демонстрираше впечатляващи знания за играчите от автомобилния и оръжейния бизнес.

Пери ядеше и слушаше.

Мат се бореше с импулса си да стане и да си тръгне. Изкушаваше се да попита дали човекът наскоро наистина си вярва, че вече не са чукали на същите тези врати. Да му каже, че не е толкова лесно, колкото си мислеше този надут тип от Уолстрийт, свикнал да пие кръв, който сега си търсеше ново хоби. Самоуверен многознайко!

Всъщност би му дал фирмата без пари само за да види как ще се провали с гръм и трясък, как ще обяви фалит в рамките на година. И щеше да го направи, ако Пери не беше сложил длан на рамото му.

Джак завърши с думите:

— Ако ми позволите дързостта, ще ви кажа, че допуснахте кардинална стратегическа грешка.

Мат вече беше истински ядосан. Господин Голяма клечка, който през живота си не бе продал дори един болт и една гайка, щеше да обяснява къде са сгрешили така ужасно. Изпита неудържимо желание да грабне вилицата си и да я забие в главата на Уайли.

— И каква е тя? — попита той, като прехапа устната си.

— Останахте независими твърде дълго, Мат. Трябва ви партньор, някой голям, който умее да отваря врати.

Мат понечи да възрази, но Пери го изпревари:

— Тук може и да си прав, синко.

— Прав съм. Виждал съм десетки фирми като вашата — малки, независими, задушавани от пазарни сили, които са извън техния контрол. За да не те разиграват, ти е нужен силен партньор.

Мат и Пери пак се спогледаха. Думата „разиграват“ зазвъня в главите им. Защо я използва? Знаеше ли, че „Глоубълбенг“ току-що е дръпнал шалтера? Какво знаеше Уайли? И големият въпрос — откъде получаваше информацията?

Мат се наведе напред и изръмжа:

— И какво значи това?

— Нищо особено, Мат. Свързваш се със силна група и от теб ще се страхуват. В днешно време силата е важен фактор.

— Интересно предложение, но не, благодаря — каза Пери решително. Мушна още едно парче месо в устата си, после остави приборите и добави: — Това е моята фирма, Уайли. Аз я създадох и разширих, аз направих от нея онова, което е днес. Не възнамерявам да я давам на когото и да било.

Джак не реагира.

— Съжалявам да го чуя — отговори той. Досега не беше докоснал чинията си.

— Така ли? — намеси се Мат. — Защо тогава долавям нещо друго в гласа ти?

— Наистина съжалявам, Мат. Много, много съжалявам. Надявах се да го направим добронамерено. Разбира се, готов съм да действам и по другия начин.

— И кой е той? — попита Мат.

— Искам вашата фирма. Ще направя каквото е необходимо, за да я получа.

— Ти, гаден кучи...!

— Спокойно, Мат. Седни — спря го Пери. Взе вилицата и продължи да се храни. — Какво означава това, Джак?

Джак скръсти ръце и се облегна.

— Като начало се свързах с някои от най-големите ви инвеститори.

— Кои? Паркър? Лонгли? Малкъм?

— С тях — кимна Джак. — И други.

— Те не ме безпокоят ни най-малко. Заедно сме от дълго време. Приятели са ми. Вярвам им.

— Преди две години акциите ти струваха два долара и трийсет цента. Вчера бяха шейсет и пет цента. Доста пари са загубили тези момчета.

— Знам цената на акциите си, синко.

— Те също я знаят.

— В миналото съм им спечелил доста пари.

— Това е в древността. Паркър е назад с четири милиона, а той е от щастливците в групата.

— Казах вече, тези хора са мои приятели, Уайли. На твоє място не бих разчитал на тях.

Джак завъртя ножа по-дълбоко.

— А банките?

— Какво банките?

— И те ли са ти приятели? Вярваш ли и на тях?

— Винаги съм си плащал.

Джак поклати глава.

— В момента си им задлъжнял много. Когато проверих, бяха сто и петдесет милиона.

— Няма от какво да се страхуват — просъска Мат, като че ли с Пери бяха в състояние веднага да напишат чек за сто и петдесет милиона. Проста работа — няколко драскулки и проблемът изчезва.

— Но се страхуват, Мат. Много се страхуват. И те не са ваши приятели. Истината е, че имат каменни сърца — отвърна Джак и се намръщи. — Последното нещо, което искат, е да станат собственици на фалирала химическа компания.

— Няма — продължи да настоява Мат, но ставаше все по-трудно да прикрива тревогата си, че Джак знае толкова много. Откъде беше получил информацията?

— Тази година ще хвърлиш на вятъра пет милиона за лихви — отбеляза Джак с абсолютна увереност.

Мат зяпна.

— Откъде знаеш това? — попита той накрая. Точната сума беше 5,3 милиона — като че ли това имаше някакво значение.

— Няма значение откъде. А сега ме слушайте внимателно, защото ще ви кажа какво има значение. Ако просрочите или забавите плащане, ще ви затворят.

Лицето на Пери побеля. Цялото му самообладание и напереност се изпариха. Целият му трудов живот беше минал в „Арван Кемикълс“, толкова много години, през които нито веднъж не му се беше налагало да се сблъсква с типове като Джак Уайли. Средно голямо предприятие в западния Трентън — беше толкова далече от полезрението на лешоядите от Ню Йорк, че не му бяха обръщали никакво внимание. Наистина, през годините беше получавал няколко оферти, до една приятелски. Най-често това бяха конкуренти, които искаха да се разраснат и най-често предлагаха сливане под една или друга форма. Всички бяха срещнали учтив, но твърд отказ.

И сега неочаквано се бе появил този тип. Без никакво предупреждение, без никаква покана, без никакви сладки приказки. Здравейте, аз съм Джак, дойдох да ви изкормя и да ви удуша.

Мат беше в борбено настроение и му се искаше да каже на този хубавец от Уолстрийт къде да си завре офертата, но фирмата беше на Пери и от уважение към него той преглътна думите и си замълча. Привилегията да каже на нахалника какво да прави с офертата принадлежеше по право на шефа му.

Пери въздъхна няколко пъти и се опита да възвърне самообладанието си.

— Добре, изяснихме нещата. Какво предлагаш?

— Нещо много просто. Моите хора идват, правят бърз одит и определят стойността ви, после се споразумяваме за справедлива цена. Аз ще поема дълговете ви. Всичките. Изплащането им става мой проблем.

— Звучи много лесно.

— На практика ще бъде още по-лесно, а сделката е много добра за теб. Ще си тръгнеш с планина пари. Купи си голяма яхта, обикаляй Карибите две-три години, а аз ще наследя проблемите ти.

— Ами хората ми?

— Ще задържа възможно най-много от тях. Обещавам.

— Какво означава това? — попита през зъби Мат.

— Някои могат да пожелаят да си отидат. Ще предложи обезщетения в размер на три месечни заплати на всеки, който иска да напусне.

— Значи ще има само доброволно напускане? — попита саркастично Мат.

— Може да има и други. Ще задържа възможно най-много — отговори мъгляво Джак.

Пери отново се бе заел с обяда си. Режеше с настървение голям печен картоф, напоен с масло.

— А ако откажа? — попита той, без да вдига поглед от картофа.

— Тогава — отговори много тържествено Джак — има два възможни сценария.

— И какви са те? — попита Пери и лапна голямо парче картоф.

— Първо. Става чудо, от небето потича водопад от продажби, ти плащаш дълговете си на банките и аз си отивам. — Каза го с подходящия скептичен тон. Някак си избегна злорадата усмивка, но не му беше лесно.

— Второ?

— Банките се намесват. Готвят се за този вариант от седмици. Адвокатите им са готови да предприемат нужните действия. За час ще наложат заповед над цялата ти собственост. Подписал си някои от корпоративните заеми и като частно лице, така че тук не става дума само за предприятието ти, но също така за къщата и колите ти.

Мат едва се удържаше на стола си. Заповед? Никога, при всичките му контакти с банките, не бяха споменавали такова нещо. Никакви

намеци, никакви заплахи — нищо. Стисна седалката на стола и изръмжа:

— Това са глупости, Уайли! Сам каза, че не искат да притежават нашето предприятие. Нямаат понятие как да го управляват.

— Радвам се, че следиш разговора, Мат. Наистина нямаат.

— Тогава?

— Сега вече имат купувач с дълбоки джобове. Това съм аз, Мат. Ще се отърват от фабриката ви на никаква цена. Аз поемам дълга. — Джак вдигна нагоре ръце и добави с безразличие: — Разбира се, ще отнеме повече време. От друга страна, ще ми струва по-малко.

Пери остави приборите. Чинията му беше празна, ако не се брояха няколко тлъсти ивици месо.

— Значи смяташ, че си измислил всичко, а, момче?

— Определено да — каза Джак и бутна чинията си настрана. Изражението му изведнъж стана ледено, почти презрително. — Помисли си, Пери. Предлагам ти шанс да спечелиш малко пари, малко златно яйце, което да оставиш на децата си. Другата възможност е да измъкнат плодовете на труда ти изпод краката ти и да си тръгнеш без пукнат цент.

— Безскрупулен кучи син! — просъска Мат.

Джак извади спокойно две визитки от портфейла си и ги хвърли на масата. Стана и без да обръща внимание на Мат Белтън, погледна Пери в очите.

— Обади ми се, преди да са ти се обадили банките — каза той заплашително.

После без повече приказки се обърна и излезе. Не беше докоснал обяда.

Пери придърпа чинията и я опразни.

Тримата мъже напънаха слух, за да чуят всяка дума. Уолтърс, Белуедър, както и главорезът Самюъл Парнър, шеф на отдела по изкупуванията, се бяха натъпкали в малката стаичка в сутерена, за да чуят на запис какво говори Джек.

В момента, в който вратата хлопна, тримата се отпуснаха и размениха усмивки. При влизането на Джек в „Принстън Ин“ един от хората на охранителната фирма, облечен в оранжев панталон и черен пуловер, се бе блъснал в него и незабелязано бе закачил на сакото му миниатюрен предавател, последна дума на техниката.

Разговорът в ресторанта беше записан без проблеми в паркиран наблизно ван, а после ретранслиран в реално време до стаичката в сутерена на Капитол Груп.

Не че имаха проблеми с доверието към Джек.

Нямаха никакви. Просто му нямаха доверие и толкова.

— Е? — Белуедър се обърна към Парнър.

— Много го бива. Добър е, абсолютно сте прави. — Парнър едва сдържаше усмивката си. Беше чул как този тип се бе справил с двама от най-добрите му служители, но не го беше виждал в действие.

— Страхотен е, нали? — отбеляза Белуедър, горд с новия си улов.

— Направи го брилянтно. Абсолютно брилянтно — обади се Уолтърс и се ухили като баща, чийто син току-що е вкарал гол за училищния отбор. — Особено ми хареса как се прави на симпатяга, преди да си е показал зъбите.

— Не би ли искал да видиш физиономииите им? — добави Белуедър. — Тъпаците изобщо не разбраха какво им се случи.

— Наистина ли се е свързал с банките им, или беше блъф? — попита Парнър.

— Щом го каза, вероятно се е свързал. Знаеше сумите. Обмислил е всяка подробност. Нашето момче е пълно с изненади.

— И през ум не ми е минавало да правя такива неща, никога! — отбеляза Парнър и поклати глава с искрена завист.

— Но все още не са се съгласили — каза Уолтърс. — Това е перфектна игра на притискане. Или вземи моите пари, или чакай и гледай как ще ти ги вземат банките, а после си тръгни без нищо. Всъщност нямат избор — обърна се към Парнър той. — Колко време им даваш?

— Да видим... — Парнър се замисли, за да пресметне. Принудителните изкупувания бяха негова специалност и без излишна скромност той се смяташе за един от най-добрите в откриването на годни за оказване на натиск слаби места. Надушваше предстоящи корпоративни катастрофи от километри. — Остават три дни до края на месеца. Арван трябва да плаща заплати и вноски по кредитите. Вероятно дължи пари и на доставчиците си. Освен това го чакат сметките за електричество, вода и други подобни разходи.

— Значи може би утре?

Парнър кимна като доктор, който се канеше да даде диагнозата си.

— Утре би било добре. Според мен обаче най-много след два-три дни.

Белуедър се замисли за момент.

— Да оставим ли Уайли да доведе нещата докрай?

— Разбира се, защо не? — отговори Парнър, който нямаше нищо против този вариант. Ако сделката поради някаква причина се провалеше, вината щеше да е изцяло на Уайли и съответно Уолтърс и Белуедър щяха да го отнесат, защото са му се предоверили да изнесе сам големия товар. А ако се справеше, Парнър щеше да пусне слух, че сам той е научил Уайли какво да прави.

Уолтърс започна да си играе с очилата си.

— Засега се справя отлично. Ще кажа на момчетата от охранителната фирма да го наблюдават внимателно.

В седем часа Ева Грийн почука на вратата на Джак. Беше с избелели джинси и бял пуловер, който очертаваше страхотните ѝ форми. Пристигна, без да предупреди, с последен модел червена тойота камри, широка усмивка и съшит с бели конци претекст.

— Здравей. Тръгнала съм да прекарам уикенда в Ню Йорк и реших да се отбия — каза тя и добави още карата към усмивката си. — Дано не те притеснявам.

Двамата се погледнаха неловко за момент. Румсън беше на цели четирийсет и пет минути от шосе 95. Претекстът беше толкова невероятен, че посетителката дори не си направи труд да прозвучи убедително.

— Вечеряла ли си? — попита я Джак.

— Не, и умирам от глад. Хайде да те изведе да хапнем.

— Обичаш ли италианска кухня?

— Да.

— Започнах да правя спагети и не ми се иска да ги похабя. Искаш ли да ги споделиш с мен?

— Впечатлена съм. Мъж, който умее да готви!?

— Не прибързвай.

Джак се усмихна, улови я за лакътя и я дръпна вътре.

Косата ѝ беше вързана на опашка, която подскачаше симпатично, докато тя вървеше. Никакъв грим — нямаше и нужда. Изглеждаше някак си още по-изкусителна с широките есенни дрехи, отколкото онази вечер в Белия дом. Щеше да е убийствена дори в дрипи.

— Питие? — попита Джак, когато влязоха в кухнята.

— С удоволствие. Бяло вино, ако имаш.

Джак извади бутилка и чаша, измъкна тапата и наля. Ева се облегна на бара и огледа кухнята. Беше голяма, просторна и удивително добре оборудвана за ерген, дори за майстор готвач, с всички модерни уреди и приспособления.

— Била съм на изложения на кухненско оборудване с по-малък асортимент.

— Ако се сетиш за нещо, което нямам, само ми кажи.

— Обичаш ли да готвиш?

— Не. Обичам да ям.

Ева остави моментът да отmine и каза съвсем откровено:

— Онази вечер в Белия дом се чувствах много добре с теб.

— И аз се забавлявах.

— Наистина ли? А защо не ми се обади след това?

— Може би съм искал.

— Но може би си имал много работа? — продължи тя и се усмихна.

— Може би съм се опитвал да събера кураж.

— Стига, Джак. Срамежливостта не е сред качествата ти.

Той се засмя и ѝ подаде виното с едната ръка, а с другата разбърка спагетите.

— Какви са плановете ти за Ню Йорк?

— Само да прекарам почивните дни. Имам билети за пиеса на Бродуей.

— Повече от един?

— Да. Ще дойде една приятелка от колежа, която живее в Манхатън. Миналата седмица годеникът ѝ я изостави. Месец преди сватбата негодникът си намерил друга. Ще я утешавам.

— Много мило от твоя страна. А пиесата?

— Всъщност е мюзикъл. „Сиви градини“.

Джак сви рамене.

— Нов ли е?

— Да, играе се само от седмица. Две стари жени седят в разнебитена стара къща сред тонове боклуци и стотици котки, спомнят си миналото и пеят за пропиляната любов, съсипала живота им.

Джак се разсмя.

— Да, да. — Тя поклати глава. — Къде ми беше умът дати говоря такива неща?

Джак извади малко спагети от тенджерата и поднесе вилицата към Ева.

— Трябва ми оценка.

Тя присви устни, извади внимателно един от вилицата и го запрати към стената. Залепи се.

— Перфектно.

Тя кръстоса дългите си крака, отпи от виното и го изчака да изсипе спагетите в цедка.

— Разкажи ми за себе си — подкани я Джак.

— Първо ти.

— Вече знаеш всичко, което си струва да се знае за мен.

— Така ли?

— Копиите на Капитол Груп са ровили в миналото ми с голяма лопата. Обадиха ми се десетина приятели, които ми казаха, че са ги

търсили някакви типове, представили се за ФБР и искали сведения за мен. Не ми казвай, че не си прочела поне една дебела папка за мен, преди да тръгнем към Белия дом.

Макар и готова да отрече, тя видя, че няма смисъл, и се засмя.

— Е, чепа си моята папка, сега да видим твоята — каза той.

— Добре, печелиш. Няма кой знае какво за казване. Двайсет и осем, неомъжена, никакви обвързаности, никакви перспективи...

— Достатъчно. Започваш да ме отегчаваш.

— Имам двама братя, голям и малък, аз съм по средата. Много пътуване, много спорт, добри оценки, стипендии в Харвард. Единият от братята ми играе футбол професионално. Може да си чувал за него.

— Майк Грийн?

— Аха.

— Ляв защитник? В „Джетс“, нали?

Ева кимна.

— Миналата година беше първи в лигата по отстранявания и наказания. Гадния Майк.

— Да, той е, обаче не вярвай на приказките. Истински сладур е.

— Осакати един полузащитник, вкара още двама в болница. Как тогава ще дадеш определение за гадно копеле?

— По-големият ми брат, Дан. Той е по-възрастен и много по-гаден.

— И какво прави той?

— До голяма степен каквото си поиска — отговори тя напълно сериозно.

Джак се засмя.

— Баща ми се пенсионира преди десет години. С майка ми живеят в Мъртъл Бийч. Той продава коли на старо и управлява автокъщата като военен. Всяка кола се мие и лъска ежедневно. Продавачите работят на удължен работен ден. Ако не си купиш кола, те застрелва.

— Добра техника. — Джак напълни чиниите със спагети, подаде едната на Ева и после я отведе до масата в трапезарията. Извади две бутилки вино — бяло и червено.

Ева отпи голяма глътка, погледна го в очите и каза:

— Искам да започна отначало.

— Първо хапни. Не са толкова лоши, колкото изглеждат, уверявам те.

— Искам да кажа, да започнем отначало, ти и аз.

— Знам какво искаше да кажеш.

— Ще признаеш, че се запознахме по особен начин... комплицирано беше.

— Така ли? — попита той и я накара да обясни.

— Бях на работа. От мен се искаше да те насърча да избереш нас, а не конкуренцията. Очевидно си го разбрал.

Джак се облегна на стола и отпи глътка вино.

— Продължавай.

— Понеже съм амбициозна млада служителка, приех.

— Срамота — каза Джак с усмивка. — Колко далече се очакваше да стигнеш?

— Нямах този късмет, приятелю. Трябваше да осигурявам единствено приятна компания.

— Трябваше да им кажа, че сделката струва трийсет милиарда.

— Истината, Джак, е, че изобщо не си това, което очаквах.

— И какво очакваше?

— Студен, дистанциран, безскрупулен. Усмивната акула според досието. Убиец със счетоводна книга в ръка. Успя да кастрираш няколко от най-способните ни момчета от отдела по изкупуванията. Шефовете говореха само за теб.

— А защо мислиш, че съм нещо друго?

— Комплименти ли си просиш?

— От комплименти не боли.

Ева се усмихна и известно време си поигра с вилицата.

— Е, какво ще кажеш? Мога ли да получа нов старт?

След миг Джак попита:

— Как са спагетите?

Продължиха да разговарят, докато се хранеха, после гледаха филм, а в единайсет Ева го целуна по бузата, мушна визитка в ръката му, качи се на колата си и продължи към Ню Йорк.

Преди да тръгне, се разбраха Джак да ѝ се обади следващия път, когато е във Вашингтон.

Нямаше да го хванат пак.

Марти О'Нийл се стовари тежко на една седалка и в продължение на цели две минути целенасочено пренебрегва мъжа, седнал на сантиметри от него, непосредствено вдясно. Движеха се към последната станция на метрото и влакчето тракаше към крайната си цел — „Александрия“.

О'Нийл, който имаше някакъв опит с подобни неща, огледа бързо вътрешността на вагона, докато Мич Уолтърс се преструваше, че не го познава. Беше десет — доста след пиковия час сутринта и два часа преди обедните тълпи да запълнят вагоните от стена до стена. В другия край пътуваха две възрастни чернокожи жени, стиснали пазарски чанти, които се хвалеха една на друга с внуците си. През няколко места седеше момче с анцуг на Джорджтаунския университет, с качулка на главата и както повечето младежи със слушалки в ушите. Беше забил нос в дебел учебник, поклащаше глава и някак успяваше да съвмести шума с ученето. Не представляваше заплаха.

Хора на охранителната фирма имаше и в двата съседни вагона. След минута се появиха на свързващите врати и вдигнаха палци.

— Чисто е — прошепна О'Нийл. Абсурдните мерки го караха да се чувства глупаво, но Уолтърс настояваше.

— Какво научи? — попита Уолтърс, забил поглед в пода, като че ли не разговаряха. Имаше се за добър конспиратор.

О'Нийл сложи внимателно на коленете му голям плик.

— Тук е всичко, което сме събрали през тази седмица.

— Изглежда доста тънък.

— Ами да. Няма кой знае колко нови неща за Уайли.

— Това добре ли е или зле? — попита Уолтърс и прибра плика в чантата си.

— Зависи от гледната точка, предполагам.

— Започни от това дали все още е този, за когото се представя.

— Да, на повърхността, да. Всичко съвпада. Той е умен и амбициозен. Обича парите. Лоялен е единствено към себе си и е опортюнист. Този тип сменя фирмите и работните си места като носни кърпи. Това обаче го знаехме.

— А под повърхността?

— Разбери, че няма нищо конкретно, което да говори друго.

— Аз обаче ти плащам толкова пари, за да чуя инстинкта ти.

— Мисля, че нещо не се връзва. Поне засега. Някак странно е. Бих бил по-щастлив, ако имаше признаци, че някога в миналото е нарушавал правилата или е участвал в мръсни игри.

— Може би изкушенията не са били достатъчно големи?

— Ето едно възможно обяснение.

— За бога, може да спечели милиард. Става дума за сделката на живота му, О'Нийл. Всеки човек си има цена, а този не би се поколебал пред нищо. Мислил ли си за това?

— Разбира се. — След като цял живот бе търщувал в чекмеджетата с бельо на хората, О'Нийл имаше докторат по човешките слабости и грехове. Джак, който се занимаваше със сделката сега, и Джак от миналото просто не се връзваха.

— Но не си убеден?

— Виж какво, плащаш ми, за да проявявам параноя, и ме бива за това. Сделката, с която сте се заели в момента, не е съвсем чиста, нали?

— Може да се каже и така.

— Предположих го. Значи, в миналото на този човек няма и намек някога да е правил нещо подобно. Нито веднъж, никога. Наши хора пътуваха до Ню Йорк, ровиха и там. Всички казват едно и също. Почтен и праволинеен човек. Честен човек. Просто ми се иска да видя последователност и в морално отношение.

Той мушна дъвка в устата си и започна да дъвче усилено.

— Какво предлагаш?

— Трябва да продължим да ровим. — Кратка пауза. — Ако не открием нищо, трябва да го държим изкъсо, в случай че реши да извърти някой номер.

— Вече опитахме, Марти, забрави ли? Твоите палячовци се издъниха. Истинска катастрофа. Не преувеличавам — това ни струва милиард.

О'Нийл намести широкия си задник на седалката.

— Поиска ми съвет, дадох ти го. — Той извади от страничния си джоб носна кърпа и шумно се изсекна. Сгъна кърпата и пак я прибра в джоба си. — Тук летиш без парашут, Мич. Ако зависеше от мен, след като става дума за толкова много пари, щях да намеря начин да държа този тип за топките.

Уолтърс започна да чопли носа си и да разсъждава върху чутото. Наведе се напред и разтри очи. О'Нийл очевидно свиреше на струната на тревогите му, за да издейства по-активни действия, повече пари, по-тлъст контракт. И въпреки че целият борд беше одобрил сделката, Уолтърс не можеше да не признае, че рисковете лично за него и за кариерата му си оставаха огромни. Ако Уайли успееше някак да го прецака, нямаше да има съмнение кой ще изпадне извън борда. И колкото повече мислеше за това, толкова повече го обземаха съмнения. Джак Уайли караше влака, тръгваше и спираше, винаги на крачка пред тях. И до този момент винаги беше демонстрирал повече ум и от най-доброто, което можеше да предложи Капитол Груп. Още го болеше от провала с проникването в къщата на Джак. Още му горчеше от това, че Джак го бе направил на глупак пред всички. След малко каза колебливо:

— Нали разбираш, че не можем да си позволим да ни хване пак?

— Виж, знам, че онзи път допуснахме глупави грешки. Това...

— Глупави? — просъска Уолтърс. — Не. Много повече от глупави. Ужасни.

— Добре, така да е. Ти каза да действваме бързо и момчетата влязоха на сляпо. Този път ще пуснем бивши тайни агенти. Бива ги за такива неща.

— Само не го подценявайте пак. Той е много умен и много предпазлив.

О'Нийл сви рамене и задъвка още по-ожесточено.

— Вече го знам.

— Чувал ли си фразата „правдоподобно отричане“?

— Моите хора са я измислили, не се притеснявай. Към теб няма да водят никакви следи.

— Искам да ми носиш за одобрение всичко, което смяташ да предприемеш.

— Естествено.

— Какво става с Арван? — попита неочаквано Уолтърс. Явно нямаше повече въпроси около Джак.

— Монтирахме брѐмбари в къщата на стареца и подслушваме телефона му. Чакаме удобен момент, за да оборудваме и колата му.

— Подозира ли нещо?

— Не. Смята, че Джак се е появил просто така. Типичен лешояд от Уолстрийт — така го нарича.

— Тревожи ли се? — попита Уолтърс. Едва успяваше да прикрие възбудата си. Играта ставаше все по-забавна.

— Да, определено. Снощи с жена му си останаха у дома. Проведоха чудесен разговор. Караха се цялата вечер. Смятаха отново и отново. Никаква надежда. Тревожат се за децата.

— Защо?

— Смятат, че времето им е минало. Вече били стари. Искали да им оставят фирмата. Семейното богатство обаче се е превърнало в голяма черна дупка.

— И какво смятат?

— Жената настоява Пери да се обади на Уайли още сутринта и да склучи сделката. Да се отърват от фирмата, преди да ги е унищожила. Казва, че са твърде възрастни, за да се съвземат след такава катастрофа. След като банките се намесят, ще изгубят всичко — фирмата, къщата, колите...

— Умна жена.

— Старецът обаче казва, че още не бил сигурен.

— Какво повече чака?

— Непрекъснато говори за новия чудодееен продукт. Казва, че ако попадне в ръцете на когото трябва в Пентагона, проблемите им ще приключат.

Уолтърс се разсмя шумно и доволно.

— Глупости! Преди Пентагонът да прояви и най-малък интерес, ще трябва да мине поне година за изпитания и изследвания. Той разполага с ден, най-много два.

О'Нийл не се смя с него. Мушна в устата си нова дѐвка и известно време преживяше усърдно. Възрастните дами в средата на вагона бяха преминали към оживен разговор за цената на хранителните стоки. Младежът продължаваше да чете съсредоточено книгата си. О'Нийл брѐкна във вътрешния джоб на самото си, извади няколко

листа със записани разговори и ги вдигна към месестото лице на Уолтърс.

— Този човек не е глупав, Мич.

— Добре, разкажи ми.

— Обади се на финансиста си малко след полунощ. Мат... Мат... — погледна бързо към листата — Мат Белтън. Каза му да се готви.

— За какво да се готви?

— Каза му да започва да върти телефоните още от сутринта. Да намери някой с дълбоки джобове, да му предложи сериозен дял от чудодейния продукт. Белтън смята, че десет милиона ще свършат работа.

— Каква работа?

— Като спасителен пояс, така се изрази. Трябвал им някой сравнително богат, който да е готов да даде десет милиона срещу петдесет или сто, когато продуктът започне да носи печалба.

Уолтърс се облегна на седалката и разтри слепоочията си.

— По-отчаян е, отколкото смятах — заключи той. Вместо обаче да се намръщи, той се усмихна широко.

— Какво измисли? — попита О'Нийл. — Кое е толкова смешно?

— Фирмата му е публична, регистрирана на борсата. Значи става дума за сериозно нарушение на правилата на Комисията за ценните книжа и борсите. За такива неща се влиза в затвора.

О'Нийл го изгледа с недоумение. Нямаше понятие от финанси и сега не разбираше къде е проблемът. Уолтърс поклати глава и присви устни, сякаш плановете на Пери Арван го изпълваха с погнуса.

— Това е търговия с вътрешна информация. Да предлагаш на външен инвеститор поверителна вътрешна информация, за да го изкушиш да даде парите си, без дори да си уведомил собствените си акционери, е сериозно престъпление.

— Щом казваш — отговори О'Нийл, все още без да разбира. Изглежда, само на него му се струваше абсурдно, че Пери Арван нарушава и други закони.

— Освен това частните заеми са недопустими за една корпорация — продължаваше Уолтърс със сериозно възмущение в гласа. — Полимерът е разработен на територията на фирмата, от служители на фирмата, с използване на собственост на фирмата.

Всичко това принадлежи на акционерите. Той няма право да продава части или да ги обременява с дълг без тяхно изрично заявено знание и съгласие.

— Май ще бъде заловен, преди да го е извършил — отбеляза О'Нийл.

— Имаш този разговор на запис, нали?

— Чува се идеално.

— Значи, има го.

— Има го... разговор, който не може да се използва официално.

Този малък технически проблем изобщо не тревожеше Уолтърс. Влакът спря със силно скърцане. Двете чернокожи жени слязоха, след тях с подскачане и поклащане под ритъма на музиката слезе и студентът. Двамата мъже останаха загледани в пода. Не помръдваха.

— Изпрати ми записа — най-накрая каза Уолтърс, после стана, намести вратовръзката си и изведнъж доби целенасочен вид.

— Няма проблем.

Джак чакаше в колата си на голям паркинг и четеше романче с меки корици. В този момент до колата му се плъзна дълга черна лимузина и спря на по-малко от метър от него.

От задната врата слезе Мич Уолтърс, стиснал куфарче в ръка, с доволно ухилена физиономия.

Джак излезе от колата си и двамата се ръкуваха доста хладно.

— Слушай, Мич, не мисля, че това е добра идея — каза веднага Джак.

— Прав си, Джак, идеята е повече от добра.

Уолтърс огледа паркинга, улиците край него и колите. Нямахше никакви скъпи коли, а само пикапи, които му се струваше, че ръждясват пред очите му. Погледът му се спря върху голяма тухлена постройка с надпис „Арван Кемикълс“ над входа.

— Каква дупка! — възкликна Уолтърс намусено. Извади от джоба си дълга пура, отрязва ловко края ѝ и с много смукане и пухтене я запали. Разговорът, който бе провел с Джак преди три часа, не бе минал гладко, меко казано. Джак го увери, че контролира положението напълно, и тогава Уолтърс го осведоми, че Пери Арван търси спасител,

готов да склучи щедър облог в замяна срещу добра хапка от Свещения граал.

Точно както предполагаше, новината свари Джак неподготвен и го накара да се замисли. Уолтърс се възползва от възможността и настоя да поеме по-сериозна роля в операцията. Възраженията на Джак, макар и енергични, се оказаха безполезни.

Уолтърс беше решил твърдо. Беше крайно време Джак да се премести на задната седалка. Беше крайно време Капитол Груп и самият Уолтърс да поемат водещата роля. И сега се появяваше възможност да го направи, от която той щеше да се възползва максимално. Приключи разговора рязко, като заяви, че смята да се качи на малкия самолет на корпорацията, да прелети набързо до Трентън и да направи изненадващо посещение на Пери Арван.

Джак можеше да го придружи или не. Изборът бе негов. За Уолтърс това не беше от значение.

— Каза, че имаш запис, от който личи, че Пери се е канел да извърши престъпление. Правилно ли съм чул? — попита Джак и погледна Уолтърс навъсено.

— Да. Той и финансистът му Белтън.

— Какво престъпление?

— Склоняване към извършване на няколко тежки нарушения на законите за ценните книжа. Един от нашите корпоративни адвокати чу записите и смята, че за такива деяния се лежи в затвор. И ако са разговаряли от два различни щата, можем да говорим за федерален опит за измама.

— Откъде взе тези записи?

— Не е твоя работа — тросна се Уолтърс и изсумтя доволно, без да крие радостта си. Обичаше да контролира нещата изцяло. — Ти сам го каза. Нали сме партньори? Няма нужда да ти казвам каквото и да било.

— Законно ли е?

— На кого му пука?

— Значи не е.

— И какво?

— Пак ли е дело на онези приятелчета от охранителната фирма?

— Да кажем просто, че съм получил много дискредитиращ запис. Смятам да го използвам. Арван смята, че е открил начин да те

заобиколи, но аз няма да го допусна.

— Мич, това не ми харесва.

— Ще ме разплачеш.

— Смяташ да го шантажираш — отбеляза Джак и поклати глава.

— Да кажем, че го спасявам от самия него. Така гледам на нещата.

— Ще трябва да го обясниш.

— Смята да извърши противозаконен акт. Всъщност няколко. Като добър самарянин аз ще му попреча да направи лош избор.

— Колко благородно...

— Благодаря.

— Предполагам, че не мога да те спра.

— Браво. Позна. Можеш да дойдеш с мен, за да ме подкрепиш, или можеш да изчезнеш, все едно.

Джак тръгна с него, изпълнен с безпокойство.

Агнес Каръдърс не познаваше никой от двамата мъже, които нахълтаха в стаята ѝ, макар че беше чувала името на по-младия покрай телефонните разговори, които водиха преди два дни.

— Много е зает — заяви тя, пристъпи напред и присви устни. По-едрият от двамата мъже беше на метър от нея и явно се опитваше да я спласи. Това обаче беше нейното работно място, нейното владение.

— Трябваше да се обадите и да си определите среща — продължи да настоява тя, вдигнала острата си брадичка и вперила поглед в него над очилата си.

Уолтърс подпря едрите си ръце на бюрото ѝ и се наведе на около пет сантиметра от лицето ѝ.

— Слушай, лелко, летя чак от Вашингтон, така че не смей да ми отказваш!

— А сега ти слушай, хитрецо, мистър Арван има по-важна работа и не му е до срещи с теб. Ще проверя дали може да те приеме следващата седмица.

— Следващата седмица няма да си на работа! — изсъска Уолтърс с гадна усмивка. След ден-два щеше да е собственик на тази фирма. Току-що беше взел първото си оперативно решение — лично щеше да

уволни и изрита през вратата старата кобила. Дано да имаше пенсия, защото от фирмата нямаше да получи нито цент. Той лично щеше да се погрижи за това.

— Знаеш ли кой съм аз?

— Знам. Ти си този, който ще си тръгне до две секунди, защото ще извикам охраната!

Джак застана до Уолтърс.

— Извинете ме — каза той с приветлива усмивка и леко избута Уолтърс настрана, — моля ви, само му кажете, че сме тук. Нека той реши дали да ни приеме или не. Ако откаже, ще си тръгнем веднага.

Агнес погледна симпатичния млад човек, който говореше така почтително, после едрия нахалник, който я гледаше заплашително.

— Добре — каза тя на младия, хвърли още един изпепеляващ поглед на другия и влезе в кабинета на шефа си.

Излезе след миг със зачервено лице и ги въведе в кабинета. Пери Арван и Мат Белтън седяха в ъгъла, заобиколени от купчини таблици. По изпитите им физиономии личеше, че са прекарали с планината документи цял ден, оглеждали са числата и са се надявали на чудо. Идеално, просто идеално, помисли си Уолтърс.

Джак го представи набързо, после се отдръпна до стената и замълча.

— Какво става? — попита Пери, остави някакъв документ и се наклони напред.

Уолтърс посочи Мат Белтън.

— Предлагам да го помолиш да напусне.

— Защо?

— Ще водим деликатен разговор, така да се каже. За всички засегнати ще е по-добре той да остане конфиденциален.

— Имам доверие на Мат.

— Пери, по-добре направи каквото ти се казва — обади се Джак. Пери и Мат се спогледаха.

— Добре — каза Мат, после се поколеба и кимна на Пери. — Ще бъда пред вратата, ако ти потрябвам.

В момента, в който той излезе, Пери попита Уолтърс:

— Кой си ти?

— Шефът на Капитол Груп. Сигурен съм, че си чувал за нас.

— Не, със сигурност не съм.

— С Джек обединяваме усилия, за да купим фирмата ти.

— Какво значи това?

— Той ни представи идеята си и ние решихме да го подкрепим.

Ще осигурим финансиране. Ще помогнем в маркетинга на продуктите...

— Разбирам.

— Е, какво ще кажеш?

— За какво, мистър Уолтърс?

— За продажбата. Ще натиснеш ли спусъка или не?

— Да натисна спусъка? — Пери се отпусна на стола си и сложи пръст на устните си. — Така ли говорите за това нещо? Колко просто звучи. Натискаш копчето и... готово.

— Отговори на въпроса.

— Добре. Не съм решил още.

Уолтърс отиде до бюрото и сложи куфарчето си отгоре. С театрален жест отвори капака и извади отвътре малък диктофон, готов за включване. Пери свали очилата си мълчаливо, а Уолтърс натисна копчето. Гласовете на Пери и Мат се чува съвсем отчетливо.

„Слушай — каза Пери с разтреперен от възбуда или облекчение глас. — Хрумна ми страхотна идея как да спасим фирмата...“, и така нататък. Нарещдаше на Мат да изготви списък на всички богати инвеститори в компанията и извън нея, на които да започнат да се обаждат още от сутринта. Пери започна да бърше очилата си. Слушаше. Ако не се броеше потрепването на лявото му око, лицето му изразяваше съвършено безразличие. Разговорът продължи три минути, като накрая двамата обсъдиха как да подсладят примамката — Мат настояваше да предложат повече, Пери по-малко, като накрая решиха да обещаят хиляда процента възвръщаемост.

— Откъде се сдобихте с това? — попита Пери веднага щом записът свърши.

— Какво значение има? — озъби се Уолтърс. Нямаше намерение да изповядва пред Пери, че телефоните му се подслушват. И бездруго беше ясно. Ако се наложеше, щеше да се направи на невинен и да каже, че някой — неизвестно кой е оставил записа пред вратата му. Как се бе сдобил със записа ли? Какво значение имаше? Фактът, че подобно алиби изглеждаше съвършено неправдоподобно, но и невъзможно да се обори, беше добре дошъл.

— За мен има — настоя Пери и присви мрачно очи.

— За Комисията по ценните книжа няма да има, когато го чуят. Ще има значение единствено че с финансовия си директор кроите планове да нарушите закона.

— Имам уши. Знам какво е това.

— Чудесно. Спестяваш ми необходимостта да ти обяснявам в какво си се забъркал. Думите „престъпен заговор“ говорят ли ти нещо? Възрастните мъже не се справят особено добре в затвора.

Пери погледна към Джак.

— И ти ли си в тази игра, синко?

Джак заби поглед в пода и не отговори.

— Е, каква е офертата? — попита Пери равнодушно, отново забил поглед в Уолтърс.

— Радвам се, че попита. Съгласяваш се да ни продадеш фирмата днес и този запис изчезва.

— А ако не го направя?

— Фалит. Затвор. Позор. Ще бъде грозно. Още утре тук ще гъмжи от агенти на ФБР и Комисията по ценните книжа. Ще изискат регистъра на телефонните ти разговори, ще разберат с кои хора си се свързвал, вероятно ще разпитват и тях.

Пери се облегна и въздъхна дълбоко.

— Не ми оставяш голям избор, нали?

— Нека ти обясня още по-добре. — Уолтърс си придаде по-заплашителен вид. — Нямах избор. Абсолютно никакъв.

— Добре.

Отговорът дойде толкова бързо, че дори Уолтърс не го очакваше. Пристъпи от единия на другия си крак, вторачи се в Пери изненадано, после се овладя.

— Добре?

— Имаш уши, Уолтърс. Да се договорим за цена и да приключваме.

Преди Уолтърс да реагира, Джак се оттласна от стената.

— Сто милиона долара — произнесе той силно и отчетливо, сякаш сумата не подлежеше на обсъждане.

— Сто милиона?

— Да. И срещу тях ще ни прехвърлиш всички права, всички патенти, всички интелектуални права. Цялата собственост става наша.

Пери поклати глава, прокара длани през сивата си коса. Беше стъписан.

— Сто милиона — изглежда той Джак. — Много щедро предложение. Защо толкова много?

— Мисля, че знаеш отговора.

— Полимерът.

— Да, това е сделката. Ти си тръгваш със сто милиона, а ние получаваме полимера.

Пери се вторачи в стената, загубил ума и дума. Не можеше да се каже дали е ядосан, шокиран, просто съсипан или всичко това заедно. Току-що чу първото ясно признание за какво всъщност става дума. Тези хора изобщо не се интересуваха от фирмата, от хората в нея, от възможностите да я съживят и да я върнат в бизнеса, който представляваше по-голямата част от живота на Пери.

Не — тук ставаше дума за едно-единствено нещо — за полимера, който той беше създал с изобретателността и труда си.

— Как научихте за него? — попита той след болезнено дълго мълчание.

— Предпочитам да не казвам — отговори Джак и извърна лице встрани.

— Тоест не искаш да кажеш.

— Добре, така да е.

— Е, добре, момчета. Щом искате полимера, ще поискам повече. Той струва цяло състояние. Вероятно милиарди. Вие също смятате така. Няма да ви го дам на безценица.

Уолтърс пристъпи и каза:

— Май не разбираш нещо, Арван. Цената е определена. Това не ти е автокъща за коли на старо. Няма пазарлъци. Уайли ти даде окончателната оферта.

— Това звучи като заплаха.

— Радвам се, че си внимавал. Мога да пусна записа в действие, а после само да събера парчетата.

Джак, който искаше да върне срещата в рамките на добрия тон, каза:

— Без полимера няма да получиш и един милион за фирмата си. Не можеш дори да я подариш. Имаш дълг от сто и петдесет милиона.

А бизнесът ти се срива. Приеми цената ни. Измъкни се, докато все още е възможно.

Пери не можеше да блъфира повече.

— Прав си, предполагам — каза той.

— В такъв случай съгласен ли си на сделка? — попита Уолтърс.

— Изнудвате ме, но... съгласен съм. Стига да поемете и дълга.

— Това е част от пакета — увери го Джак бързо от името на двамата. Сега, след като го бяха уловили на въдицата, трябваше да изпълнят и неговите искания, да не му дават възможност да размисли и да промени решението си.

— Вече се договорих с банките — каза Джак. — Готови са да подпишат нови договори още утре.

— А служителите ми?

— Остава както ти казах. Три месечни заплати за всеки, който иска да напусне. Има обаче едно последно условие.

— Какво е то?

— Искаме да представим операцията като доброволно сливане пред акционерите и служителите ти. Не искаме никакви усложнения, недоволство или лоши чувства. Ти и тримата други най-големи акционери — Паркър, Лонгли и Малкъм — притежавате достатъчно акции, за да го уредите. Очакваме да осигуриш подкрепата им. Тази вечер.

— Тогава предложете на акционерите прилична цена.

— Седемдесет цента на акция. Повече от прилично е. Около двайсет процента над днешната борсова цена. Има трийсет милиона продадени акции, нали? Ти държиш осем милиона.

— Горещо-долу. Мат знае по-добре тези неща.

Извикаха Мат и докато той и Джак се пазаряха за подробностите, Мич Уолтърс дремеше край бюрото на Пери и мечтаеше за полимера и вълшебната му способност да печата пари. Беше забележителен удар и Уолтърс се гордееше с него. Капитол Груп щеше да плати на Арван 100 милиона и да даде още петнайсет на акционерите — за по-малко от 150 милиона в брой Капитол Груп щеше да притежава най-голямото постижение на военните технологии на десетилетието. Наистина, имаше и дългове за сто и петдесет милиона, плюс двайсет милиона за Джак, но дори и така за фирма като Капитол Груп сумата можеше да мине и за грешка при закръглянето в годишния отчет.

И бездруго парите нямаше да са на Капитол Груп. Нито цент от капитала на фирмата нямаше да бъде изложен на риск. До един ден щеше да изпрати делегация в Русия или Близкия изток, за да види кой иска да участва в операцията. И на двете места имаше много милиардери, които търсят добри възможности за инвестиране. Уолтърс не се съмняваше, че парите щяха да дойдат бързо и лесно. Нарастващата прослойка на баснословно богатите в Русия особено активно търсеше възможности да прехвърля парите си в чужбина. При нарасналите цени на петрола саудитците и кувейтците отново бяха пълни с петродолари.

Двеста милиона щяха да са достатъчно, но защо не и триста? Или дори петстотин?

Какъв ден! Какъв удар! Смяташе още с прибирането си да задейства рекламния отдел на Капитол Груп — ако искат да работят и цяла нощ. Нямаше да се съгласи на по-малко — трябваше да е на корицата на „Бизнес Уик“ и „Инвестърс Бизнес Дейли“. Вечерта щеше да обиколи няколко телевизионни канала с програми за бизнес, за да се похвали с постиженията си.

Винаги беше мечтал за първа страница на „Уолстрийт Джърнъл“, а сега това изглеждаше съвсем достижимо. Чудеше се дали ще може да получи копие от снимката за първа страница на вестника, за да я окачи в кабинета си като трофей. Щеше да я окачи на стената зад бюрото, точно над главата си, за да се набива на очи. Би било великолепно послание към посетителите.

По обратния път към Вашингтон щеше да обмисля и репетира презентацията си. До вечерта щеше да е уморен, разбира се, но нямаше как да не събере нужната енергия и ентусиазъм, за да премине триумфално през телевизионните студиа.

Без прекалено самохвалство, но и без излишна скромност, каза си той. Трябваше да улучи точния баланс — да разтръби за себе си и продукта, но и да не прекалява, за да не предизвика обратна реакция. Да не се надува, но и да не остави никакво съмнение чия далновидност и сръчност са постигнали сделката.

Това беше шанс, какъвто получаваше за пръв път, откакто беше шеф на Капитол Груп, и смяташе да се възползва от него максимално.

Беше му писнало от всичките онези бивши правителствени величия около него. Прекалено раздутият борд беше пълен с твърде

много бивши политици, генерали и адмирали, както и с твърде много помощник-секретари на едно или друго, за да може да ги преброи. Беше му писнало бившите лакеи на правителството да се хранят на неговата ясла. Ненавиждаше ги. Мразеше високото им самочувствие, надутите титли, отегчаваха го безкрайните им военни истории, хвалбите им за контактите им, за конците, които можеха да дърпат, и за вратите, които можеха да отварят.

Държеше се раболепно с тях, но вътрешно вреше и кипеше.

Мич Уолтърс беше бизнесмен — просто и ясно. Отличен студент на „Уоргън“, повикан да управлява бурно разрастващата корпорация, отдавна надраснала умствените способности на шайката бивши наемници на държавата.

През двете години, откакто беше главен изпълнителен директор, с него се подиграваха, държаха се презрително, третираха го едва ли не като наемен слуга, като счетоводител на известните палячовци над него.

До един бяха шайка снизходителни многознайковци.

Това щеше да се промени.

След година, когато цялата индустрия щеше да говори за полимера чудо, когато щяха да приберат повече пари, отколкото можеха да преброят, той щеше да изстиска от борда тлъст бонус. Щеше да се помни, да постави рекорд. Щеше да им занесе тлъстата хапка и да поиска достойно възнаграждение.

Мислеше да започне от седемдесет милиона — защо не? Но би се задоволил и с петдесет.

Защо да проявява алчност?

В девет часа следващата сутрин започна офанзивата — армия нахални счетоводители с ледени погледи, устати консултанти и служители от „Човешки ресурси“ нападнаха „Арван Кемикълс“. Изскочиха от четири големи автобуса и влязоха решително и забързано през портала на завода. Всичките бяха наети от арсенала консултантски фирми от североизток, за да извършат отдавна належащото окастриане на фирмата. Със сивите си костюми и спокойно, ледено поведение те се открояваха сред работниците с изпоцапано работно облекло и напрегнати лица.

Атаката беше планирана добре, а също и отработвана десетки пъти, защото Капитол Груп беше „преструктурирала“ много фирми. Всички консултанти бяха опитни ветерани. След като влязоха, те се пръснаха из предприятието и провериха всичко, от смесителите до счетоводните книги, от стаята с досиетата на служителите до пласмента и мрачната стая отзад, в която обработваха пощата.

Задаваха стотици въпроси, драскаха в бележници, после пак питаха. Те говореха на един език, работниците — на друг. Консултантите подхвърляха гръмки фрази от рода на „Какво правите по въпроса с установяването на многостепенни стратегически съюзи?“ и „Как осъществявате разширена търговска дейност на база сътрудничество?“... „Избройте стъпките, които ще предприемете, за да създадете безпроблемно, интегрирано, урегулирано бизнес поведение?“ В отговор виждаха свити рамене, прехапани устни, смях и озадачени физиономии. Работата в завода замря.

Към 9:15 ч. петимата химици, работили върху полимера, бяха открити и отведени в малка заседателна стая на горния етаж. Строго им наредиха да седнат около дълга маса и преминаха към втората стъпка.

Намръщен служител на Капитол Груп застана в единия край на масата и заплаши да ги уволни, ако веднага не подпишат споразумения за конфиденциалност, защитаващи правата на интелектуална

собственост на фирмата. Петимата се изплашиха. Размениха си объркани погледи. В „Арван Кемикълс“ винаги бяха разчитали на почтеността. На Пери и през ум не му беше минавало да ги кара да подписват декларации за мълчание. Доверието помежду им винаги беше на ниво.

Служителят — естествено, адвокат — им обясни как ще постъпи новият им работодател с всеки, който откажела подпише. Уволнението ще е незабавно и ще бъде последвано от десетки убийствени искиове и съдебни дела. Нужните документи бяха в чантата му — оставаше само да попълни имената и готово. Заплашваше, увещаваше и притискаше, както само адвокатите умеят, докато накрая и последният изпълнен с ужас мъж не надраска името си.

Към десет всички документи, свързани с полимера бяха събрани и заключени в голям сейф. Също към десет Пери вече беше подписал договора — документ от четирийсет страници, пълен с юридически термини, клаузи, алинеи и условия, зависещи от други условия. Срещу сумата от сто милиона Пери се съгласяваше наред с много други неща да предостави всички права на собственост, да спазва пълна конфиденциалност и да не стъпва в предприятието, което беше създал и развивал в продължение на четирийсет години. Опитва, напразно, да вмъкне клаузи, които да защитят работниците, но представителите на Капитол Груп скръстиха ръце, намръщиха се и му дадоха да разбере, че няма шанс.

Пери и бездруго се бе примирил с положението. Преговарящите бяха уточнявали тези неща стотина пъти. Защо обаче да му позволяват да ги товари с излишни условия, след като са победители? Настояха категорично да подпише договора без никакви промени и Пери най-накрая го направи.

В единайсет четирима едри охранители с емблеми на ръкавите помогнаха на Пери да стане от стола си и го изпратиха през двора, през портала, чак до колата му. Група разтревожени работници опитаха да разговарят с него, но здравеняците не им позволиха. После с мрачни усмивки застанаха на тротоара и го изчакаха да се качи в колата и да запали двигателя. Пери погледна тъжно завода за последен път, после излезе бавно от паркинга.

Изчакаха го, докато изчезна из улиците на Трентън.

По обед дойдоха подкрепления. Друг автобус докара екипи химици и металурзи — експерти, които трябваше да оценят изобретението на Арван и да изберат най-краткия и ефективен път до пускането му в промишлено производство. Влязоха в малката заседателна зала и се заеха да разглеждат схеми и документация. От тях се искаше да дадат отговор на три основни въпроса: Какво количество от полимера би трябвало да се произвежда там? Каква част от производството може да се премести другаде, в други щати, за да получи по-широка политическа подкрепа? И след колко време би могло да се очаква началото на промишленото производство?

Междувременно консултантите по производствената част започнаха да реструктурират работната сила по нов начин, да разделят екипи, които бяха работили заедно с години. Всичко беше част от стандартната шокова терапия. Посей объркване и страх, изкорени всичко старо, дезориентирай работниците, унижи шефовете им, разделяй и владей.

Към края на работния ден щеше да е ясно кой ще си отиде. Призори на следващия ден на портала щеше да застане нова охрана, която да допусне когото трябва и да отпрати завинаги останалите у дома.

На главорезите от „Човешки ресурси“ беше поставена сравнително проста цел — да се елиминират петдесет процента от работниците и деветдесет процента от шефовете, които се смятаха за прекалено привързани към старото.

Разбира се, на уволнените нямаше да бъде платен нито цент. Никакви компенсации, макар че бяха обещани.

Несъмнено, това щеше да доведе до съдебни дела, а може би и протести пред портала.

И, естествено, адвокатите на Капитол Груп щяха да приложат обичайната си практика да протакат делата с години с всички възможни средства.

В края на краищата Капитол Груп щяха да платят половината от трите месечни заплати компенсации на всеки, който можеше да си го позволи финансово или бе достатъчно упорит, за да издържи толкова дълго. Статистическите изследвания обаче показваха, че само четирима от всеки десет имат финансовата възможност да наемат

адвокат и само един от тези четирима щеше да прояви достатъчно упорство, за да води битката докрай.

На третия ден някой от бившите държавни служители на работа в Капитол Груп щеше да бъде изпратен в Трентън, за да проведе сериозен разговор с кмета и градския съвет. Икономическата перспектива да се запази заводът в Трентън изглежда минимална, щеше да ги предупреди той с подходящото мрачно изражение. Лоши училища, високи данъци за бизнеса и личните доходи на хората, опасни улици. Много неприятна комбинация, щеше да им каже.

Капитол Груп притежаваше и друг химически завод, наскоро модернизирани, с много възможности за разширение, намиращ се в китно зелено градче с първокласни училища и безопасни улици. Намираще се в Тенеси, където политиците бяха добре разположени към бизнеса и разбираха нуждата да са щедри.

Бизнес логиката, която диктуваше затварянето на завода в Трентън и преместването на цялото производство в слънчево Тенеси, бе почти неустоима. В централата се водеше истинска война. Счетоводителите бяха добре въоръжени, гръмогласни и безмилостни. Главната им грижа — единствената им грижа — бяха числата. Финансовата логика изискваше консолидация. Така щяха да бъдат направени огромни икономии и спестявания. Шефовете на Капитол Груп обаче бяха хуманно настроени и се ужасяваха от мисълта да навредят още повече на и бездруго пострадалия град, при все че не бе лесно да се спори срещу аргументите на икономиката.

Ако, от друга страна, градските старейшини успеяха да изтръгнат от сърцата си някакви сериозни данъчни отстъпки, може би касапницата щеше да бъде избегната. Хуманистите се нуждаеха от някакво оръжие, с което да притъпят апетитите на любителите на числа.

Една пълна данъчна ваканция за период от пет години би била идеалният вариант.

После щеше да ги предупреди, че ще се наложи сериозно разместване на персонала — мек начин да се каже, че щеше да има масови уволнения — и че от Капитол Груп очакваха местните политици да не се вслушват в оплакванията на местните.

Агнес Каръдърс беше първата жертва. Седеше зад бюрото си, на същия стар стол с тапицерия на буци, на който беше седяла през

последните трийсет и две години, в добри и лоши времена, за да се грижи за всички прищевки и нужди на шефа си. Познаваше фирмата до най-малката подробност. Познаваше всички доставчици и всички клиенти, помнеше наизуст рождените дати на почти всички служители. Гордееше се, че им е нещо като майка, фигуративно и буквално, защото сега и трите ѝ деца работеха в завода. Съпругът ѝ Лорънс също, до смъртта си допреди десет години. Влезе куриер, остави ненадписан плик на бюрото ѝ и бързо си тръгна. Агнес отпи голяма глътка чай и го отвори:

„Нали помниш, че вчера ме попита кой съм? Ще ти кажа. Аз съм новият собственик на фирмата. Събирай си нещата и тръгвай. Уволнена си.“

Изкупуването беше дар божи за Мич Уолтърс. В продължение на два дни той беше хитът на телевизионните бизнес предавания, които бяха очаровани от идеята, че тънък слой боя може да спре ракета. Той не говореше конкретни неща — истината бе, че нямаше понятие как действа полимерът — и използваше общи приказки и блъфиране.

Четири дни след изкупуването се проведе заседание на борда по телефона, на което бе одобрена сделката и бяха набелязани следващите стъпки.

Уолтърс се впусна в многословен разказ за това как личното му участие е осуетило опит на Пери Арван да се измъкне и е спасило сделката, която Уайли за малко да изпусне. И отново не спомена подробности. Никой и не си направи труда да ги поиска от него.

Последва го главният финансист — едър счетоводител на име Алекс Ринголд, който със сериозен и напевен глас съобщи лошата новина. Военните действия в Ирак и Афганистан бяха почти замрели. След многообещаващото начало с високи печалби темпото се бе забавило и в момента се водеха изтощителни позиционни войни, които сериозно подкопаваха финансите на компанията. Малко от свързаните с отбраната фирми от портфейла на Капитол Груп показваха някакво движение нагоре. Продаваха се джипове хъмви, за да заменят взривените, и някои електронни продукти, но месец преди това Пентагонът бе прекратил мащабна програма за артилерията и бе

замразил поръчки на три допълнителни бойни кораби. В момента на косъм висяла и голяма програма за военната авиация. Капитол Груп беше основен изпълнител по две от трите програми и подизпълнител със сериозно участие в третата.

Само загубата на артилерията и бойните кораби щеше да струва на Капитол Груп милиарди бъдещи проходи. Кризата обаче се чувстваше във всички сфери — боеприпаси, договори за спомагателни услуги за армията, договори за поддръжка на танкове и бронетранспортъри, които напоследък не се използваша кой знае колко — всичко това замираще и не се очакваше подобрене в близко време. Последните анализи говореха само за девет процента ръст на печалбата, което предизвика недоволни възклицания и ругатни сред членовете на борда.

Един от тях, избухлив бивш държавен секретар със здрави тексаски корени и съответстващото монументално его, изрева:

— Какво да правим, по дяволите!? Да започнем нова война ли? Иран трябва да бъде сритан по задника сериозно. Ще трае дълго и ще е добре за нас.

Това недодялано политическо прозрение предизвика лек смях. Преди два месеца същият бивш държавен секретар беше публикувал статия в „Уолстрийт Джърнъл“, в която защитаваше същата теза — щом Иран иска толкова много да има ядрено оръжие, да му изпратим от нашето. Безплатно.

Ринголд изчака смехът да утихне и продължи:

— Както виждате, придобиването на „Арван“ е финансов успех. Идеята е да се сключат договори и да се започне производство възможно най-скоро. Мич, можем ли да очакваме резултати още през тази финансова година?

— Целта е да стане максимално бързо — заяви Уолтърс, преливащ от ентузиазъм. — Можем да очакваме между осем и дванайсет милиарда още през следващата година.

— Сигурен ли си, че това не е преувеличение? — Силният и писклив глас принадлежеше на Райън Кантор, син на Били Кантор, възрастния бивш президент. Всички знаеха, че старецът подслушва на друга линия, но оставя досадните преговори на средния си син. След дълга политическа кариера старецът беше решил да осребри влиянието си — откакто бе напуснал президентския пост, беше

продавал името си на всеки, който бе пожелал да го купи, и в момента участваше в реклами за препарат срещу преждевременна еякулация, — но нямаше намерение да оставя отпечатъци от пръстите си където и да е.

По същия начин беше управлявал и президентството. След четири години нямаше „доктрина Кантор“, нямаше сериозна мирна инициатива, мирни договори или дори вестникарско заглавие, което по някакъв начин да характеризира мандата му. Всичко това беше много тъжно. Престоят му в Овалния кабинет предизвикваше слаб интерес сред историците, защото, честно казано, освен опустошителната рецесия не беше постигнато почти нищо друго. Разочарован, президентът плати на професионален писател да му напише бляскава биография — единствената съществуваща, след което не се намери издател, готов да я издаде.

Уолтърс едва не се задави.

— Не, Райън, съвсем реално е. Ако успеем да прескочим процеса за избор на доставчик на Пентагона, парите трябва да потекат до няколко месеца.

— Знам, че ще е малко трудно — добави финансистът, — но според предвижданията ни, ако си осигурим договор в рамките на два месеца, ще настъпят сериозни промени във финансовото ни състояние.

— И как смятате да постигнете това? — попита друг глас със силен австралийски акцент. Беше Уилям Хейвърил, бивш австралийски министър-председател, очарователно манипулативен мъж, напуснал поста си под сянката на облак от грозни подозрения. Измамите с държавни поръчки бяха област, в която той имаше значителен опит и успехи. Говореше се, че с двама свои приятели успял да отмъкне двеста милиона долара.

Тези слухове бяха абсолютно неверни — бяха отмъкнали триста милиона.

Само че никой не беше в състояние да го докаже — парите потъваха в различни правителствени програми, подобни на черни дупки, и преминаваха през лабиринт от фирми, докато накрая се губеше всякаква отчетност. В края на краищата попадаха в редица аморфни консултантски фирми, до една кухи черупки, регистрирани под фалшиви имена, после се изпираха и почистваха през сложна плетеница от безброй банки. Понастоящем Хейвърил живееше в голям

луксозен замък в Южна Франция заедно с три грижовни любовници. Топлото време и слънчевите плажове му напомнях за дома. Заради момичетата пък се радваше, че не си е у дома.

Уолтърс остави въпроса да виси във въздуха още малко, после каза:

— Предлагам да натоварим господин Министъра лично да се заеме с това. Всъщност Дан е идеален за тази работа.

Уолтърс знаеше, че Белуедър не е на линия. В момента беше в болница, където се лекуваше от хемороиди. Прие да отиде, защото Уолтърс го увери, че телефонното заседание ще е формално и преспокойно може да го пропусне. Капанът беше заложен, сега трябваше да щракне. На Уолтърс му бе писнало от Белуедър, от неговото „наблюдение“, от това, че кучето пазач на борда вечно стоеше зад рамото му и поставяше под съмнения всяко негово решение.

— Смяташ ли, че това е добра идея? — попита трети глас.

— Шегуваш ли се? Той е високоуважаван бивш министър на отбраната, жива легенда. Той може да...

— Тук ли си, Дан? Слушаш ли? — попита нов глас, този път с провинциален британски акцент.

— Не, на лекар е — отговори Уолтърс, като преглътна желанието да съобщи смешните подробности. В момента Белуедър, проснат по корем върху метална маса, с щръкнал нагоре гол задник, вероятно ревеше до умопомрачение, докато военният лекар го обработваше.

Същият глас отбеляза с типична британска сухота:

— Дан може би не е най-добрият избор.

— Не е ли?

— Доколкото си спомням, когато беше министър, не беше особено популярен и обичан.

— Това се казва меко изказване! — прозвуча силно друг глас, след като стана ясно, че Белуедър не слуша. Момчетата от върха винаги се конкурират. — Мразеха го. Ненавиждаха го. Сто генерали заплашиха, че ще подадат оставки заради поведението му.

— Защо? — попита бившият австралийски премиер. Най-много обичаше политическите скандали.

— Нищо конкретно. Прехвърли няколко големи армейски програми на свои приятели. Покри десетки скандали, остави без последствия преразходи за милиарди, натресе на военните някои

невероятни разходи. Сключваше сделки със старите си приятелчета от Капитолия. После при един трагичен опит да си оправи имиджа 160 войници бяха убити...

— Да, спомням си. Албанското фиаско. Дан ли беше на руля по онова време?

— Да. Истински фарс. Наложих се да се извиним на Албания, че сме позволили наши войници да загинат на нейна територия.

— Няма проблем — успокой ги Уолтърс. — Днешните генерали тогава са били лейтенанти и капитани. Не помнят нищо за тези проблеми.

— Както казват, времето лекува всичко — отбеляза Хейвърил и се изкиска. Това беше любимата му мантра и всички се засмяха. Живееше във Франция с любовниците си, далеч от жена си и двете си деца, защото, ако се прибереше в Австралия, най-вероятно щяха да го оковат във вериги. Подобно на всички политици обаче, той също беше непоправим оптимист. С времето и с малко пари, хвърлени на подходящи пиар фирми, слуховете за престъпленията му щяха да бъдат замазани и забравени. Ако не това, давностният срок щеше да мине и той да се прибере у дома като обичан възрастен човек, като блудния син, завърнал се след дълго скитане.

— Днес — настоя Уолтърс — Дан е бивш високопоставен държавник. Последният от старата школа. Може да отвори всяка врата, която пожелае.

— Мисля, че той е идеалният избор — намеси се Райън Кантор, очевидно със съгласието на баща си. Момчето имаше мозък като на пиле. Старецът му не беше кой знае колко по-умен, но все пак не беше станал президент, без да е наясно как функционира Вашингтон.

— Непременно кажи на баща си колко му се възхищаваме — заръча Уолтърс, ухилен. Посланието беше предадено — старецът щеше да остане зад кулисите, но щеше да подкрепя Белуедър: да извива лакти, да се обажда по телефона където е необходимо.

— Какво ще правим с Уайли? — попита Фил Джаксън, сякаш Джак беше изпълнил предназначението си и вече нямаха полза от него.

— Лесна работа — отговори Уолтърс. — Ще го включим в екипа на Белуедър. Бог ми е свидетел, че ще трябва да работи по въпроса не по-малко от нас.

— Само че той няма понятие от системата за доставки на Пентагона — възрази Алан Хагър, бившият заместник-министър по отбраната.

— Именно.

— А... Разбирам. Искаш да го разкараш.

— Имаш ли по-добра идея?

Всички се разсмяха.

Андрю Морган седеше свит в сепарето край прозореца, пиеше четвърта бира и се наслаждаваше на снимките на Джеймс Джойс на стената. Беше третата му нощ в „Одисей“, легендарния бар на Стоун Стрийт, където богатите и перспективните от Уолстрийт се събираха вечер, за да се хвалят и жалват.

Погледна бързо часовника си — осем вечерта. Седеше там от пет, достатъчно дълго, за да изпадне задникът му в кома. Махна на сервитьора да му донесе още една бира — петата. Само още една — обеща си той. Само една, набързо, после ще се прибере в хотела и ще приключи рано за вечерта.

Бяха минали три седмици, откакто шефът му Марти О'Нийл го изпрати в Ню Йорк, за да изрови всичката мръсотия за Джек Уайли, до която успееше да се добере. Двама други сътрудници обработваха по-традиционните източници като фирмите, през които беше минал Джек, преди да стане съдружник в „Колдрон“. Морган получи по-амбициозната задача да потърси информация в заведенията и баровете около Уолстрийт и да се надява на чудо.

Три седмици, дълги дни висене в различни скъпи ресторанти и още по-дълги нощи бодърстване по баровете. Двайсет и един дни се бе сприятелявал с гущерите от Уолстрийт и бе награждавал техните отегчителни, изпълнени с хвалби истории с безплатни обеда и напитки. Бе изненадан колко много могат да изядат и изпият тези хора, когато някой друг плаща сметката.

Какво рязко падение в сравнение с някогашната му служба в ЦРУ, мислеше си той. Всичките онези години, прекарани под прикритие в Москва, Кайро и Перу, години на криене и опити да вербува агенти от КГБ, да преследва терористи и наркотрафиканти. Всички добри неща имат край, но въпреки че си даваше сметка за това,

след два̀сет и пет години служба в елитна правителствена агенция сам беше изненадан колко ниско бе паднал.

Пълно, съвършено безпредметно пилеене на време, каза той на Марти след първата седмица. Седем дни и нощи, прекарани сред арогантни брокери и надменни инвестиционни банкери. Откри шест момчета от Уолстрийт, които познаваха, или по-скоро бяха чували за Джак Уайли. Никой от тях обаче не го познаваше добре. И всички казаха едно и също — страхотен тип, ужасно почтен, скаут в скъп костюм. Най-близкото познанство, до което се добра, беше един тип, който веднъж играл скуош с него. Джак го бил с десет точки и го изгонил от корта. Не мами дори на скуош, оплака се Морган на шефа си. Продължавай, нареди му Марти. Понякога има полза и от стрелба в тъмното. Човек никога не знае.

Клиентът им в края на краищата беше готов да поеме сметките за луксозния манхатънски хотел, плюс всички скъпи храни и напитки, които Морган успееше да погълне. Даваше си сметка, че всичко е празна работа, и интересът му към онова, което вършеше, се беше изпарил още преди седмици.

От опита си през последните три нощи Морган знаеше, че „Одисей“ не се оживява преди осем. Към девет обаче дансингът се пълнеше с голям брой от най-младите милионери на света и още повече мотивирани млади дами, излезли да си намерят доживотен пропуск за скъпите домове в Хамптънс, някое и друго мазерати и всички останали хубави неща, които може да осигури един богат съпруг.

След още един час мястото щеше да се препълни с двойки, обзети от страст — половината за секс, другата половина за пари.

Тъкмо се обърна, за да огледа групата току-що влезли бляскави красавици, когато един мъж се стовари тежко на стола срещу него.

— Чух, че раздаваш безплатни напитки — каза мъжът, без да се представи.

— Така е, но сега съм уморен. Разкарай се, приятел. Намери си друга маса.

— Моля за извинение. — Една от визитките, които Морган раздаваше на килограм през последните седмици, кацна в средата на масата. — Мислех, че има за какво да поприказваме, но... добре. Всичко е наред.

Мъжът се надигна да си тръгне, но Морган протегна ръка и го сграбчи за ръкава.

— Може би съм прибързал. Какво ще пиеш?

— Джин с тоник. — Мъжът се усмихна и отново седна. Взе визитката и я мушна отново в джоба си.

Докато дойде сервитьорът, Морган огледа новодошлия. Беше висок, на възраст колкото Уайли, със скъп, добре ушит сив костюм и черна, пригладена с брилянтин коса. Повече или по-малко типичен представител на Уолстрийт. Костюмът обаче струваше хиляда долара и определено не две хиляди. Вероятно се намираше преди средата или в долния край на хранителната верига. След трите седмици в района Морган можеше да напише трактат за кулинарните и фризьорските предпочитания на обитателите на Уолстрийт. Сервитьорът дойде и Морган поръча питие за госта си и още една бира за себе си.

— Е, кой си ти?

— Това важно ли е?

— Ако искаш питието, да, важно е.

— Цената ми не е толкова ниска, мистър Морган.

Морган опря лакти на масата и се наклони напред.

— Не съм сигурен, че чух какво казваш.

— Слушай внимателно, приятел. Търсиш информация за Джек Уайли. Аз имам онова, което търсиш. Обаче не съм благотворителна организация.

— Не си спомням да съм те виждал досега.

— Не си. Един приятел ми даде визитката ти.

Напитките им дойдоха и двамата едновременно отпиха първата глътка. Този тип наистина беше облечен и подстриган като играч от Уолстрийт, но Морган имаше усещането, че нещо не е както трябва. Беше време важната подробност да престане да пречи.

— Колко? — попита и разклати чашата си във въздуха.

— Петдесет хиляди.

Морган едва не изплю бирата. Лактите му се надигнаха от масата, главата му се наклони напред.

— С кого си правиш шеги?

— Ако знаеше с какво разполагам, нямаше да задаваш такива тъпи въпроси.

— Защо мислиш, че имаш нещо, което да струва толкова?

— Например дал си визитката си на приятеля ми преди близо три седмици. Значи се въртиш наоколо поне от толкова. Три седмици в скъп апартамент в хотел „Уолстрийт Ин“, обиколки из най-скъпите ресторанти и барове... Някой хвърля доста пари, за да научи нещо за Джек.

Морган нито потвърди, нито отрече. Мъчеше се да овладее изумлението си. Беше стъписан. Този тип знаеше всичко за него — откога е тук, къде е отседнал, къде ходи, какво прави. Изглежда, го бяха следили и наблюдавали, без да усети, като някакъв неопитен новак. Господин Бивш шпионин, ветеран от Москва, Кайро и Колумбия... И някакъв си новак просто го беше надхитрил.

Посетителят си позволи лека усмивка.

— Освен това личи, че си наемник. Не се обиждай, но костюмът ти е евтина конфекция и това се вижда от километри. Не знам колко струва едно частно ченге, но да те наемат за три седмици едва ли е евтино.

Морган вирна брадичка нагоре и попита:

— И какво от това?

— Значи не харчиш свои пари, нали така? Какво те интересува колко струва информацията ми?

— За петдесет хиляди трябва да е много добра.

— Какво успя да научиш досега?

— Няколко интересни неща. Няколко съществени следи — излъга Морган. Полагаше всички усилия да звучи искрено. Всъщност беше наддал пет килограма, беше изпил достатъчно алкохол, за да увреди черния си дроб, и не беше научил абсолютно нищо за Джек Уайли, да не говорим за нещо интересно.

— Не си научил нищо. — Усмивката стана по-широка. — Това тук е Уолстрийт, приятел. Никой не разказва на непознати истории от кухнята просто така. Няма начин.

— А ти? Значи си готов да нарушиш кодекса?

Морган долови първия признак на гняв — леко свиване около очите, издуване на челюстния мускул. Едва доловимо, но достатъчно.

— Може би си имам причини — отговори мъжът, който полагаше сериозни усилия да прикрие ненавистта си към Джек Уайли.

— Например?

— Лично е. Ако искаш да разбереш, ще ти струва още десет хилядарки.

— Нямам представа за какво говориш.

— Добре. Ще ти кажа. Питал ли си се някога защо Джак Уайли е сменил толкова много фирми?

— Да, мислили сме за това... но не много, защото изглежда очевидно. Заради по-добро заплащане. Повече пари. Алчност. Обикновените мотиви. Вие, момчета, сте като курвите. Всичко при вас опира до пари.

Онзи се засмя и отпи от чашата си.

— Не знаеш кой знае колко за Уолстрийт.

— Къде точно сгреших?

— Единственото, което не сгреши, е, че всички ние сме като курвите.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Не мога да повярвам, че сте го пропуснали. Пред очите ви е. Джак сменя четири фирми за дванайсет години. На Уолстрийт нещата не стават така. Тук всичко опира до старшинство, до дълъг стаж, който осигурява повече власт. И големите пари.

— Защо тогава е напускал?

— Да е напускал? Обикновено не е напускал. Изхвърляли са го.

— Попитах защо.

— Това е въпросът за петдесет хиляди.

— Хайде, кажи ми още малко.

— Не, казах достатъчно. — Приятната усмивка се превърна в грозна гримаса. — Ето ги правилата. Внимавай, защото, ако сгрешиш, повече няма да ме видиш. Парите да са в брой. В себе си нямаш много, а и бездруго си наемник. Обясни на шефовете си, че съм добра инвестиция.

— Слушай, ти трябва да...

— Не, аз не трябва да правя нищо. Ти обаче определено трябва. Обади ми се до утре сутринта или не си прави труда — мъжът скочи на крака. Държеше визитката за ръба и я пусна на масата. — Когато получиш разрешение, позвъни на този номер. Питай за Чарлс.

— Чакай... Чарлс... нямам достатъчно... — но преди да успее да довърши, мъжът вече си пробиваше път през тълпата, за да се добере до изхода.

Беше толкова неочаквано и се случи толкова бързо, че Морган беше напълно неподготвен. Бързо се овладя, скочи от мястото си и се спусна след него. Видя лъскавата му черна коса и започна да бута хората на дансинга наляво и дясно, за да мине. Чарлс имаше преднина от около десет метра, но Морган го настигаше.

Изведнъж една хубава млада блондинка го сграбчи за ръката и започна да вие с цяло гърло. Морган опита да се отскубне, но тя го стисна още по-здраво. Писъците ѝ веднага привлякоха вниманието. Озова се сред група ядосани млади мъже с костюми, които искаха да знаят какво се е случило и не го пускаха да се измъкне.

— Стисна ме за задника — извика блондинката силно и размаха ръце, като че ли той я бе нападнал.

— Лъже! — извика Морган с глас, пълен с възмущение. — Кълна се! Имам жена и три деца, за бога! Не съм я докосвал!

Блондинката тропна с крак и насочи пръст към лицето му.

— Перверзник! Долен, гнусен перверзник! — изкрещя тя.

— Не съм те докоснал!

— Някой го направи.

— Не съм аз.

— Помислих, че си ти.

— Не съм, ясно ли е?

Тълпата наоколо се успокои. Ситуацията беше безобидна. Старецът може да го е направил, може и да не е. Какво толкова? Нищо особено. Старият мераклия може и да си е направил удоволствието.

Морган се мушна в една пролука и изтича до изхода. Чарлс обаче го нямаше. Беше изчезнал в нощта.

Добре, смяташ се за много умен, каза си Морган. Момичето явно беше нагласен трик, целящ да го спре. Изненада се, че се е хванал толкова лесно.

И беше сигурен, че номерът, който му бе дал, е на предплатен мобилен телефон, вероятно купен с фалшиво име. Лесно можеше да разбере, но знаеше, че ще е загуба на време.

Морган тръгна към сепарето си. Чарлс беше оставил чашата си и съответно съвсем свежи отпечатъци от пръсти. До следващата сутрин Морган щеше да знае истинското му име, адреса му, къде работи и оттам щеше да открие какви са били отношенията му с Джак Уайли.

Но чашата не беше там, а на нейно място имаше бележка:
„Добър опит, Морган.“

13

Срещата беше в единайсет и младият офицер стоеше и чакаше пред внушителния вход на Пентагона, откъм реката.

Първо се появи Белуедър, следван от Алан Хатър. Джак беше последен. Офицерът ги преведе през охраната, после един етаж нагоре, до кабинета на Дъглас Робинсън, сегашния министър на отбраната.

Още от самото начало звездният миг беше на Дан и Алан. Белуедър огледа за момент кабинета.

— Дъг, кой ти обзаведе кабинета? Виждам значителни подобрения от моето време.

— Жена ми.

— Непременно я поздрави.

— На мен не ми харесва.

Белуедър се засмя и го улови за лакътя.

— И на мен. Кошмарен е.

В това време влязоха няколко сервитьори и оставиха на конферентната маса отстрани чинии, чаши и сребърни прибори. Министърът беше много зает и не можеше да пропилее нито минутка. За да подчертае този факт, през вратата надникна униформен сътрудник и обяви, че разполагат с петнайсет минути и нито минутка повече. Изглежда, министърът трябваше да се яви в Белия дом на брифинг от историческо значение. Джак беше почти сигурен, че е измислица — начин на бюрократа да каже, че не го свърта на едно място. След това дойде още един мъж, по-възрастен, с вид на професор, когото представиха като Томас Уиндъл, заместник-министър на отбраната, отговорен за доставките.

Джак първо се ръкува с него, после с министъра. Ръкостискането на Уиндъл беше силно, макар и немного сърдечно, докато ръката на Робинсън беше отпусната, почти безжизнена. Всъщност министърът имаше изтощен вид — Джак реши, че изглежда много състарен в сравнение с кадрите по телевизията отпреди година. Под очите му имаше тъмни подпухнали кръгове, тъмният му костюм изглеждаше

отпуснат и увиснал, като че ли собственикът му бе отслабнал изведнъж, а примирената му усмивка говореше, че срещите и похапването са последното, което го интересува. Много повече би предпочел да подремне.

Робинсън се обърна към Хагър, който за много кратко време беше негов заместник.

— Как я караш, Алан? Забогатяваш ли?

— Работя по въпроса. Заради това сме тук — добави Хагър с иронична усмивка, без да прикрива истинската цел на посещението им. Насочиха се към масата.

— Е, какво предлагате днес, момчета? — попита Робинсън отегчено, като че ли бяха група досадни застрахователни агенти.

— Можеш ли да познаеш?

— Полимерът, за който Уолтърс се хвали по всички телевизии преди известно време? Прав ли съм?

— Да, ще стигнем до него след малко — отвърна Белуедър и се стовари на стола, точно до министъра. — Първо кажи как върви войната — подкани го той и отвори салфетката си със замах.

— Коя война? — попита Робинсън някак тъжно.

— Имаме избор, така ли?

— Вие имате. Аз нямам. Ирак? Афганистан? Войната срещу тероризма?

— Да започнем с Ирак.

— Ужасно е. Всяка сутрин на бюрото си намирам купища писма, които чакат да ги подпиша. Съболезнования за родителите, чиито деца са били убити. Вече не мога да спя. Знаеш ли какво е това, Дан?

Белуедър кимна мълчаливо. Сметна, че е по-добре да не припомня на Робинсън, че по негово време 160 войници бяха загинали в безумна операция в Албания. Дори не помнеше подробностите. Албания!?! Трябва да е бил мъртво пиян, за да нареди такава операция.

Освен това не беше изпратил никакви съболезнователни писма или дори кратки бележки на семействата. Защо да го прави? Едно от нещата, за които се плащаше на момчетата им, беше смъртта.

— Слава богу, това ми беше спестено — отговори той и си придаде сериозен вид, докато дъвчеше салата. — Ами Афганистан?

— Същото. — Робинсън млъкна за момент. — Слава богу, не е чак толкова лошо, поне засега. Винаги обаче има бъдеще, което не

чакаш с нетърпение.

Оставаха само още дванайсет минути и не можеха да си позволят да ги пилеят за съчувствени думи. Хагър, който винаги мислеше преди всичко за числата, доби загрижен вид и се намеси:

— Знаете ли колко от тези жертви са причинени от взривни устройства?

— Преди месец или два ми показаха графика. Не помня точната цифра, но знам, че са много.

— До тази сутрин имаме три хиляди петстотин и шейсет убити — каза Хагър небрежно, като че ли съобщаваше статистика от бейзболните мачове. — Двайсет процента се дължат на инциденти, болести, приятелски огън. Това са обичайните предвидени жертви. Шейсет и осем процента от всички са пряк резултат на взривни устройства.

— Наистина ли?

— Да, повече от половината. Изумително, като се замислиш, а деветдесет процента от тези жертви са причинени от самоделни взривни устройства, заложили на пътя. Останалите десет процента са загинали при засади и от изстреляни ракети.

— Повече, отколкото си мислех.

Белуедър се протегна и взе кетчупа.

— Затова сме тук, Дъг — обясни той. — Искаме да помогнем.

Въпреки че прозвуча смешно, никой даже не се усмихна.

— И смятате, че този полимер ще промени нещата? — попита министърът.

Белуедър започна да удря силно дъното на бутилката, за да напои хамбургера и пържените си картофи с кетчуп.

— Джак, разкажи му — нареди той, без да вдигне поглед.

Джак описа набързо полимера, физическия принцип в основата му, годините, преминали в изследвания, колко трудно е било да се постигне крайната цел. Внимаваше да говори с факти и думите му да не прозвучат като празна хвалба. Като дисертация, а не като маркетингов трик.

— Погледни това — предложи Хагър и подаде на министъра копие от снимките, правени при изпитанията в Ирак. Джак забеляза, че Робинсън почти не докосва храната, а само я побутва в чинията си с

вилащата. Той си сложи очилата, взе албума и започна да го разлиства. Хагър се впусна да разказва за чудодейните резултати.

След като разгледа набързо снимките, Робинсън свали очилата си и подаде албума на заместник-министъра Уиндъл.

— Виж — каза му Робинсън видимо впечатлен. — Какво искате от мен в такъв случай? — попита той Белуедър, като игнорира Хагър.

— За бога, Дъг! — възкликна Белуедър, сякаш Робинсън се шегуваше. — Това плаче за бързата писта. Не бива да се бави с търг и други такива неща.

— Искаш много, Дан.

— Нима? Статистиката на Хагър показва, че губим по осем човека на седмица заради бомби. Бунтовниците вече ги предпочитат като оръжие. Децата ни са пушечно месо. Това прави близо четирийсет войници на месец, а ние седим и се чудим как да ги опазим. Е, сега вече има как.

Робинсън се обърна към Уиндъл, който продължаваше да разглежда снимките.

— Какво мислиш, Том?

Уиндъл бутна албума настрана, поклати глава, намръщи се.

— По дяволите, знам колко е важно. Генералите ми крещят от близо година. Хвърлихме милиарди за подобни разработки и сега идва време да берем плодовете. В момента текат няколко обещаващи програми — подсилване на бронята, две-три устойчиви на взривове превозни средства, различни роботи, които откриват бомби и ги обезвреждат. Най-добрите умове работят по проблема и резултатите ще дойдат. Конкуренцията е голяма.

— Да, обаче всичките тези идеи не струват. Нужно е ужасно много време, докато стигнат до бойното поле — възрази Хагър бързо и енергично.

— Времето е важно, но...

— Новите превозни средства трябва да бъдат изпитани, подобрени, произведени, после приети на въоръжение — продължи Хагър, като размахваше ръце за по-убедително. — Което отнема години. И тези програми обикновено страдат от безброй проблеми, технически неизправности, неочаквано забавяне. Графиците не струват хартията, на която се пишат. Системите за подсилване на бронята не са по-добри. Като добавим тежестта на дебелия броня при превозни

средства, които не са проектирани за такава, трябва да добавим цената на разбитите трансмисии, разбитите окачвания и повредените спирачни системи. Знаеш го.

Белуедър отхапа голяма хапка от хамбургера си и отбеляза:

— Той е прав. — Като че ли имаше някакъв шанс някой да не е съгласен.

— Всичко иска време — отбеляза Уиндъл извинително.

— Не и нашият полимер. Смесваш го, нанасяш го и готово. Можем да го пуснем в промишлено производство до месец. Как са другите програми в сравнение с това?

— И дума не може да става за контракт без търг с един-единствен източник, съжалявам.

— Защо?

— Знаеш защо, Алан. Конкурентите ще вдигнат шум до бога. Инвестирали са милиарди в алтернативите. Голяма част от идеите им са много добри. Просто няма да позволят да ги изпреварите току-така, на финала.

— Майната им. Тук става дума за живота на нашите войници и ни интересува единствено той — каза Белуедър, но опитът му да прозвучи искрено се провали.

— Не е толкова просто. Ако полимерът е толкова добър, колкото казваш, не би трябвало да имате нищо против да го подложите на изпитания.

— Четирийсет жертви на месец, Том. Ако пропилиете още година, това значи минимум четиристотин жертви. Помисли си за писмата, които подписва Дъг.

— Слушай, ако направя каквото искате, ще ме разпнат. Конкурентите ви са не по-малко силни и влиятелни от вас. Имат дълбоки джобове и множество приятели на важни позиции в държавата.

— Значи няма да го направиш?

— Да, боя се, че няма.

Без да изглежда ни най-малко разочарован или дори объркан — Джак си помисли, че дори изглеждаше развеселен, — Белуедър се оттласна назад от масата и стана. Хагър също се изправи. Джак беше отхапал само две хапки от хамбургера, но също стана.

— Благодаря ти, че ни отдели време — каза Белуедър. Прозвуча съвсем искрено.

— Благодаря ви, че дойдохте при мен — отвърна министърът на отбраната със същия тон.

След обичайните ръкостискания ги изпратиха надолу по стълбите до лимузината им.

Хагър се наведе над минибара и наля по едно питие, докато се движеха към града. Подаде на Джак скоч.

— Какво ще кажеш?

— Какво се очаква да кажа?

— Каквото искаш. Истината.

— Добре. Ужасно съм разочарован. Смазан. Срещата беше катастрофа.

— Мислиш ли? — попита Белуедър и грабна с нетърпение чашата бърбън с лед, която му подаде Хагър. Отпи голяма глътка и се отпусна на седалката.

— Не бяха никак отзивчиви, Дан. Ти изложи всички възможни аргументи. И двамата му обяснихте съвсем ясно защо би трябвало да изостави всичко друго и да дойде при нас. Не беше трудно да се види, че им е все едно.

Белуедър и Хагър се разсмяха от сърце. Наистина ли Джак е толкова наивен? След миг Хагър обяви:

— Дадоха ни зелена светлина.

— Защо смяташ така?

— Те са наясно и ние сме наясно, че няма как да получим всичко, което искаме.

— И защо това да е хубаво?

— Джак — намеси се Белуедър снизходително, — те просто ни обясниха кои са пречките. Молеха ни, буквално крещяха да им помогнем.

— Наистина ли?

— Научи се да слушаш по-добре.

— Вече целият съм слух.

— Сделка без търг и конкуренция означава почти сигурен скандал. Това го знаем по принцип. Репортерите чакат подобни

събития с нетърпение. Просто полудяват, като надушат нещо такова.

— И какво от това? Не разбирам.

— Робинсън и Уиндъл току-що ни дадоха инструкция как можем да постигнем своето. Трябва да отстраним няколко препятствия в Конгреса, да притиснем конкурентите, да не им дадем шанс да вдигнат сериозен шум.

— И как ще го направите?

— Затова печелим големите пари, Джак.

Джак се загледа през прозореца. Минаваха покрай паметниците на великите мъже на Вашингтон — на Линкълн вляво, на Джеферсън в далечината. Най-накрая попита:

— Къде отиваме сега?

— Да посетим стар приятел — отвърна Белуедър, отпи малко бърбън и също се загледа навън през прозореца.

Конгресменът Ърл Белцър — Блатната лисица от Джорджия, както го наричаха колегите му — беше прекарал в Капитолия двайсет и пет дълги години. През последното десетилетие беше председател, доста раздражителен и властен, на Комисията за въоръжените сили на Камарата и чрез този лост управляваше Министерството на отбраната.

Самият той беше избегнал военната служба поради причини, които с неудобство се променяха през годините. През седемдесетте този факт беше приписван на достоен за възхищение акт на младежка съвест, която не приемаше гадната война във Виетнам. През следващото, по-консервативно десетилетие причината неусетно се превърна в опасен шум на сърцето, докато накрая конкурент не откри детския му медицински картон. Последната беше „Разкарай се, не е твоя работа!“

Сега вече не се нуждаеше от извинение. Той представляваше затънтена област в Джорджия, в която се намираха две военни бази. Преди години Министерството на отбраната се бе опитало да ги закрие. Бяха излишни, намираха се на неподходящи места, не допринасяха с нищо за националната отбрана и само гълтаха пари. Армията настояваше да се закрият. Климатът там беше горещ и влажен, а районите за тренировка представляваха обрасли мочурища. Освен няколко заведения за бързо хранене и задъхващ се от работа

публичен дом за войниците нямаше кой знае какви други забавления. Никой войник, прекарал известно време в тези бази, не подновяваше договора си с армията.

Наред с това обаче базите осигуряваха работа на двацет процента от избирателите на Ърл. Федералните средства, разпределяни през тях, издържаха още трийсет процента.

Без базите районът и политическата му кариера щяха неминуемо да западнат. Преди да го изберат, Ърл беше невзрачен адвокат, който пишеше нотариални актове и изготвяше завещания, обикаляше болници и морги, рекламираше се по пейките в парка и в „Жълти страници“ и печелеше едва 30 хиляди годишно. При това в добра година. Всъщност беше признал пред самия себе си, че няма особен талант като юрист. И бе цяло чудо, че все пак се бе справял някак. Ако трябваше отново да се върне към правото, той трябваше да плаща на клиентите, за да му поверяват делата си.

Призивите, които отправяше към колегите си в Конгреса, предизвикаха малко симпатии и никаква подкрепа — списъкът с бази, които подлежах на закриване, беше национален, огромен и мащабен. В крайна сметка целта беше да се закрийт близо двеста бази. Всеки трябваше да се спасява както може. В отчаянието си Ърл се реши на крайна стъпка. Отиде в Пентагона и се срещна лично с министъра на отбраната Даниъл Белуедър.

Министърът като че ли беше склонен да прояви разбиране. Той осведоми Ърл, че и двете бази лесно биха могли да бъдат спасени. С цената на някоя и друга дребна услуга Белуедър би могъл да преразгледа по-внимателно списъка и да открие, че именно тези двете са от огромно значение, защото са в Централна Джорджия, стратегически важен щат, на хвърлей камък от Куба, и че са попаднали в списъка поради чиста небрежност. Америка би се оказала беззащитна пред ордите на Кастро, бе добавил той с намигане.

Какви услуги? — бе попитал Ърл неспокойно. Ами например друг член на Камарата искал в района му да се произвежда нов модел военни камиони. Само един допълнителен глас в полза на проекта и мечтата му щеше да се сбъдне. Можем ли да разчитаме на теб, Ърл? Усмивката на Белуедър беше толкова покоряваща.

Ърл се бе замислил за момент. Производството на камиони беше още по-безсмислено от запазването на базите в неговия район.

Армията имаше повече камиони, отколкото можеше да използва. Разходите щяха да са огромни, може би около трийсет милиарда долара. На всичкото отгоре военните не харесваха този модел, който бе странно, идиотско превозно средство, проектирано сякаш от дрогиран кретен, с дванайсет скорости и куп сложни детайли, изключително сложни за поддръжка. Ърл вече се беше изказал много остро против него. На неотдавнашна пресконференция се беше разпалил доста и го беше нарекъл позор, ограбване, непонятен скандал, техническо недоразумение, обида за данъкоплатците. В кампанията си Ърл се бе представял като реформатор, посветил живота си на изкореняването на злоупотребите и пилеенето на пари. Лозунгът на кампанията му беше: „Изпратете във Вашингтон перална машина“. Камионът беше идеалната мишена и той беше стрелял по нея с истинско настървение.

Ако сега дадеше на заден, с репутацията му щеше да бъде свършено. Повече нямаше да може да се погледне в огледалото. Щеше да стане за посмешище в Камарата и да бъде поредният жалък корумпиран политик за пресата и безгръбначен лицемер за обществеността.

— Разбира се, няма проблем — бе отговорил той след две секунди колебание. Най-важното беше, че щеше да се превърне в герой за избирателите си.

Това беше фаталното „да“, което завинаги промени кариерата на Ърл. От онзи момент нататък нямаше репутация, която да защитава, голяма кауза, за която да се бори, принцип, който да не може да бъде подменен или купен. Хвърли се в безкрайна поредица сделки, пазарлъци и компромиси и бързо се издигна до председател на една от най-силните комисии на Камарата.

И всичко това дължеше на Даниъл Белуедър.

Срещнаха се в малък китайски ресторант на километри от Капитолия, в западна квартал, по-известен с кокаиновите войни и уличните проститутки, отколкото като място за срещи на богатите и силните. Когато пристигнаха, сенатор Ърл Белцър вече седеше и ги чакаше.

Беше сам. Без придружители и без сътрудници, изнервени, че нарушава графика си. С други думи — без свидетели.

Белцър, някога слаб, сега беше наддал неимоверно и всичките нови килограми като че ли се бяха събрали на корема му, който висеше над колана като гигантски пъпеш. Червендалестото му лице, пригладената назад сива коса и абсурдните слонски уши напомняха донякъде за президента Линдън Джонсън на старини.

В скъпите си костюми четиримата изглеждаха абсолютно не на място. За щастие имаше само още двама посетители. Единият беше вонящ бездомен алкохолик, който търсеше спасение от студа вън, другият момиченце с азиатски черти, вероятно дъщерята на собственика, което запълваше книжка за оцветяване.

Ърл скочи и поздрави Белуедър и Хагър като стари приятели.

— Приятно ми е — каза той на Джак, доста по-хладно.

Белуедър веднага поясни:

— Той е с нас, Ърл. Можеш да му имаш доверие.

— Удоволствието е мое, сър — обади се Джак и се усмихна приветливо.

— Наричай ме Ърл, момче.

— Добре. Ърл.

— Щом ще си бъркаме в джобовете, поне да не се държим официално.

Появи се стар сервитьор. Опитаха да си поръчат кафе, а когато им казаха, че не е в менюто, поръчаха чай. Ърл вече беше проучил менюто и беше поръчал плата с дим сум и пиле „Генерал Цо“. Никой не възрази — не бяха дошли заради храната.

— Ърл, получи ли пакета, който ти изпратих миналата седмица?
— започна Белуедър веднага щом седна.

— Да, разбира се.

— Какво ще кажеш за нашия полимер?

— Това нещо наистина ли е толкова добро, колкото пише в документацията?

— Миналата седмица произведохме една партида и я пробвахме. Стреляхме с какво ли не — бомби, ракети...

— И?

— Резултатите са невероятни. Смайващи. Все едно да се завиеш с пелерината на Супермен.

— Сериозно? — Ърл сипваше в чая си лъжичка след лъжичка захар. Или играеше двойна игра, или имаше проблем с

концентрацията.

— Слушай, няма да те задържаме много — успокой го Белуедър.
— Знаеш ли защо сме тук?

Ърл отпи глътка чай и едва не я изплю. След малко каза:

— Щом като сте избрали тази дупка на края на света, не е трудно да се досетя. — Той изсипа в чая си още три лъжички захар.

— Нека ти го кажа направо, Ърл. Разполагаме с най-горещия продукт с военно предназначение на годината. За много кратко време можем да боядисаме всички превозни средства на пехотата и флота в Ирак и Афганистан и готово. Стават неуязвими за бомбите.

— Това определено е хубаво — промърмори Ърл. Все още бе позаинтригуван от чая си, отколкото от полимера.

— Не, Ърл, това е страхотно, невероятен пробив. — Белуедър се усмихна, а после се намръщи. — Има обаче някои проблеми. Като начало конкурентите. Искаме да знаем кой има...

— Знам всичко за тях — прекъсна го Ърл и даде да се разбере, че вече си е направил домашното. Може и да не се интересува особено от качествата на полимера, но беше дошъл добре въоръжен и държеше Белуедър да го знае. Отпи внимателно от чая си и този път доби умерено удовлетворен вид. После остави чашата и погледна Дан в очите.

— Начело на глутницата са „Дженеръл Тектоникс“. Предлагат някакво странно бронирано превозно средство с триъгълен под. Може да вози дванайсет души. Хитроумно изобретение. Отклонява взривната вълна настрани от отделението за войниците.

— Номер две?

— „Орион Солюшънс“ — отговори Ърл и се усмихна. Дошъл си където трябва, говореше усмивката. Старият Ърл е готов за работа и знае всички отговори. Отпи от чая и обясни: — Направили са някакъв смахнат робот. Сензори в предната му част откриват бомбата, той се приближава и я взривява. Нещо като взаимно самоубийство.

Не беше особено смешно, но всички се разсмяха шумно.

— Само тези двете ли са? — попита Белуедър.

Уверено намигване.

— Само тези две са от значение — отговори.

— Сигурен ли си? Трябват ми твърди данни. Важно е, Ърл.

— Въртят се още много идеи, но никоя не е достатъчно значима. Тези двете вече са готови за финансиране. Проведени са изпитания и проби. Генералите ги одобряват.

Белуедър се замисли, после попита:

— Някакви секретни програми, за които трябва да се погрижим?

— Не. Поне засега.

— Добре. Хубаво. Докъде са стигнали тези двете по отношение на финансирането?

— „Дженеръл Тектоникс“ е по-напред. Следващия месец ще се гласува.

— Кой я придвижва? — попита Белуедър като професионален играч на голф, който разпитва асистента си за разположението на терена, за да подбере най-подходящия стик.

Джак седеше и ги наблюдаваше. Очевидно не беше в свои води, извън средата си, извън зоната си на комфорт и не правеше нищо, за да прикрие изумлението си от начина, по който се играеше играта. Това беше председателят на Комисията за въоръжените сили в края на краищата. Седяха в този мръсен и долнопробен ресторант около малка очукана маса и Ърл им разказваше всичко, което искаха да знаят.

— Трябва да е Дрю Телър от Мичиган — обясни Ърл и почеса китката си под маншета на ръкава. — Държи се така, сякаш има торба акции на „Дженеръл Тектоникс“, което не е изключено.

— Това ли е мотивът му?

— А... Телър има много мотиви. Осемдесет процента от превозното средство ще се произвеждат в неговия район. Мисля, че става дума за около четири хиляди работни места. Ако прокара проекта, ще го преизбират, докато е жив.

— Не го познавам. Стабилен ли е?

— Честно ли? Не, не особено. Голям самохвалко е.

— Но...?

— Но миналата година се скъса да прави услуги на кого ли не. Който му показва законопроект, получи гласа му. Дори подкрепи законопроекта на Ротман, забраняваш великденските зайчета и Дядо Коледа в супермаркетите. Християнските групи побесняха. Сега обикаля и си събира дълговете.

— Ще успее ли?

— Така изглежда.

— А „Орион“?

Старият сервитьор се появи с куцукане и донесе голям поднос, натоварен с чинии. Мъжете млъкнаха. Имаше смисъл да са предпазливи.

Ърл грабна телешко рулце още преди старецът да остави платото на масата. Натъпка го с дебели пръсти в устата си и задъвка шумно и ентузиазирано. След като сервитьорът се отдалечи, Ърл облиза мазнината от пръстите си и продължи разговора.

— Знаете ги какви са.

— Да кажем, че не знам.

— Напоследък пълнят доста джобове. Финансираха няколко ключови избора и отстъпват корпоративните си самолети, като че ли са авиокомпания на Конгреса.

— Имат ли тежка артилерия зад гърба си?

— А... може би петима или шестима бивши сенатори и конгресмени са на заплата при тях. Офисът им е като старчески дом за бивши служители от Капитолия, така че всички трикове са им известни. Тази година организираха три пътувания. До Лондон, до Ривиерата и до Бермудите. — Ърл млъкна и им намигна. — Аз ходих на Бермудите. Пълно с красиви жени и достатъчно черен хайвер и шампанско, за да потопиш баржа.

Поклати глава, явно потънал в спомени за преживяването.

— Докъде са стигнали те?

— Вероятно им остават около шест месеца.

— Шест месеца — повтори Белуедър с недоверие. Шест месеца! Момчетата от „Орион“ изобщо нямаше да разберат какво ги е сполетяло. След две години усъвършенстване на странния робот той щеше да се превърне в анахронизъм.

— Да — Ърл продължи да изрежда вече излишни подробности. — Роботът им, изглежда, има някои чудати навици. Преди няколко месеца проведоха изпитания и поканиха всички. Откачената машинка, изглежда, надуши барут и започна да гони един от охраната. Искаше да го взриви.

Белуедър се засмя.

— И как завършиха изпитанията?

— Младежът тичаше и викаше в продължение на пет минути и беше много забавно. После се сети, пусна пистолета и роботът — бум

— взриви го на малки парченца.

След задължителния смях масата притихна. Джак се загледа в чая си. Хагър се усмихваше. Белуедър се замисли — пресмяташе шансовете на конкуренцията.

Ърл чакаше. С едната ръка вземаше и тъпчеше в устата си парченца от платото с дим сум, а с другата барабанеше нетърпеливо по масата. Искеше да чуе предложението.

— Да поговорим най-напред за „Дженеръл Тектоникс“ — предложи Белуедър.

— Да, добра идея — подхвърли Ърл, сякаш идеята беше негова.

— Ще ти подскажем за какво става дума.

— Това е важно — отбеляза Ърл. — Казвай.

— Превозното им средство... как се нарича?

— „Ди Ти четиристотин“.

— Добре. То е... отлично като идея, но с фатални недостатъци — отбеляза Белуедър и продължи да импровизира. — Проектирано и разработено набързо, изпитано набързо. Старата тъжна история. Който бърза, далеч не стига.

— Точно така. Какви недостатъци? — попита Ърл.

— Ами... Тежестта му е много високо, отпред.

— Така ли?

— Разбира се. Огромен гаф на проектантите, много често срещан проблем на бойните машини. Натрупали са толкова много броня, че машината лесно се преобръща. Не може да пази равновесие на завоите. Не е безопасно при никаква скорост.

Ърл схвана идеята и подхвърли:

— Подвижен смъртоносен капан.

— Да, това ми харесва. Запомняща се фраза — отбеляза Белуедър и се ухили на ученика си. — За да отдалечат машината максимално от заложените взривни устройства, издигат шасито максимално нагоре. Така обаче центърът на тежестта отива много високо.

Ърл бръкна дълбоко в купичка пържени скариди и започна да рови.

— Като онзи джип на Форд... Непрекъснато се преобръщаше — промърмори той, забил поглед в една голяма скарида.

— Ще наема двама експерти, които да ти дадат аргументите. Може да пуснат коментар и в пресата.

Ърл мушна скаридата в устата си и изломоти:

— Естествено, ще има изслушвания.

Белуедър го потупа по ръката и кимна тържествено.

— Това е то отговорното отношение.

Ърл се почеса по главата и добави:

— Разбира се, ще ми трябват сериозни аргументи. Знаеш... искра, която да запали огъня.

— Не се безпокой. Ще има такава.

— Как смяташ да го направиш?

Белуедър се замисли за момент.

— Имам силно предчувствие, че някой от отдела за държавни поръчки на Пентагона ще ти изпрати анонимно писмо. Вътрешен човек, силно разтревожен заради небрежно извършените проби. Машината е ужасно нестабилна, но никой не ще и да чуе за това.

Ърл поклати глава, стъписан от мисълта за този ужас.

— Да, ще трябва да се провери защо е станало така.

— Харесва ми логиката ти. И ако трябва да насрочиш изслушванията за... да кажем, след три седмици, много критици ще са готови да вдигнат страшен шум по този въпрос.

Хагър, който се чувстваше пренебрегнат, реши да даде и своя принос:

— Нека да е в последната секунда, Ърл. Без предупреждение. Най-добре е да обявиш съвършено различен повод за изслушванията.

— Искаш да кажеш да поискам преглед на програмата може би заради разходите. Нещо такова?

— Идеално. Трябва да е нещо съвършено невинно. В „Дженеръл Тектоникс“ не бива да очакват засада. Ще изпратят няколко счетоводители и те ще са неподготвени.

— Чудесна идея — промърмори Ърл, докато си представяше какво ще стане. Шайка буквояди, въоръжени с таблици и графики и предложения за намаляване на разходите, ще зяпнат от учудване, когато установят, че ги нападат заради техническите качества на превозното средство. Някой от персонала трябва да състави въпроси, които да затруднят и Айнщайн. Онези ще се вцепенят на местата си, ще се подмокрят, абсолютно парализирани от ужас. — Чудесно. И

после какво? — попита Ърл, мушна нова скарида в устата си и задъвка усилено.

Белуедър пое топката.

— Трябва да си внимателен. Внезапното прекратяване на програмата ще предизвика силна съпротива. Ще се вдигне шум, ще стане напечено. „Дженеръл Тектоникс“ и генералите ще поискат линч.

— И не само те — отбеляза Ърл. — Телър ще засъска неистово. Да не заставаш между това момче и телевизионна камера!

— Значи няма да я ликвидираш напълно — посъветва Белуедър. — Протакай. Върни ги да проведат по-сериозни изпитания за още една година, докато съмненията за безопасността се изгладят и изчезнат. Необходима е сигурност, преди да бъдат похарчени милиарди и животът на нашите момчета да бъде изложен на риск.

Белуедър млъкна. Ърл престана да яде. Хагър започна да драска нещо на една салфетка. Срещата като че ли премина в нова фаза. Джек продължаваше да мълчи с безизразно лице.

По някакво негласно споразумение топката сега беше в половината на Ърл. Той избърса плътните си устни с книжна салфетка и се облегна назад.

— Мисля, че ще стане — заключи той с лека загадъчна усмивка.

За Белуедър обаче тук нямаше нищо загадъчно. Бившият министър на отбраната, който навремето беше вкарал Ърл в играта, сега доби леко раздражен вид.

— Разбира се, ние ще сме много благодарни — заяви той с тон, който изразяваше всичко друго, но не и благодарност. Последва дълго, неловко мълчание. — Какво имаш предвид, Ърл?

— Радвам се, че попита, Дан.

— Сигурен съм, че се радваш.

— Пет милиона за следващата ми кампания определено ще ми се отразят добре — Ърл престана да се държи като провинциален глупак и изведнъж се превърна в хитър и ловък комарджия. Наклони се напред с присвити очи.

Белуедър хвърли хартиената салфетка и едва не изрева:

— За бога, Ърл! Много е!

— А колко не е много?

— Три милиона. Това сме предвидили в бюджета, само това можем да си позволим.

— Виж сега, Дан, тук ти калкулирам и цената за прокарването на полимера през политическата джунгла. Предполагам, ще искаш бърза писта, без конкуренция. — Никой не оспори и той продължи: — Удовлетворявам всякакви желания, Дан. Ще те черпя и пакет чипс.

— Пет пак са много.

— Не. Това е чудесна сделка и ти го знаеш много добре. Отстранявам конкурента ти и се грижа гласуването за твоя полимер да мине гладко. Никой друг не може да го уреди.

След дълга напрегната пауза Белуедър каза:

— Дори и ти не можеш да го направиш сам, Ърл.

— Прав си, по дяволите. Ще ми трябват още малко пари за подаръци тук и там. Отпусни още два милиона.

Белуедър го изгледа, готов да възрази, но не му достигнаха сили.

— Научил си тази игра много добре — прошепна той.

— Ами да. Имах добър учител — отговори Ърл.

Марти О'Нийл успя да се добере до третата кабинка вляво и сега седеше на тоалетната чиния. Телефонът му зазвъня. Той захвърли женското списание, което четеше, и започна да рови в джобовете на свлечените около глезените си панталони, за да намери апарата.

— Марти, аз съм, Морган — чу той познат глас.

— Какво откри?

— Може да е злато, може да е боклук.

Морган бързо му разказа за случилото се, като изпусна само няколко дребни подробности за това как Чарлс го бе открил, как се бе измъкнал и как му бе оставил дразнеща бележка вместо чашата. За някои неща е по-добре да не се говори.

Марти зададе очевидния въпрос:

— Този тип струва ли петдесет хиляди?

— Кой да знае?

— Ти, Морган. Ти би трябвало да знаеш.

— Не мога да се закълна в надеждността му — отвърна Морган с надеждата, че няма да получи упрек за неясния отговор.

— Нищо ли не взе? Отпечатъци? Телефонен номер? Каквото и да е?

— Тъъ... беше много умен.

— Искаш да кажеш, че е бил по-умен от теб.

— Не го очаквах — отвърна Морган, сякаш не бе станало кой знае какво.

— Това не ми харесва.

— И на мен. Беше много ловък. Може да е мошеник.

— Така ли смяташ?

— Седя там от три седмици и раздавам визитки на килограм. То е като следа от хлебни трохи, покана да ме изпробват. Какво мислиш?

О'Нийл работеше денонощно, без почивен ден, откакто получи задачата. Заплащането беше страхотно, но продължителната работа го убиваше. Уолтърс се обаждаше почти всеки ден, за да пита докъде е стигнал и да недоволства заради липсата на резултати. Жена му започваше да му натяква и да недоволства. Твърде много домашна работа оставаше несвършена, не можеха да поканят гости или да отидат другаде на вечеря, той се прибираше у дома прекалено уморен за разговори или секс. Джак Уайли бе блокирал живота му.

Сега жена му заплашваше, че ще покани свадливата му тъща да им гостува за злокобно продължителен период. Нещата от ужасни ставаха кошмарни. При толкова усилия, работа и разходи не бяха открили нищо, дори и само намек за възможни нередности около Джак Уайли. Чувстваше се безсилен. Нощем лежеше буден и мислеше за този тип. Мразеше го. Мразеше всичко, свързано с него, непробиваемата му фасада. Беше толкова уверен, че ще открие нещо, че обеща на Уолтърс незабавни резултати.

— Кога ще се срещнеш с него? — попита той Морган.

Чарлс можеше да се окаже безполезен, но на О'Нийл вече му беше все едно. Това беше първият знак, че все пак може и да има някаква тъмна тайна в миналото на Джак, някаква пукнатина в бронята на светеца. Не, нямаше да остави такава възможност, без да я провери. А и парите не бяха негови.

— Каза да се обадя днес или да забравя цялата работа — добави Морган.

— Ще иска да се срещнете довечера. Да държи инициативата, да не ни остави достатъчно време, за да се подготвим. Познаваш играта.

— Да, и аз мисля така.

— Ще изпратя още двама със следващия полет. Ще ти донесат петдесет хиляди в брой. Ще се справиш ли?

— Естествено. Не се притеснявай — успокой го Морган. Когато работеше в Управлението, беше предавал подобни пратки безброй пъти. И винаги си бе имал работа с истински шпиони, терористи главорези или кръвожадни наркобарони.

Сега беше допуснал да се провали, успокояваше се той, защото Чарлс се беше появил като гръм от ясно небе.

Пристигнаха петнайсет минути преди началото на филма. Ева му бе казала той да избере какво да гледат. После бе вдигнала учудено вежди, защото той предложи някакъв екшън с много кървави битки, и бе направила контрапредложение — старомоден уестърн, получил похвалите на критиката.

Накрая се спряха на компромис — романтична комедия, която нямаше с какво да се запомни, още по-малко с неизвестните актьори.

— Е, как мина денят ти? — попита Ева, когато седнаха на местата си.

Беше делничен ден. Салонът не беше пълен, така че двамата седяха сами в средата на първия ред. Идваха от работа и се срещнаха пред киното.

— Дълъг, интересен, много доходен — отговори Джак и шумно започна да рови в кутията пуканки на коленете си. Не беше вечерял и те трябваше да заместят сериозната храна.

— Какво прави?

— Предимно обикалях града. Белуедър има много приятели.

Би могъл да добави, че с много малко от тях се бяха срещнали на работните им места, но не го направи.

Белуедър и Хагър го бяха завели на опознавателна обиколка из дискретните ресторантчета на града, където чудесно можеше да се върти незаконен бизнес пред очите на хората. Към края на деня Белуедър получи киселини. Хагър на два пъти трябваше да скочи от масата, за да се справи с пристъпите на диария. Незаконните пазарлъци явно не бяха за хора със слаби стомаси.

— Вашингтон е малък град, поне що се отнася до хората с влияние.

Джак се засмя.

— Виждам.

— Звучиш разочарован.

— Значи съм създал погрешно впечатление.

— Наистина ли?

— Да. Забавлявам се отлично. Ето една страна на демокрацията, за която не съм и подозирал.

Беше втората им среща, откакто Ева се отби в къщата му онази вечер. Фазата на началното опознаване беше минала и сега се чувстваха съвсем комфортно един с друг. След малко Ева каза:

— Из офиса се носят слухове, че ще спасиш годишните приходи на фирмата ни.

— Не знам такова нещо.

— Сделката е много голяма, Джак. Говорят, че Белуедър раздавал много пари, за да уреди нещата.

Джак погледна встрани.

— Подобни слухове са опасни.

— Знаеш какви сме ние, счетоводителите. Трябва да има за какво да си приказваме край машината за вода. Е, истина ли е?

— Не знам — излъга Джак. Беше нещо повече от лъжа — планина от неистини. Доколкото можеше да смята, през деня бяха дали обещания за близо двайсет милиона — седем на Ърл Белцър, пет на един противен, надут, прегърбен сенатор от Комисията за въоръжените сили, после още осем бяха разпределени внимателно между различни граждански организации и експертни групи в замяна срещу категоричните им обещания да очернят максимално „ДТ 400“. Джак изгуби от поглед дребните суми, които трябваше да преминат през странични лица и различни групи за политически натиск и набиране на средства за кампании, чрез които се перяха парите в столицата. Хагър записваше подробностите след всяка среща.

В един момент Белуедър се бе похвалил пред Джак, че Капитол Груп имали високоуважаван специалист, магьосник, който можел да прави така, че от счетоводните отчети на корпорацията да изчезват суми, след което да се появят в джобовете на политиците без никаква следа от първоизточника.

Джак беше твърде изненадан, за да се отврати. Според тях всичко изглеждаше ужасно просто и наистина беше просто. След няколко часа Белуедър и Хагър бяха сложили в джоба си двама от най-влиятелните законодатели от Конгреса и бяха уредили почти сигурното

отстраняване на конкуренцията си. Срещу някакви си двайсет милиона щяха да приберат милиарди. Невероятно ниска цена за очакваните приходи.

След малко Ева сложи ръка върху дланта му.

— Джак, извини ме, ако прекалявам.

— Не се безпокой.

— Безпокоя се за теб.

— Защо?

— Защото те харесвам.

— Имах предвид, от какво се безпокоиш?

— Този град е жесток. Може би по-жесток, отколкото си мислиш.

Не се оставяй усмивките и потупванията по гърба да те заблудят. Може да пострадаш.

Джак се усмихна.

— В Ню Йорк хората минават на отсрещния тротоар, когато ме видят.

— Така ли?

— Навсякъде са поставени предупредителни табели: „Пази се от големия лош Джак.“ Майките плашат децата си, че ако не слушат, Джак ще дойде да ги вземе.

— О... значи ти си този Джак.

Ева се дръпна и се престори на изплашена. След малко каза:

— Виж, сигурна съм, че там си на мястото си. Това тук обаче е различен свят, с различни играчи.

— Мислиш ли, че опитват да ме преметнат или да ме накиснат за нещо?

— Не казвам това. Не. Докато твоите и техните интереси съвпадат, няма да имаш проблеми. Просто не си ми безразличен. Не искам да пострадаш.

— Ева, в тази страна милиардерите никнат като гъби. Защо и аз да не стана такъв? Освен това полимерът ще спаси живота на хиляди войници. Ако се наложи да минем напред, за да скъсим някои разстояния, защо да не го направим?

— Внимавай, само това казвам.

— От утре ще нося бронезилетка, благодаря ти.

— И ти предлагам услугите си — добави Ева и стисна дланта му малко по-силно. — Познавам тези хора, Джак. Те са акули. Довери ми

се и ще мога да ти помогна.

— Ако ми потрябва куче пазач, ще потърся първо теб — обеща Джак разсеяно, но без капка ирония.

Филмът се оказа дори по-лош от отзивите за него.

Морган слезе предпазливо от таксито на ъгъла на Десето авеню и 53-та улица. Погледна часовника си — седем и двацет. Точно навреме. По телефона Чарлс беше кратък и много рязък. Морган чу от нетърпящ възражение глас, че трябва да отиде с такси, да не закъснява нито минута и да бъде сам. Без компания, без микрофони и без никакви глупави опити за следене.

Ако дори само заподозреше, че инструкциите му не са спазени до последната буква, Чарлс се закле, че ще изчезне и повече няма да го видят никога.

Ривърс и Никълс, подкреплението от охранителната фирма, се приземиха на „Ла Гуардия“ по план с полета от четири часа. Донесоха със себе си куфар, пълен с пари, както и строго напомняне от името на О'Нийл да не прецакват нещата. Мартинели и Танър, които през последните три седмици обикаляха фирмите на Уолстрийт, също получиха нареждане да помагат.

Петима мъже. Четирима отлично обучени бивши правителствени агенти, които трябваше да помогнат на Морган и да научат малко повече за Чарлс и неговите фантастични твърдения.

Морган им представи добре обмисления си план. Останалите четирима не възразиха. Идеята беше да го проследят след срещата или да вземат годен отпечатък. В краен случай трябваше да направят много добри снимки. По някакъв начин независимо от всичко трябваше да се доберат до истинската му самоличност и същността на връзката му с Джак.

Четиримата пристигнаха един час по-рано и заеха позициите си с прецизно старание. Мартинели и Танър бяха в различни коли, паркирани наблизко, готови за преследване. Ривърс и Никълс бяха готови за проследяване пеша, ако се наложи.

Въпреки предупрежденията на Чарлс Морган носеше микрофон. Той постоя на ъгъла сам цели две минути, като се опитваше да изглежда отпуснат и спокоен и се преструваше, че гледа трафика.

Съвсем неочаквано усети леко тупване по рамото и когато се обърна, видя ухиления Чарлс. Морган веднага съобрази, че той е бил някъде наблизо и го е чакал да се появи.

— Сам ли си? — попита Чарлс.

— Да, сам съм — излъга Морган.

— Имаш ли микрофон?

— Не.

— Лъжеш.

— Кълна се. Провери, ако искаш.

Морган се ухили доволно, разпери ръце и се завъртя в кръг. Можеше да търси колкото си иска. Устройството беше миниатюрно — последен писък на техниката, и се побираше в едно от копчетата на сакото му. Нямаше да се активира, докато не го стисне. В момента не излъчваше нищо и не можеше да се открие с никакви прибори, докато не го включи. Това щеше да стане по-късно.

— Няма значение — каза Чарлс и сви рамене. — Хайде. Тръгвай с мен.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

— Нося парите, Чарлс — Морган вдигна куфарчето. — Всичко е тук — петдесет бона кеш.

— Браво на теб. Сега вече можем да разговаряме.

Чарлс закрачи напред, така че Морган трябваше да го последва.

— Е, аз съм тук. Защо тогава да не започнем да говорим веднага? — попита Морган много дружелюбно. Стар трик, който се преподава на всички агенти в школата във Вирджиния — отклоняваш вниманието на обекта от околността и следящите го. Вече бяха един до друг и крачеха бавно, като че ли се разхождаха. И сакат човек можеше да ги следва с това темпо.

— Спокойно, Морган. Чакането си струва, уверявам те.

— Чудя се откъде е тази параноя у теб.

— Имам си причини. И то сериозни, повярвай ми.

— Не може ли да говорим без тази секретност и потайност? Да не се правим на тайни агенти и шпиони?

Въпросът сякаш го ядоса.

— Може би, защото не познаваш Джак така добре, както аз.

Свиха вдясно, по тесните улички около театрите. Тълпата тук беше по-гъста, но Чарлс засега не се беше опитал да направи никакъв номер. Морган беше с жълт дъждобран, така че буквално светеше в полумрака — още един трик, който беше научил в дните си като агент. Дори и в най-гъстата тълпа посред нощ нямаше как да не го забележат.

— Джак е безобиден — настоя Морган след малко. — Не сме видели нищо, което би могло да създава проблеми.

— Проверихте ли военното му досие? — попита Чарлс с учудена усмивка.

— Да, разбира се.

— Аха. И какво открихте там?

— Чист като светец. Уважаван герой, всеки и всички го обичат...

Поради някаква причина това накара Чарлс да се изсмее презрително.

— Не сте толкова добри, колкото си мислех.

— Виж какво, проверили сме официалното му досие.

— Не. Проверили сте незасекретеното му досие — възрази Чарлс рязко. — Има и секретно, което е истинското. В армията ги наричат „класифициран фиш“.

Морган знаеше за тях от службата си в ЦРУ.

— Какъв е бил? Каубой за специални операции или...?

— Джак е бил в Делта Форс.

Морган нямаше представа дали това е истина.

— Можеш ли да го докажеш?

— Знам го и толкова. Въпросът е в това, че Джак може да те убие с клечка за зъби. Може да влезе и да излезе от Багдад по време на бойни действия, без да го заловят. Правил го е.

— Добре... не... ние...

— Проверете и досието му от Панама. Той е човекът, който проследи Нориега и му попречи да избяга, а после го принуди да се скрие в посолството на Ватикана.

Повървяха още малко и Морган попита:

— Имаш ли копие на това досие?

— Шегуваш ли се? Попита защо се страхувам от Джак и ти казах. Не искам да ми се ядоса по никакъв повод.

— Само толкова ли имаш?

— Това е само предястието, Морган — отговори Чарлс и леко ускори крачка. — А сега млъкни.

Мартинели беше на около трийсет метра зад двамата, стиснал волана сред експлозия от клаксони и гневни жестове. Нюйоркчани! Спомни си един стар виц за туриста, който се заблудил в Ню Йорк и попитал един местен: „Извинете, освен «разкарай се» ще ми кажете ли и как да стигна до Емпайър Стейт Билдинг?“

Изруга. Щеше му се Морган и Чарлс да увеличат темпото. Шофьорът на таксито зад него вече буквално бе легнал върху клаксона. Погледна в огледалото — мъжът беше с чалма и брада, явно сикх. Дори и чужденците много бързо губеха кроткия си нрав и приемаха агресивното поведение на тукашните шофьори.

Вляво и вдясно виждаше Ривърс и Никълс, на двата срещуположни тротоара. Не биеха на очи сред пешеходците.

После без предупреждение Морган и Чарлс свиха в еднопосочна улица. Мартинели понечи да ги последва, но хорът от клаксони му напомни, че се движи в грешната посока.

Изруга още веднъж на глас, върна леко на заден и продължи към следващата пресечка с надеждата да ги пресрещне в другия край на улицата. Сикхът се беше показал през прозореца на колата и размахваше във въздуха среден пръст.

Вървяха по западната част на 45-а улица, покрай театрите. Доколкото Морган можеше да прецени, Чарлс не се обърна нито веднъж, дори не се огледа, за да провери дали не ги следят, не погледна витрините, не се наведе, за да си завърже обувката и да хвърли поглед крадешком назад. Дали не беше надценил този тип?

Морган стисна копчето на самото си и попита:

— Къде отиваме?

— Мълчи.

— Искам да знам.

— Ще разбереш, когато стигнем.

Направиха още десет крачки и без предупреждение Чарлс го сграбчи за лакътя и го дръпна в някакъв вход, скрит под козирка.

Морган не успя да види коя е пиесата или как се казва театърът. Изчака мълчаливо Чарлс да извади два билета и да ги покаже на портiera. Влязоха.

Изглежда, бяха дошли точно навреме за началото на представлението. Във фоайето имаше само няколко души, които разговаряха тихо. Тук Морган видя, че са в театър „Джералд Шонфелд“, а според голям плакат на стойка тази вечер играеха „Танцьорките“.

— Какво правим тук? — попита той настоятелно.

Чарлс се обърна към него за първи път.

— Струваш ми се пребледнял, Морган. Не ми казвай, че вече си го гледал.

— Не, не съм.

— Добре. Всички билети са продадени. Платих цяло състояние за тези двата. Мислех, че ще оцениш жеста ми.

Морган се зарадва, че най-накрая Чарлс е споменал на глас името на мюзикъла, но после си даде сметка какво е направил и защо. Имаше ли някакво значение дали следящите ги знаеха къде са? Всички билети бяха продадени, така че в театъра не можеше да влезе никой. Съвсем прост трик. И през ум не им бе минало, че може да се случи нещо подобно.

Чарлс сякаш разбра какво си мисли.

— Безпокоиш се за приятелите си отвън на тротоара ли?

— Казах ти, че съм сам — възрази Морган съвършено неубедително.

Разнесе се последният звънец и останалите хора във фоайето забързаха към залата. Чарлс не помръдна.

— Ще гледаме ли представлението или не? — попита Морган силно, така че онези на улицата да чуят.

— Ела с мен.

— Къде?

— В тоалетната.

— Защо? Искаш да ти го държа ли?

Чарлс не се усмихна и изобщо не реагира на безсолната шега. Чува, че оркестърът засвири началните акорди. Когато влязоха, в тоалетната нямаше никой. Чарлс бързо отиде до един писоар, протегна

ръка пред себе си, после бързо се обърна, стиснал пистолет 38-и калибър в ръка.

— А сега ще действаме както искам аз, Морган. Не се притеснявай. Няма да те застрелям, освен ако не ме принудиш.

Челюстта на Морган увисна от изненада.

— Пистолет — изпъшка той силно.

— Мисля, че така се нарича, да.

Морган разпредели тежестта си равномерно върху двата крака и стисна куфарчето.

— Какво е това? Отвлечане?

Чарлс се вгледа за миг в лицето му.

— Казах ти да дойдеш сам, а ти го превърна в уличен парад. Предупредих те да не носиш микрофон, а ти си крачещ диджей. Ядосваш ме, Морган. Това — добави той и разклати пистолета — ще те накара да не нарушаваш повече правилата.

Морган си придаде примирен вид.

— Слушай, приятел, нямам намерение да умирам заради петдесет хиляди, които не са и мои отгоре на всичко. — Пристъпи напред и вдигна куфарчето към Чарлс. — Ето.

Още два метра и можеше да го нападне. Бърз ритник в слабините, саблен удар в бицепса, после щеше да го накара да изяде пистолета.

Чарлс веднага отстъпи и насочи дулото към лицето на Морган.

— Недей. Идеята е много глупава.

Щракването на ударника се чу силно и отчетливо.

— Добре.

— Назад.

Морган отстъпи.

— Остави куфарчето на пода.

Морган се подчини. Щеше да изпълни всичко, което поиска въоръженият.

— Добро момче. А сега се съблечи.

— Какво?

— Дрехите, Морган. Свали ги.

— Не става. Забрави. Няма как.

Чарлс се облегна на стената.

— Слушай какво ще ти кажа. Предложих ти сделка и намерението ми е да я спазя. Само че при моите условия, а не твоите.

Морган не реагира. Чарлс се наклони напред и извика:

— Слушайте, момчета. Приятелчето ви Морган се кани да провали сделката. Заради глупавата му срамежливост няма да научите за Уайли неща, каквито не можете и да си представите. Ще платите петдесет хиляди за нищо.

— На кого говориш? — попита Морган. Този път прозвуча не само неубедително, а и глупаво.

— В миналото на Джек има грозен скандал, Морган. Много грозен. Всичко, което търсиш, че и повече. Без мен обаче няма да научиш нищо за него.

Е, по дяволите, какво толкова, помисли си Морган. Чарлс вече и бездруго го беше направил два пъти на глупак, така че още малко унижение нямаше да промени нещата. Само едно беше по-лошо от това — след толкова много време, усилия и изразходвани средства да се върне с празни ръце. С огромно неудоволствие той свали самото си и го хвърли на Чарлс. След това ризата, обувките и панталоните, докато остана само по бельо и чорапи. Не помнеше да е преживявал по-унизителен момент.

— Влез там — нареди му Чарлс и посочи с пистолета към последната кабинка до стената.

С много мрачен вид Морган влезе вътре, а Чарлс затвори вратата. После чу как Чарлс отиде до някъде, върна се, влезе в съседната кабинка и седна.

— И какво сега? — попита Морган, докато се чудеше как бе допуснал да се стигне до тук.

Трийсет години в ЦРУ беше оцелял след десетки опасни премеждия, надхитрил бе безброй врагове, а сега този аматьор Чарлс държеше парите, пистолета, самия него — без дрехи, само по бельо, в обществена тоалетна. Изруга сам себе си, задето бе включил микрофона. Целият епизод беше предаден на момчетата вън, на улицата. Смяташе, че ще го спукат от подигравки, и беше прав.

— Какво правиш? — попита след малко, след като не получи отговор.

— Броя парите, Морган. След като ме излъга, искам да съм сигурен, че няма да ме измамиш. А сега млъкни.

— Парите са точно — увери го Морган със силите, които успя да събере при дадените обстоятелства. — Можеш да ми се довериш.
— Двайсет хиляди и сто, двайсет хиляди и двеста...

Проследяващият екип чу всичко до мига, в който Морган свали дрехите си, заплашен с пистолет. Знаеха в кой театър са влезли, знаеха кой е мюзикълът, чуха нареждането да влезе в тоалетна и изваждането на оръжието.

Последва тишина.

След трескаво съвещание шепнешком Никълс първи опита късмета си и застана пред гишето на касата.

— Само ме изслушай — каза той на сбръчкания блед старец, който се хилеше зад стъклената преграда. — Идвам чак от Орегон.

— Орегон? Сериозно?

— Да.

— Дълъг полет. Хубав щат, казват. Не съм ходил там никога.

— Този мюзикъл е мечтата на живота ми.

— Да, наистина е страхотен.

— Утре трябва да летя обратно. — Никълс сви рамене и направи трагична физиономия. — Секретарката ми трябваше да осигури билети, но тази безполезна крава провали всичко.

Разпери ръце, напълно отчаян.

— Сериозно? — изсумтя старецът. — Знаеш ли какво?

— Какво?

Мъжът посочи с пръст табелата „НЯМА БИЛЕТИ“.

— Хайде, стига! Знаем, че винаги пазите резервни места за персонала или за близки на актьорите. Винаги има и пропуснали шоуто. Винаги! А на мен ми трябва само един билет. Само един! — добави умолително Никълс и залепи три стодоларови банкноти за стъклото. — Никой няма да разбере — намигна той. — Никой!

Старецът свали очи от банкнотите и погледна Ривърс.

— Виж горе — каза му.

Объркан, Никълс вдигна очи.

— Това е камера — обяви старецът. — Сложена е там, зала не могат смотаняци като теб да подкупват симпатичните старци като мен.

Никълс понечи да каже нещо, но не намери думите. Старецът се подпря с длани на плота пред себе си и се наведе напред.

— Хайде, усмихни се на милия човечец, който те наблюдава, и се пръждосвай.

Никълс се провали. Излезе на улицата и стигна почти до следващата пресечка, където го чакаше Ривърс.

— Направи всичко възможно — каза му Никълс. — И внимавай със стареца. Истинска лисица е.

Ривърс кимна, после влезе в театъра и енергично отиде до гишетото, като потупваше бедрото си с полицейската патка, докато ходеше. Намести полицейската фуражка на главата си. Старецът му се усмихна.

— Какво мога да направя за теб, полицай?

Ривърс изправи силните си рамене.

— Някой от този театър се е обадил в управлението.

— Да? За какво?

— За грабеж.

Старецът се наведе напред.

— Грабеж?

— С оръжие при това. Казаха ми да дойда да проверя.

— И какво? Искаш да те пусна вътре ли?

— А ти как си мислиш? И по-бързо.

— Къде е партньорът ти? — попита старецът, присви очи и го изгледа от горе до долу. — Нямах ли подкрепление?

— На друг адрес е. Тази вечер имаме много работа. — Любезна, но леко нетърпелива усмивка. — Слушай, старче, ще ме пуснеш или не?

— Виж какво, не ти създавам проблеми! Дявол да го вземе, двама от синовете ми са в полицията. Ханиган. Дани и Джоуи. Може да ги познаваш.

— Да, чувал съм тази фамилия. Стига си бърборил. Нямам никакво време.

— Да, сигурно — съгласи се старецът и поклати глава. — А от кое управление си? — попита със същия спокоен и неангажиран тон той.

Ривърс трябваше да се замисли за момент.

— Петнайсетото.

— Защо тогава на значката, която носиш, пише седмо?

— Преместиха ме вчера. Теб какво те интересува? Искаш да се обадя в управлението ли? Тук може би човешки живот е изложен на опасност.

— Причината да питам е, че театърът ни е в юрисдикцията на Северното централно управление.

— Така ли? И какво?

— Това, че малкото бутонче, което току-що натиснах, ме свързва направо с управлението. Момчетата обикновено идват, докато преброиш до три.

Ривърс го изгледа, видимо стреснат.

— Какво си направил?

— Чу ме. Можеш да ги изчакаш тук и да им обясниш защо си с полицейска униформа или можеш да изчезнеш веднага, смотаняко!

Ривърс се замисли върху ситуацията в продължение на секунда и половина, после мъдро реши да офейка. Старецът се изкиска и поклати глава зад гърба му. Обичаше работата си.

Най-накрая Чарлс свърши с броенето на парите.

— Поздравления, Морган, точно са — обяви той.

— Казах ти.

— Да, но ме излъга за толкова много други неща, че исках да съм сигурен.

— Тук е студено! — изскимтя Морган и потри длани за ефект. — Защо не ми върнеш сакото?

Чарлс се засмя.

— Това беше глупаво, Морган. Тъкмо се питах къде е микрофонът.

— Добре, дай да приключваме по-бързо.

— Един въпрос, преди да започна.

— Имам ли избор?

— Не. За кого работиш?

— Не е твоя работа.

— Тогава ми кажи какво искат да направят на Джак тези хора.

Морган претегли въпроса, преди да отговори. Какво очакваше Чарлс? Уайли ли да пострада сериозно или само репутацията му?

Реши да рискува и отговори:

— Смятат да го подредят добре.

— Надявам се наистина да е много добре — каза Чарлс.

Морган като че ли долови усмивката му през преградата.

След това отдолу под нея се появи бележник с химикалка.

— Историята е дълга и може да се наложи да си водиш записки — обясни Чарлс. — Както знаеш, Джак напуснал армията през деветдесет и втора с куп медали, истински герой от войната. След като завършил бизнес, негов приятел го завел в „Примо Инвестмънтс“. Да кажем, че името на този приятел е Тед.

— Тед кой?

— Само Тед — отвърна ледено Чарлс. — И така, Тед казал на шефа, че нашето момче Джак е страхотен тип, истински американец и че „Примо“ ще има късмет, ако го наеме. Джак минал през няколко интервюта и впечатлил всички. Шефът го назначил със сто и двацет хиляди на година. В началото работил като анализатор на инвестиционни портфейли и се занимавал с досадна административна работа, но това е чудесен начин да се обучи новак и да се запознае и с най-малките подробности. Естествено, Джак се нахвърлил на работата със стръв и продължил да впечатлява всички.

— Вече знаем за престоя му в „Примо“ — прекъсна го Морган.

След кратка пауза Чарлс попита:

— И какво точно ви казаха от там, Морган? Не, чакай. Ще позная. Че са обичали Джак.

— Общо взето, да.

— Истина е. В началото наистина било така. Само след шест месеца получил голямо повишение. И нещо повече — прехвърлили го в отдела за работа с клиенти. Трябва да знаеш, Морган, че фирмите като „Примо“ пускат само най-умните и най-добрите да работят с клиенти. Асоциалните типове и темерутите стоят скрити в задните стаички. Имай предвид, че от „Примо“ не биха и помислили да те поемат като клиент, ако нямаш поне сто милиона долара за инвестиране, а хората, които имат такива пари, не се впечатляват лесно. Разбира се, Джак е майстор на доброто впечатление. За нула време започнал да управлява парите на четирима големи клиенти и да привлича нови и нови. Само първата година привлякъл трима. Трима!

Виждаш ли? Джак е роден талант. — Чарлс млъкна. Беше изложил аргументите си.

— Губиш ми времето — каза Морган. — Знам какво са казали от „Примо“ за Джак.

— Знам, че знаеш.

— Дори са хвърлили един милион на коленете му в деня, в който е напуснал. Ето това се казва любов.

Чуха, че вратата на тоалетната се отваря, после стъпки, после облекчаващ се мъж, който тананикаше мелодия от шоуто. Накрая силната струя от казанчето. Двамата изчакаха всичко да утихне отново.

— За бонуса ще говорим по-късно — обеща тайнствено Чарлс. — Както и да е. През деветдесет и четвърта година Джак бил в Хамптънс на вечеря с клиент, когато на масата им дошла Едит Уорбингър. Едит тогава била на осемдесет и три — приятна, но склерозирала стара вдовица. Клиентът на Джак смятал, че ѝ прави услуга, като я запознава с него. Обяснила му, че няма деца, няма близки роднини и никой, към когото да се обърне. Съпругът ѝ бил сред първите инвеститори в „Ай Би Ем“. Баща му му оставил няколко хиляди акции, купени през двайсетте. Синът бил мениджър на универсален магазин и нямал понятие как функционира пазарът на ценни книжа, така че направил най-лесното — възприел инвестиционната политика на баща си. Цял живот бил скъперник и продължавал да инвестира всичко, без да продаде и една акция. Когато най-накрая осребрил портфейла си, получил — въпреки големите данъци, повече от триста милиона долара.

— Всички би трябвало да имаме такова щастие.

— И както всички новобогаташи бързо започнал да демонстрира състоянието си. Купил си голяма къща в Хамптънс и още по-голяма яхта, флотилия мерцедеси и всички придобивки на мечтания богат живот. — Чарлс млъкна за момент и се засмя. — Два месеца по-късно спукал кръвоносен съд и умрял.

— Бог дава, бог взема — не се стърпя Морган.

— Но не се грижи за глупаци и идиоти. Горката Едит не разбираше нищо от пари. С всичко се занимавал мъжът ѝ. Обичал да контролира положението — държал я на къса каишка, отпускарал ѝ мизерен бюджет и следял как харчи всеки цент. И сега, след като съпругът ѝ умрял, тя останала с триста милиона, без да има понятие

какво да прави с тях. Тогава се появил Джак. Усмехнат, уверен. Казал й да не се безпокои и че той ще се погрижи за всичко. Едит, естествено, била запленена от чара му и му предала цялото си състояние.

— Значи Уорбингър?

Чарлс потвърди и продължи от там, докъдето беше стигнал.

— Джак направил обичайното в такива случаи — създал попечителски фонд. Той следял инвестициите и сумите, които получавала всеки месец. Триста хиляди, с които можела да прави каквото си поиска. Оказало се обаче, че горката Едит страда от Паркинсон и болестта напредва бързо. Скоро всичките й сметки и финансови отговорности били прехвърлени с пълномощно на Джак.

— Дала му е ключа към царството.

— Точно така, Морган. Не е имало адвокат, изпълнител на завещание, скептичен съпруг или алчни деца, които да надничат зад рамото му. — Чарлс мълча доста дълго. — Само Джак.

— Колко е взел? — попита Морган.

— Неправилен въпрос — отговори Чарлс и се засмя.

— А кой е правилният?

Пишеше колкото може по-бързо. Записваше преди всичко имената и датите. За събитията разчиташе на паметта си.

— Морган, трябва да си даваш сметка, че фирмите като „Примо“ имат системи за контрол и безмилостно следене. Съдружниците получават огромни чекове, но служителите нерядко подливат вода. Изкушенията са невероятни и фирмата го е знаела. Да вземем Джак. По онова време той получавал по двеста бона годишно, но в Манхатън това са трохи. Същевременно управлявал инвестициите на няколко клиенти, всеки от които разполагал със стотици милиони. Отивал с колата си до разкошните им къщи в Хамптънс и Гринич, играел голф с отвратително разглезените им деца, гледал със завист играчките им, после се връщал в града в стария си скапан едностаен апартамент.

Чарлс млъкна за момент, после продължи:

— Представи си как се е чувствал той, Морган. Можеш ли?

— Сигурно му е било гадно.

— И същевременно е знаел, че онези хора са толкова глупави, че не могат да управляват собственото си състояние.

— Ясно. Не е могъл да устои. А сега ми кажи колко е откраднал.

Чарлс остави въпроса му без отговор и продължи:

— Сега идва сладката част. През целия си живот Едит мечтаела за околосветско пътешествие. През цялото време, докато била омъжена за онзи скъперник, мечтаела да се измъкне, да се качи на някой кораб и да види света. Животът ѝ минал покрай нея. Вече била на осемдесет и три и здравето ѝ бързо се влошавало. Нямало да има друг шанс.

— И Джак ѝ казал да замине.

— Разбира се. Обявил къщата ѝ, яхтата и автомобилите ѝ за продан. Намерил луксозен пътнически лайнер. Казал ѝ, че е страхотна сделка, но трябва да се купи каюта. За пет милиона станала нейна. Можела да живее в нея, да ѝ се наслаждава, да я продаде, след като ѝ омръзнат седемте морета. Разкошна каюта, фантастична кухня за познавачи, три години обиколки из екзотичните пристанища на Азия и Южна Америка. И знаеш ли кое било най-страхотното? Ставало дума за гръцка корабна фирма. Изобщо не доближавала американските пристанища. Схващаш ли вече за какво става дума, Морган?

— Разбира се, но продължавай. — Не, засега не схващаше нищо.

— Имало само един проблем.

— Какъв?

— Заболяването на Едит. При бързината, с която състоянието ѝ се влошавало, щяла да се превърне в безмозъчна кукла дълго преди круизът да приключи. Същевременно по закон били длъжни да декларират пред оператора на круиза всички нейни сериозни здравни проблеми. На кораба имало лекар, но той не бил склонен през цялото време да се грижи за старица, която трепери и забравя да пие лекарствата си. — Чарлс млъкна за момент, колкото да даде възможност на Морган да си представи страданията, причинени от жестоката болест, после добави: — Операторът искал милионите на Едит, Едит искала да обикаля моретата, така че накрая открили решение.

— Парите лекуват всички болести.

— Не става дума за лечение, а за изпълнимо решение. Намерили частна медицинска сестра. За още милион долара Едит наела малка, по-евтина каюта за нея на кораба.

— Продължавай.

— И така, на втори април деветдесет и пета година Едит започнала своя нов живот. Отлетяла до Копенхаген и се регистрирала в хотел „Англия“. Предполага се, че през следващите пет дни е

обикаляла града и го е разглеждала. На седми април напуснала хотела, след няколко часа се записала в корабния регистър и започнала да осъществява мечтата си. Всичко това беше потвърдено по-късно — обясни Чарлс.

— Нещо против да стана и да се разкърша? Задникът ми започна да се схваща.

— Ако те отегчавам, мога да спра веднага.

— Задникът, не ушите ми. Искам стока за петдесет хиляди, приятел.

Чарлс се засмя и продължи:

— Джак и Едит решили предварително да избегнат усложненията на кредитните карти. На кораба имало банка, така че Джак всеки месец внасял в сметката ѝ по половин милион. Така било много по-лесно. И през няколко дни като по часовник от сметката се теглели суми. Понякога малки, друг път големи. Тъй като корабът спирал през три-четири дни на различни пристанища, това не будело подозрения. Предполага се, че Едит слизала на брега и си угаждала както може. Може би харчела щедро, дори прекалено, но парите били нейни, нали?

Вратата на тоалетната отново се отвори. Двамата млъкнаха, докато не я чуха да се затваря.

— После? — подкани Морган, видимо увлечен от разказа.

— Това после, Морган, е цели три години по-късно.

— Краят на круиза, нали?

— И началото на истинска мистерия. Ще ти кажа какво се знае. На осемнайсети април деветдесет и осма година корабът пуснал котва в Пирея. След три години плаване имал нужда от известна поддръжка и преоборудване. Освен това, ако Едит искала да продължи да се прави на Синдбад Мореплавателя, трябвало да плати авансово още два милиона — за поддръжка на имотите на сушата. Вечерта на осемнайсети тя слязла от кораба и взела такси. Тогава я видели за последен път. След като не се появила след още два дни, корабната компания се свързала с Джак.

— И какво направил Джак? — попита Морган и пак се отпусна върху тоалетната чиния.

— Качил всичко на тавана.

— Тя просто изчезнала и толкова? — В тоалетната ставаше все по-студено и Морган започна да разтрива ръцете си. Ужасно му се искаше да поиска дрехите си от Чарлс, но вече знаеше отговора.

Чарлс продължи:

— По това време състоянието ѝ вече нараснало до около четиристотин и петдесет милиона. Бурсата била във възход. Каквото и да се хвърлело на пазара, носело печалба, а Джак управлявал парите ѝ брилянтно.

— И всички средства си били на мястото в сметката ѝ?

— Всички без онези, които Едит изтеглила през банката на кораба. На този етап никой не подозирал някаква непочтена игра. Възрастна дама, страдаща от Паркинсон, слязла от кораб и изчезнала. Била на осемдесет и шест, вероятно вече с половин мозък, да не говорим за останалите проблеми със здравето, които може би е имала. Възможностите били безброй. Отвлечане и грабеж също не били изключени. А може би, жертва на болестта, се скитала из улиците на Пирея, без да знае коя е и как е попаднала там.

— И какво са направили?

— По настояване на Джак шефът и финансовият директор на „Примо“ свикали конфиденциално съвещание, за да обсъдят ситуацията. Всичко това било, меко казано, сериозен проблем. Хора, притежаващи толкова пари, не изчезват просто така. Юристът на фирмата им обяснил, че парите на Едит не са тяхна отговорност — тя била клиент и само толкова. Фирмата не можела да замести семейството ѝ. От друга страна, близо половин милиард от средствата ѝ били в ръцете им.

— Е?

— За фирмата това била страхотна дилема.

— Защо?

— Едит не оставила завещание. Нямаło известни наследници, никой, който да се поинтересува какво ставало с нея. По онова време обаче плащала за услугите на „Примо“ повече от десет милиона годишно. — И сякаш имаше опасност Морган да не схване за какво става дума, добави: — Десет милиона осигурявали сериозни бонуси за съдружниците.

— И къде е мястото на Уайли във всичко това?

— Ами не се стигнало до решение. Не и тогава. Шефът и финансовият директор обявили, че искат да изчакат разумен период, за да се убедят, че Едит няма да се появи. Минавали седмица след седмица, а Джак обикалял из фирмата и говорел на всички колко се безпокои за горката стара Едит. Искал изчезването ѝ да бъде обявено в Държавния департамент и фирмата да наеме екип от частни детективи, които да се заемат с издирването ѝ. Колкото по-настойчиво се правел на глупак, толкова повече шефът не му обръщал внимание.

— Защо?

— Защото от правна гледна точка човек трябва да е изчезнал от три години, за да бъде приет за мъртъв. След това при липсата на завещание или наследници състоянието на Едит трябвало да премине в ръцете на държавата.

— Значи Джак и съдружниците имали известни различия.

— Известни ли, Морган? Три години такси за обслужване означавали минимум трийсет милиона. Като добавим и малко изобретателно счетоводство, при което клиентът няма как да възрази, сумата можела да нарасне значително. Защо „Примо“ да не изстискат сто милиона или може би двеста от цялата работа? Прибираш малко от каймака като бонус за добро изпълнение. Кой би разбрал? Никой нямало да потърси тези пари. И бездруго щели да изчезнат в черната дупка на държавния бюджет.

— Дотук не виждам какво лошо е направил Джак.

— Прав си, Морган. Той изглежда като ангел.

Мина малко време, преди Морган да си даде сметка за какво става въпрос.

— Така е трябвало да изглежда, нали? — попита той.

Беше риторичен въпрос.

Чарлс продължи:

— Месец по-късно шефът и финансовият директор извикали Джак на поверителен разговор. Казали му да си мълчи и да изпраща месечните суми на Едит, да инвестира останалите пари както преди и да се преструва, че всичко е нормално. Обещали да не оставят усилията му без възнаграждение. Ранното включване в числото на съдружниците било сигурно. Предложили му невероятно увеличение на заплатата, както и дял от онова, което вече наричали „бонус Едит“.

— Чарлс млъкна, после добави: — Мислели си, че вече харчат милионите на Едит.

— И той се съгласил, нали? Джак е умно момче в края на краищата. — Сега вече Морган попиваше всяка дума. Беше повече, отколкото беше очаквал и отколкото си беше представял. История за порочността, алчността и мошеничеството на богатите и силните. Струваше си да седи полугол на тоалетна чиния в обществената тоалетна и да слуша разказа на Чарлс.

— Отрязал ги веднага — продължи Чарлс. — Те побеснели. След като излязъл, започнали да се чудят дали да го преназначат, или просто да го уволнят. Представи си, Морган. Между тях и богатството на Едит стоял само Джак.

— Тогава защо не са го уволнили? — попита Морган.

— Пропуснах ли да спомена неудобната клауза в договора с Едит?

— Мисля, че да.

— Джак бил неин съветник и управител на инвестициите ѝ — подчерта Чарлс. — Не фирмата. Джак. За да се премести и цент от парите ѝ, бил нужен подписът на Джак.

— Значи ги е бил хванал изкъсо.

— Така ли смяташ?

— Разбира се. Би могъл да изстиска от тях милиони.

— Ето какво. Шефът и финансистът също смятали така и се чудели защо Джак не го прави. Сигурна работа. При това не би нарушил никакви закони. Може и да е трябвало да премине етичните граници, поне на теория, но иначе всичко било напълно законно.

— Е, защо не го е направил? — попита Морган.

Чарлс помълча известно време, после попита:

— Защо според теб?

— Не му е било нужно.

— Добре. Но защо?

— Голяма част от парите вече са били в джоба му.

— Топло.

Морган се замисли още малко.

— Не, пак нещо не се връзва.

— Браво. Защо?

— Защото са му предлагали повече пари. Повече винаги е по-добре.

— Помисли още малко, Морган. Защо да не прибере още няколко милиона и да не влезе в схема, която ще инкриминира шефовете на фирмата му?

— Да, разбирам. Дори и да са били наясно, че Джак краде сладки от буркана, не биха могли да го накиснат, защото той е можел да накисне тях.

— Все още не мислиш като крадец. Постави се на мястото на Джак.

— Защото Джак е убедил възрастната жена да завещае всичко на него? — предположи Морган.

Чарлс се засмя.

— Джак не беше чак толкова чаровен.

Морган се замисли над другите възможности. Вариантът Джак да е твърде морален и почтен, за да се намеси в такива неморални деяния отпаднаше. Защо да се откаже от повече милиони? След това се досети и почти извика:

— Уау!

— Точно така, Морган. Джак е трябвало да се тревожи за много по-тежко престъпление.

— Убийство.

— Да, убийство. Трябвало е да скрие много по-сериозна тайна. Истината е, че Едит не е стъпвала на онзи кораб. Истинската Едит е изчезнала три години преди това.

Морган се усмихна.

— Медицинската сестра, нали?

— Определено — каза Чарлс тихо. — Преди круиза никой от кораба не бил виждал Едит на живо. Всички финансови трансакции били движени от Джак. Приемали думите му за чиста монета. Едит била възрастна, богатата, болна вдовица. Сестрата също била доста възрастна, белокоса, неособено образована. Всеки умел фалшификатор би могъл лесно да подправи нужните документи — паспорт, шофьорска книжка, карта за социална осигуровка. След това не било трудно да се изиграе ролята. И така, в продължение на три години медицинската сестра куцукала из кораба, преструвала се на леко разсеяна, теглела купища пари и живеела сладкия живот.

— И един ден слязла на брега и изчезнала с близо двайсет милиона в брой.

— Така изглежда.

— Чудесна схема.

— Да, брилянтна — съгласи се Чарлс, който наистина се възхищаваше от хитрия план. — Невероятен начин да заобиколи контрола на фирмата.

— И какво направила фирмата?

— Нямали избор. Джак държал положението в свои ръце.

— Какво означава това?

— Уведомили американското посолство за изчезването на Едит и наели гръцки частни детективи, за да проучат ситуацията.

Чарлс млъкна за момент, за да даде възможност на Морган да смели информацията. Беше наистина доста сложна.

— Знаеш ли какво не разбирам? — попита Морган накрая. — Защо му е било на Уайли да настоява да има разследване?

— Помисли си. Няма как да не е така. Тя изчезнала и всичко би трябвало да изглежда истинско. После, щом Джак настоявал да има разследване, значи бил чист.

— Да, умно.

— Прекалено умно всъщност. Пропуснал едно нещо. Партньорите му били много алчни.

— Не му повярвали, нали?

— Не. Защото разсъждавали като мошеници — обясни Чарлс развеселен. — За тях било невъзможно да допуснат, че някой може да е чак толкова почтен. Ето ти ирония на съдбата.

— И какво направили?

— Зад гърба на Джак казали на гръцките частни детективи, че в цялата история има нещо гнило. Въз основа на това онези започнали отзад напред. Планът би се изпълнил единствено ако всички вярвали, че на кораба е била Едит, че е теглела парите от банката и че тя е изчезнала.

— Значи някой е трябвало да създаде това убеждение.

— И авторът трябвало да е Джак.

— Какво се е случило с Едит?

— Кой знае? Така и не била открита. Не открили и трупа ѝ. Детективите преровили Пирея и Копенхаген. Проверили моргите,

разговаряли с полицията, не оставили камък необърнат, но не открили нищо. Решили, че е била кремирана и пепелта ѝ е била хвърлена в морето.

— Да, и аз бих постъпил така.

— Има само един проблем. Никой не успял да докаже как е била наета сестрата. Джак твърдял, че не знае — че може би я наел корабният оператор или Едит я е намерила сама. Операторът твърдял, че няма следа или спомен за подобно действие и че обикновено не се правят такива неща. Сметнали го за съмнително.

— И Едит, разбира се, я няма, за да обясни какво е станало.

— Както казват, понякога най-добрият свидетел е мъртвият свидетел.

— Ами сестрата? Не може да не са имали нейна снимка.

— След много търсене открили възрастна двойка, която се снимала с нея на масата за вечеря. Безполезно — жената изглеждала като милиони други старици на планетата.

— Отпечатъци?

— В каютата са открити няколко.

— И?

— Може да са нейни или на някоя от многото камериерки, които чистели през годините. Екипажите на тези кораби се сменят редовно. Във всеки случай тези отпечатъци не били регистрирани никъде. Пак задънена улица.

— Вероятно това е било изисквано като квалификация за работата — заключи шеговито Морган.

— Вероятно. Ето какво решили детективите: Джак и сестрата открили една или две сметки в швейцарски банки преди круиза. През годините тя теглела от сметката на Едит, слизала на брега и прехвърляла парите в техните сметки.

— Колко е взел Джак?

— Ако са делили, значи е прибрал десет милиона.

— Да, но ако Джак е измислил и организирил всичко, може да е прибрал и повече.

— Ще кажа, че има логика. Вероятно говорим поне за петнайсет милиона в швейцарска сметка — каза Чарлс.

Морган сега разсъждаваше усилено. Предположи очевидното:

— Но никой не може да докаже нищо, нали?

— Не можах да докажат нищо. Никой не успя да докаже, че Едит е мъртва. Никой не успя да докаже, че сестрата е била наета от Джак. Никой не разбра къде са отишли парите. Казах ти, че схемата е брилянтна.

— И какво направиха после?

— Трябва да си наясно, че последното нещо, което искаха в „Примо“, беше историята да се разчуе. Репутацията на фирмата щеше да рухне. Богатите хора не поверяват милионите си на мошеници или на инвестиционни посредници, които не могат да се опазят от вътрешна корупция.

— Обаче са го уволнили?

Чарлс се засмя.

— Никакъв шанс.

— Защо?

— Защото са имали само подозрения, Морган, нищо повече.

— Да, но всичко е било доста...

— Джак винаги е можел да ги съди. Освен това наистина са говорили с Джак как да отмъкнат по-голямата част от състоянието на Едит. Джак ги е държал за топките.

— Трудно е да не му се възхитиш — отбеляза Морган и чак премлясна. Независимо че бе абсолютно неморална, схемата на Джак беше фантастична и за момент Морган млъкна, занемаял от възхищение пред елегантността ѝ. Измамата на живота. Джак се оказваше много талантливо момче. — И какво стана после? — попита той.

— Няма да повярваш.

— Вече започвам да вярвам на всичко за този тип.

— Платили на Джак един милион, за да си отиде. Нарекли го „бонус“ и двете страни подписали двустранно споразумение за конфиденциалност. Един милион и никоя от двете страни нямала право да прошепне дори и дума за другата.

— Подкуп, за да държи устата си затворена.

— Добре дошъл на Уолстрийт. Това е стара уважавана традиция.

Морган чу, че Чарлс става и се раздвижва.

— Чакай малко — извика Морган.

— Историята струва повече от петдесет хиляди. Признай, Морган, не те излъгах.

— Обаче забравяш нещо. Доказателства.

— Сам ги открий. Те са налице, стига да ги търсиш достатъчно внимателно. — Вратата на съседната кабинка се отвори и Чарлс излезе. — Тръгни по следата и ще ги откриеш.

— Чакай! — извика Морган пак, но гласът му отекна в празната тоалетна и остана без отговор. Морган надникна. Навън нямаше никой.

Той отвори вратата на съседната кабинка, където допреди малко беше Чарлс. Металното куфарче, в което бяха парите, стоеше на пода. Морган се спусна към него и го отвори. Беше празно, ако не се брой една малка бележка: „Задръж куфарчето и проследяващото устройство, което е монтирано в него. Пак не успя, Морган.“

После той се сети нещо друго. Започна трескаво да претърсва кабинките в тоалетната, за да открие дрехите се. Нямаше ги никъде. Нито в кошчетата за боклук, нито някъде по ъглите.

Изруга, ритна едно кошче за боклук и се втурна към изхода.

Изскочи през вратата точно когато тълпата зрители се изля от изходите към фойето заради антракта.

Атаката срещу „Дженеръл Тектоникс“ започна тихомълком и постепенно. На 12 октомври в малка статия от 7 страници, посветена на „ДТ 400“ и публикувана в „Новини за отбраната“, неназован източник изрази най-общо безпокойство за привързаността на изпитанията и безопасността на превозното средство. След още два дни списанието „Преглед на бюджета за отбраната“ публикува писмо до редакцията с по-остри опасения от прибързаното пускане в производство на машината и възможността да бъде направен компромис със сигурността. Нямаше нищо конкретно обаче освен предупрежденията да не се прибързва.

Изслушването пред комисията на Ърл беше насрочено за 30 октомври. През седмицата преди това в пресата обезпокоително често започнаха да се появяват злостни коментари и смущаващи слухове.

На 28 октомври, само два дни преди изслушването пред комисията, в точно преценен момент Капитол Груп за пръв път показва на живо чудодейния полимер. Демонстрацията се проведе във Форт Белвоар — голяма военна база близо до столицата и поради това удобна за зрителите, които най-много интересуваха Капитол Груп. Група висши генерали, всички членове на комисиите за въоръжените сили към Сената и Камарата на представителите, както и една малка армия висши служители на Пентагона получиха покани с предложение за безплатен превоз до и от мястото на демонстрациите. Те вече бяха чули слуховете за полимера и любопитството беше изострено. Присъствието на пресата също беше внушително. Беше наета кетъринг фирма от висока класа, за да осигури за гостите разнообразие от екзотични хапки. Репортерите се струпяха около масата и започнаха да се тъпчат.

На широк плац бяха разположени различни бронирани машини, като четири от тях бяха обработени с полимерното покритие. Докато гостите се наслаждаваха на гъшия дроб и маринованата херинга, по мишените беше изстрелян огнен смерч. В продължение на десет

минути върху бойните машини се изсипа порой от ракети, снаряди, мини и какво ли не още. Нищо не би могло да оцелее след такъв обстрел. Гъст облак дим надвисна над плаца и в него проблясваха малки мълнии от продължаващия огън. Когато всичко най-накрая престана и димът се разсея, осем от машините горяха. Четирите с полимерното покритие бяха невредими.

След това отведеха гостите на малки групи до друг плац, където на около триста метра от трибуната за зрители беше разположен стар бронетранспортър М113. Достолепната машина преди време беше основна бойна единица, но сега беше получила статут на реликва. Беше от алуминий и следователно лесно можеше да прогори, а тънката ѝ „кожа“ я правеше особено опасна в днешните значително по-смъртоносни бойни полета. И отново се изсипа дъжд от ракети, снаряди и мини.

След пет минути бесен обстрел огънят утихна и машината се оказа невредима, без нито една вдлъбнатина.

Гостите бяха стъписани. Преди да се съвземат, Белуедър скочи енергично на малка трибуна с микрофон. Предложи няколко обяснения за вече проведените разширени изпитания в лабораторията, наречена Ирак, но не каза почти нищо за изумителните свойства на полимера. Защо да го прави? Бяха ги видели със собствените си очи. Демонстрацията не приличаше на нищо, което някой от присъстващите беше виждал дотогава. Стар ковчег от времето на Студената война беше измъкнат от гробището, беше покрит с полимера и бе оцелял след обстрел с всички възможни оръжия.

Последва добре планиран запомнящ се момент — още преди Белуедър да слезе от трибуната, задните врати на машината се отвориха и отвътре излязоха невредими десет мъже. Без зрителите да знаят, разбира се, като предпазна мярка вътрешността на машината беше осигурена с три пласта кевлар. Тълпата ахна, а Белуедър се разтопи в усмивка.

Много му се искаше да се похвали, че Капитол Груп са дотолкова уверени в продукта си, че не се боят да правят изпитания с живи хора, но се сдържа. В края на краищата най-голямата изненада предстоеше.

Един от десетимата мъже се отдели от групата и тръгна уверено към трибуната. Когато приближи, всички разпознаха ухилената

физиономия на Мич Уолтърс, шефа на Капитол Груп — фирмата, която предлагаше невероятното чудо.

След като аплодисментите утихнаха, Мич застана пред микрофона и осведоми зрителите, че Капитол Груп желае да получи договор без търг и конкуренция не за себе си, не за печалба, не поради някакви егоистични мотиви, а заради храбрите момчета на бойното поле. Животът на хиляди от тях бе изложен на опасност във всеки един момент. Новото бойно средство би променило коренно целия баланс на бойното поле. Бунтовниците с техните смъртоносни бомби и ракети щяха да останат безкрайно разочаровани. Това тук бе шансът да се спечели войната в Ирак. Това тук бе възможност и най-смъртоносните оръжия да станат не по-опасни от прашки, които стрелят с камъчета. Поиска подкрепата им и беше сигурен, че щеше да я получи.

После, без да отговаря на никакви въпроси, Уолтърс скочи на задната седалка на голяма лимузина, която веднага го откара до най-близката болница. Уолтърс охкаше и пъшкеше цял ден след това. Въпреки тапите в ушите канонадата сериозно бе увредила лявото му тъпанче. Шумът в дясното ухо не изчезна в продължение на няколко дни.

Ева започна често да пътува до Ню Йорк. Поводите бяха разнообразни — стара приятелка от града се нуждаела от съветите ѝ, семинар по счетоводство, среща в банка и така нататък.

Всеки път се отбиваше да види Джак. След няколко седмици трескава работа във Вашингтон самият Джак започна да прекарва повече време у дома си в Ню Джърси. Обясни на Ева, че Белуедър, Хагър и Уолтърс контролират положението достатъчно добре. Вашингтонското танго не бе неговият танц и той с радост го оставял в ръцете на професионалистите.

Нощният наблюдател от охранителната фирма беше заел обичайното си място в алеята на празна къща и дебнеше, когато Ева сви към къщата на Джак и паркира отпред. Той записа в дневника си номера и модела на колата, после продължи да наблюдава с повишено внимание. По колата позна, че е тя — беше се случвало още три пъти, когато той е на смяна.

— Богатите типове отмъкват всичкия късмет — изсумтя той по радиото.

— Пак ли е тя? — попита колегата му от вана, паркиран на две преки оттам.

— Да, тя е.

— Как с облечена този път?

— На кого му пука?

Смях.

— Да, прав си. Искаш ли да се обзаложим за тази вечер?

— Аз казвам, че ще остане. Джак този път ще я оправи както подобава и тя ще си тръгне чак сутринта.

— Добре — отговори колегата от базата. — На бас на двайсетачка.

Беше се превърнало в игра за екипа. Ева идваше за малко, тръгваше си след два-три часа, бърза целувка на вратата и после продължаваше към Ню Йорк. Не беше оставала за цяла нощ. Доколкото можеха да преценят, нямаше никакъв секс, освен ако Джак и Ева не си падаха по бързите изпълнения.

Наблюдаващият извади бинокъла и го намести пред очите си. За негова радост Ева беше с много къса пола, разкриваща чудесни бедра и дупе, и прилепнало боди, което очертаваше пищния ѝ бюст. Видя я как се наведе, за да вземе нещо. „Още малко! Още малко, момиче!“ — промърмори на глас, докато напругаше очи да види по-добре. Мигът му се стори безкраен.

После тя отиде до вратата бързо и уверено. Джак явно я очакваше — кратка целувка и тя влезе, понесла две кутии с пица и малък сак. Гъби и сирене за нея, нещо с повече месо за него. Отидоха направо в трапезарията, където ги очакваха няколко вече отворени бутилки вино. Това би трябвало да създаде нужното настроение.

— Познай какво носи — каза наблюдателят на колегата си във вана.

— Какво?

— Сак.

— Така ли?

— Черен сак с багаж. Печеля баса. С Джак ще омачкат чаршафите.

— Почакай още малко. Да видим.

— Чудесно! Да видим! — засмя се другият. След още два часа вратата се отвори и Ева излезе със сака в ръка. Наблюдателят сега се беше прикрил в някакви храсталаци на метри от вратата. Изруга мислено и се заслуша.

— Сигурен ли си? — попита Ева. — Срещата ми е чак към обяд.

— Сигурен съм — отвърна Джак след дълга пауза.

— Защо, Джак? Не съм свикнала да се хвърлям в краката на мъжете. Определено не обичам да ме отблъскват.

— Съжалявам. Просто не съм готов.

Наблюдателят не виждаше лицето на Ева, но си го представяше. Беше сигурен, че гледа Джак в очите с изражение на границата между обида и срам.

— Заслужавам по-добро обяснение — добави тя с отчетлив хлад в гласа.

— Нямам такова.

— Положи усилия, Джак.

— Добре, ще опитам. В миналото прибързвах няколко пъти и после съжалявах.

— Аз не съм миналото, Джак.

— Знам.

— Няма да предложи пак.

— Не те обвинявам. Когато му дойде времето, ще съм готов да се боря за това.

Последва дълго мълчание. Дебнещият в храстите реши, че Ева се колебае между желанието да каже на Джак да върви по дяволите и да се облее в сълзи. Кажи му, че е пълен идиот, искаше му се да ѝ подсказе. Изпищи, изритай го, изкрещи му колко го мразиш. Изведнъж го обзе ненавист към Джак. Горката Ева! Как можеше да ѝ причини такова нещо?! Изобщо как бе възможно мъж да отблъсне такава фантастична жена?

Видя как Ева се обърна и тръгна към колата си. Токчетата ѝ затракаха гневно по асфалта. Качи се, затръшна вратата и потегли с мръсна газ.

Джак изчака да се отдалечи, после се прибра и затвори пътната врата.

Срещата беше кратка и по същество. Уолтърс седеше зад бюрото си и лениво си играеше с едно преспапие. Белуедър се беше облегал на стената с ръце, кръстосани на гърдите.

О'Нийл и Морган стояха пред бюрото и докладваха подробностите от срещата с Чарлс в Ню Йорк и изумителните разкрития, които той беше направил. Разговаряха вече петнайсет минути, а големият бос Уолтърс изобщо не им бе предложил да седнат.

— Убил я е, така ли? — попита Уолтърс и се наведе напред.

— Твърди го Чарлс — отвърна Морган.

— И ти му вярваш?

— Не виждам причина да не му вярвам. Разказът му беше пълен с подробности, които трудно биха могли да бъдат изфабрикувани.

— Доста надминава очакванията ни — намеси се О'Нийл. Умерено изказване, без да се изразява съгласие.

Всички млъкнаха, докато осъзнаят напълно цялото значение на казаното. Джак бе мошеник, крадец и убиец. За две от трите се бяха надявали, а може би дори и очаквали. Но за убийство дори не бяха помисляли.

— Бил е в Делта Форс — отбеляза Белуедър, като че ли това обясняваше всичко. — Там са чистокръвни убийци. Джак несъмнено е достатъчно опитен и подготвен за подобно нещо. — Все още обаче не беше сигурен, че самият той го вярва. Възможно ли беше Джак Уайли да е убиец? Наистина ли бе ликвидирал възрастната жена? Възможно ли бе елегантният, уравновесен Джак да е жесток и хладнокръвен убиец?

Уолтърс се загледа в стената, докато открие добрата новина.

— Ако е истина — обяви накрая, — значи разполагаме с предимството, което търсехме. Ако прекрачи границата, разполагаме с всички средства, за да го върнем в пътя.

— Освен с доказателства — допълни О'Нийл, за да ги върне към реалността.

Уолтърс го фиксира с леден поглед.

— Ти вярваш ли, че е истина?

— Може и да е. Не знаем обаче кой е източникът. Този тип Чарлс е неясна величина. Не разполагаме с нищо, което да доказва или опровергава думите му.

Морган почувства нужда да даде и своя принос и каза:

— Убеден съм, че Чарлс не лъже.

— Така ли?

— Всъщност предполагам, че Чарлс е Тед.

— Кой? — попита Уолтърс. Не му харесваше да разговаря с този обикновен детектив и не полагаше усилия да скрие чувствата си. Морган беше много под нивото му, тъй като той беше шефът в края на краищата.

— Тед — повтори Морган. — Приятелят от Принстън, който е завел Джек във фирмата. Тед е гарантирал за него. Именно благодарение на Тед Уайли е бил назначен на работа. След като Джек си тръгнал с парите на старицата и един милион, за да мълчи, Тед останал с пръст в устата.

— Защо мислиш така?

— Не знам. Интуиция.

— Не ти плащаме за интуиция — тросна се Уолтърс.

— Имаше нещо в начина, по който разказа тази част от историята. Интонацията, колебанията, паузите. Не знам. Той е Тед, сигурен съм.

Уолтърс се облегна на стола си и се намръщи скептично.

— Нещо друго? — попита. — Имам предвид факти?

— Да. Чарлс даде дати, имена, доста подробности. Което може да се обясни само по един начин — бил е в „Примо“ по същото време, по което и Джек.

— Това ли е всичко? — попита Уолтърс. Сключи ръце зад тила на голямата си глава и качи крака на бюрото. Направи се на отегчен. Това беше любимият му номер — карай ги да се потят, тъпчи ги, отнасяй се с тях с безразличие, принуждавай ги да казват повече, отколкото са искали.

— Има и още нещо — отговори Морган и погледна Уолтърс право в очите. Дотогава не го беше виждал лично, но определено беше чул слуховете, че е тип с мокасини на „Гучи“, на когото много му се искаше да изглежда твърд. Изглежда, бяха истина. — Попита ме дали искате Джек да пострада сериозно, или само да го унизите. За него това беше важно.

— И ти какво му каза?

— Че добре ще го подредите. Хареса му да го чуе, мистър Уолтърс. Много му хареса. Чарлс, или Тед, или който и да е, наистина

има зъб на Джак — добави Морган.

Уолтърс се замисли и погледна към Белуедър.

— Ти какво мислиш? — попита, без да е сигурен, че иска да чуе отговора. Обвинението в убийство беше съвсем нов елемент с непредсказуеми, вещаещи проблеми последствия, но вече бяха твърде обвързани с Джак, за да се откажат. Бяха подписали договор. И досега той беше присъствал на всяка тяхна стъпка, докато раздаваха подкупи във Вашингтон.

След малко Белуедър предположи:

— Джак може да се окаже нещо различно от представите ни. В зависимост от гледната точка или сме го надценявали, или сме го подценявали.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Въпросът е има ли за какво да се безпокоим — Белуедър се отгласна от стената и закри из кабинета. — Ако е вярно, значи Джак е коварен и много опасен измамник.

— Да, а ако успеем да докажем всичко, ще стане значително по-безопасен.

О'Нийл и Морган гледаха върховете на обувките си, докато Уолтърс и Белуедър спореха какво да правят с информацията за Джак. И двамата полагаха усилия да изглеждат отегчени и спокойни, като едва скриваха злорадството си. Губеха си времето, но Капитол Груп щеше да плати тази среща до последната секунда, така че защо да се тревожат? И какво толкова имаше да се обсъжда?

Разбира се, Уолтърс и Белуедър щяха да продължат и да хвърлят цяло състояние, за да изровят доказателства, ако се наложеше. Историята беше твърде добра, за да я оставят без последствия.

Уолтърс, специалистът по човешкото поведение, пръв щеше да открие голямата възможност и О'Нийл не се съмняваше в това. Белуедър може би беше по-безскрупулен, но възрастта и успехът бяха притъпили сетивата му. Уолтърс нямаше подобен проблем, а беше и алчен и амбициозен. По пътя си към шефското място беше прегазил и смачкал стотици хора. Беше готов да изтръгне и ноктите на майка си, ако това би му донесло някакво предимство. О'Нийл всъщност беше изненадан — защо беше нужно толкова време, докато Уолтърс прозре каква невероятна възможност бе кацнала на рамото му?

Бяха открили мръсната тайна на Джак и сега, ако можеха да я докажат, Уолтърс щеше да разполага с оръжието, с което би могъл да отстрани Уайли от сделката. Ето ти полъх от миналото, Джак — доказателства, че си ликвидирал възрастна жена, доказателства, че си откраднал парите ѝ, доказателства, че си изнудил фирмата си да прикрие всичко. Щяха да поставят Джак на колене, дори и ако докажеха само едно от тези обвинения. Прехвърли ни акциите си, откажи се от милиард печалба и всичко ще си остане между нас.

Най-накрая Белуедър и Уолтърс млъкнаха. Уолтърс стана и заобиколи бюрото.

— Смяташ ли, че ще успееш да откриеш доказателства? — попита той и посочи към О'Нийл. — Които да издържат в съда?

— Вероятно — отвърна О'Нийл. — Не е кой знае колко сложно.

Всъщност не само беше сложно. Беше страшно сложно. Капитол Груп щеше да плати милиони. Той щеше да пусне десетина души, които да работят денонощно, да утроява парите за допълнителен труд и да накара клиента да плати всичко до последното кламерче и неизползвана снимка.

— Чарлс е оставил доста следи — продължи да изрежда причините за оптимизма си той. — Познаваме жертвата. Кръгът се стеснява до една фирма. Ще научим имената на всички, които са работили в „Примо“ в онзи период. Все някой ще знае нещо. Все някой ще проговори.

— Искам да стане бързо.

— Ще изпратя най-добрите си хора.

Много на брой, при раздуто заплащане.

— Гледай да не те хванат.

— Няма шанс. Ще се прикрием добре и той няма да разбере нищо. Във всеки случай още наблюдаваме къщата му. Ще добавим още няколко души и ще знаем къде е и какво прави във всеки един момент.

— Какво чакаш?

О'Нийл и Морган отстъпиха назад и излязоха бързо от кабинета. В момента, в който вратата се затвори, Белуедър намести задника си върху бюрото на Уолтърс.

— Отлично — отбеляза той.

— Да — съгласи се Уолтърс, заобиколи бюрото и се отпусна на стола. Взе снимката, която О'Нийл беше оставил.

Беше я направил един от агентите, които следяха Морган и Чарлс онази вечер. Тайнственият мъж беше може би десет сантиметра по-висок от Морган, слаб, добре облечен, със скъпо кашмирено палто. Изображението беше леко размазано и не на фокус, но ясно се виждаше, че Чарлс е мургав, с пригладена назад черна коса, голям нос и проницателен поглед.

— Знаеш ли кой е този тип? — попита той, без да вдига поглед.

— Не. Кой?

— Това е човекът, който струва един милиард.

Изслушването в комисията беше точно това, за което бяха платили, и точно толкова забавно, колкото се бяха надявали да бъде.

Дойдоха четирима от шефовете на „Дженеръл Тектоникс“ — трима счетоводители и загладен мазник от отдела за връзки с институциите, доведен, за да придава на екипа приветлив вид и да насочва експертите по числата в правилната посока. Пристигнаха десет минути по-рано и седнаха на дългата маса за свидетелите. Дойдоха въоръжени с таблици и документи, чието подреждане им отне десет минути. Дойдоха напълно подготвени да отговарят и на най-сложните въпроси, свързани с „ДТ 400“.

Предишните два дни счетоводителите се бяха готвили усилено със специални екипи, които изстрелваха един след друг въпроси, спореха, противоречаха, опровергаваха, докато престанаха да се стъписват и пред най-злонамерената атака. Изслушването всъщност беше само формален преглед на разходите. Нещо елементарно. Предвид егото на конгресмените сред тях винаги можеше да се намери някой, който да се перчи с ораторските си способности за тяхна сметка. Бяха подготвени. Имаха отговори на всички въпроси. Сега седяха тихо и се опитваха да прикрият самочувствието си.

Трийсет и петимата членове на комисията присъстваха до един — неочаквано голям интерес към подобно скучно заседание. Седяха на големия подиум, вече отегчени до смърт. Всичките трийсет и петима бяха направили опит да се измъкнат, но Ърл се бе погрижил да присъстват — с извиване на ръце и размяна на услуги. Освен тях присъстваха и няколко журналисти, включително един репортер от „Уошингтън Поуст“ и един от „Ню Йорк Таймс“, които седяха на празните редове отзад, запазени за гости. Бяха примамени да присъстват на заседанието от човек от екипа на Ърл, когото той често използваше за пускане на слухове или „изтичане“ на информация. На журналистите бе казано да очакват голяма новина и много фойерверки. Въртяха се две камери на Си-СПАН — телевизионния канал на

официален Вашингтон, — което напоследък бе нещо нормално и не тревожеше никого. Три секретарки седяха на столовете точно зад председателя и се подсмиваха в очакване шоуто да започне.

Всеобщата скука се разсея три минути преди началото, когато вратата отзад се отвори и влезе нов посетител — привлекателна дама, облечена в елегантен червен костюм, който приятно подчертаваше тъмокестенявата ѝ коса, дългите крака и стройната фигура. Имаше големи зелени очи, малко вирнато носле, високи скули и пълни устни. Трийсетината мъже на подиума се стреснаха и наостриха уши. Няколко репортери станаха шумно, за да ѝ направят място. Тя се озърна за миг, а после полицаи от охраната на Капитолия се спусна, за да ѝ помогне да се настани. Всички му завидяха заради повода да я заговори. Видяха как тя поклати глава отрицателно — дългата ѝ коса се разлюля. Сама си намери място далеч назад. Гледаха я, докато сяда, видяха как полата ѝ се повдигна съвсем леко и откри малко повече от краката. Страхотни крака. Дълги крака. Крака, които сякаш стигаха до тавана.

Един от репортерите, висок и слаб, с добре поддържана тридневна четина на лицето, който очевидно се смяташе за голям сваляч, се обърна назад и пусна стокаратова усмивка:

— Хей, сладурче, от кой вестник си?

— От никой.

— Аз съм от „Джърнъл“ — осведоми я той, като че ли имаше някакво значение.

Тя не отговори. Нямаше никакво значение.

— Казвам се Рекс — опита онзи пак. — Рекс Смит. Защо тогава си дошла?

Сега вече всички погледи в стаята бяха насочени към Рекс и нея. Рекс беше проявил куража да направи онова, което се искаше на всички.

— Работя в Министерството на отбраната — отвърна тя. — Обядвах наблизно и реших да се отбия, за да послушам.

— Имаш ли име?

— Всеки има. — Един вид, разкарай се.

— А твоето как е?

— Мия. Без фамилия. Само Мия. — Тя започна да рови в чантата си, като видимо се опитваше да се отърве от него.

Подтикван от погледите на останалите, Рекс не смяташе да се откаже. Не измисли нищо интелигентно, така че подхвърли комплимент:

— Хубаво име. — Последва още една усмивка и въпрос: — И какво работиш в Министерството на отбраната?

— Ами, Рекс, адвокат съм — отвърна тя, без да вдига поглед.

— Адвокат.

Най-накрая тя вдигна очи.

— Да — каза тя много спокойно и много хладно. — Специализирам в дела срещу журналисти за лъжи, клевети или умишлени фалшификации.

— Ооо...!

— Така че ти предлагам да се обърнеш напред и да се заемеш с онова, за което си дошъл. Запиши съвсем точно всички подробности. Ще те наблюдавам.

Рекс я изгледа особено, после се обърна напред. Изведнъж журналистическият му бележник погълна цялото му внимание. Няколко от останалите репортери се разсмяха. Поражението беше брутално. Възхищаваха се на изпълнението ѝ.

Мия не обърна внимание на погледите и продължи да търси нещо в чантата си.

Като председател, Ърл влезе с пет минути закъснение, седна на стола си и удостои присъстващите с приятна гостоприемна усмивка, като че ли бяха стари негови приятели. Приветства ги с добре дошли и направи няколко повърхностни встъпителни бележки колко е важно армията да бъде защитена и оборудвана с най-доброто и за ролята на неговата комисия. После заби поглед в тримата счетоводители и с най-приятливия си тон ги попита:

— Значи, вие, господа, сте изпълнителни вицепрезиденти?

Най-възрастният, пълен мъж, седнал в средата, отговори:

— Всъщност, сър, аз съм старши вицепрезидент. — Посочи другите двама. — Това тук са Ролинс и Баджо, изпълнителни вицепрезиденти. Те работят за мен.

Ърл кимна.

— Старши вицепрезидент, значи. Предполагам, че това е доста висок пост в йерархията там при вас?

Едуард Хамилтън, старшият вицепрезидент, се усмихна в отговор. Толкова лесен въпрос.

— Аз съм един от десетимата старши вицепрезиденти във фирмата — обяви той, като че ли беше финалистка на „Мис Америка“. След секунда можеше да се разприказва за световния мир.

— Значи тук са хората, с които можем да разговаряме за „Ди Ти четиристотин“?

— Да, може да се каже така.

— И трябва да очакваме, че знаете много?

— Мисля, че това е добро предположение, сър — отговори Хамилтън с широка уверена усмивка.

— Добре, добре. Надявах се „Дженеръл Тектоникс“ да не изпратят никакви тъпащи.

Хамилтън се засмя. Реши, че ще е полезно да даде още малко обяснения.

— Ролинс, Баджо и аз наблюдаваме проекта „Ди Ти четиристотин“ от раждането му, така да се каже. Мога да твърдя, че сме достатъчно компетентни.

— Добре тогава, радвам се, че сте тук — заяви Ърл и се усмихна през зъби, а една от секретарките се наведе напред и му подаде лист. Той намести очилата си и примижа за момент. После се прокашля, доближи се до микрофона и попита много меко, почти мило:

— Ще ми кажете ли, господа, кога за пръв път си дадохте сметка за проблема с преобръщането?

— Извинете... — Хамилтън се поколеба, после попита: — Какъв проблем?

— Сигурен съм, че ме чухте. Проблема с преобръщането.

— Хммм... аз... нямам представа за какво говорите.

— Така ли? — учуди се Ърл. Наведе масивното си тяло напред, подпря се на лакти и попита: — А не смятате ли, че фирма, която иска да продаде продукт за милиарди, има отговорността да подложи на прецизни изпитания този продукт?

Хамилтън вече беше напълно объркан. Погледна към марионетката за връзки с институциите за помощ, за съвет, знак — каквото и да е. Нещастникът като че ли не можеше да откъсне очи от пода.

— Аз... хммм... добре...

— Този въпрос е много лесен, мистър Хамилтън. Отговорете.

— Ами... да, разбира се.

— Благодаря. Не беше болезнено, нали?

Нервна усмивка.

— Не, сър.

— Така. Ако в процеса на изпитанията се появи проблем, какво би трябвало да направи фирмата?

Хамилтън пак погледна неспокойно към невестулката за връзки с институциите. Сега пък беше извърнал лице встрани. Този път стените задържаха вниманието му. След дълга пауза Хамилтън най-накрая каза:

— Честно казано, това не е моята област на...

— Гледайте мен, не него! — тросна се Ърл. — В края на краищата аз ви питам. Трябва ли да повторя въпроса?

— Не. — Хамилтън пое дълбоко въздух и започна да опипва таблиците пред себе си. — Предполагам, че би трябвало фирмата да докладва за проблемите.

— Предполагате?

— Тъж... да, струва ми се, че фирмата носи такава юридическа отговорност.

— Тогава защо не го направихте? — попита Ърл с много разумен тон.

Без да е сигурен за какво точно става дума, Хамилтън отговори:

— Не съм присъствал на изпитанията.

Беше грешен отговор и Ърл го накара да плати прескъпо за него. Той вдигна дебела папка и я размаха във въздуха като заплаха, която сякаш се готвеше да натика в гърлото на свидетеля.

— Виждали ли сте този доклад?

Въпросът беше подвеждащ — разбира се, че не го беше виждал. Никой освен Ърл не го беше виждал. Докладът — дебел куп графики, схеми и таблици — беше завършен късно предната нощ. Връчиха го на Ърл едва тази сутрин.

Човекът, който го беше изготвил — бивш анализатор на безопасността на магистралите към голяма застрахователна компания, а сега сътрудник на хонорар към местен мозъчен тръст, беше работил върху него денонощно през последните две седмици, за да докара нещата до правдоподобен вид. За негово разочарование се оказа, че

„ДТ 400“ има невъзможно нисък център на тежестта. Наложил се да променя параметри в компютърния модел, докато стане ясно, че машината може да се преобърне само ако завие под прав ъгъл при скорост от 224 километра в час.

И най-добрата европейска състезателна кола би полетяла към Марс при такава скорост, а тремавият „ДТ 400“ не можеше да достигне и 80 километра в час, дори да му монтират три ракетни двигателя.

Хамилтън присвиваше очи и се опитваше да види какво размахва Ърл.

— Нямам представа за какво става дума.

— Да, добре, очаквах нещо такова — каза Ърл, погледна ядосано нагоре, изпълнен с презрение към този жалък опит за измама. — Това тук е експертен доклад, който показва, че „Ди Ти четиристотин“ може да се преобърне.

Хамилтън въздъхна дълбоко.

— Трудно ми е да го повярвам. — Нямахте понятие дали е истина или не.

— Излиза, че съм лъжец, така ли?

Репортерите наостриха уши и започнаха да пишат трескаво — обещаното шоу започваше.

— Не, сър. Просто смятам, че този доклад...

Ърл обаче вече размахваше друг лист във въздуха.

— Ами това? — попита той, вече истински ядосан. — Получих това писмо от човек от отдела за държавни поръчки на Пентагона. Знаете ли защо? Защото бил бесен от прикриването на факти по време на небрежните изпитания на „Ди Ти четиристотин“.

Ърл беше в стихията си. Успя да спомене „бесен“, „прикриване“ и „небрежни изпитания“ в едно изречение.

— Това е абсурдно.

Друга секретарка се наведе и подаде на Ърл дебело тесте изрезки от пресата. Той го взе и започна да ги хвърля една по една на пода към масата на свидетелите.

— Знаете ли какво е това? — извика. — Статии във вестници и списания от последните няколко седмици. Тук са описани небрежните изпитания и жалките опити на вашата фирма да прикрие проблема с преобръщането.

Челюстта на Хамилтън увисна. Лицето му се зачерви и се покри с капчици пот. Не преставаше да подръпва яката на ризата си. Имаше чувството, че се задушава. Всичко това беше толкова кошмарно, толкова непочтено! Ако Ърл искаше да научи за амортизационните норми и годишните разходи за поддръжка, добре. Хамилтън обаче не беше инженер. И освен няколко гланцови снимки в брошурите на фирмата дори не беше виждал истински „ДТ 400“. Опита се да изтъкне този факт два-три пъти, но Ърл го прекъсваше и продължаваше да хвърля компрометиращите изрезки към него като куршуми.

Когато в ръцете му най-накрая не остана нищо, Ърл изрева:

— Не мога да повярвам, че идвате тук и искате да похарчим четирийсет милиарда за някакъв подвижен смъртоносен капан! — Млъкна за момент, за да е сигурен, че репортерите ще запишат любимата му фраза. — Четирийсет милиарда! За подвижен смъртоносен капан! — повтори той, този път по-решително, сякаш колкото по-бавно произнасяше думите, толкова по-смъртоносни ставаха те.

— Сигурен съм, че можем да обясним всичко това по-късно — заекна Хамилтън.

— Обяснете сега! Слушам ви!

— Добре... аз... — Беше толкова унизително. Той ненавиждаше Ърл Белцър.

— Знаете ли, че сме във война, господине?

— Чета вестниците, да.

Нахалният отговор просто се изплъзна от устата му. Веднага съжали.

Ърл внимателно свали очилата си и ги сложи върху масата.

— Очакваше се това да е смешно ли?

— Ммм, не, сър — запелтечи Хамилтън, видимо изтерзан. Подготвителните сесии с въпроси бяха детска игра в сравнение с това.

— Защото искам да ви кажа нещо. Повече от три хиляди от нашите чудесни момчета и момичета измряха там. Три хиляди синове и дъщери, избити от мюсюлмани фанатици и смахнати типове. Може и това да ви се струва смешно на вас и вашата фирма, но за нас не е смешно, господин Голям началник.

Останалите членове на комисията бяха нащрек и слушаха внимателно. Повечето бяха стари професионалисти в тази игра и до

този момент изпитваха някакво съжаление към горкия Хамилтън, притиснат зад голямата маса. Всичко тук опираше до власт. Ърл беше едновременно играч и рефер, можеше да въвежда свои собствени правила, да обстрелва свидетеля си с въпроси без отговор, да интерпретира както си поиска.

Хамилтън нямаше никакъв шанс. Той изпълняваше второстепенна роля по отношение на прерогативите на Конгреса да провежда заседания с предрешен резултат, да укорява и нагрубява свидетелите, да не позволява на никого освен на членовете си да изрази някаква що-годе пълна или завършена мисъл. Разбира се, всичко това беше нелепо и нечестно. От Хамилтън обаче се искаше да спазва нормите на приличие и като агне на заколение да легне, за да бъде заклан елегантно.

Все повече намръщени физиономии гледаха гневно свидетеля. Ролинс и Баджо започнаха тихомълком да отдръпват столовете си от Хамилтън, за да избегнат линията на огъня и гнева на Ърл, който имаше вид на човек, който всеки момент може да извади пистолет и да започне да стреля.

На Хамилтън му се искаше да скочи и да хукне, но имаше чувството, че краката му са циментирани за пода.

— Съжалявам — промърмори той колкото може по-разкаяно, щом му се стори, че Ърл е приключил.

Секретарките зад Ърл започнаха да се кикотят, като опипваха купчините листа на коленете си. Хамилтън не можеше да свали поглед от тях — какво ли щяха да дадат на шефа си след малко? В какво друго гнусно престъпление щеше да го обвини този отвратителен човек? Какво ново обвинение щеше да се появи изневиделица без предупреждение?

Излишни тревоги. Боеприпасите на Ърл бяха свършили — останалите книжа бяха безобидни документи от офиса, дори менюта за поръчки по телефона от околните ресторанти, — но секретарките бяха получили нареждане да изглеждат достатъчно добре въоръжени.

Ърл го фиксира с още един убийствен поглед, после каза:

— Няма да губя повече време, защото материалите, които съм получил, са твърде много. — Махна пренебрежително с ръка в пространството, като че ли трите секретарки имаха поне три камиона с доклади и ужасяващи данни, с които Ърл нямаше да натрива носа му

заради вроденото си благородство. — И не знам дали тези доклади, оплаквания и технически анализи са верни или не. Не съм експерт по тези неща. Баща ми обаче обичаше да казва, че където има дим, има и огън.

Хамилтън знаеше, че трябва да направи нещо. Преглътна мъчително и каза:

— Сигурен съм, че ще мога да удовлетвори любопитството ви във връзка с тези слухове. — Млъкна и се опита да говори уверено: — Сега, след като научихме какво ви безпокои, аз съм сигурен, че...

— Предлагате ново изслушване ли?

— Да — отговори Хамилтън и изпита облекчение, че някой друг щеше да понесе следващото кошмарно изпитание. — Точно това имах предвид.

Ърл се вторачи в него изненадано.

— За вас ли работя, мистър Хамилтън?

— Н-не... аз...

— Точно така, господин Голям началник. Може и да не ви се вярва, но тази комисия е доста заета с проблемите на народа.

— Не исках да кажа, че...

— Извинете ме, господине — прекъсна го Ърл и насочи зловещ пръст към физиономията на Хамилтън. — Това е моята комисия. Аз определям правилата. Вие говорите само ако ви се зададе въпрос. Разбирате ли?

Хамилтън едва успя да кимне. Ако имаше оръжие, щеше да застреля Ърл. И себе си.

— Тъй като разполагаме с всички тези доклади и обвинения за недостатъците на военната машина — Ърл погледна бележките си бързо, за да е сигурен, че няма да сгреша — и тъй като съм сигурен, че вие, господа от „Дженеръл Тектоникс“ искате да осигурите възможно най-безопасното бойно оборудване за нашите войници, ще ви направя голяма услуга. Предлагам на комисията да ви даде още шест месеца, за да проведете щателни изпитания на продукта си.

Хамилтън разтри слепоочията си. Шефовете му щяха да го убият. Шестмесечното забавяне щеше да е фатално във финансово отношение. Новите изпитания щяха да струват милиарди.

— Имам ли право да внеса възражение?

— Разбира се. Живеем в демократична страна.

— Как?

— Пишете на конгресмена си.

Ърл поиска гласуване с вдигане на ръце. Без възражения или коментари трийсет и петимата гласуваха „за“. Двайсет от тях неотдавна бяха получили тайнствени дарения за кампаниите за преизбирането им, на трима беше обещана помощ или подкрепа при гласуването на различни законопроекта или искания, а двама нови членове просто искаха да се харесат на председателя на комисията.

Изумително. Ърл успя да изиграе всичко това само срещу един милион долара. Вторият милион, предоставен от Капитол Груп за допълнителни разходи, разбира се, попадна в джобовете му. Демокрация в действие.

Ърл удари с чукчето и заседанието приключи. Мия остана на мястото си, без да обръща внимание на втурналата се към изхода шумна тълпа от конгресмени, персонал и журналисти и се престори, че чете някакъв документ, докато и последният член на комисията не затвори вратата след себе си.

После стана и се приближи до единия от операторите на Си-СПАН — едър мъж с голямо шкембе, който се навеждаше с усилие и събираше оборудването си, за да си тръгне.

— Съжалявам за безпокойството — каза тя зад гърба му. — Възможно ли е да получа копие от записа ви?

Той се занимаваше с някаква машина на пода. Дори не вдигна очи.

— Съжалявам, но не може.

— Опитайте с „да“.

— Записът не е мой, госпожо. Принадлежи на Си-СПАН.

— Ще има ли полза, ако ви покажа това? — попита тя и извади служебна карта. Той се обърна и я огледа: Мия, следовател, Служба за криминални разследвания към Пентагона. После му показа и служебната си значка.

— Съвсем истински са — увери го Мия. — Аз съм федерален агент.

— Какво става тук? — попита той и се вторачи в нея.

— Не е ваша работа — отговори тя и прочете името на табелката, окачена на врата му. — Слушай, Карл, моля те учтиво. Няма да е никакъв проблем да се върна със заповед.

— Не се опитвам да създавам проблеми.

Тя се усмихна леко, сякаш се извиняваше.

— Е, по дяволите, между нас казано, Карл, разследваме някои нередности във връзка с „Ди Ти четиристотин“.

— Разбирам.

— Вероятно не е нищо сериозно. Работим по слухове. Шефовете ми искат записа.

— А защо не говорят с моите шефове?

— Предпочитам да не стане така.

Челото му се сбърчи подозрително.

— Имали причина?

— На този етап разследването е конфиденциално. Така и го третираме. Както казах, в момента правим само проверка и предпочитаме от „Дженеръл Тектоникс“ да не знаят, че разследваме. — Лицето ѝ се сбърчи отвратено. — Ще пуснат срещу нас армия адвокати, ще покрият всичко инкриминиращо. Разследването ще бъде прекратено, преди да е започнало.

— Добре.

— Направи ми копие. Никой няма да разбере, моля те, Карл.

— Окей. Няма проблем.

Карл имаше на разположение високоскоростно копиращо устройство, така че след две минути ѝ подаде записа.

Мия му благодари и си тръгна.

Минаха бързо през елегантното фоайе на хотел „Мадисън“ и застанаха пред двама здравеняци, май източноевропейци. Бяха мускулести, свирепи на вид, несъмнено въоръжени до зъби. И двамата не знаеха нито дума английски. Поздравиха Белуедър и Уолтърс с почтително сумтене, придружиха ги до асансьорите, после застанаха вдървено в ъгъла, докато асансьорът ги качи на деветия етаж.

После минаха бързо по дълъг коридор, където се намираще един от най-разкошните и скъпи апартаменти на „Мадисън“. Други две свирепи горили стояха край вратата. След разменени кимвания и учтиво сумтене въведоха американците вътре. Не ги претърсиха, не им задаваха въпроси. Очевидно ги очакваха. И бяха добре дошли.

Огромният апартамент, в който влязоха, беше преобразен от стандартен американски лукс в арабска приказка. Подът беше покрит от стена до стена с дебели ръчно тъкани ориенталски килими. По стените висяха лъскави копринени гоблени. Вместо столове и канапета на пода имаше достатъчно възглавници, за да седнат стотина души. Температурата беше фиксирана на пърлещите трийсет градуса. Всичките неудобства на дома.

В средата на пода седяха двама мъже с бели одежди, поръбени със златен кант. Помежду им имаше голямо наргиле и купа с фурми.

Седналият отляво се усмихна леко.

— Ах, Даниъл, колко мило, че идвате навреме.

— Ваше височество — каза Белуедър и се поклони леко. Престорените любезности и фалшивата официалност накараха и двамата да се усмихнат.

— Моля, седнете — подкани ги принц Али бин Тарик с властен жест на лявата ръка. Али беше четирийсет и трети син на саудитския крал, бивш посланик в продължение на цели осемнайсет години в Съединените щати. Получил образованието си в Харвард и Оксфорд, той беше силно повлиян от Запада и бе съвършен дипломат, пияница и женкар. Някога бе смятал Вашингтон за собствена територия.

По време на дългия си мандат като дипломат беше помогнал за уреждането на три президентски избора, беше купил достатъчно конгресмени и сенатори, за да запълни три адресника, беше станал баща на безброй извънбрачни деца и беше купил шест фантастични къщи из цялата страна, от Палм Бийч до Вейл, и три луксозни самолета, за да обикаля империята си, като между другото беше станал и много уважаван член на вашингтонския дипломатически корпус.

Осемнайсет години, прекарани далеч от помпозното царство на баща му, осемнайсет години грях и веселие, осемнайсет години всички наслади и удоволствия, които можеха да се купят с пари.

През това време Белуедър доста често беше обикалял заедно с него баровете в града в търсене на греховни удоволствия. Бяха споделяли жени, бяха изпили море от алкохол и бяха осветили последния боинг на Али с фантастична околосветска оргия. Само Белуедър, Али и трийсет жени, подбрани заради физическите им разлики и любовни умения.

Това изтощително, но забележително пътешествие бе станало повод за втория развод на Белуедър — най-грозния от трите. Една от най-ентузиасираните и с най-голямо въображение в сексуално отношение дама се бе оказала частен детектив, нает от жена му. След пътешествието тя ѝ беше представила дебел фотоалбум със снимки на Даниъл във всевъзможни пози.

След като хвърли едно око на албума, той предложи на съпруга номер две бърз развод с „достойно уреждане“ на взаимоотношенията. Тогава тя спомена желанието си да организира публична фотогалерия и той рухна напълно — беше готов да ѝ даде каквото поиска. Тя се хвана за думата му и буквално го ограби. Къщата, колите, всички пари, за които знаеше.

Струваше си — мисълта, че онези кошмарни снимки можеха да се появят в публичното пространство, беше ужасяваща.

После, преди три години, след поредица статии в медиите, посветени на скандалния живот на принца, твърде грозни, за да бъдат пренебрегвани, баща му го повика у дома. Нямахше нищо против, че синът му подкупва, корумпира и шантажира в чуждата страна. В края на краищата неверниците и бездруго се раждат непоправимо корумпирани — с какво можеше да навреди още малко гориво в огъня?

Баща му тегли чертата, когато в едно светско списание се появи снимка на принца с похотлива усмивка, чаша шампанско в ръка и длан, залепена върху доста кльощавото дупе на една от най-коментираните мръсници в Холивуд. Момичето беше едва на шестнайсет. Още по-лошо — на снимката изглеждаше на тринайсет. Али беше смазан. В продължение на осемнайсет години беше живял в света на мечтите. Мисълта да се върне у дома в пустинната гореща земя, да изостави дворците си в Америка и да се откаже от силната си привързаност към уискито, за да живее без алкохол и жени — беше развил особено предпочитание към блондинките, — го изпълваше с ужас. Изпрати у дома дълго писмо, елегантно съставено послание, с което молеше баща си да го остави на мира.

Кралят обаче заплаши не само да го лиши от наследство и пожизнени привилегии, но и от глава и Али реши, че привързаността към семейството го зове.

Белуедър и Уолтърс вече бяха седнали и полагаха нечовешки усилия да сгънат краката си като саудитците.

С изкривено от болка лице Белуедър попита:

— Обади ли ти се президентът Кантор?

— Да, да — отвърна Али и се усмихна. — Били спомена, че имаш нещо интересно за нас. Нещо много доходно.

След като се прибра у дома, Али помоли баща си да му осигури пост в Министерството на финансите. Висок, нисък — без значение. С контактите си и безскрупулните си приятели би могъл да направи чудеса за саудитските инвестиции в чужбина. Кралят имаше друга идея и вместо това го изпрати в управлявана от ухабит клиника за възстановяване, където да изтрезнее. Затворът би бил по-милостив и не така ужасен. Али попадна в малка необзаведена стаичка, в която имаше само легло и молитвено килимче, наред пустинята в компанията единствено на други разглезени и подложени на лишения дегенерати като него самия.

Едва не полудя. Беше паднал от много високо. След две дълги кошмарни години виране в бели стени и безкрайни проповеди за вяра и въздържание, на молитви през целия ден и тайни мечти за пиячка и блондинки Али най-накрая получи своя шанс. Написа дълго писмо на баща си, че се е излекувал и като новопречистен слуга на Аллах сега е готов да изкупи многото си грехове. Едва ли би могъл да избере по-подходящ момент. Цените на петрола летяха към небето и кралското семейство изведнъж се оказа заровено в пари. Ужасно големи количества западна валута заливаха малкото кралство. Изпомпваха от земята черна течност и в замяна получаваха купища зелени пари. Да намерят място за безопасното им съхраняване се превърна в огромен проблем.

И най-накрая, след двете години жестоки изпитания, бащата на Али му даде шанса, за който мечтаеше — възможността да се измъкне и да пътува често на Запад.

Единственото, заради което не се бе обесил в килията си през двете кошмарни години, бяха дивите фантазии, които беше съхранил в съзнанието си и на които се отдаваше отново и отново. Беше съставил нещо като мислен списък на нещата, които бе правил, които би искал отново да направи, както и нови неща, които би искал да опита. Най-накрая беше дошло времето фантазиите му да станат реалност.

Мъжът, седнал отдясно на Али обаче — Белуедър беше наясно с това, — беше бивш имам и фанатик с желязна воля, изпратен от краля,

за да държи изкъсо четирийсет и третия му син и да не допусне да се върне към старите лоши навици. Изкушенията на Запада бяха силни, а Али явно имаше проблеми с волята.

— Какво ти каза Кантор? — попита Белуедър.

— Доста неща за някаква течност, с която се пръскат танкове и джипове.

— Каза ли ти какво прави тази течност?

— Повече или по-малко.

— Проявявате ли интерес?

— Повече или по-малко — повтори Али, вбесяващо мъгляво, типично за хората от Близкия изток. В арабския свят думите „да“ или „не“ явно можеха да предизвикат гнева на небесата.

— Тогава ще ти дам допълнителна информация — каза Белуедър. И той енергично разказа за полимера, за провалените надежди „ДТ 400“ да успее, за играта, целяща придобиването на контракт от Министерството на отбраната. Прозвуча, сякаш ставаше въпрос за златна мина — каквато си беше — и за нещо сигурно — каквото ставаше с всеки изминал ден.

Али и пазачът му само слушаха, без да прекъсват Белуедър. Уолтърс тайно мразеше арабите. Фамилното му име, преди да го смени официално, беше Уолърстийн. Имаше лели и чичовци в Израел. Няколко братовчеди в израелската армия. Не искаше да има нищо общо с тези тъпи бедуини освен парите им. За тях нямаше никакви угризения.

— Значи искате да ни продадете дял? — попита Али накрая.

— Това е общата идея, да.

Не бяха искани повече обяснения, а и не бяха нужни. Капитол Груп никога не рискуваше със собствени средства. Обикновено разработваха проекти или откриваха фирми, подходящи за изкупуване, и веднага канеха други, с които да споделят финансовата тежест и ползите. Финансовият термин беше „левъридж“ — набиране на капитал и разпределяне на риска от провал между много участници. В този случай това означаваше да се купи цялото влияние, което силната група играчи от фирмата можеха да осигурят в преследване на печалбата.

При Капитол Груп то приемаше абсурдни размери. Това беше тайната на успеха, основният принцип, проповядван от основателите

на фирмата. Колкото и да е привлекателна дадена игра, играй я с чужди пари. Набираха средства от Ню Йорк, Женева, Франкфурт, Мумбай, Тайпе, Москва — от всеки, който имаше дълбоки джобове и бе готов да приеме условията им. Източникът на парите не беше от значение. Най-често обаче саудитците бяха техният инвеститор.

Имаше причина да е така. Били Кантор, бивш президент, а сега член на борда на Капитол Груп, навремето им беше направил някои дискретни услуги. Беше предотвратил няколко скандални разследвания за корумпиране на американски политици и груби нарушения на борсовите правила. Когато няколко души от кралската фамилия си устроиха дива оргия в Лае Вегас и бяха обвинени, че са отвлекли десет танцьорки и са се отнесли с тях като с частен харем, той беше подписал тайна заповед, която им даде възможност да се качат на самолетите си и да се приберат у дома.

После, когато шейсет американски войници бяха избити при терористични бомбени нападения над американска военновъздушна база край Риад, за които имаше съмнения, че са извършени с участието на правителството, беше наредил на ФБР и ЦРУ да приберат агентите си и да приключат разследването.

Тези услуги не бяха плод на любов към саудитците. В действителност араби, пакистанци, индийци — всичките тези мургави хора — му изглеждаха еднакви. Беше наясно, че дългият му политически живот отива към тъжния си край, без да е постигнал почти нищо съществено.

Беше лош президент и нямаше с какво да се похвали. Нямаше начин да забогатее от лекции и писане на книги както мнозина други преди него. Не беше и добър оратор. Дори Никсън беше направил пари от продажби на книги.

За жалост общият сбор от възгледите и прозренията на Били за изкуството на държавното управление и политиката едва ли би стигнал и за статия от две страници. И след като жалкият му опит да бъде преизбран само помогна на противника му, беше ясно, че страната просто иска да го забрави. Не му оставаше друго освен през последните месеци от мандата си да угажда на богати, макар и непопулярни, владетели и алчни военни доставчици при всеки удобен случай.

Сега тези услуги му се отплащаха хилядократно. Саудитското кралско семейство се бе отзовало, когато Бил Кантор се бе обадил. В Америка то не беше особено популярно, така че един президент, дори и бивш, дори и толкова лош, не можеше да бъде игнориран независимо от цената.

— Звучи интересно — промърмори Али и дръпна силно от наргилето. Задържа дима дълго и изпусна голямо кълбо към Уолтърс, който едва не падна по гръб. Миризмата беше странно остра и му се струваше позната. След малко се сети — канабис. Али и пазачът му пушеха трева.

Е, какво пък, Аллах може би имаше нещо против алкохола — не и против тревата. Али избра хубава, заоблена фурма от купичката и я заоглежда.

— Колко сте платили досега? — попита той.

— Около сто двайтсет и осем милиона — за изкупуване на фирмата и хонорар на посредника. После още около двайтсет милиона за... да кажем, разноски за маркетинг.

Али повдигна вежди.

— Двайтсет милиона?

— Да, знам, много са.

— Цената се е покачила, Даниъл.

— Всичко поскъпва. Цената за купуване на избори. Цената за запазване на място. Копелетата прехвърлят тези разходи върху нас, техните клиенти. — Белуедър се отпусна назад и протегна крака. Усилието да усуче старото си тяло, за да имитира позата на Али, го убиваше. — Алчността им е изумителна.

— Значи всичко към сто и петдесет милиона, така ли?

— Горедолу. Предвиждаме още двеста и петдесет милиона за производствени разходи. Суровини, ремонти на производствена база, ново оборудване, такива неща.

— Колко ще получите от правителството? — попита Али.

— Невъзможно е да се каже на този етап. Зависи колко машини ще искат да защитят. И колко бързо.

— Да, да — съгласи се Али. — Престани с глупостите, Даниъл. Говориш с мен. Колко?

Белуедър се замисли дали да блъфира, или да излъже, но пред него беше Али бин Тарик. Той имаше повече информатори в този град

от ЦРУ и ФБР, взети заедно. Даде си сметка, че повече не може да скрие гордата си усмивка, и отговори:

— Минимум осем милиарда през първата година.

Без да му мигне окото, Али отбеляза:

— Това са почти две хиляди процента печалба, нали?

Белуедър опита да свие скромно рамене, но се ухили самодоволно.

— Да, красива работа, нали?

— Аллах! — възкликна Али и очите му светнаха. Наложиха се да дръпне силно от наргилето. Уолтърс се замая само от дима в стаята.

— Сега сме на етап да превърнем това в съвместно предприятие — осведоми го Белуедър и изведнъж стана много делови. — Засега рисковете са пренебрежими. Незначителни. Но обичаме да се грижим за приятелите си.

— Какъв дял можем да получим? — попита Али без колебание. Очите му бяха помътнели от пушенето, но бизнес инстинктът му беше непокътнат. Белуедър изобщо не се изненада. В старото време Али можеше да прави секс цяла нощ, да изпие бутилка скоч за закуска и пак да пилотира самолета си от Флорида до Вейл. Издръжливостта му беше феноменална.

— Зависи — отговори Белуедър.

— От какво, Даниъл?

— Участието е петстотин милиона.

— Какво съвпадение. Това са предварителните и производствените ви разходи.

— Да, и то е напълно заслужено. Всички рискове бяха в началото. Сега всичко е изчистено.

— Ами, ако проявим интерес — не казвам, че проявяваме, — какъв ще е нашият процент?

Белуедър се замисли за миг.

— Този път ще структурираме нещата по друг начин, Али. Сега всичко е много различно. Не предлагаме участие във вид на акции.

— Не разбирам.

— Този проект е много отговорен и вероятно ще привлече голямо внимание на високо ниво. Участието на чужденци може да създаде проблеми. Парите ще се разнасят по кухи сметки. Собствениците трябва да са невидими.

Не го каза изрично, но определено даде да се разбере, че не е възможно саудитците да наливат пари на бунтовниците сунити в Ирак с едната ръка, а с другата да прибират печалби от войната, която водят с тях американците. Щяха да се окажат в положение да финансират бомбаджии и техните бомби, а същевременно да прибират печалбите от защитата срещу тези бомби. Нямаше как да стане — поне не публично.

— Какво тогава ще получим? — попита Али, докато обмисляше явния конфликт на интереси.

— Гарантирана печалба, което е повече от достатъчно — отвърна Белуедър. — Ще удвоите парите си за година без никакъв риск. Представи си го като заем с огромна лихва. Баща ти ще се зарадва много, Али. Петстотин милиона ще станат милиард за отрицателно време.

— Не ми харесва. — Али остави мундщука на наргилето и се отпусна намръщено. — За нас собствеността е важна, Даниъл. Знаеш го. Парче от тортата, нещо дълготрайно.

— Жалко тогава — тросна се Белуедър. Разпери ръце и понечи да стане. — Нашите приятели от Тайван ще се зарадват много на отказа ви. Искат да участват и не поставят никакви глупави условия и претенции.

— Почакай.

Белуедър отново се отпусна на задника си. Този път не положи никакво усилие да кръстосва крака — лявото коляно ужасно го болеше.

Али поседя известно време замислено. Най-накрая каза:

— Ще бъде възможно само ако вземете саудитец като съветник. Петстотин милиона са много пари, Даниъл.

Погледът, който хвърли на Белуедър, бе предназначен само за него.

Мина доста време, преди американецът да схване същността на странното желание.

— Знаеш ли какво... — каза той накрая. — Би било полезно. Само че трябва да е някой с опит, някой, който е врял и кипял във Вашингтон.

На лицето на Али се изписа разочарование. Въздъхна, като че ли на раменете му бе спуснат огромен товар.

— И предполагам, че този съветник ще трябва да прекарва много време във Вашингтон?

— Боя се, че това ще е абсолютно наложително.

— И ще трябва непрекъснато да пътува.

— Почти непрекъснато — потвърди Белуедър и се намръщи. — И да остава тук за дълго.

— Ще му е нужен апартамент — обяви Али.

Освен че беше изпратил пазач, бащата на Али също така следеше изкъсо и портфейла му. Греховете, особено в Америка, са скъпо нещо.

— Може би ще се споразумеем да използва апартамент в луксозния ни блок. Голям, с три спални, сауна, разкошна гледка към Потомак...

— Гостоприемството ви е трогателно.

— Ще положим всички усилия престоят му тук да е максимално приятен.

Али се постара да прикрие доволната си усмивка, когато се ръкуваха. Сделката беше сключена.

На 2 декември Камарата на представителите се събра, за да гласува документ 3708 — законопроект за отпускане на финансиране в продължение на две години за изумителния полимер на Капитол Груп. Беше изпратен в Конгреса извън обичайния бюджетен цикъл, което не беше нещо изненадващо предвид войната. Първоначалното предложение за финансиране беше дошло от Пентагона. Представляваше кратко директно искане за спешно отпускане на пари без търг — друго често срещано явление по време на военния хаос. Необходимостта от опазването на войниците не можеше да зависи от бюрократични графици.

Дебатите се оказаха кратки и скучни. Няколко самотни гласа опитаха да възразят, но гласуването мина изненадващо успешно — 415 „за“ и 20 „против“.

Предложението беше дошло от Комисията за въоръжените сили само няколко дни преди това и след като Ърл поговори с няколко души от кабинета на председателя на Камарата, бързо попадна в залата за гласуване.

Представителят Дрю Телър от Мичиган, подложен на огромен натиск от страна на „Дженеръл Тектоникс“, направи енергичен опит да възрази. Решението на комисията да отложи финансирането на „ДТ 400“ го беше сварило свършено неподготвен и го бе изхвърлило много назад в надпреварата за доларите на Пентагона. Беше ясно, че е засада. И беше още по-ясно, че тази засада е създадена, оркестрирана и реализирана от Ърл Белцър. В дните след това в офиса на Телър се изредиха почти всички шефове от „Дженеръл Тектоникс“ и представители на лобистки фирми, които искаха да стигнат до дъното на нещата.

Източниците им ги информираха, че от офиса на Белцър се лят пари и услуги като лава от вулкан. Големи пари. Толкова много, че можеха да означават само едно — корпоративна подкрепа. Чия обаче? Откъде Ърл получаваше жизнени сокове? И защо?

Отговорите на тези въпроси станаха съвършено ясни, когато решението да се подкрепи полимерът на Капитол Груп мина светкавично през комисията на Ърл, после пое по бързата писта към кабинета на председателя и за рекордно кратко време се озова в залата за гласуване.

Класически пример за натиск — гласуването в залата беше насрочено с предизвестие от по-малко от двайсет и четири часа. Горкият Телър направи всичко възможно да събере армията. Поиска да му върнат услугите, които беше правил. Даде повече обещания, отколкото можеше да изпълни през живота си. Беше в стихията си. Работи неуморно цялата нощ, подпали телефоните, не остави и камък необърнат, поведе тотална война. Резултатът беше толкова жалък, колкото и очакван.

Дрю не можеше да се конкурира с Ърл Белцър. Не можеше да се мери с него по влияние или законодателна ловкост. Нито пък — колкото и да се опитваше — по поквара. Беше симпатично момче, втори мандат от незначителен район в Мичиган, който се задушаваше заради закритите си фабрики. Единствената му претенция за слава беше бракът му с дъщерята на бивш губернатор — доста посредствено на вид момиче, с малко перспективи. За благодарност губернаторът уреди избирането му.

Самостоятелно Телър успя да си осигури само два гласа „против“. Единият беше на мошеник, който със сигурност щеше да бъде обвинен в измами и искаше да напусне с размахан среден пръст. Другият беше буен левичар с вързана на опашка коса от Сан Франциско, който се придържаше към принципа да гласува против всякакви разходи за военни цели. Освен тези две странни птици никой друг не пожела да бъде видян да гласува срещу мярка за защита на войската, още повече, че напоследък същата мярка получаваше толкова много хвалебствия в пресата.

Ърл приложи хитра тактика, като се погрижи гласуването да стане по обед и убеди приятелите си от Си-СПАН да го излъчват непрекъснато дори и през нощта. Докара с автобус малка армия съпруги и родители на войници. Пристигнаха сутринта, застанаха на стъпалата на Капитолия и се заеха да раздават брошури със снимки на военни, осакатени от самоделни взривни устройства. Брошурата беше

озаглавена „Да видим кой се интересува какво става с войниците ни“ и завършваше с мрачното предупреждение, че Америка гледа.

В последния момент той реши, че има опасност да прекали и всичко да заприлича на нагласена работа, затова нареди на осемнайсет свои приятели да гласуват „против“. Нищо и никаква опозиция, но пък чудесна демонстрация на почтеност. Всички те бяха или от гарантирани региони, или обречени на сигурна загуба на следващите избори. Гласовете им не означаваха нищо и бяха безобидни. След това Телър му изпрати писмо с благодарност, че го е спасил от пълно унижение.

Същия следобед членове на Сената и Камарата се събраха на заседание, за да обсъдят законопроектите си, каквато е обичайната процедура, когато се разглежда сериозно харчене на средства на данъкоплатеца. Странно, но текстовете от комисиите на Сената и на Камарата си приличаха като две капки вода, като че ли ги бе писала една и съща ръка. Късно вечерта чрез набързо организирано гласува с вдигане на ръка разходите за полимера бяха одобрени както от Камарата, така и от Сената за две години напред.

Джак седеше в големия кабинет на Уолтърс и заедно с Белуедър, Хагър и момчета от отдела по изкупуванията чакаха телефона да позвъни. Бяха се събрали в пет, след като получиха добрата новина за гласуването в Камарата. Сега очакваха новини и от Сената. Макар и резултатът да беше предварително известен, напрежението в стаята можеше да се реже с нож. Няколко души пушеха. Шефът на отдела по изкупуванията крачеше от стена до стена и не беше в състояние да застане на едно място. Белуедър не преставаше да мърмори, че в любовта и политиката нищо не е сигурно. Предполагаше се, че разбира и от двете. През няколко минути Уолтърс звънеше на някого в Капитолия и искаше новини.

Джак стоеше със скръстени ръце до стената и мълчеше. Макар че тъкмо той беше дал в ръцете им революционния продукт, съвсем очевидно го смятаха за външен човек и още по-очевидно за посетител, който сериозно е злоупотребил с гостоприемството на домакините.

Обаждането дойде в седем. Макар че Джак не чуваше гласа от другата страна, беше ясно, че се обажда лично Ърл, за да обере

овациите.

Уолтърс държеше слушалката, залепена за ухото си. Постепенно с всяка дума, която чуваше, по лицето му се разливаше широка усмивка.

— Аха, добре — каза той накрая. После добави: — Виж какво, не можем да ти се отблагодарим достатъчно.

След още една пауза добави:

— Не, това не значи, че смятаме да ти предложим допълнителен бонус.

Затвори очи и без да гледа, остави слушалката. В ъгъла на кабинета имаше маса. На нея бяха сложени шест кофи с лед и достатъчно шампанско „Дом Периньон“, за да упои стадо коне. Всички погледи бяха вперени очаквателно в Уолтърс.

Най-накрая той отвори очи много бавно и прошепна:

— Отваряйте шампанското!

Последва силен радостен вик и втурване към масата в ъгъла. През следващите трийсет секунди се чуваше само пукане на тапи. След петнайсет минути шумни поздравници и поздравления групата започна да се разотива. Момчетата от отдела по изкупуванията трябваше да се връщат долу, за да продължат вечното издирване на нови цели, нови изкупувания, нови начини за увеличаване на богатството на гиганта, известен като Капитол Груп.

Джак и Белуедър останаха само с Уолтърс. Мич беше качил крака на бюрото си и пиеше шампанско направо от бутилката, като че ли беше противопожарен маркуч. Ризата му отпред беше подгизнала, гълташе лакомо. След малко отдели бутилката от устата си, колкото да попита Белуедър:

— Да си спомняш някога сделка да е минавала толкова брилянтно?

— Не, никога. От замисъл до законодателство — само за два месеца. Сигурен съм, че е рекорд. Колко каза Ърл, че са отпуснали?

— Това ще ти хареса.

— Казвай.

— Поискахме шестнайсет милиарда, разпределени за две години.

— Знаем. Аз ги поисках.

— Ърл е добавил още четири милиарда на своя глава.

— Двайсет милиарда! — изпъшка Белуедър, неспособен да повярва. Двайсет! Капитол Груп бяха сключвали забележителни сделки през годините, но нищо, което би могло да се сравни със сегашната.

Джак, който все още пиеше първата си чаша шампанско, се намеси във взаимните поздравления и заяви с искрено възхищение:

— Трябва да призная, че и през ум не ми е минавало, че това може да стане толкова бързо.

— Дошъл си където трябва — похвали се Уолтърс. — Не ти ли го казахме още в началото?

— Не съм се съмнявал. Просто си мислех... — Джак сви рамене и не довърши.

Уолтърс отвори нова бутилка и настоя:

— Какво си мислеше?

— Най-напред, че ще има повече изпитания на полимера.

— Вече имаше. — Тапата пукна и пяната потече в скута на Уолтърс. — Нали ни даде резултатите. Забрави ли?

— Да, но тези изпитания са правени от частна фирма, а не от представители на Министерството на отбраната.

— И какво от това? — Уолтърс се наведе напред и напълни чашата си с шампанско. Половината се разля по бюрото. Победата и виното го бяха замаяли доста.

— Изпитанията са проведени в Ирак в реални, автентични условия. Водим война и времето определено е основен фактор. Шефът на отдела за проучване и внедряване към Пентагона, който отговаря и за изпитанията и оценяването, присъства на демонстрацията, която организирахме в Белвоар, така че видя резултатите със собствените си очи.

— И това е достатъчно?

— Изглежда, да.

— Ами доклади за контрола на качеството и производството?

— Какво за тези доклади?

— Вижте, не съм експерт в тази област — каза Джак, сякаш се извиняваше, — но съм чел някои от правилниците. Има доста изисквания, много етапи, същинска джунгла. Оценка, анализ на разходите, система за контрол над производството, системи за цялостен контрол...

— Ние сме експерти в тази област, Джак.

— Знам. Просто питам как се прави.

— Проявиха желание да ни спестят някои усилия, нали? И защо не? Ние сме сертифициран доставчик с голям опит. Освен това просто добавяме тази програма към вече действаща наша програма за подсилване бронята на джиповете „Хъмви“. По тази програма се работи отдавна. Същите екипи и оборудване ще се използват и за нанасянето на полимера.

— Искам да съм сигурен, че няма да ме вкарате в никакви неприятности.

Уолтърс го изглежда. След като бяха научили за мръсните игри на Джак в „Примо“, беше взето решение да го държат възможно най-далеч. Като начало вече имаха няколко сериозни проблема с доверието — Джак можеше да е убиец, мошеник, изнудвач.

От друга страна, ако момчетата от охранителната фирма доставеха каквото трябва, с Джак щеше да бъде свършено. Договорът помежду им щеше да отиде в кошчето за боклук. И той щеше да изхвърчи на улицата.

А засега колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Не се тревожи за това — тросна се Уолтърс, като че ли Джак беше нахален неблагодарник. Бяха го превърнали в потенциален милиардер в края на краищата, а той се заяждаше за подробности. — Радвай се, че стана толкова бързо.

— Радвам се толкова много, че не мога да го изразя. Като партньор обаче мисля, че имам право да знам. — Джак се надвеси над бюрото и го погледна в очите. — Още сме партньори, нали?

— Разбира се. — Уолтърс и Белуедър си размениха погледи, които Джак не биваше да види.

— Ние винаги спазваме договорите си — добави Белуедър тържествено.

— Радвам се да го чуя — каза Джак, остави чашата си и се отдръпна.

— Няма за какво да се тревожиш — излъга Уолтърс. — Определено ще се погрижим за теб — обеща той с пресилена усмивка.

Андрю Морган имаше чувството, че преследва призраци. Не беше трудно да се сдобие със списък на всички, които бяха работили в

„Примо Инвестмънтс“ през 1998 година, когато Джак бе напуснал фирмата в търсене на по-спокойни води.

Шеф през онази година се оказа някой си Терънс Кайл II, възпитаник на Йейл и авторитетното бизнес училище „Уортън“. Финансов директор беше Гордън Съливан, завършил Харвард. Те двамата бяха хванали Джак, те двамата бяха опитали да го вкарат в друга схема и те двамата му бяха платили един милион, за да отиде другаде и да мълчи.

След кратко издирване се установи, че Терънс и Гордън са загинали трагично в самолетна катастрофа по-малко от година след това. Допълнителното ровене разкри обстоятелствата около нея.

През декември същата година, шест месеца след като се бяха разделили с Джак, двамата наели малък реактивен самолет и заминали на конференция на богати инвеститори във Вейл. След три дни общуване с колегите финансови пирати, след много партита и алкохол двамата излетели по време на снежна буря и почти веднага се блъснали в планински склон. От самолета не останало нищо. Всички на борда загинали. От сблъсъка и избухналият пожар всичко било изпепелено. Разследването било проведено от Националния борд за безопасност на транспорта.

Самолетът бил нает от малка частна фирма, която предлагала услугите си на богати и известни личности. Имала отлични показатели по отношение на безопасността. Пилотът и помощник-пилотът били бивши военни — и двамата в отлично здраве, с безупречен летателен опит. Диспечерите от контролната кула твърдели, че бурята не била кой знае колко силна и позволявала да се излети, и били на мнение, че времето не било опасно. Като причина за катастрофата била записана грешка на пилота — заключение, за което нямало никакви определени основания.

Нищо необичайно. Един експерт по авиация, с когото Морган се свърза, му обясни, че разследванията при катастрофи с частни самолети далеч не са задълбочени. Обикновено се разследвали по няколко случая годишно. Агенцията била малка, претрупана с работа и непрекъснато се прехвърляла от един инцидент на следващия, без да си дава труд да разследва щателно катастрофите, които не били свързани с комерсиален граждански полет, със смърт на

известна публична личност, с голям брой жертви или когато нямало повод за подозрения.

След като обаче знаеше историята на Чарлс и Едит Уорбингър, Морган, естествено, си помисли, че навременната смърт на Кайл и Съливан е била ужасно удобна за Джак. Тайнствена самолетна катастрофа бе отстранила двамата, които знаеха най-много за Джак и Едит — не беше ли твърде удобно?

По-задълбоченото проучване показва, че трима от членовете на борда на „Примо“ от онези години също са мъртви и са умрели при интересни обстоятелства. Морган имаше силното усещане, че е попаднал на нещо. Дали всички те не бяха част от заговор за измъкване на парите на Едит? Не можеше да не проучи и версията, че Джак е разчиствал следите — свидетелите, които биха могли да му навредят. Ако е бил в състояние хладнокръвно да убие възрастна жена, какво би му попречило да ликвидира още няколко души? Може би беше доста по-опасен, отколкото си мислеха.

Пръв беше Пол Нусман, блъснат от кола, докато карал велосипед из Манхатън. Ударът бил толкова силен, че Нусман летял трийсет метра и накрая се нанизал на уличен противопожарен кран. Шофьорът избягал. Било по обедно време и въпреки това нямало свидетели или снимки. Убиецът така и не бил открит.

Бърнард Колман паднал от стълба и си счупил врата, докато почиствал улука на къщата си в Гринич. Бил на шейсет и две, със силен страх от височина, с артрит и без никакъв опит като домашен майстор. Жена му казала на полицията, че дори не знаела, че имат стълба.

Филип Гросман се самоубил. Тялото му било открито да виси от балкона на киносалон, в който ходели предимно хомосексуалисти. Той самият бил прикрит хомосексуалист и макар че тайната му била добре известна, полагал усилия да прикрие начина си на живот. Публична смърт по такъв демонстративен начин изглеждала много странна.

Явно да си шеф в „Примо“ през онези години не е било никак здравословно.

Първият оцелял от фирмата, когото Морган реши да открие, беше Мариголд Андърс, лична секретарка на Терънс Кайл II.

Секретарките винаги знаят вътрешни мръсни тайни, а и много често са бърбиви.

Оказа се, че Андърс живее на Лонг Айланд в градчето Монток на брега на океана. Морган позвъни и се представи за федерален служител, който прави рутинно проучване за Джак. Стандартна процедура.

Мариголд потвърди, че наистина е познавала Джак. Когато се самопокани на разговор същия следобед, тя му отговори, че и бездруго няма какво друго да прави, и той затвори. Прие думите ѝ за разрешение да отиде.

След продължително шофиране по задръстено шосе най-накрая сви по калната алея пред къщата ѝ в пет следобед, сред равни картофени ниви и лозя.

Докато паркираше, той огледа набързо наоколо. Сградата бе за боядисване, от покрива липсваха плочи, дворът беше неподдържан и силно занемарен, а колата отпред беше толкова стар модел, че той не го позна. Предното стъкло беше пукнато, липсваха тасовете, боята на места се беше обелила. Таратайката би трябвало да отиде в гробището още преди години. След като позвъни два пъти — защото се съмняваше, че звънецът работи, — той обиколи къщата и отиде отзад.

Завари Мариголд там, свита на ръждив зелен стол, с цигара в ръка, вперила поглед в далечината.

Морган се представи и ѝ показа лъскавата значка, която му беше дал О'Нийл.

— Седни — каза му тя и небрежно посочи друга ръждясала развалина на метър от стола ѝ.

Той седна внимателно — един от четирите крака едва се държеше на тънка пластина ръждив метал — и огледа домакинята. Може би като млада е била голяма красавица, но възрастта и грижите си бяха казали тежката дума. Реши, че наближава седемдесет. Кожата ѝ беше сбръчкана, а гласът ѝ звучеше дрезгаво като на човек, пушил цял живот. Тъй като беше студен декемврийски следобед, беше с палто, което като нея отдавна беше преминало най-добрите си години.

Морган извади бележник и зае професионална поза.

— Значи, работила си с Джак Уайли — започна той. — Мога ли да ти задам няколко въпроса?

— Ти ли се обади сутринта?

— Да.

— И дойде чак до тук?

Страхотно, помисли си Морган. Да измъкне каквото и да било от старата щеше да е по-тежко от неделен следобед с църковната група на жена му. Обаче беше дошъл до тук и щеше да направи всичко възможно да се върне с резултат.

— Добре ли познаваше Джак? — попита я.

— Немного. Аз бях лична помощничка на шефа. Джак беше обикновен сътрудник.

Морган се престори, че чете въпросите си от списък.

— С добри впечатления ли остана от него?

— Разбира се. Беше сладур. — Размаха цигарата във въздуха и се изкиска. — Имаше и хубав задник.

— Смяташе ли, че на него може да се разчита? Че има добри качества и характер?

— Няма как да го знам.

— Няма ли?

— Не съм работила пряко с него. Аз бях секретарка на шефа, за бога!

Морган записа нещо в бележника и зададе друг формално звучащ въпрос:

— Колко време работихте в „Примо“ заедно?

— О, не знам. — Мариголд вслука голям облак дим и се замисли за момент. — Две... не, по-скоро три години.

Морган реши да напредва внимателно в тази материя.

— Известно ли ти е Джак някога да е имал проблеми с властите?

— Искаш да кажеш с ченгетата ли?

— Да. И с всякакви други институции.

— И да е имал, не знам нищо за това.

— Джак имаше ли някакви проблеми във фирмата? Ти си работела за шефа. Нещо да е достигало до него?

Мариголд се намръщи.

— Тези неща се пазеха в тайна. Ставаха зад затворени врати.

— А дочула ли си нещо от този род? Забележка от шефа може би? Слухове например?

— Защо? Да не е загазил нещо?

— Не, не, нищо такова. Просто рутинна проверка, това е. — Морган пусна най-успокояващата си усмивка. Старата беше адски досадна. — Съжалявам, ако ти губя времето, но съм длъжен да задам тези въпроси.

— Добре, обаче не знам да е имало такива работи.

— Името Едит Уорбингър говори ли ти нещо?

— Не. Трябва ли да ми говори?

— Джак се е занимавал с инвестициите ѝ по онова време. Имала е много пари.

— Казах ти, името не ми говори нищо.

— Добре, всичко е наред. Можеш ли да ми кажеш какво се случи с шефа ти?

— Защо?

— Опитваме се да открием къде е. Няма го никъде.

— Вие, федералните, винаги ли сте толкова некомпетентни?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами че не се е местил никъде от около десет години — отвърна тя с пренебрежителна усмивка. — Потърси в гробището „Флъшинг“.

— Починал ли е?

— Не, купи си там апартамент. Разбира се, че е починал, идиот такъв! Копелето си го получи през деветдесет и осма.

Леко заваляше думите и Морган беше сигурен, че е пила.

— Наистина ли? — учуди се той. — Инфаркт? Инсулт? От какво?

— Самолетна катастрофа. Жалко.

— Да, тези неща винаги са тъжни. Млад човек, с толкова перспективи и...

— Не, глупако, исках да кажа, че винаги съм се надявала да умре бавно и мъчително. Да го тръшне някаква рядка болест, някакъв особено гаден, продължителен рак... Според мен извади късмет.

— Не го ли харесваше?

— Беше гаден, долен мошеник. Истинско копеле, ако трябва да работиш с него. — Смачка фасата си на земята и почти веднага запали нова цигара. Морган се направи, че записва нещо в бележника си, и подхвърли небрежно: — Изненадан съм, че сме го пропуснали. Самолетна катастрофа, значи, а?

— Да. Той и финансовият директор. Същият боклук. Изпекоха се заедно на склона на една планина.

— Инцидент?

— Да не мислиш, че аз съм го направила? — Изкиска се, после се задави от раздираща тютюнджийска кашлица.

Морган изчака пристъпът да премине, а после каза:

— Малко странно е... Опитахме да открием някои от някогашните членове на борда на „Примо“. Трима от тях — Нусман, Колман, Гросман — са покойници.

— Така ли?

— Да.

— Много лошо.

Не прозвуча така обаче.

— Нездравословно място за работа, а?

— Приключихме ли? — попита тя и се раздвижи нетърпеливо.

Дотук не беше научил нищо. Джак не я вълнуваше особено. Нищо интересно нямаше да изкопчи от бабата, ако не заиграеше малко по-умно. Погледна я ледено, заплашително, като че ли вече знаеше истината.

— Истината е, че според няколко от източниците ни между шефа ти и Джак е имало сериозни търкания.

— Какви са тези източници?

— Боя се, че не мога да говоря за тях.

— Отиди при някой по-печен от мен, приятел. Доколкото си спомням, Джак беше прекалено умен, за да се хване на игричките на Кайл. Интелигентно момче. Наистина.

Стана и изтупа малко пепел от палтото си.

— Може би ще ми помогнеш с друго... спомняш ли си кои бяха близки приятели на Джак от фирмата?

Мариголд сви рамене.

— Той беше сътрудник, аз бях секретарка на шефа. Не е като да сме излизали на по питие всяка вечер. Бях прекалено стара за него.

Допуши цигарата си и лениво хвърли фасата към някакви диви храсти.

— Моля те, думите ти може да са от полза. Няколко души накиснаха Джак. На мен лично той ми е симпатичен, така че ми се ще да открия нещо в негова полза.

Мариголд се замисли за момент. Беше ясно, че му няма доверие, но и че ѝ се иска да помогне на Джак доколкото може.

— Само това знам. Говори със секретарката му.

— Знаеш ли как се казва?

— Аха. Су Йонг или нещо такова... китайско или корейско.

— А адрес?

Тя вече му беше обърнала гръб и крачеше към къщата си.

— Мързеливи копелета на държавна заплата! — подхвърли тя през рамо. — Намери си я сам!

Офисът на Службата за криминални разследвания към Пентагона беше в стая 5E322 на петия етаж, почти по средата на най-външния пръстен, което безспорно бе най-лошото възможно място в сграда, пословична с липсата на приятни пространства. Блиндираната врата скриваше множество малки кутийки без прозорци, които по същество представляваха огромен сейф заради деликатната същност на работата, която се вършеше зад стените му.

Помещението беше проектирано за максимум двайсет души. Понастоящем там работеха четирийсет следователи и помощници, наблъскани като сардини в малкото пространство с риск да се задушат.

Николас Гарнър, шеф на отдела за финансови престъпления, изруга, защото удари глезена си в разместен стол, после продължи да си пробива път с усилие в кошмарния лабиринт. Най-накрая стигна до седмата кутийка вляво и стовари купчина книжа на бюрото.

— Искам да прегледаш това.

— Кога?

— Днес, Мия.

Мия бутна настрана документацията, с която се занимаваше, и попита:

— Какво е?

— Рафинерия „Менделсън“.

— Е?

— Средно голям завод. Намира се в Луизиана, в Гаривил.

— Има ли някакво конкретно подозрение, което трябва да потвърдя?

— Ти ми кажи.

Тя взе голямата купчина и започна да я прелиства. Беше истински хаос от финансови таблици, фактури, сметки, разписки за плащания. Явно Ники беше накарал някой от претоварените с работа сътрудници да прерови отдела за държавните поръчки и да измъкне всички възможни документи, свързани с рафинерията. Щяха да са й

нужни часове, за да прегледа всичко. И още много повече време, за да отсее плявата от зърното в трескаво търсене на истински доказателства, ако наистина имаше такива.

— Пак ли анонимно обаждане? — попита тя с раздразнение.

Той кимна.

— Пак по горещата линия. Мъжки глас, анонимен както обикновено. Не преставаше да се кълне, че от „Меңделсън“ ни мамят както си искат.

Мия отпи глътка диетична кола и вдигна очи към тавана.

Гарнър се усмихна вдървено и извинително.

— Знам, съжالياвам. Този път обаче имаме някаква следа.

— Е? Откъде е обаждането?

— От уличен телефон край Гаривил. Може да е поредната шега, може и да е истина. Както обикновено — ако не провериш, няма да разбереш.

Горещата телефонна линия беше страхотна идея, която бързо се превръщаше в отчайващо бедствие. Източниците се обаждаха по горещата линия, за да съобщават за финансови нередности, и това предизвикваше разследвания. Наричаха я „предателската“ линия. И всички сигнали бяха конфиденциални — никакви имена, само обвинения.

През последните няколко месеца обаче горещата линия беше прегряла от обаждания за злоупотреби и кражби. Почти всички те бяха анонимни, трябваше да ги разследват без изключение, а малко от тях даваха истински резултат.

Шефовете на отдела започнаха да подозират, че фирмите, които въртят бизнес с военните, измислят все нови и нови начини да измамат правителството, като заливат следователите с потоп от фалшиви сигнали и кухи твърдения, така че да са прекалено заети, за да се занимават и хващат истинските мошеници. За жалост тактиката, изглежда, работеше. Помещението беше пълно с недоспали сътрудници със зачервени очи. Отпуските по болест се увеличаваха драстично. Духът падаше все повече и повече. И което беше още по-лошо — откакто започнаха обажданията, броят на реално получените присъди беше паднал с трийсет процента.

Мия го изгледа с престорено огорчение.

— Защо пак аз, Ники?

Гарнър не обърна внимание на погледа и забележката ѝ.

— Източникът твърди, че от „Менделсън“ надписват доставките с около два процента. Миналата година флотът купил от тях гориво за сто милиона, следователно имаме измама за около два милиона.

— Чудесно. — Трийсет и една годишната Мия Дженсън беше практикувала право четири години в частния сектор и сега от две години се сражаваше в окопите на Службата за криминални разследвания. Малката агенция беше с огромни отговорности.

По всякакви стандарти Мия Дженсън беше нейният най-странен служител.

След като завърши колежа „Дикинсън“, като взе четири години за три, тя записа право в Харвард и скоро се издигна до върха в групата си. Не стана номер едно, но беше много близо. Ако не беше отделила толкова много време за курсовете по ценни книжа, номер едно щеше да ѝ диша праха. Насочи се към корпоративното право. Две от проучванията ѝ по конкретни казуси бяха публикувани в юридическите издания. През последната си година в университета беше редактор на юридическо списание.

Красива и умна, с два чужди езика, тя бе ухажвана от двайсет от най-добрите юридически фирми, които ѝ предложиха работа. Почти всички оферти бяха за шестцифрени заплати и невероятни допълнителни бонуси.

Тя ги интервюираше — не те нея. Отклоняваше всички покани да посещава офисите им, настояваше те да идват при нея, засипваше ги с въпроси и им даваше да разберат, че е придирчива.

Те нямаха нищо против или поне се преструваха, че е така. Беше търсена. Искаха я.

Отклони четиринайсетте най-добри предложения и се спря на малка бутикова фирма във Вашингтон, която предлагаше по-ниска заплата, но пък бързо израстване до съдружник. Мия смяташе, че парите не са най-важното. От значение за нея бяха единствено професионалните предизвикателства и същността на работата.

Фирмата „Уенди и Уексър“ специализираше в сложни корпоративни правни проблеми. Клиентите ѝ основно бяха петролни компании, големи фирми за комуникации, спортисти и звезди от развлекателната индустрия — все области, в които законите и регламентите се променяха непрекъснато.

В продължение на четири години Мия работеше по двайсет часа на денонощие, каквото бе изискването за амбициозните млади сътрудници, които мечтаеха да станат съдружници по-рано от обичайното. В крайна сметка фирмата ѝ определи тарифа от 450 долара на час, срещу каквато се наемаха пълноправните съдружници в много от първокласните адвокатски фирми.

Една от нейните победи застави Федералната комисия по телекомуникации да промени отдавна действащ закон, защото Мия откри в него пробойна.

Беше ѝ намекнато за ранно съдружие и тя нямаше основания да се съмнява, че ще го получи.

И тогава съвсем неочаквано един ден тя влезе в кабинета на управляващия съдружник и учтиво му връчи оставката си. Той остана като гръмнат — най-обещаващата му сътрудничка, с блестящо бъдеще, машина за пари, искаше да си отиде. По-лошо — беше жена във фирма, която отдавна се нуждаеше от съдружник, който си слага червило. Освен това както всички колеги той също тайно си падаше по нея.

Помоли я да размисли. Тя отказа с тон, който не търпеше възражения. Попита я дали е получила по-добра оферта, поиска да им даде възможност да отговорят със същото. Мия отрече, но не посочи друга причина. Той ѝ предложи да прекъсне една година, за да се порадва на живота.

Не, не и не.

Седмица по-късно Мия се записа в курс за деветнайсетседмично ускорено обучение във Федералния център за обучение на агенти за правоохранителната система. Последваха десет седмици в различни военни бази, където изучаваше неимоверно сложния свят на военните доставки и системата за сключване на договори.

Федералната служба за криминални разследвания в отбраната е подчинена на главния инспектор на Министерството на отбраната. В службата работят момчета и момичета, които носят истински пистолети и хубави златни значки. Разследват безстопанственост, измами, тероризъм, кражби, връчват истински заповеди за арест и извършват истински арести.

Вероятно заради образованието си Мия настоя да бъде назначена в отдела за финансови престъпления в Пентагона и кандидатурата ѝ в

крайна сметка се озова на бюрото на Ники Гарнър. В службата му работеха смешно малко хора, които имаха скандално много работа. След като се водеха две войни и бюджетът на отбраната се надуваше като балон, корпоративните измами се превръщаха в сериозен печеливш бизнес. Сякаш на входа на Пентагона имаше табела: „Джакпотът е тук, момчета, елате и го грабнете!“ И десетократно активизиране на разследванията нямаше да е достатъчно, за да смогне. Почти всеки жив човек би бил от полза.

И въпреки това Ники не знаеше какво да мисли за нея. Първо, квалификацията ѝ беше прекалено висока за това място. И как беше възможно някой да се откаже от тлъстите заплати и завидните бонуси в корпоративното право, за да получава смешната държавна заплата от 36 000 долара годишно? Доколкото можеха да си спомнят, в службата не беше работил човек, завършил право в Харвард. Нито един, никога.

Дали беше ексцентрична маниачка на тема власт, или чисто и просто беше откачалка?

Ники реши в началото да я натовари с картовите измами. Това беше работа на ниско ниво, с много тичане след мошеници и измамници на дребно. Освен това беше и идеален претекст известно време да я държи под око. Да разбере дали ѝ хлопа дъската, дали няма склонност към агресивно поведение, или няма да хукне гола из коридорите — всичко това се бе случвало и преди.

Когато само след три месеца Мия надмина всички в службата по арести, довели до обвинения, Ники промени мнението си. Реши, че бе напълно нормална, каквото и да означаваше това. Работеше много и ефективно и с юридическото си образование беше магьосница в събирането на доказателства и аргументираното им представяне в съда. Ники започна да я товари с работа. Тя вече поемаше три пъти повече задачи от останалите в службата.

Единствената ѝ странност беше, че предпочиташе да работи сама и имаше склонност да бъде потайна, без обаче да е надута или да страни от хората. С радост се включваше в петъчните сбирки на колегите си след работно време, когато разпускаха от тежката работа през седмицата.

През последните единайсет месеца преследваше едри мошеници на корпоративно ниво. А съмненията на Ники изцяло останаха в миналото.

— По какво друго работиш днес? — попита я той, като че ли подлежеше на обсъждане.

— Имам среща с прокурорите по случая „Боинг“. Следващата седмица влизаме в съда. Освен това трябва да взема показания по случая „Филипс Ейвиейшън“. — Тя посочи документите, които той беше оставил върху бюрото ѝ. — Не се безпокой, Ники, ще го направя.

— Да, знам. Благодаря ти.

Той се обърна и се отправи към кабинета си.

В мига, в който се скри от очите ѝ, Мия бутна настрана документите за рафинерия „Менделсън“ и извади папките, които беше скрила зад други папки при влизането на Ник. Продължи да чете.

Вдясно беше законопроектът на Сената, с който се отпускате финансиране за полимера на Капитол Груп, а вляво — версията на същия законопроект, но на Камарата. Вече беше сравнила двата текста дума по дума до средата. Дотук бяха еднакви. Дори точките и запетайките бяха на същите места.

Дори и сигналът за рафинерия „Менделсън“ да беше истински, измамата беше на стойност само два милиона. Щеше да хвърли едно око по-късно, когато приключеше с другата си работа.

В момента се целеше в много по-едра риба.

На Морган му беше нужен цял ден, докато открие Су Йонг О’Мали в малка неугледна къща в Куинс. Беше пропилял близо седмица, докато я намери. Заради промененото ѝ име бе изгубил цели пет дни. Оказа се, че след като напуснала „Примо“, се бе омъжила за нюйоркски полицай, родила бе четири деца и сега водеше тежкото съществуване на домакиня.

Когато тя дойде да му отвори, Морган чу вътре да пищят хлапета. Извади фалшивата значка и за пореден път пусна измислената версия за рутинната проверка.

Жената му обясни, че е сама с децата и има много работа. Той я увери, че това няма значение — можеше да му отговаря, без да се отделя от задачите си.

След миг колебание тя се отдръпна и го пусна да влезе. Жилището беше тясно и препълнено с вещи, а по пода се търкаляха огромно количество играчки, проходилки и други подобни. Су Йонг

веднага се спусна към креватче, в което бебе пицеше и размахваше ръчички. Тя го извади, подпря го на рамото си и се заразхожда напред-назад. След петнайсет секунди бебето млъкна.

— Какво искаш да знаеш? — попита го тя със силен бруклински акцент.

Морган веднага премина през репертоара си от меки, предразполагащи въпроси, които беше пробвал при Мариголд Андърс — бил ли е Джак добър шеф, бил ли е честен, родолюбив американец и така нататък.

Получи положителен отговор на всички тях.

После се наложи да прекъснат за малко, защото поради някаква причина Су се втурна към кухнята. Морган остана на мястото си. Чуваше я как тропа и блъска. След малко се върна с няколко бутилки за хранене в ръце. Подаде му едната.

— Хвани което искаш дете и се хващай за работа — нареди му тя.

Той избра едно от децата, което изглеждаше неконтakтно, сложи го на коляното си и мушна биберона в устата му.

— Не работиш ли вече? — попита той в опит да я предразположи.

— Не.

— Заради децата, предполагам. Отнемат много време.

— Не. Напуснах преди децата.

— Защо?

— Да работиш при Джак беше удоволствие. След като той си отиде, на негово място дойде някакъв гнусен мазник, който си падаше по азиатки. Разбираш ли какво искам да кажа? Вечно ме опипваше, вечно пускаше гадни забележки: „Хей, разкопчай ципа ми и ще отгатнеш бъдещето си“, „Защо не си поиграеш с бастуна ми?“ И това са най-меките примери.

— Трябваше да се оплачеш.

— Ха! Какво знаеш ти! Онова е Уолстрийт. Мъжки свят.

Морган се замисли за момент. На кого му пука за тези неща?

— Помниш ли клиентка на име Едит Уорбингър?

За момент Су доби объркан вид и Морган беше готов да се откаже. След миг обаче тя се плесна по челото.

— А, имаш предвид Едит Кучката?

— Да, вероятно. Какво си спомняш за нея?

— Доста. Една от най-важните ни клиентки.

— Някой ми каза, че страдала от Паркинсон?

— Накрая. Беше много, ама много претенциозна.

Това нямаше нищо общо с думите на Чарлс за милата, наивна възрастна дама, поверила всичко на Джак. Може би беше въпрос на гледна точка.

— В какъв смисъл? — попита той и се наклони леко напред.

— Ами във всякакъв. Смяташе, че парите ѝ дават право да иска всичко. Беше живяла лошо и след като беше получила парите, си го изкарваше на всеки. Побъркваше ни с Джак.

— Чух, че заминала на дълъг круиз?

— О, да. — Су се засмя. — Какво облекчение. За нас, де. Сигурна съм, че е превърнала в ад живота на екипажа на кораба.

— И после е изчезнала, нали?

— Някъде в Гърция, струва ми се.

— Някаква идея какво може да ѝ се е случило?

— Мисля, че екипажът я е изхвърлил през борда. Не обичам да говоря лошо за мъртвите, но тази жена наистина беше кучка.

— Чак толкова зле ли беше?

— Мога да ти разказвам истории цял час.

— Какво направи Джак, след като тя изчезна? — попита Морган, преди да започнат историите.

— Той или може би фирмата наеха частни детективи. За добро или лошо тя беше наша клиентка и Джак настоя.

— Откриха ли я изобщо?

— Какво общо има тя с рутинната проверка за Джак? — Тя го гледаше все по-подозрително.

— Просто проверявам нещо, което някой спомена. Моля, отговори ми.

— Не, не я откриха.

— И това стана по времето, когато Джак напусна?

— Да, горе-долу по това време.

— Защо напусна Джак?

— Защо не попиташ него?

— Попитах го. Искам да потвърдя.

Су Йонг се замисли за момент, като че ли този въпрос никога досега не ѝ беше минавал през ума.

— Знаеш ли какво си мисля? Че той никога не се е чувствал добре там.

— Искал е да печели повече пари?

— Не, нямах предвид това, макар че кой не иска повече пари? Онова място беше гадно. Дебнеха се, следяха се, забиваха си ножове в гърбовете.

— Джак имал ли е някакви проблеми с шефа?

— С Кайл ли?

Морган кимна.

— Чух, че се били хванали гуша за гуша.

— Не, той... виж, всички там обичаха Джак. Носеше им толкова много пари, че шефовете на практика го бяха оставили да прави каквото иска. Дори му дадоха бонус от един милион, когато си тръгна. Ако питаш мен, трябваше да му дадат повече след всичко, което той направи за тях.

Морган имаше още много въпроси, но си даде сметка, че ако продължи, ще е губене на време. Явно по-съмнителните дейности на Джак не бяха достигнали до секретарката му, което не беше изненада. Морган остави детето и стана. Пооправи сакото си, после се плесна по челото.

— Един последен въпрос.

Су скочи и се спусна след детето, което той остави на пода. Беше се засилило през глава към горещия радиатор под прозореца, но тя успя да го грабне точно навреме.

Възможно с най-равен тон Морган попита:

— Помниш ли кой представи Джак във фирмата? Трябва да са били близки. Може би състудент от Принстън?

— Труден въпрос — Су се замисли за момент. — Всички фирми на Уолстрийт са пълни с възпитаници на реномираните университети. Джак обаче винаги е бил много близък с Лу Уолърман. Мисля, че се познаваха отпреди.

Морган ѝ благодари, после излезе и тихо затвори вратата след себе си. Спря за миг на верандата, извади списъка на служителите на „Примо“ и плъзна пръст по редовете, за да открие Уолърман.

Откри го на трийсето място, в отдела за управление на инвестиции, точно като Джак.

— Ти си Чарлс. Пипнах те — засмя се доволно Морган.

Към втората седмица на януари от конвейера слизаха, покрити с полимера, най-различни машини — хъмвита, брадлита, танкове М1, дори най-новият бронетранспортър „Страйкър“. Бяха пръскани от броня до броня, за да получат животоспасяваща козметична операция. Екипите се бореха за по-предно място на опашката — алтернативата беше дълъг престой в страна, в която бомбите се бяха превърнали в национален спорт.

Навсякъде, във всички бази в Ирак, бяха инсталирани съоръжения за боядисване, които напомняха кошери заради трескавата работа, която кипеше в тях. Не беше никакъв проблем екипите, които досега подсилваха броните, да се превърнат в бояджийски бригади.

Дори и след като разпределиха производството на полимера в пет завода в пет различни щата, бесните усилия да се осигурят всички необходими количества не доведоха до желания резултат. Пет от шест големи партии, вече доставени в Ирак, пък се оказаха неправилно смесени и се наложи да бъдат бракувани и изхвърлени късно през нощта в различни иракски реки. Изглежда, работата в тази страна спираше непрекъснато, почти всеки ден. Друг проблем беше контролът над качеството. Пентагонът беше заливан от оплаквания за пропуснати графици, лоша изработка и слаба организация на цялата операция.

Мениджърите на Капитол Груп понасяха бурята от недоволство по същия начин, по който бяха понасяли и бурята от недоволство около програмата за подсилване на броните — просто не им обръщаха внимание. Откровено казано, това не изненадваше никого. Същите неадекватни мениджъри организираха екипите по нанасянето на полимерното покритие, същите лениви хора работеха на тричасови смени, обядваха безкрайно дълго и се прибираха в климатизираните си фургони всеки следобед в три, за да се наслаждават на дълга почивка.

Капитол Груп прибягваше до дежурното изпитано оправдание — че е трудно да се наемат качествени хора за продължителна работа в опасна военна зона. Не признаваха обаче по-голямата истина — в

стремежа си към максимална печалба предлагаха толкова ниско заплащане, че никой нормален човек не би отишъл за толкова пари да работи за Капитол Груп в Ирак.

След известно време, когато недоволството стана прекалено шумно, от Капитол Груп изпратиха още хора и въведоха нощни смени, но те бързо възприеха работните навици на колегите си и подобрението беше незначително.

Общо взето обаче, резултатите бяха поразителни, ако не се обръщаше внимание на малките недостатъци. През първите месеци от двайсет бомбени нападения само три машини бяха разрушени от заложи край пътя взривни устройства. И в трите случая, както покъсно установи разследването, причината беше лошо полагане на полимерното покритие. Поради някаква причина екипите на Капитол Груп бяха оставили непокрита места.

За да управлява финансите на разрастващата се нова компания, от Капитол Груп назначиха ветеран счетоводител с голям опит във военните контракти, който веднага си подбра екип от „главорези“ с подобен стаж. Държавните служители, които се занимават с военните контракти, по принцип са претоварени с работа, а и много често са по-некомпетентни от колегите си в частния сектор. Екипът на Капитол Груп знаеше всички трикове и ги прилагаше максимално.

Надписваха работните часове, добавяха стотици несъществуващи работници, надуваха бясно цените на материалите и производствените процеси и при всяка възможност фактурираха по два пъти едно и също нещо. И защо не? Рисковете бяха незначителни. Дори и ако ги хванеха, което беше много малко вероятно, най-много щяха да ги плеснат по ръцете. Цялата операция беше твърде важна за Пентагона, за да може дори и да помисли за наказателно прекратяване на договора.

Дори това да станеше, от Капитол Груп щяха да се разкаят, да платят малка неустойка, да назначат нови мениджъри и да доведат нов екип ловки адвокати, които да правят същото.

Ева продължи да се отбива при Джак всяка седмица като по часовник. Отношенията им, изглежда, не се развиваха бързо, но тя

упорстваше. След толкова месеци още не бяха правили секс и не бяха разменили нищо по-съществено от бърза целувка по бузата.

Пътуванията на Джак до Вашингтон бяха намалели и сега бяха рутинни и предварително известни. Посещаваше малкия си офис в сградата на Капитол Груп веднъж седмично, за да е в течение на работата около полимера. Дори и тези пътувания обаче се бяха превърнали в губене на време. Служителите, които в началото разговаряха с него, сега като че ли бяха онемели до един. Никой не го признаваше, но явно беше спуснато нареждане да не говорят с него. Предния месец Мич Уолтърс хладно го беше информирал за ново изискване — Джак трябваше да си запише час за среща поне две седмици предварително. Джак отговори, че за него това не е никакъв проблем.

Все още не беше поискал среща. От месец не беше разговарял с Белуедър или Уолтърс. Беше му все едно обаче — можеха да го държат настрана и да му обръщат гръб колкото си искат, но имаше нещо, което нямаше как да пренебрегнат в крайна сметка.

Той притежаваше една четвърт от полимера и доходите от него.

Червеното камри влетя в алеята на Джак и спря с бясно скърцане на спирачки, след като смачка два храста, така че наблюдателят от охранителната фирма се зачуди дали дамата е пияна, ядосана или и двете. След като беше следил дома на Джак шест месеца, вече му се искаше тази задача да приключи. Чувстваше се отегчен и нещастен. Вълненията около посещенията на Ева бяха останали в миналото. Отдавна вече нямаше залози. Нямаше и неизвестни около въпроса дали двамата ще го направят, или няма да го направят.

Поради някаква причина — и през това време бяха обсъдени десетки възможности — Джак не желаше да пусне Ева в леглото си.

Възхищаваха се от силата на волята му и презираха безразличието му.

Човекът от охранителната фирма видя как Ева се измъква със залитане от колата и се втурва към вратата на Джак.

— И двете — промърмори той по радиото, което го свързваше с мъжа във вана, паркиран в края на пресечката.

— Какви ги дрънкаш?

— Ева. Дойде, пияна до козирката и достатъчно ядосана, за да раздава удари. На горкия Джак лошо му се пише.

Той свали стъклото и се заслуша. Какво развлечение! Беше паркирал съвсем наблизно, на отсрещната страна на улицата, срещу къщата на младо семейство, заминало на пътешествие из Европа за месец. Чуваше всичко.

Ева удари шумно по вратата на Джак и зачака. Олюляваше се.

— Джак, копеле такова! Отвори вратата! Знам, че си тук! — извика достатъчно силно тя, за да чуят всички съседни, ако не и целият квартал. Зад прозорците на околните къщи започнаха да палят лампи. Зад пердетата надникнаха няколко лица.

След около минута думкане и крясъци вратата най-накрая се отвори и се появи Джак по халат. Покани я да влезе, но Ева отказа.

— По-добре да остана тук, копеле такова! Нека чуе целият квартал — извика тя с цяло гърло. Определено желанието ѝ се сбъдваше.

— Добре, щом така искаш... — отвърна Джак търпеливо и спокойно. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна на касата на вратата. — За какво е всичко това, Ева? Какво се е случило?

— Ти мълчи! Аз ще задавам въпросите! — Говореше много завалено и едва се държеше на крака. Беше много пияна.

Джак сви рамене.

— Откога те познавам? — попита Ева.

— От седем месеца горе-долу.

— Грозна ли съм?

— Не. Ти си много красива.

— Проблем ли имаш? Някакъв фетиш, на който не отговарям? Какво ми е, Джак? Малки цици? Малко дупе? Много съм лесна? Не съм достатъчно лесна? Какво?

Той се усмихна и се опита да я успокои. След като не успя, каза:

— Студено е, да влезем вътре.

Ева залитна напред и го облъхна с дъх на уиски.

— Пияна си, Ева. Ставаш за смях.

— Ами ако ти кажа, че те обичам, Джак?

— Това е мило. И аз те харесвам. Просто не обичам да ме пришпорват.

Тя се олюляваше. Беше красива. Дори и пияна, с разрешена коса и отпуснато лице, пак беше красива и секси. Джак я улови за ръката, за да не падне. Тя се освободи.

— Защо никога не ме целуваш?

— Може би в момента съм твърде зает, за да се ангажирам. Може би моментът не е подходящ. Слушай, шофирала си до тук, пила си и си опасна на пътя при всякаква скорост. Влез вътре. Ще хапнеш нещо.

Наблюдателят едва не удари с юмрук таблото. Да хапне?! Лоша комбинация, идиот! На прага ти стои невероятна жена, пияна и свободна, която отчаяно иска нещо повече от учтив разговор и лека целувка. Искаше му се да изкрещи: „Хайде, Джак! Бъди мъж! След толкова разочарования подари ѝ една нощ, която да запомни! Ако ще и от жалост го направи!“.

Изведнъж Ева сякаш престана да диша. Раменете ѝ увиснаха и тя се подпря на вратата.

— Мога ли да остана през нощта? — попита тя, внезапно отмаляла.

— Мисля, че е по-добре да останеш.

— С теб?

— Не бързай.

Наблюдателят я чу да хлипа, докато влизаше вътре.

Определено Лу Уолърман не беше Чарлс.

Преди всичко Лу беше нисък и много черен. Морган се зачуди как така чернокож е получил името Уолърман, но предпочете да не пита.

Беше с протрити дрехи, свидетелство за неописуемо лош вкус — кафяв кариран костюм, който трудно би минал и на благотворителна разпродажба, синьо-бяла вратовръзка на точки и риза на едри райета, изпомачкана и на петна. Износените му черни обувки не бяха виждали боя от години.

Лу Уолърман беше неудачник от главата до петите.

Седнаха в малък неугледен бар в Манхатън. Лу не си губи времето да обяснява на Морган защо бе избрал това място. Заведението беше шумно и, изглежда, привличаше манекенки, тоест малка група скелетоподобни млади същества с много къси полички и

достатъчно зяпащи ги мъже. Уолърман едва се настани на стола и поръча две бири и скоч за фиксаж. Беше казал на Морган, че е в обедна почивка. Значи се хранеше с течности.

— Е, за какво става дума? — попита той Морган.

— Джак Уайли.

Уолърман се наведе напред и се подпря на лакти върху масата.

— Джак, а? В какво се е забъркал този път?

Сърцето на Морган прескочи три удара. Преглътна с усилие и опита да овладее гласа си, за да не изглежда много заинтригуван.

— Защо мислиш така?

— Типично за Джак. При него това е просто въпрос на време.

— Разкажи ми.

— Познаваш ли Джак? Виждал ли си го изобщо?

— Всъщност не — призна Морган.

Лактите слязоха от масата. Уолърман се усмихна доволно като познавач.

— Да кажем, че Джак винаги се занимава с едно или друго долнопробно нещо. Той е елегантен манипулатор с милион тъмни идеи.

Прозвуча много добре, но Морган реши все пак да продължи предпазливо.

— От колежа ли се познавате?

— Да, познавах го в колежа. — Той се впусна в отегчителен разказ за отношенията им от началото до края. Били с година разлика и в различни специалности, но и двамата членували в един и същ клуб за хранене — вариант на студентско братство в Принстън. Двата винаги били заети — Джак с лекциите и лакроса, а Уолърман се борел, за да се справи с изпитите си. Понякога се хранели заедно. Веднъж или два пъти излизали заедно с момичета. Участвали във всички ритуали на клуба. Били приятели, но неособено близки, призна Уолърман. След като завършили, всеки тръгнал по своя път. Джак отишъл в армията, Уолърман мечтаел за пари и затова веднага потърсил работа на Уолстрийт. Двата се срещнали отново в „Примо Инвестмънтс“.

— Точно тези години ме интересуват — каза Морган и се ухили широко, защото не беше възможно да скрие възбудата си. Най-накрая надушваше джакпота. Донесоха питиетата. Уолърман грабна едната

халба бира направо от ръката на сервитьора и веднага я поднесе към устата си. Не пиеше, а гълташе.

Избърса с длан бирената пяна от горната си устна.

— Да, така си и мислех — каза той и се усмихна. — Чул си за Едит, предполагам.

— Чух някои неща. Предимно слухове.

— Нека ти кажа. Каквото си чул, вероятно е истина. Джак си тръгна с купища пари. Много милиони. Със старата вещица попадна на златна жила.

— Мислиш ли, че я е убил?

— Знаеш ли какво казват хората?

— Не, припомни ми.

— Съвършеното убийство може да се извърши само в открито море. Няма труп, няма следи, няма как да се докаже. — Той се втренчи в младо същество, на чиято долна устна беше накачен цял бижутериен магазин. Седеше сама, не се хранеше, не пиеше, просто умоляваше да ѝ се възхищават. — Джак го знаеше, разбира се.

— Значи мислиш, че го е направил?

— О, разбира се, че го е направил.

Морган като че ли се усмихваше и мръщеше едновременно.

— Ако успея да открия доказателствата, които го уличават, готов ли си евентуално да свидетелстваш в съда?

Уолърман беше по средата на втората бира. Престана да гълта и стовари халбата върху масата.

— Луд ли си? — извика той.

Няколко души от околните маси се обърнаха и го изгледаха. Последното, което Морган искаше, беше да привлече вниманието.

— Спокойно — прошепна той мрачно.

Изчака малко, докато престанат да ги гледат и Уолърман постави халбата, където смяташе, че ѝ е мястото — пред устата си. Огромна глътка се хлъзна в гърлото му. Напрежението изчезна от лицето му. Морган се изненада, че една глътка може да го успокои толкова бързо. Наклони се напред и попита тихо:

— Мисля, че разговаряме, защото имаш зъб на Джак, така ли е?

— Не се разделяхме в блестящи отношения.

— Бъди по-конкретен.

— Той си тръгна с всичките онези пари, а аз останах в гадната разпадаща се фирма. Шефът и финансовият директор загинаха по-малко от година след това и после всичко рухна. Показах се в задънена улица, без изход.

Морган поглади брадичката си и се замисли над чутото. Реши да рискува и попита:

— Мислиш ли, че Джак има нещо общо със смъртта им?

Не изглеждаше Уолърман да се е замислял над този въпрос преди. Обаче го заинтригува.

— Според теб той е предизвикал самолетната катастрофа?

— Просто ми хрумна като възможност.

— Не знам дали е така.

— Доколкото мога да съдя от чутото, Кайл и Съливан са го подозирали. Наели са детективска фирма в Европа, която да го разследва. Смъртта им се оказва много удобна за Джак.

— Прилича ми на стила на Джак. В това отношение той е педантичен. Както ти казах обаче, не знам нищо конкретно.

— Ти поискали от Джак да ти даде дял?

Уолърман присви очи още повече. След кратко колебание призна:

— Може и да сме имали разговор на тази тема.

— И той ти е отказал, нали?

— В общи линии да, и то неособено учтиво. — Още една солидна глътка бира и премляскване. — Каза ми да вървя на майната си. Парите бяха много, щях да се зарадвам и на един-два милиона. Той можеше да си го позволи. Хората не се отнасят така с приятелите си.

— Не искаш ли да му го върнеш?

— Все още разговаряме, нали?

— Добре, просто е. Трябват ми доказателства, че Джак го е направил. Ако ти можеш да...

— А на мен ми трябват пари — прекъсна го Уолърман, преди Морган да успее да завърши мисълта си. Зарежи дреболиите, да говорим за пари — казваше изражението му. Сега вече и втората халба бира на масата беше празна. Лу се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Колко? — попита Морган със сключени вежди.

— Няма да е евтино. Много неща трябва се отчетат.

— Например?

— Например Джак е опасен човек. Трябва да видим какво е правил в миналото. Командос, герой от войната, очевидно е убил Едит. Не си поплюва, когато трябва да се отърве от някой проблем.

— Колко? — повтори Морган.

— Ще трябва да напусна работа и да бягам. Което означава край на една доходоносна обещаваща кариера. Ще са ми нужни достатъчно пари, за да живея.

Морган овладя желанието си да прихне. Каквото беше останало от кариерата на Уолърман, дори и да е била доходоносна и обещаваща, не се вписваше в картинката. Този тип беше жалка отрепка и неудачник. Нямаше достатъчно пари дори да си купи приличен костюм. Най-доброто, което можеше да му се случи, беше да зареже всичко и да започне от начало. Би трябвало Морган да му поиска хонорар за възможността.

— Просто ми кажи колко — настоя той.

— Само два милиона — отговори Уолърман, сякаш обещаваше страхотна сделка.

— Лоша шега. Колко?

— Не падам под това. Знаеш ли защо? Защото няма доказателства. Никакви. Джак е умен. След като си отиде, проверих всичко. Трансакциите му с Едит, банковите трансфери, всичко. Дори една вечер, когато всички си бяха отишли, прегледах диска на стария му компютър. Няма да откриеш каквото търсиш, Морган. Не и без мен.

— Тогава какво предлагаш?

Очите на Уолърман се залепиха за същество с коктейл в ръка, което се подпираше на бара. Морган се насили да погледне момичето два пъти, преди да повярва, че е истинско. Дълги кокалести крака, изцяло на показ, нелепо рижа по момчешки подстригана коса, дебела татуировка на бодлива тел около врата, дрехи, чийто дизайнер със сигурност бе социопат. Изглеждаше достатъчно голяма, за да се учи да пишка на гърне, но не и да ѝ продават алкохол.

Уолърман най-накрая отдели поглед от нея и се вторачи в Морган.

— Да оставим глупостите, става ли? Обзалагам се, че не си федерален агент. Ти си наемник. Плащат ти, за да прецакаш Джак, и ти трябва помощ.

Каза го съвсем спокойно и Морган за момент се замисли дали си струва да блъфира, или да лъже.

Като че ли прочел мислите му, Уолърман добави:

— Ако обаче греша и наистина си федерален агент, два милиона са непостижими за теб. Тогава се разделяме, приятел.

— Не, прав си. Наемник съм. Работя за хора, които искат информация за Уайли.

— Какви хора?

— Не ти влиза в работата. Ето всичко, което има нужда да знаеш — те са големи и много силни. Ако в ръцете им попадне нужният материал, с Уайли е свършено.

— Значи аз съм този, който ти трябва. Договорихме ли се?

— Не и преди да стане ясно какво точно предлагаш. Парите не са мои и ще трябва да обясня какво ще се купи с тях.

— Използвай въображението си, Морган.

— Аз съм... как се казва в наши дни... лишен от въображение.

— Аз пък съм грозният скелет от миналото на Джак. Мога да отида и да го изнудвам за пари. Знам достатъчно, за да го накарам да се качи на самолета и да избяга в Бразилия. Ще се скрие в дълбоката тъмна джунгла и повече няма да чуеш за него.

— Готов ли си да отидеш с микрофон? — попита Морган, който явно имаше друг план.

— Обичам публиката. Разбира се, защо не?

— Смяташ ли, че ще накараш Джак да признае, че е убил Едит, за да го запишем?

— Разбира се.

— Как?

— Може би има някои неща, за които не съм ти казал и които няма да ти кажа, защото не съм идиот и не искам да ме минете с парите.

Той замълча и всеки потъна в мислите си. Уолърман изчакваше Морган да осъзнае предложението и условията му. А Морган се питаше дали всичко това е истинско, или Уолърман е чисто и просто мошеник, който опитва да измъкне тлъста пачка. Беше заговорил за Едит обаче без покана и определено изглеждаше, че е запознат с нещата. Освен това за разлика от Чарлс Лу Уолърман не си беше направил труда да прикрие истинската си самоличност или следите си.

Ако ги измамеше, охранителната фирма щеше лесно да го открие и да му поиска сметка. Наказанието щеше да е тежко. В бизнеса това беше най-добрата застрахователна полица.

— Ами ако не се получи? — попита Морган.

— Значи ще взема само половината. Авансово, разбира се. Ако всичко е наред, ще дадете и втория милион.

— Почакай да се обадя по телефона — каза Морган. Стана, излезе вън на тротоара и се обади по мобилния на Марти О'Нийл в централата.

Както се и очакваше, претенцията за два милиона предизвика низ грозни ругатни, но в крайна сметка Марти преодоля шока и разговорът стана сериозен. Разбира се, че бяха много пари. След толкова месеци ровене обаче не бяха открили нищо. Чарлс им беше дал обещаваща посока, но копелето беше прекалено умно, за да допусне разговорът да бъде записан. Казаното от него засега беше слух, спекулация. Нямаше никаква юридическа стойност.

Мич Уолтърс бе нападнал О'Нийл — писнало му от празни обещания, уморил се от кухи оправдания, фалшиви следи и излишни движения, не искал повече да хаби сили напразно. По-лошо, вече му писвало и от охранителната фирма. Заплашваше, че ще потърси услугите на други.

Двата милиона не бяха истинският проблем. За Капитол Груп това беше капка от пълната кофа. Да, О'Нийл беше сигурен, че Уолтърс ще одобри. Да, несъмнено щеше да беснее и да ругае, да заплашва, че ще потърси друга фирма. Но щеше да плати.

След като имаше възможност да се спаси милиард, Уолтърс щеше да плати всякаква сума.

Портиерът се втренчи в значката, после махна на жената да влезе. След като тя се качи в празния асансьор и беше сигурен, че не го вижда, той взе телефона и набра номер.

— Току-що влезе агентка на Службата за криминални разследвания към отбраната — каза той в слушалката.

— Къде отива? — попита шефът на смяната.

— Горе. Качи се на асансьора.

— На кой етаж, идиот!

Онзи скочи и се втурна към асансьора. Видя, че спря на шестия етаж, после се спусна обратно към телефона.

— На шестия етаж — каза той задъхано.

— Как изглежда?

— Хубава... с червена рокля, ниски токчета. Брюнетка, среден ръст, елегантна. Всъщност е красавица.

Когато Мия Дженсън слезе от асансьора на шестия етаж и изчака, докато секретарката на отдела по изкупуванията остави телефона и види значката, един адвокат от правния отдел на Капитол Груп и едър униформен гард вече стояха зад гърба ѝ.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита адвокатът. Беше млад и симпатичен, с безупречно ушит, много скъп костюм.

Нейната усмивка беше служебна и сдържана.

— Агент Дженсън, Служба за криминални разследвания към отбраната. Искам да се срещна с някои от вашите хора от отдела по изкупуванията.

— Имате ли назначена среща?

— Няма нужда да имам — каза тя и пак размаха значката пред носа му.

— С каква цел ще се срещнете с тях?

— Ще задам няколко въпроса във връзка с полимера, който произвеждате.

— Значи не сте на нужния етаж. Ако става дума за поредното оплакване от продукцията в Ирак, трябва да говорите с групата на бизнес партньорите. Втори етаж.

Улови я за лакътя, за да я поведе към асансьора, но Мия се отскубна.

— Пипни ме още веднъж без разрешение, и ще те отведа от тук с белезници.

Адвокатът отпусна ръце и бързо отстъпи назад, за да преоцени ситуацията. Дамата беше млада, красива и определено зла.

— Аз избирам с кого да разговарям — каза му тя ледено. — Как се казваш? — попита го със заплашителна нотка в гласа.

— Томас Уорингтън, юридически отдел. Ще трябва да обясните защо искате да разговаряте с нашите хора.

— Ами допреди малко исках да поговоря съвсем добронамерено с някои от хората, които сключват договори с нас. Имате ли какво да

криете в тази фирма?

— Не, абсолютно не.

— Защото, ако заподозра, че имате — заплаши Мия, все едно че не беше чула отговора му, — ще се върна със заповед и няколко доста по-любопитни колеги, с които ще обърнем офиса ви с хастара навън.

Уорингтън я изгледа. По лицето му личеше, че не знае какво да прави, как да постъпи с тази жена със значка в ръката. Сериозно ли говореше? Можеше ли да извади заповед? Веднъж я бе подценил — сега трябваше да внимава повече.

— Да оставим грозните заплахи, агент Дженсън. При нас всичко е прозрачно. Ще ви придружа, ако не възразявате. — Изпробва най-добрата си усмивка.

— А ако възразявам? — Тя не се усмихваше.

— Пак ще ви придружа.

— Все ми е едно. Кой от отдела по изкупуванията движеше сделката с „Арван Кемикълс“?

Адвокатът не беше запознат с подробностите по тази сделка, но не смяташе да го признава. Не и пред тази жена. Секретарката на рецепцията и гардът го гледаха и опитваха да скрият, че им е забавно. Той усети как кръвта нахлува в главата му.

— Ще ви кажа, когато стигнем. — Посегна пак да я улови за лакътя, но бързо си спомни какво се случи предишния път. Ръката му се отпусна до тялото, като че ли беше докоснал огън.

— Следвайте ме — промърмори той.

Първата спирка беше офисът на Самюъл Парнър, шеф на отдела по изкупуванията. Каза на Мия да изчака вън и влезе в кабинета му, за да размени с него няколко думи насаме.

— Какво иска? — прошепна Парнър, да не би агентката да е долепила ухо до вратата.

— Не каза точно, но спомена хората, които сключват договорите с Пентагона, а после и изкупуването на „Арван“, но от това не се разбира нищо, нали? — отговори адвокатът.

— Не. Не и ако се интересува от сделката с „Арван“, така че по-добре аз да се занимавам с нея — настоя Парнър.

— Има ли от какво да се безпокоим? — попита адвокатът.

— Нищо. Абсолютно нищо — увери го Парнър със спокойна усмивка.

— Не позволявай видът ѝ да те заблуди — предупреди го после адвокатът. — Топките ми вече се търкалят на пода пред бюрото на рецепцията.

Уорингтън излезе и въведе Мия в кабинета. Предложи ѝ да седне с престорено спокойствие. Тя седна на въртящия се стол срещу бюрото на Парнър и внимателно кръстоса крака. Парнър я посрещна с крака върху бюрото и я огледа с подигравателна гримаса. Ако иска да се прави на мъж, попаднала е където трябва и при когото трябва. Нямаше представяне и ръкостискане. Адвокатът отиде в ъгъла, застана вдървено до стената и се опита да си придаде заплашителен вид.

— За какво е всичко това? — попита Парнър на висок глас и се намръщи още повече.

— Въпросите ще задавам аз — каза Мия без следа от притеснение или благосклонност.

— Значи мога и да не отговарям — тросна се Парнър. Нямаше да допусне да го разиграва някакво си нищожество със значка, дори и да е с великолепни крака — а наистина бяха перфектни, доколкото можеше да прецени.

Адвокатът кимна одобрително на Парнър: точно така, това е твоят кабинет, твоята територия и твоите правила.

За момент Мия замълча. Тя също се обърна към адвоката в ъгъла и попита Парнър:

— Предупредих ли ви за правата ви?

— Не помня такова нещо.

— Защото, ако бях — продължи тя с хладен професионален тон, — щяхте да имате право да мълчите, да си вземете адвокат, а аз щях да имам право да използвам всичко, което ми кажете, срещу вас в съда.

— Гледам телевизия. Знам правата си.

— Хубаво е, когато обществеността е образована. В такъв случай би трябвало да знаете, че при липсата на предупреждение, мистър Парнър, нямате право да мълчите. Тъй като съм федерален служител, който води официално разследване, всъщност сте длъжен да отговаряте на въпросите ми. Разбирате ли това?

Парнър погледна към ъгъла и адвокатът отново кимна, но този път не така бързо и почти безизразно. Специалността му беше

корпоративно право, но тук ставаше дума за наказателно право. Съжали, че не беше внимавал достатъчно по време на лекции. Щеше му се да бяха изпратили друг колега да се оправя с тази вещица.

— Мисля, че разбирам — отвърна Парнър някак неохотно.

— Ще ви помогна да разберете още по-добре. Мога да задам въпросите си в кабинета ви, при всички удобства, или мога да се върна със заповед за арест, да ви измъкна с белезници и да ви разпитвам в далеч по-некомфортна обстановка. Разбирате ли?

Парнър отново кимна, без повече да поглежда глупаво Уорингтън. Помощникът му в ъгъла клатеше бавно глава, но не в знак на несъгласие, а от учудване. Тази агентка беше дошла на приятелска визита, а сега раздаваше заплахи, без да ѝ мигне окото. Парнър свали краката си от бюрото. Мърдаше на стола си, играеше си с преспапието, полагаше усилия да скрие нарастващата си тревога.

— Върховният съд ми е дал такива големи права и власт, нали?
— усмихна се тя злобно.

— Така е, наистина — съгласи се Парнър.

— Първи въпрос — обяви Мия и премина към деловата част. — Как научихте за „Арван Кемикълс“?

— Не разбирам въпроса.

Мия стъпи с двата си крака на пода и се наведе напред.

— Вие, момчета, почакайте тук. Ще се върна след час.

Стана и започна да оправя полата си.

— Чакайте! — извика Парнър. Беше почти писък.

— Защо? Губите ми времето.

— Добре, ще отговоря. — Той млъкна, пое няколко пъти дълбоко въздух и се опита да се овладее. — Нямаме какво да крием. За сделката с „Арван“ ни каза един инвеститор от Ню Йорк.

— Име?

— Не си спомням.

— Може би ще помогна. Джак Уайли?

Парнър и адвокатът се спогледаха крадешком — тя не биваше да вижда. Откъде знаеше това? И по-важното, какво още знаеше? След моментно колебание, колкото да прецени как евентуално би му навредил истинският отговор, Парнър успя да кимне утвърдително.

— Мисля, че това беше името.

— И какво ви предложи Уайли?

— Не съм присъствал на първоначалната среща. — Беше искрен. — Нямам представа. — Излъга. Беше слушал онзи ужасен запис как Джак праща подчинените му по дяволите поне дузина пъти, но беше сигурен, че тази жена нямаше как да знае за съществуването му.

— Изкупуване ли беше?

— Нещо такова.

— Как ще го опишете? Като приятелско или враждебно изкупуване?

— Приятелско... определено приятелско, агент Дженсън — отвърна той и възвърна самообладанието си. — Мистър Арван разработи прекрасен продукт с чудесни перспективи. Но не беше по силите му да се справи по-нататък и той си даваше сметка за това. Искаше да го даде в ръцете на по-голяма фирма, която да го внедри бързо. Радвам се, че избра нас. Поласкани сме. Платихме му богато.

— Как беше изпитан продуктът?

— Изцяло. При реални, много тежки условия.

— Попитах как, мистър Парнър, а не доколко добре.

След още малко колебание Парнър каза:

— Аз... не знам точно как. Аз съм шеф на отдела по изкупуванията, а не на техническите изпитания и оценки.

— Знам с кого разговарям — отсеке тя и много спокойно го попита: — Давала ли е вашата фирма някакви средства на конгресмен Ърл Белцър от Джорджия?

— Какво?

— Не е сложно. Подкупихте ли Белцър или не?

Парнър нямаше намерение да отговори на този въпрос. По никакъв начин. Нито с лъжа, нито с истина. От необходимостта да пусне още един голям блъф го спаси Уорингтън, който някак беше успял да възвърне самообладанието си и се намеси в разговора категорично:

— Приключваме с отговорите без призовка. Тази фирма не е направила нищо нередно и въпросите ви не ми харесват.

— Не е нужно да ги харесвате.

— Искам да знам... дали сме обект на разследване и ако да, за какво? — Трябваше да зададе този въпрос в мига, в който я видя. Знаеше, че навлиза в опасна територия, но не беше съвсем сигурен

защо. — Каква е целта на посещението ви? — добави той, за да продължи немощното си усилие да обърне баланса на силите.

Мия го изгледа с насмешка.

— Дойдох, за да се запознаем.

— Да се запознаем?

— Понеже ще ме виждате често, реших, че е по-добре да се запознаем.

Преди да успят да я попитат точно какво иска да каже с тази неясна заплаха, тя се отправи към вратата и излезе.

Събраха се в големия кабинет на Мич Уолтърс. Екипираният му портрет от „Уолстрийт Джърнъл“ сега висеше на видно място в средата сред другите му експонати на славата. Присъстваха само малцина избрани — самият Уолтърс, Даниъл Белуедър, Алан Хагър и Фил Джаксън — хората, които се занимаваха с полимера. Съвещанието беше свикано по спешност. Освен това беше и много напрегнато.

Джаксън беше човекът, чиято преценка щеше да е от най-голямо значение, и затова той пое нещата в свои ръце от самото начало.

Започна с бърз, тежък разпит на Томас Уорингтън, адвоката с миловидното лице от юридическия отдел, на когото се бе паднал лошият късмет да посрещне Мия. Джаксън се отнасяше към него с цялото презрение, на което беше способен към новак адвокат, когото са хванали със свалени гащи.

— Значи просто я остави да влезе в отдела по изкупуванията? — попита Джаксън, все едно че Уорингтън беше стоял настрана, докато онази жена ограбва сейфа на фирмата.

— Тя имаше значка — отговори Уорингтън, явно изплашен. — И беше много настоятелна.

— Но не си я накарал да обясни защо?

— Не ми даде никаква възможност.

— Идиот! Разбира се, че няма да ти даде!

Уорингтън трепна.

— Опитвах се да го измъкна от нея — каза той жално, като с болка си даваше сметка колко зле звучи.

— Хайде, махай се от тук. Повече не се мяркай пред очите ми — изрева Джаксън заплашително. Уорингтън за малко да подпали килима с бързината, с която си тръгна.

— Какво мислиш? — попита го Белуедър. Гневният поглед отстъпи място на типичната за Джаксън отегчена снизходителност.

— Какво мисля ли? Мисля, че опипва почвата. Надушила е нещо, но все още не разполага с конкретни доказателства.

— Не ми харесват въпросите, които е задавала на Парнър — обади се Уолтърс. И добави, като че ли някой имаше нужда да ги чуе пак: — За изкупуването, за изпитанията, за парите за Белцър. Защо проявява интерес към тези неща?

— Може би стреля в тъмното — предположи Хагър. — Всичко, за което пита, може да се прочете в пресата. Всички знаят, че купихме „Арван Кемикълс“. Дявол да го вземе, Мич даде интервюта по всички телевизии и вестници, които решиха да му обърнат две минути внимание. Всички знаят, че продуктите за отбраната се подлагат на изпитания. Освен това всеки наблюдател ще ти каже, че Ърл Белцър прокара полимера през Конгреса.

Това безобидно обяснение, разбира се, беше правдоподобно и звучеше успокоително. Но не удовлетворяваше никого, включително и самия Хагър. Той сви рамене едва забележимо, за да покаже, че сам не вярва в него.

— Какво знаем за агент Дженсън? — попита Джаксън и плъзна изпитателен поглед по лицата им.

Хагър се наклони напред.

— Свързах се с мой източник в офиса на главния инспектор. Един тип, който някога работеше за мен. Не я познава лично, но извади досието и.

— В което пише?

— Право в Харвард, завършила втора в групата. Не ме питай защо работи в Службата за криминални разследвания, не мога да го разбера, но това е факт. По-лошо — бива я в работата. Миналата година е получила две награди за отлично справяне със задачите. Впечатляващо за новопостъпил агент.

— Значи се натяга — отбеляза Белуедър пренебрежително, като че ли пренебрежението му имаше някакъв смисъл.

— А източникът каза ли ти дали ни разследват? — попита Уолтърс.

— Не — отговори Хагър. — Не знае нищо по въпроса. Има обаче много разследвания, най-вече по-деликатните, които се пазят в тайна до последната минута. Възможно е да не е сред посветените. Казах му да души наоколо и да опита да разбере нещо.

— Като че ли няма за какво да се безпокоим — отбеляза Уолтърс и се отпусна на стола си.

Джаксън, който не излизаше от ролята си на адвокат нито за миг, се тросна:

— Ти си глупак, Уолтърс! Плаща ти се, за да се безпокоиш. Тази жена дойде тук, за да ни раздруса, и можеш да бъдеш сигурен, че не е свършила. Изпрати ни послание.

Обсъждаха проблема „Мия Дженсън“, докато се умориха да говорят. Съвещанието продължи четирийсет минути. В крайна сметка след доста спорове и заяждане решиха, че засега няма нужда да предприемат каквото и да било. Щяха да наблюдават и да чакат. Щяха да подготвят няколко варианта за реакция, в случай че Мия Дженсън се превърне в по-сериозен проблем, но засега топката беше в нейната половина.

Експертът по скандалите Джаксън изказа мнението си на опитен юрист, че тази жена се опитва да ги провокира да направят нещо глупаво. Класическата тактика на ченге. Имаше силна интуиция, нюх, но абсолютно никакви доказателства. Блъфираше и действаше пипнешком точно защото не разполагаше с никакви основания за започване на официално разследване, а без такава процедура възможностите ѝ бяха силно ограничени.

— И така, не ѝ правете никакви услуги — предупреди Джаксън и се вторачи многозначително в Уолтърс.

— Има обаче едно нещо, за което трябва да се погрижим — намеси се Белуедър.

— Знаем. Джак Уайли — кимна Джаксън. — Ще се наложи да го посетя.

Лъскавата черна кола спря пред къщата на Джак в пет следобед. Джаксън се беше обадил предварително. Домакинът го очакваше.

Нямаше ръкостискания и фалшиви любезности. Джак въведе Джаксън в дневната и двамата мълчаливо се настаниха в двете удобни кафяви кожени кресла.

Най-накрая Джак попита:

— Какво има?

— Свързвали ли са се с теб агенти на СКР?

— Какво е СКР?

Джаксън обясни накратко, после добави:

— Тази сутрин в централата се отби агентка на СКР. Не разполага с нищо конкретно, но души наоколо.

— Във връзка с полимера ли?

— Какво друго?

— След като не разполага с нищо, защо души наоколо?

— На този етап нямаме притеснения. Ти също не бива да се притесняваш. Всъщност това можеше да се очаква. Полимерът получи огромно финансиране за един-единствен доставчик без търг. Кое то веднага предизвиква подозрения. Сигурен съм, че тя просто оглежда.

— Значи е безобидно? — попита Джак. Беше опрял лакти на подлакътниците на креслото, а пръстите си бе опрял пред устата. Приличаше на професор от колеж, който изпитва нещастен студент. Позата му и скептичният тон започваха да лаят по нервите на Джаксън.

— Казах ти, убеден съм, че само оглежда. Ако никой не ѝ дава основание, тя скоро ще разбере, че си губи времето, и ще престане да губи и нашето.

— И ти дойде да ми го кажеш?

— Радвам се, че внимаваш, Джак.

— Тревожиш се за мен. Колко трогателно.

Малките очи се присвиха още повече, тясното лице се изкриви в гримаса.

— Ти не ме харесваш, нали, Уайли?

— Наблюдателен си.

— Аз също не те харесвам, но това е без значение. Предупреждавам те, че всички сме в една лодка. Или ще плаваме заедно, или ще се удавим. Всички ние, включително и ти, Уайли, сме прекрачили някои етични граници.

— Странни думи използваш, Джаксън. Не искаше ли да кажеш, че сме нарушили няколко сериозни закона?

— На никой не му пука какво искам да кажа. Искам да ме увериш, че си на борда с нас.

— Или какво?

Джаксън се наведе напред, докато лицата им не се оказаха на сантиметри едно от друго. Чертите му се изкривиха, челюстите се стегнаха силно, очите му изпъкнаха. Използваше тази физиономия почти винаги с голям ефект, когато искаше да сплаши или притесни

някой силен председател на комисия, посивял съдия или обръгнал адвокат. Гордееше се с нея.

— Не ти трябва да се захващаш с мен, Уайли! — просъска той. — И ако не си чул, Капитол Груп не е корпорация, с която можеш да се шегуваш. Имаме повече муниципалитети и ресурси, отколкото можеш да понесеш.

Остави заплахата да отекне. Следеше лицето на Джак, за да долови типичната реакция — внезапно примирение, потрепване на устните или, най-малкото, бързо отместване на погледа.

Джак не трепна. Вместо това той се облегна спокойно на стола си, кръстоса крака и се усмихна.

— След като става дума за милиарди долари, Джаксън, защо да искам да проваля всичко?

Джаксън го изгледа втренчено. Хладната реакция го обезпокои. Не че очакваше Джак да се разплаче или разхленчи, но не беше очаквал подобно спокойствие.

После си припомни, че лицето отсреща принадлежеше на закоравял убиец и крадец. След службата си в Делта Форс, Едит, вероятно бившите му шефове и тримата членове на борда колко ли още хора беше ликвидирал? Нищо чудно, че във вените на този човек течеше ледена вода.

Е, Джаксън можеше да бъде не по-малко безмилостен и кораво сърдечен. След като издържа на студения му поглед един доста продължителен момент, той каза:

— Името ѝ е Мия Дженсън. Адвокат. Умна е. Знаеше за теб. Имам силно предчувствие, че ще намери повод да се срещнете.

— Хубава ли е?

— Не прекалявай, Уайли. Ето какво. Изкупуването е било добронамерено. Нямах представа как Министерството на отбраната е научило за нашия продукт. Още по-малко знаеш как се е появил контрактът за финансирането. Ангажиментът ти с нас е с ограничена отговорност и ролята ти е много малка.

— Да си водя ли бележки?

— Не се шегувай с мен, момче. Не си от моя калибър.

— Свърши ли?

— Да, свърших.

— Тогава е мой ред — каза Джак бавно и натъртено. — Ти и другите от Капитол Груп се опитвате постепенно да ме изместите от сделката. Не съм глупав, Джаксън. Сега отново имате нужда от мен. Не си и помисляйте да ме излъжете дори с един цент, защото...

— Защото?

— Използвай въображението си.

Ники Гарнър се въртеше около бюрото на Мия Дженсън, когато тя дойде на работа на следващата сутрин.

— Имаш ли време за няколко думи?

— За теб винаги, Ники.

— В кабинета ми. Веднага! — Мрачен и ядосан, той тръгна пред нея между бюрата към малката стаичка в задната част. Като шеф на секция, единствен имаше кабинет, макар че трудно би могъл да се нарече така — един шкаф щеше да е по-комфортен.

Ники опитваше да дава добър пример с реда в кабинета си, но беше безнадеждно. Навсякъде бяха пръснати папки и юридически справочници. Покрай стените, по ъглите и навсякъде, където имаше място, бяха струпани купища документи. Помещението бе жълто от залепените по бюрото и наоколо листчета за бележки.

Ники затвори внимателно вратата, прескочи няколко папки и отиде зад бюрото си. Опря бедра на ръба и попита:

— Какво, по дяволите, си правила вчера в Капитол Груп?

— Как разбра, че съм била там?

— Снощи, след като ти си отиде, ми се обадиха от кабинета на главния инспектор. Ханреди, заместник главният инспектор, каза, че си разбунила духовете в Капитол Груп, разтревожила си ги и те са му се обадили. Пита ме какво става.

— А ти какво му каза?

— Истината, колкото и да е срамна. Че нямам представа какво става. Ще ми кажеш ли ти?

— Спокойно, Ники. Няма нищо за казване всъщност. Просто отидох заради сигнал на приятели от отдел „Договори“. Знаеш ли за полимера на Капитол Груп?

— Разбира се, че знам. Казват, че върши чудеса.

— Може би, но прилагането му в Ирак е пълна каша. Помниш ли всичките оплаквания във връзка с програмата за подсилване на бронята, с която се захванаха от Капитол Груп? Познай какво става сега. Прилагат същите трикове.

— Тези неща са за отдел „Договори“ — отбеляза Ники и я изгледа подозрително.

— Знам, но нашите хора са объркани. Помолиха ме да сплаша Капитол Груп. Най-малко от всичко биха искали да се повторят последните няколко години, когато фирмата на практика неутрализира всички оплаквания, без да отстрани причините. Там умират хора в края на краищата.

— Ти какво им каза?

— Не съм глупава. Нищо конкретно. Зададох им няколко прости въпроса. Щом са се изнервили, значи съм постигнала целта си.

Колкото и да я биваше, помисли си Ники, Мия все още беше младши агент и неизбежно можеше да допусне грешките на неопитния новак. Оттласна се от бюрото и каза:

— Мия, Капитол Груп не е някаква дребна фирмичка. Имат невероятно влияние. Те са висока топка. Не можеш просто да отидеш и да им бръкнеш в окото.

— Знам кои са. В борда им не участва само Бог — отвърна Мия. — Само че, доколкото знам, работят за нас. Получават нашите пари, нали?

Ники се вгледа в лицето ѝ, сякаш за да се увери, че не е пропуснал нещо. Телефонът му иззвъня и той вдигна слушалката.

— Чака ме работа — каза Мия и излезе от кабинета.

Планът беше прост.

Няколко пъти седмично на Джак му писваше да си готви и той излизаше от къщи, за да отиде до някой местен ресторант. Ходеше само в близките заведения, за да може да пийне нещо, докато вечеря, без да се безпокои особено, че ще го хванат, че шофира след употреба на алкохол по пътя към дома. В четвъртъците обикновено ходеше в „Контрабандистът на ром“ — ресторант в Сий Брайт с добра морска кухня, великолепен изглед към реката, ламперия от тъмно дърво, бумтяща камина и атмосфера като на кораб.

В четвъртък, както обикновено, Джак излезе от дома си в седем. В седем и половина седеше удобно в ресторанта на обичайната си маса за двама край камината. Без да гледа менюто, си поръча специалитета на заведението — пълнени скариди, и любимото си питие. Когато му донесоха чашата скоч с лед, край масата му се мярна позната фигура.

Мъжът спря като закован.

— Боже мой! Джак!... Джак Уайли! Ти си, нали? — попита мъжът, като се престори на объркан.

Джак остави чашата скоч и вдигна очи.

— Здравей, Лу.

Уолърман се приближи още малко и застана до масата.

— Какво правиш тук?

— Живея наблизко.

Уолърман се огледа, после пак се обърна към Джак.

— Сам съм. Имаш ли нещо против да седна при теб?

— Очаквам някого — излъга Джак и погледна към вратата, като че ли човекът, когото очакваше щеше да влезе всеки момент.

— Тогава ще седна само за едно бързо питие. Да си побъбрим за старото време. Ще си тръгна веднага щом дойде гостът ти. — Без да чака отговор, Уолърман се настани на стола срещу Джак и вдигна ръка, за да повика сервитьорката. — Е, какво правиш напоследък? — попита той неспринадено.

— Различни неща. Нищо интересно.

Сервитърката дойде и Уолърман веднага поръча два джина с тоник. После бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и внимателно го остави в средата на масата.

— Очаквам важно обаждане. Няма почивка за нас, алчните.

Беше взел телефона само преди час от Морган, който в момента се бе свил в черен ван додж на паркинга и слушаше всяка дума от разговора им. Апаратът беше преработен от техниците на охранителната фирма — вътрешността му бе извадена и на нейно място бяха монтирани два широкоъгълни обектива и много чувствителен микрофон, който улавяше и жуженето на муха. Техниците бяха много горди с него. Сега за пръв път новото чудо щеше да бъде изпробвано в реални условия.

Морган, който дъвчеше пуканки пред апаратурата, беше залепил очи за двата монитора, поставени един до друг. На левия се появи лицето на Джак. Уолърман беше вляво. Морган тупна с длан по плота и изсъска:

— Пипнах те, копеле!

Джак гледаше право напред към събеседника си.

— Изглежда, се справяш добре, Лу. — В гласа му се прокрадна изненада.

Уолърман беше облечен безупречно, с нов син костюм за две хиляди долара, който му бяха купили от охранителната фирма, и наистина приличаше на повече от преуспял. Ноктите му бяха старателно оформени, прическата му беше направена от фризьор срещу двеста долара. Дори и зъбите му бяха избелени и излъскани до блясък. Беше им отнело много време и средства, но сега изглеждаше точно такъв, какъвто не беше — едра риба от Уолстрийт, пълен с пари, готов да сключва сделки за милиони, ако не и за милиарди.

— Справям се по-добре, отколкото очаквах, трябва да призная — отговори Уолърман с точната доза скромност. Джак не каза нищо и стана ясно, че не му се разговаря.

— Ожени ли се вече? — попита Уолърман, за да поддържа разговора.

— Не. А ти?

— Опитах веднъж. Повече от достатъчно ми е. Хванах я на местопрестъплението с един тип, с когото трябваше да сключи сделка

за сто милиона. Всъщност не съжалих, че губя жената. Ожених се за нея, защото ми пусна. Оказа се, че пуска на всички. Загубата на стоте милиона разби сърцето ми.

Джак се засмя учтиво. Хуморът на богатите момчета.

Уолърман замълча за момент, после призна много тихо:

— Всъщност, Джак, очаквах да те открия тук.

Морган, забил поглед в екрана, следеше лицето на Джак, за да види реакцията му на това интересно признание. Веднага видя рязката промяна в изражението му — напомняше сценична треска.

— За какво става дума? — попита Джак, неспособен да прикрие безпокойството си.

— Нека най-напред поговорим за Едит Уорбингър — настоя Лу.
— Знам, че мина много време, но би трябвало да си я спомняш.

— А, тя ли... — Джак се облегна на стола си в непохватен опит да изглежда безразличен. — Жалко, че ѝ се случи онова. Но си прав — стара история.

— Нея я няма, но не е забравена, Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомняш ли си, когато поисках от теб да ме включиш? Доколкото си помня, точните ти думи бяха да вървя на майната си. Тогава имах нужда от тези пари. Сериозна нужда. Те щяха да променят живота ми, Джак. Ти нарани чувствата ми. Колега от университета... А аз те представих във фирмата и дори гарантирах за теб. Защо ме отсвири така?

Джак седеше вдървено на стола си и слушаше. Мълчеше. Определено изглеждаше разстроен според Морган. Устните му бяха свити. Кожата на лицето му като че ли беше изопната. Между очите му се появиха две дълбоки бръчки.

Морган се приближи още повече до монитора и не можа да се сдържа — разсмя се. Ха — помисли си, беше решил, че това е останало в миналото, нали, мръсно копеле! Съвършеното престъпление, съвършено потулено, съвършено забравено. Аха! Ето я Едит, изпълзява от водния си гроб, идва да търси възмездие!

Уолърман въртеше нож за хранене върху масата — трескав опит да потисне еуфорията си. След толкова много години, през които беше мечтал да си го върне на Джак, години на търсене, надежди и очакване, моментът най-накрая беше дошъл. Морган се възхити от начина, по

който Уолърман повдигна въпроса — импулсът да изстреля всичко веднага, да го натика в лицето му сигурно го измъчваше сериозно. Искаше му се да издържи колкото може повече, да остави Джак да осъзнае напълно всички кошмарни последствия. Нека се пържи и страда.

След малко Лу каза:

— След като ти си отиде, проверих всичко — документацията ти, компютъра ти, извлеченията на клиентите ти. Бива си те, Джак. Не си оставил нищо.

Джак като че ли въздъхна.

— Жалко, че си губил времето си. Винаги си бил идиот.

— Е, почти нищо — продължи Уолърман, който все още въртеше ножа и не гледаше Джак в очите. Все пак успя да пусне в гласа си нотка на загриженост. — Няколко месеца след това участвах в конференция на инвеститори и се отегчавах до смърт, когато ми хрумна свежа идея.

— Стига, Лу. В Принстън завърши с измама, в „Примо“ крадеше идеи за инвестиране. Няма да различиш свежата идея, дори и да е на коленете ти.

Уолърман се усмихна на обидата.

— Дали Джак не е пропуснал нещо? Да не е догледал нещо? Виждаш ли, беше се превърнал във фикс идея за мен. Не можех да те извадя от ума си — ти избяга с милионите, а ме остави в онази гадна фирма, пълна с алчни боклуци, подлещи и лъжци.

— Замисли се, Лу. Може би там ти е било мястото?

Уолърман като че ли пак се зарадва на обидата. Това беше моментът на неговия триумф и нямаше да допусне Джак да му отнеме удоволствието.

— Тогава ми хрумна.

— Фантастично! Защо не ми кажеш какво според теб съм пропуснал?

— Пътуванията ти. Веднага щом конференцията свърши, отидох в отдела, който организираше командировките. Рових се в архивите с часове. През годините, когато Едит е трябвало да бъде на онзи кораб, си пътувал доста.

— Вече наистина започваш да ме отегчаваш. — Обаче не изглеждаше никак отегчен.

— Пътувал си до Копенхаген в деня преди пристигането на Едит. Всъщност отседнал си в хотела, в който по-късно е отседнала и тя. Дори си пуснал престоя си за сметка на фирмата. Какво си правил там, Джак?

— Това се нарича добро отношение към клиент. Уреждах подробностите около пътешествието на Едит.

— Колко мило. Определено си похарчил купчина пари през служебните кредитни карти. Повече от двайсет хиляди за женски дрехи, други пет за луксозни куфари. Ако те интересува, имам копия от фактурите.

— Не ме интересува. Свърши ли?

— Едва ли. Виждаш ли, питах се, защо му е на Джак да купува тези дрехи и вещи за една старица, която има толкова много пари? После си отговорих — не е било заради нея.

— Това са спекулации, Лу.

— Сестрата, която си наел, за да заеме мястото на Едит, е трябвало да изглежда според ролята си. Трябвало е да има хубави тоалети, да показва прескъпи куфари, да си дава вид, че може да купи целия проклет кораб.

Джак успя да свие рамене с безразличие. Не беше убедителен. И през ум не му беше минавало, че някога може да чуе тези думи.

— После горе-долу по два пъти годишно си продължил да пътуваш до различни места, пръснати из Европа и Азия. Признавам, Джак, че в началото не схванах. После обаче отбелязах тези места на картата и разбрах. Това са пристанища.

— Обичам морската храна и слънцето. Приключи ли?

— Почти, Джак, почти. После се свързах с „Вермилиън Шипинг Лайнс“ — фирмата, собственик на кораба, с който би трябвало да пътува Едит. Хората бяха достатъчно любезни да проверят корабните дневници. И знаеш ли какво? — Лу млькна и се вторачи в лицето на Джак, като че ли търсеше правилния отговор. — Да, предполагам, че знаеш. Посещавал си онези пристанища точно в дните, когато и корабът на Едит е бил там.

Вън на паркинга Морган не можеше да откъсне очи от физиономията на Джак. Дори и за миг не искаше да пропусне нито една гримаса, нито едно странно помръдване на очите, нито една болезнена смяна на настроението. Тъпчеше пуканки в устата си,

дъвчеше бясно, наслаждаваше се страхотно. Джак като че ли се смаляваше на стола. Започна да разтрива слепоочията си, сякаш главата му щеше да се пръсне от болка. Нямаше къде да избяга, нямаше къде да се скрие. Господин Хладнокръвно спокойствие вехнеше пред обективите на миниатюрните камери, монтирани в мобилния телефон, хвърлен по средата на масата, които записваха всяко трепване и многозначителна пауза в цвят и с висока разделителна способност. Уолърман беше виртуозен. Морган му се възхищаваше.

Лу млъкна, колкото да отпие голяма глътка джин с тоник.

— Трябвало е да се увериш, че онази жена е изпълнявала ролята си както трябва, нали?

Морган гледаше как отблясъците от камината играят по лицето на Джак. Спуснати клепачи, присвити устни — може би беше заради сенките и трепкащата светлина, но Джак определено изглеждаше разтревожен.

— Само това ли е? — попита накрая с нисък, заплашителен глас той.

— Ще ти се, Джак. След като разбереш основните неща, цялата измама лъсва. Имам планина от доказателства. Нали знаеш, че няма давност за убийство?

Дойде сервитьорката, за да вземе поръчката на Уолърман за вечеря.

— Разкарай се — срязва я грубо Джак.

Тя го погледна и веднага изчезна.

— Какво искаш? — изръмжа Джак.

— Какво искат всички?

— Ти ми кажи. Заради това си дошъл в края на краищата.

— Световен мир. Богата, красива нимфоманка, която притежава бирена фабрика. Милиард долара в банка по мой избор. Можеш ли да ми осигуриш тези неща?

— Извън възможностите ми е. Какво искаш от мен?

— Виж, Джак, още не съм решил.

Джак се наведе напред и доближи лицето си на сантиметри от лицето на Уолърман.

— Нерешителността може да е нездравословно нещо, Лу.

— Погледни в онзи ъгъл — усмихна се Уолърман и посочи доволно към другия край на залата.

Джак се обърна и погледна. Двама мъже в тъмни костюми се подсмиваха подигравателно. Единият му показва среден пръст, другият се задоволи с подигравателно махване с ръка. Беше дебютът им и те преиграваха, доколкото могат.

Уолърман не би се съгласил на тази среща, ако нямаше спасителен пояс, и охранителната фирма бе удовлетворила искането му, като изпрати двете весели горили, които сега се хилеха на Джак.

— В случай че се чудиш — добави Лу, вече доста самодоволно, — ротвайлерите са мои и са въоръжени до зъби. Не си и помисляй да направиш някоя глупост.

Джак се отпусна на стола си. Втренчи се в покривката и каза умолително:

— Можем да се разберем, Лу. Само ми кажи какво искаш.

Уолърман стана, взе мобилния телефон от масата, мушна го в джоба си и заобиколи, за да застане до Джак, който сякаш се беше парализирал на стола си. Наведе се на около пет сантиметра от лицето му и прошепна:

— Ще държим връзка, приятел.

Срещата щеше да е кратка и незабелязана както обикновено. Харви Кринц изчака, докато таксито спря край бордюра, надникна вътре, за да се убеди, че е което трябва, после отвори задната врата и се качи.

— Как я караш? — попита шофьорът, без да се обръща.

Кринц изчака, докато се настани удобно.

— Радвам се, че получи съобщението ми — каза той. Таксито потегли.

Шофьорът Тим Пейли беше дребен служител на Капитол Груп, от отдела, който сключваше договорите с правителството. Беше амбициозен, алчен и повече от готов да върши всякаква мръсна работа, стига това да помогне на развитието на кариерата му.

Кринц беше стар приятел, на когото през последните години се плащаше от специален фонд — скрита купчина пари, с които се

купуваха приятели за Капитол Груп в град, пълен с лошо платени бюрократи на средно ниво.

Кринц обаче, прероден християнин и човек, отдаден на семейството си, никога не би взел пари, за да уреди договор или услуга при спечелване на търг. Това би представлявало тежко нарушение на професионалната му етика и закона. Той осигуряваше само вътрешна информация и сведения — нищо повече. Кое то също беше нарушение на закона, само че дребно.

Пет хиляди на месец в банка по негов избор на Бахамите осигуряваха само толкова лоялност.

— Е, за какво става дума? — попита Пейли.

— Не съм сигурен. Разследват ли ви във връзка с полимера?

— Не мисля, защо?

— Защото някой проявява сериозен интерес към него и към вас.

— По-конкретно?

— СКР. Агент на име Дженсън. През последните няколко седмици непрекъснато души около отдела ни.

Кринц заемаше ниска позиция в офиса на главния инспектор на Пентагона — нищо и никакъв пост, който обаче му даваше възможност да има общ поглед върху нещата. Беше започнал кариерата си в отдела за държавни поръчки и след като бе придобил значителен опит в договарянето и отчетността по средата на кариерата си беше преминал към отдела за контрол на бившия си отдел. Сведенията му бяха безценни и струваха много повече от шейсетте хиляди годишно, които Капитол Груп му плащаха.

— Какви въпроси задава?

— Не е питала нищо — отговори Кринц. — Иска всички папки във връзка с договора. До една.

— Добре, какво я интересува според теб?

— Трудно е да се каже. Качва папките горе, за да ги копира, предполагам. Връща ги след няколко часа.

Двамата замълчаха и се замислиха за момент.

— Кой се занимаваше със сделката за полимера?

— Познаваш я, струва ми се. Сали Грамбъл. Помагаха ѝ Джонсън и Хюз, но и двамата са новаци и нямат опит. Може и да го знаеш, но не те бяха движещата сила. Правеха най-вече каквото им нареждаха хората от горния етаж. Всичко около този договор вървеше

по вертикала от върха надолу. Не мисля, че има от какво да се безпокоиш.

Пейли стисна волана и помисли още малко.

— И бездруго не съм сигурен, че има проблем. Договорите са чисти, нали?

— Напълно. Стандартни договори с много малки промени, за да отговарят на конкретните изисквания.

— Тогава за какво са й?

— Точно това те питам и аз.

Движеха се много бавно по Паркуей към изхода за Маклийн в дясната лента, докато колите профучаваха вляво от тях.

— Не се безпокой, вероятно не е нищо сериозно — повтори Пейли. — Ти какво мислиш?

— Мисля, че агентите на СКР не биха събирали стотици страници договори за леко четиво. Мисля, че ако техен агент се интересува от теб, новината е лоша. На ваше място бих се тревожил.

— Ще предам, където трябва — увери го Пейли и погледна в огледалото. — Искаш ли да отидеш на някое конкретно място?

— Искам да се върна в Пентагона. И то по-бързо. Гладен съм, а сега е обедната ми почивка.

След още един час Пейли влезе в кабинета на шефа си и му разказа чутото от Кринц. Шефът му веднага вдигна телефона и се обади на големия шеф.

Фил Джаксън се оказа прав.

Мия Дженсън се появи на прага на Джак малко след девет в една мрачна вечер в четвъртък. Ърни и Хауи, дежурните от охранителната фирма, я видяха да пристига с непозната кола и да паркира в алеята. Веднага пуснаха номера ѝ на местните ченгета, с които имаха споразумение, и след десет секунди имаха името и адреса ѝ във Вашингтон. След още трийсет секунди знаеха, че е федерален агент.

Това спешно проучване беше осъществено от Хауи, мъжа в микробуса. Ърни, наблюдателят на място, беше паркирал край тротоара две къщи по-надолу. Имаше увреден слух, затова извади слуховия си апарат, нахлупи слушалките на главата си, промуши усилвателя през прозореца на колата, облегна се на седалката и се заслуша.

Мия отиде направо до вратата, позвъни и зачака. Ърни чуваше дишането ѝ — апаратът му беше доста добър.

Лампата над вратата светна, след което Джак отвори.

— Да не би да продавате сладки в полза на момичетата скаути?
— попита той. Истински шегаджия.

— Не съвсем, мистър Уайли. — Мия мушна значката си в лицето му. — Аз съм федерален агент от Службата за криминални разследвания към Министерството на отбраната. Имам няколко въпроса.

Джак изобщо не се изненада.

— Да се обадя ли на адвокатата си?

— Няма да е необходимо.

— Как се казвате?

— Дженсън. Защо не ме поканите вътре?

— Предпочитам да говоря тук. Няма да се бавите много.

— Така ли искате, мистър Уайли?

— Ето какво, мис... как е малкото ви име?

— Агент. Специален агент. Предпочитам официалните отношения.

— Прекрасно име.

— Благодаря. Гордея се с него.

— За какво е всичко това?

— Познавате ли човек на име Пери Арван?

— Да. И какво от това?

— Вие ли се обърнахте към Капитол Груп с предложението да изкупят фирмата му „Арван Кемикълс“?

— Може би.

— Как научихте за полимера, разработен от него?

— А вие откъде разбрахте, че съм научил за него? — контрира Джак с очарователна усмивка.

— Не е ваша работа. — Не му се усмихна в отговор.

— Добре, значи не е и ваша.

Ърни извади сандвич от мазна хартиена торбичка и усили звука до край. Закуската му беше направила жена му — любимото му ръжено хлебче с пастърма. Отхапа голяма хапка и задъвка бавно. Започваше да става забавно.

— Защо избрахте Капитол Груп за партньор?

— Това въпрос ли е?

— Не прозвуча ли като въпрос?

— Не. Беше твърде глупаво, за да е въпрос. Капитол Груп е една от най-богатите и най-мощни корпорации в света. Полимерът е в област, в която те са специалисти. Огледах още четири други фирми и се спрях на тях. Не е много трудно да се досетите.

Тогава, съвършено неочаквано, Мия попита:

— Познавате ли конгресмен Ърл Белцър?

Ърни нямаше понятие кой е Белцър и не знаеше защо жената задава точно този въпрос, но имаше достатъчно здрав разум, за да се досети, че тя иска да се добере до нещо съществено. Свали сандвича от устата си и се заслуша внимателно.

След миг колебание Джак отговори:

— Не мога да кажа, че го познавам.

— А ако аз ви кажа, че ви имам на снимка заедно с Белцър?

— Ще кажа, че лъжете — отвърна Джак развеселен.

— Обичате ли китайска храна, мистър Уайли? Тогава почти не се докоснахте до нея, така че съм любопитна.

След доста дълга пауза Джак каза:

— Мисля, че разговорът свърши.

Всякаква следа от безгрижие и веселост се изпари от гласа му.

Мия бързо подпря вратата с ръка, преди той да успее да я затръшне пред лицето ѝ.

— Разговорът ще свърши, когато аз кажа. Слушайте внимателно, защото ще направя това предложение само веднъж. Смятам да разбия сладката далавера, която въртите вие, момчета. Вече имам цял куп доказателства. И събирам нови всеки изминал ден. Може да ми отнеме още седмица, може би няколко месеца, но ще ви пипна — вас и симпатягите от Капитол Груп. И това ще е един от най-големите удари, които се помнят.

— След като е толкова сигурно, защо още не е станало?

— Ще стане много скоро, повярвайте ми. И тогава вие и някои други ще се озовете в затвора. Не някой федерален голф клуб, а истински затвор, пълен с най-гадният боклук, който сме успели да съберем от улицата. В затвора обожават богати разглезени мъже, мистър Уайли. Нужно ли е да обяснявам какво се случва на такива места? Гледате филми. Имате представа какво е. Един едър симпатяга от Принстън ще бъде голям хит в банята.

— Много смешно. Изглеждам ли изплашен?

— О, няма да е комедия, мистър Уайли. Един-двама от вас ще получат шанс да избегнат тази съдба. Ще проявят ум и ще се споразумеят срещу показания. Предлагам ви тази възможност, мистър Уайли, и редкия шанс да сте пръв. Ако не сте вие, ще бъде някой друг. В тази игра, повярвайте ми, не е забавно да си близо до края на въжето.

— Вървете си — отсече Джак много категорично и затръшна вратата.

Мия остана отпред за момент, после се качи на колата си и потегли.

Ърни се свърза с Хауи по радиостанцията.

— Ей, записа ли това? — попита го.

— Всичко — отвърна Хауи.

— По-добре го покажи на Марти веднага. Прилича ми на голям проблем.

— И още как — каза Хауи. След пет минути пусна записа на Марти О'Нийл по телефона.

Мич Уолтърс не беше на разположение и с него не можеха да се свържат, защото беше на Бермудите. Присъстваше на нещо, което наричаха сбирка на изпълнителните директори — слаб претекст шайка червендалести богати бели мъже да се измъкнат, за да поиграят голф в прекрасна обстановка.

Фил Джаксън беше затънал до гуша в юридическите проблеми на просълзен американски сенатор, когото ФБР беше хванало в крачка с половин милион в брой, натикан във фризера в сутерена му. В мига, в който федералните отвориха капака, сенаторът си спомни, че ако някой можеше да го отърве от задаващия се политически отстрел, това беше вашингтонската легенда Джаксън. Докато агентите тършуваха из къщата му, той се скри в банята, обади се на Фил по мобилния си телефон и го помоли за помощ.

Нямаше никакво юридически издържано обяснение за това как парите се бяха оказали там, но той беше проявил поне достатъчно разум да държи устата си затворена, когато агентите нахълтаха с размахани заповеди и значки. Сега, когато след час го чакаше пресконференция, Джаксън беше изключил мобилния си телефон, така че с треперещия от страх сенатор да могат да поблъскат главите си заедно и да му измислят алиби на спокойствие. От това зависеше всичко — цялата му дълга, богата политическа кариера, репутацията му, може би и свободата му. Дали щяха да могат успешно да обяснят как такава сериозна пачка пари мистериозно се бе материализирала във фризера му?

За късмет съпругата на сенатора, любяща и лоялна партньорка, грижовна майка на две деца тийнейджъри, беше починала само преди два месеца от рак. Джаксън беше брутално откровен относно цената на свободата. След трийсет минути съзлививи препирни и клетви, че никога не би опетнил паметта на покойната си съпруга, сенаторът най-накрая прие неизбежното — да обвини нея беше последният му, а може би и единствен шанс. Сега двамата седяха и обмисляха как точно да прехвърлят вината върху нея.

При това положение оставаше само Даниъл Белуедър, който в момента също беше доста зает — полуоблечен се търкаляше по пода заедно с принц Али и пет голи момичета на повикване. Всички бяха блондинки, разбира се, и осигуряваха необуздани удоволствия за по хилядарка на нощ всяка.

Пазачът на Али, имамът, когото кралят беше изпратил, за да следи сина му, държеше в едната си ръка чаша с джин, а в другата — блондинка с пищен бюст. Ентусиазмът на Али се беше оказал заразителен за фанатика с желязна воля. След три седмици с него сега имамът беше по-често пиян или надрусан, отколкото трезвен.

Макар по принцип да смяташе, че мобилните телефони са голяма досада, този път Белуедър беше доволен, че е взел своя. Избута една анорексична блондинка от коленете си, натисна бутона и чу Марти да казва:

— Чуй това.

В продължение на три минути той слушаше краткия разпит на Мия и ехото на нейните заплахи, забравил за Али, забравил за прекрасните блондинки, забравил всичко.

След като записът свърши, Марти попита:

— За каква снимка става дума? Представлява ли нещо, заради което да се безпокоите?

Да, по дяволите, беше нещо, заради което трябваше да се безпокоят, тъй като ухилената му физиономия несъмнено беше в средата на снимката, значи ставаше дума за катастрофа. Само че Белуедър все още беше прекалено пиян, за да отговори свързано. Значи онази жена знаеше за обяда с Ърл. Какво още знаеше? От колко време ги наблюдаваше? От колко близо? С какви други доказателства разполагаше? Въпросите идваха един след друг и се блъскаха в главата му.

Увереността на Фил Джаксън, че тя е чисто и просто прекалено амбициозна кариеристка, очевидно се оказваше куха. Тази агентка вече се превръщаше в кошмар за фирмата, тъй като, изглежда, знаеше тайните им.

— Да — успя да отговори той на Марти най-накрая. — Има за какво да се безпокоим.

— Коя е тя?

— Вчера беше лека досада. Днес е отрова.

Изпита силно желание да позвъни на Уайли и да го предупреди да си мълчи, за да не пострада. За жалост така щеше да се издаде, че го следят и наблюдават.

— Искаш ли да я проверим?

— Да, но без да ви хванат. Не трябва и да си помислят, че го правите, разбираш ли?

— Тя е федерален агент. Разбирам много добре.

В девет на следващата сутрин Мия влезе в кабинета на Ники, затвори тихо вратата и деликатно седна на самотния стол — протрита, разпадаща се антика, може би по-стара от самия Пентагон. Ники говореше по телефона и кастреше някакъв нещастен агент, който беше провалил обещаваща следа и важно разследване. Дори изруга няколко пъти, което бе необичайно за него.

Мия сложи на коленете си папката и зачака търпеливо.

— Зает съм, какво има? — тросна се Ники, след като затвори телефона. Беше едва сряда, а той вече изглеждаше уморен и изтощен. Папки с двайсетина нови случаи за разследване бяха кацнали на бюрото му. Беше в отвратително настроение.

— Трябва да поговорим, Ники.

— Добре, какво има?

— Спомняш ли си, когато ме попита за Капитол Груп?

— Да, и ти ме отряза.

Мия се смути за момент, макар че не смяташе да го признава.

— Ето какво... нека си остане между мен и теб. Дай ми дума, че ще го пазиш в тайна.

— Не, няма да ти дам дума.

— Ники, става дума за нещо голямо.

— Не се пазаря с агентите си. Ако си научила нещо, кажи ми го.

Мия стана и вдигна папката пред лицето му. Ники я отвори и зачете.

— Откъде намери това, по дяволите?

— Имам свой източник.

— Очевидно е вътрешен.

— Естествено. Но не смятам да го разкривам. Поне засега. Дори и пред теб, Ники.

— За бога, ти си федерален агент, а не репортер. В тази служба не важи Първата поправка.

Последва дълга пауза, през която двамата се гледаха гневно. Ники опита да я сплаши с поглед. Безуспешно. Мия беше стиснала зъби, скръстила ръце.

Доста ядосан, той бързо си даде сметка, че именно това бе проблемът с тази брилянтна служителка, завършила право в Харвард. Извън службата я очакваха всякакви повече от добри възможности. Можеше да му каже да върви по дяволите, без да ѝ мигне окото. И бездруго беше цяло чудо, че се е заела с неблагодарната работа при тях. Всеки момент би могла да дойде на себе си и да се премести на по-зелени пасища.

— Предполагам, имаш сериозна причина — добави той и кимна.

— Най-добрата. Дадох дума. И само така източникът ми ще продължи да съдейства. Залогът е много голям. Съществуват два-сет милиарда прекрасни причини да искам той да продължава да говори. Не казвам, че непременно ще се случи, но убиват или осакатяват хора за далеч по-малко. Засега колкото по-малко хора знаят кой е източникът ми, толкова по-добре. Това включва и теб.

Ники не беше съгласен, но не възрази. Би било безпредметно.

— Това истинско ли е? — попита той и вдигна папката между палеца и показалеца си, като че ли беше тиктакаща бомба.

— Съвсем истинско.

— Знаеш ли какво означава?

— Мисля, че знам. Полимерът на Капитол Груп не е бил изпитан както трябва. Което означава, че незабавно трябва да спрем цялата програма. Следва разследване за измама срещу една от най-мощните и влиятелни корпорации във Вашингтон. Пропускам ли нещо важно?

— Какво ще кажеш за скандала, който ще разтrese столицата?

— Добре, ще го добавим в списъка.

В папката, която Ники държеше като епруветка със заразни микроорганизми, имаше доклад, изготвен от фирма, наречена „Съмит Тестинг“. Той съдържаеше окончателните резултати от финансирано по частен път изследване, поръчано и платено от фирма на име „Арван Кемикълс“. В доклада се твърдеше, че след четири месеца чудодейните свойства на полимера стават нестабилни и изчезват. Един ден

покритието може да те защити от почти всякакви бомби. На следващия не би издържало и лек ветрец.

— Кога са започнали програмата за нанасяне на полимера в Ирак? — попита Ники. Като че ли вече реагираше бързо.

— Преди около три месеца и половина. Обаче изостават безобразно с графика. Така или иначе, стотици военни машини вече са обработени, но уязвими.

— Знаеш ли какво означава да се опиташ да спреш това?

— Помисли какво означава да не го спреш, Ники.

— Защо ти не ми помогнеш?

— Хиляди войници понастоящем се движат по улиците на Ирак и си мислят, че са защитени и от най-опасните бомби, с които могат да ги изненадат джихадистите. Поемат рискове, за каквито иначе не биха и помислили. Докато някоя сутрин не се сблъскат с жестоката изненада.

Ники размаха доклада във въздуха.

— Откъде да знам, че информацията е надеждна?

— Вчера разговарях с президента на „Съмит Тестинг“. Фирмата е почитена. Репутацията ѝ в бранша е безупречна. Била е наета от Пери преди близо две години, за да проведе изпитания в реални условия в Ирак. Частна фирма, работеща за отбраната, се е съгласила да бъде опитно зайче. Десетки машини били обработени и изпратени на най-опасните места. Четири месеца никакви проблеми — всичко било идеално. И после един ден полимерът се разпаднал.

— Как? — попита Ники. — Защо?

— Имат предположение, без обаче да са сигурни, че това е обяснението.

— Да чуем предположението тогава.

— Реактивните експлозиви в полимера са на азотна основа. Случва се рядко, но подозират, че ултравиолетовите лъчи от слънцето по някакъв начин разрушават способността на тези частици да реагират. Процесът започва постепенно, после става лавинообразен. Физиците могат да го обяснят по-добре от мен, но е ясно, че проблемът е налице.

Изведнъж Ники си даде ясна сметка колко взривоопасно щеше да стане четивото в ръката му. Висши служители от Министерството на отбраната бяха настоявали да бъде сключен договор с Капитол Груп

веднага и без търг. Ники беше чувал слухове за оказван натиск и услуги. Всички големи контракти за отбраната предизвикваха лавина от гадни слухове, много често раздухвани от завистливи конкуренти, но в сградата, която полагаше усилия да управлява петстотин милиарда годишно, обикновено не им обръщаха внимание, стига да не бяха твърде сериозни или достоверни.

Ники прокара длан по ниско подстриганата си коса.

— Значи искаш от мен да докладвам за това нещо въз основа на предположения? Да спра най-големия, най-рекламирания пробив на десетилетието в областта на отбраната заради подозрения?

— Това, че полимерът се разпада, не е подозрение, Ники. Хайде да не спорим. Имаш доклада. Той е безспорен факт. Единственото несигурно нещо е причината, поради която полимерът губи свойствата си.

Ники се отпусна зад бюрото си. Престори се, че отново чете доклада и мисли. Не беше нерешителен, нито се страхуваше от репутацията и влиянието на Капитол Груп. През двайсетте години, през които беше в този занаят, беше видял всичко. Беше участвал в изобличаването на корпоративни гиганти, бяха го ругали и заплашвали, веднъж дори хвърлиха тухла през стъклото на колата му. Не, последствията не го безпокояха.

Безпокоеше го Мия.

Дни наред му се обаждаха, за да го питат с какво се е захванала. Колкото и голям да беше Пентагонът, манталитетът вътре беше като в провинциално градче — на всеки ъгъл, във всеки коридор дебнеше по някой клюкар и интригант. Беше се захванала с Капитол Груп и проверяваше договорите и съпътстващите материали, които се намираха в отдел „Договори“. Правеше всичко това на своя глава. Въпросът беше защо. Той се досети за три възможни причини и не хареса нито една от тях.

В действителност обаче беше без значение. Нямахше избор. Никакъв. Най-накрая с неприкрита неохота той каза:

— Добре, ще занеса това горе при шефа, но не се радвам, Мия. Ролята на безгласна буква никак не ми харесва.

— Постъпваш правилно, Ники — отвърна Мия, като направи явно усилие да прозвучи окуражаващо. — Ще ти кажа всичко, когато му дойде времето.

Бяха нужни само шест часа, за да може досието, което Мия даде на Ники, да стигне по веригата до самия връх. Три часа бяха нужни, за да го огледа и приеме директорът на СКР. Час и половина с неприкрит ужас го разглежда заместник-министърът за държавните поръчки. После още час и половина беше нужен на директора по изпитанията и оценяването — колкото да съчини няколко съвършено неубедителни оправдания, след което процесията дълбоко объркани висши служители влезе в кабинета на министъра на отбраната, за да съобщи тревожната новина.

Шефът на „Съмит Тестинг“ трябваше да отговаря на телефонни обаждания от всички нива. В един момент дори събра на конферентен разговор екипа, провеждал изпитанията в Ирак в продължение на шест дълги месеца. Всички те защитиха преценката си на учени и цитираха впечатляващите си титли — двама доктори по молекулярна химия от Масачузетския технологичен институт и трима магистри от различни други университети — и отново обясниха как са стигнали до неоспоримото заключение, че полимерът е звезда, която бързо прегаря и се превръща в провал.

Обясниха, че докладът и снимките, които от Капитол Груп бяха показвали наляво и надясно, всъщност са били само предварителни резултати. В продължение на три месеца и двайсет и девет дни полимерът бил чудо. Във възторга си изготвили доклада и го отбелязали като „окончателен“. Полимерът бил нещо, за което можели само да мечтаят, и го доказвали с поредица снимки.

Само няколко дни след „окончателния“ доклад обаче и няколко дни преди екипът да се качи на самолет и да се прибере у дома, думата „окончателен“ се превърнала в „катастрофално прибързан“. Дошли първите лоши новини. Две от обработените машини били унищожени от крайпътни мини.

Останките им били закарани в базата и щателно изследвани. Забележителните качества на материала били тайнствено и изцяло

изчезнали. Полимерът вече не бил нещо повече от нелепо скъп слой боя. Изследванията продължили и през следващите седмици, защото все повече от обработените машини били разрушавани. Докарвали им за изследване все повече и повече останки. Състоянието на машините се влошавало с различна бързина и дори по различен начин.

Покритието на някои от обработените машини се влошавало бързо, при други издържало още няколко месеца. При трети състоянието се влошавало частично, като само на определени места свойствата на полимера се запазвали. Четвърти губели защитата си изцяло. Причината оставала мистерия. Имало твърде много променливи и твърде много въпроси — колко дълго машините са били държани на сянка, защитени от слънцето, колко дебело е било покритието им, как интензивността на слънчевите лъчи се е променяла през различните сезони.

Екипът останал в Ирак още два месеца, докато и последната обработена машина загубила защитата си. Твърдяха, че нямало видими признаци за влошаването. Полимерът с нищо не издавал какво е състоянието му. И което било още по-лошо — нямало безопасен начин да се тества дали покритието действа или не.

Нямало друг шанс да се прецени дали една машина е защитена или не, освен да се хвърли бомба по нея и да се установи дали ще има поражения. И същата машина би могла да е неуязвима в момента, а само след минута да се превърне в смъртоносен капан.

Това смущаващо обстоятелство означавало, че полимерът е мъртвороден.

Старият, вече анулиран „окончателен“ доклад бил натикан в чекмедже и не трябвало никога повече да види дневна светлина. От него били направени само няколко копия. Знаело се къде са отишли. Доколкото им било известно, освен в архива на „Съмит Тестинг“ докладът бил прочетен единствено от Пери Арван.

И никой от Капитол Груп не потърсил „Съмит“, за да обсъди или потвърди резултатите.

Всички опити да открият Пери Арван се оказаха безуспешни. Телефонът му беше прекъснат. Същото се отнасяше за електричеството, водата и горивото за отопление. Домът му стоеше празен от доста време. Според регистрите на превозните средства на

Ню Джърси колите му бяха продадени преди месеци. Кредитните му карти и влоговете в местната банка не бяха използвани от пет месеца.

Най-накрая успяха да открият най-големия му син в Пенингтън, Ню Джърси, където живееше с жена си и трите си деца. Да, баща му бил заминал отдавна — веднага след като продал фирмата, с майка му поели на юг, наели хубава яхта с малък екипаж и си дали дума да не стъпват на американска земя, докато не видят и последния прелестен плаж на най-затънтения остров в Карибско море. За последен път се обадили от Сейнт Мартин и се канели да отплават на юг, към Тринидад и Тобаго. Баща му бил добре, майка му леко изгоряла от слънцето, но се чувствала фантастично. Баща му намекнал, че това ще е последното обаждане за дълго време напред.

О, да, определено разбирал защо дългото изчезване на баща му изглеждало малко странно, споделил синът на Пери. От друга страна обаче, някаква голяма, алчна корпорация от Вашингтон измъкнала от ръцете му фирмата, която изграждал петдесет години. Ако е искал да изчезне за известно време и да остави всичко зад гърба си, кой би могъл да го обвини? И след като е работил почти непрекъснато през тези петдесет години, защо да не прекара една продължителна ваканция, през която най-неотложното решение ще е коя марка ром да опита?

С гробовен глас шефът на СКР го попита дали знае името на яхтата. Не, никога не било споменавано. Откъде са наели лодката? Не бил споменал и това.

Докато говореха, синът мълчаливо поздрави баща си, задето се е измъкнал. От телефона го заливаха с въпроси три важни клечки от Пентагона. Синът на Пери не беше наивен. Гласовете им обвиняваха и трепереха от объркване.

Вероятно имаше някаква измама и каквато и да беше тя, сигурно беше огромна.

Бягай, татко, бягай, каза си той.

Телефонът иззвъня във възможно най-лошия момент. След два дълги дни почти непрекъснато пиене и много малко голф под пърлещото слънце на Бермудите Мич Уолтърс изпитваше силна болка в гърба. Сутринта мъжествено се бе борил със стика и топката, но след

четвъртата дупка се отказа и закуцука, като разтриваше хълбока си, право към хотела и масажистката. Беше едра и чернокожа и тъкмо масажираше гръбнака му с пръсти като клещи. На съседните маси обработваха по подобен начин други две важни клечки. Вдясно беше трийсет и две годишният Пол Мерил, основател на софтуерна фирма, който сега влизаше в първата десетка на най-богатите американци в класацията на „Форбс“. Вляво беше Карл Йоргенсен, гуру на хедж фондовете, също притежател на милиарди, само че малко по-малко от Мерил.

Зачуди се кой ли може да му звъни. Долепи телефона до ухото си и изсумтя:

— Мич Уолтърс.

— Аз съм Томас Уиндъл.

Тонът бе рязък без никакви предразполагащи увертюри.

Мина време, докато Уолтърс си спомни, че това е заместник-министърът за държавните поръчки в Пентагона.

— О... здрасти, Том. Как са нещата там при вас?

— Зле. Много зле, мистър Уолтърс. Това обаждане представлява официално уведомление.

Мистър Уолтърс, не Мич.

Уолтърс бутна настрана ръката на масажистката и седна.

— За какво?

— От този момент нататък договорът за полимера е суспендиран. Започва трийсетдневен период, през който имате възможност да докажете, че полимерът е ефективен. В противен случай суспендирането става перманентно.

Тонът на Уиндъл беше равен, далечен, студен и официален. По всичко личеше, че това отчасти се дължеше на приближаващата катастрофа и на факта, че той говореше с човека, който я бе предизвикал. До по-голяма степен обаче Уиндъл се държеше така заради шефа на СКР и двама високопоставени агенти с каменни лица, застанали на метър пред бюрото му, за да гарантират, че юридическите правила ще бъдат строго спазени.

Уолтърс се почувства така, сякаш някой току-що го бе прострелял в слабините с деветмилиметров куршум.

— За бога, Том, какво означава всичко това? — изрева той по телефона.

— Куриер ще ви донесе официалното уведомление преди края на работния ден, мистър Уолтърс. Там са изброени подробностите. От сега нататък ще разговаряме чрез адвокатите си — обяви ледено Уиндъл и прекъсна връзката.

Дебелите крака на Уолтърс се люлееха от масата за масаж. Челюстта му увисна. Като че ли не можеше да затвори устата си. Не можеше да остави и мобилния телефон. От мисълта за изпаряващите се двайсет милиарда долара му се виеше свят и не беше в състояние да направи каквото и да било, освен да стои като парализиран. Половин минута по-късно апаратът все още беше долепен до ухото му, като че ли Уиндъл продължаваше да говори от другата страна.

Поради някаква причина не можеше да мисли за друго освен за крем супата от омари, която беше ял на обяд. Беше превъзходна, докато я преглъщаше, но сега заплашваше да се върне обратно.

Мерил и Йоргенсен го гледаха и се усмихваха с разбиране. Нищо не е по-забавно за богатите и успешите от това да гледат как колега се гърчи. Уолтърс се замисли дали да не ги изругае, или може би да заличи по друг начин гадните усмивчици от самодоволните им физиономии. Вместо това се опита да демонстрира дълбоко презрение и каза в микрофона:

— Да, да, разбира се, благодаря. При контракт от десет милиарда ще направим всичко възможно да изпълним желанието ви.

Другите двама не се хванаха. Ухилиха се и се спогледаха подигравателно. Поради позицията му Уолтърс винаги беше поканен на тези сбирки. Което не означаваше, че трябва да го харесват.

Скочи от масата и отиде в банята. По обратния път супата от омари имаше отвратителен вкус.

Отказа се от душа и без да смени подгизналия от пот екип за голф, се качи на големия корпоративен самолет и отлетя за Вашингтон.

Марти О'Нийл определи случилото се като тотална криза. До четвъртък сутринта успя да нарисова доста пълна скица на източника на всички неприятности — Мия Дженсън.

Неомъжена, родена и отраснала в Чикаго, най-малкото дете в семейството, с по-голяма сестра и трима по-големи братя, баща застрахователен брокер, майка домакиня. Всички деца бяха завършили

колеж, но Мия беше безспорната звезда. В гимназията била отличничка, но като студентка по право в Харвард била направо блестяща. Нищо в детството и миналото ѝ не подсказваше каквото и да било.

Но и нищо не обясняваше дори и бегло защо е изоставила обещаващата си доходна кариера заради мизерната заплата на държавен чиновник. О'Нийл инстинктивно съзнаваше, че тази мистерия е много съществен факт и трябва да бъде разнищена. Може би това беше най-важният въпрос.

Тя живееше в малка елегантна къща във Вашингтон, в приличен квартал със стари, скромни сгради срещу Американския университет. Беше платила за нея в брой. Никакви ипотекы, никакви дългове, само дебитна карта, чийто остатък педантично прехвърляше в спестовен влог всеки месец. Спестяванията ѝ бяха достигнали около 700 хиляди и несъмнено бяха резултат на добрите ѝ години в частната фирма. Живееше разумно и се обличаше скромно. При този външен вид можеше да се облича в дрипи и пак да кара мъжете да се обръщат. Нямахше скъпи навици — добри или лоши.

При нейния начин на живот и предвид факта, че се беше отказала доброволно от заплата от 400 хиляди годишно и гаранция, че сумата ще се удвои след няколко години, заради някакви си нещастни 36 хиляди годишно, Марти се съмняваше, че някой би могъл да я подкупи.

Реши да се обади на стар приятел от бившата си служба във ФБР, който сега работеше в отдела за проучване на хора, и той го свърза с колегата, който бе проверявал Мия, за да ѝ дадат достъп до класифицирана информация. Откритото от агента обаче се оказа ужасно разочаровашо.

Не се беше добрал до нищо интересно. Понякога тя излизаше с мъже, но нищо сериозно — нито сега, нито в миналото. Явно красотата, умът и самоувереността ѝ плашеха повечето мераклии. Пиеше алкохол много умерено и нямаше никакви данни да е употребявала наркотици или да има други гадни пороци. Обичаше да тича. Беше католичка, макар и неособено набожна. Имаше много приятели, повечето от които говореха за нея само хубави неща — с едно поразително изключение — състудент от Харвард, който твърдеше, че била вманиачена лесбийка и феминистка, сексуално

разочарована мъжкарана. Реалността сочеше друго и това твърдение беше игнорирано. Най-вероятно ставаше дума за отхвърлен и разочарован ухажор.

О'Нийл прелистваше бележките си, докато съобщаваше тези обезкуражителни факти на Белуедър и Уолтърс. Беше събрал доста повече информация, но отсяваше ненужното. Имаше ли някакво значение каква марка обувки предпочита или името на кученцето ѝ, като е била малка? Двамата мъже срещу него бяха намръщени, мрачни, изнервени и нетърпеливи. Беше едва шест сутринта и вън все още беше тъмно. Освен охраната, която обикаляше коридорите, те бяха единствените хора в сградата. Уолтърс му се беше обадил в полунощ и беше настоял да дойде веднага с всичко, което е събрал.

— Значи нямаш нищо, което да използваме срещу нея? — попита Уолтърс в мига, в който О'Нийл свърши. Видът му беше като на токущо блъснат от автобус.

— Не, нямам. Засега. След още малко време все ще се добера до нещо. Винаги става така.

Не смяташе за нужно да им напомня, че в края на краищата именно той беше пипнал тяхното момче Джак. Не че го бяха поздравили за това. Дори не му и благодариха. Все пак в случая с Уайли „още малко време“ бе означавало четири месеца и сметки за милиони.

— Нямаме никакво време — тросна се Белуедър. Разтри очи и се отпусна на стола си.

С Уолтърс имаха изтощен вид. И двамата бяха небръснати, не бяха взели душ, носеха изпомачканите дрехи от предния ден — в случая с Уолтърс това беше риза за голф, която не скриваше увисналото му шкембе и къси панталони, под които се виждаха косматите му, загорели от слънцето крака. И двамата не бяха спали предишната нощ, заключи О'Нийл. Уолтърс беше получил нервен тик, който караше левия му клепач да потрепва. Белуедър изглеждаше по-спокоен и с повече самообладание.

— Вижте, предупредихте ме да внимавам — обади се О'Нийл. — Това ограничава възможностите ми.

— Добре, какво следва? — попита Белуедър.

— Все още не съм проникнал в дома ѝ. Кой знае какво може да излезе от там или каква лоша изненада можем да ѝ оставим. Можем да

се опитаме да поразпитаме семейството ѝ. Близките винаги знаят повече от останалите.

— Можеш ли да проникнеш в кабинета ѝ? — попита Уолтърс, озарен от надежда за пръв път.

— Това е охранявана сграда — отвърна О'Нийл и се намръщи, за да покаже колко трудно може да се окаже. — Но, да, вероятно. Ще е нужна обаче малко изобретателност. Искате да знаете какво е събрала против вас, нали?

— Би било чудесно — отбеляза Белуедър. На лицето му заигра зла усмивка — първата за деня.

— Ако обаче не се получи — отсече Уолтърс, който реши да се направи на мъжкар и удари с юмрук по масата, — крайно време е да обсъдим и други мерки. Нещо по-екстремно.

„Екстремно“ беше неясна и интересна дума. Можеше да означава шантаж, изнудване или нещо още по-драстично.

О'Нийл не приемаше такава идея и не поиска разяснение. Беше повече от готов да наруши някой и друг закон заради тези хора — по-скоро заради парите им. По никакъв начин обаче нямаше намерение да чупи крака или да убива когото и да било. Предложението и бездруго беше глупаво и отчаяно.

След известно време, което трябваше да им покаже, че мисли по въпроса, О'Нийл каза:

— Забрави, Мич. За бога, тя е федерален агент.

— И какво от това? — Мич изведнъж започна да се забавлява от мисълта, че тази жена може да умре.

— Помисли малко. Преди седмица може би имаше възможност да опиташ нещо подобно. Вече не. Не и след като пусна бомбата върху вас. Ако сега нещо се случи с нея, ако се подхлъзне на лед и падне дори, федералните ще скочат срещу теб.

— Но...

— Млъквай, Мич — срязва го Белуедър и се намръщи. Обърна се отново към О'Нийл. — Ами Уайли?

— Какво Уайли? Не съм сигурен какво искате да направите с него на този етап. Засега държим онзи тип Уолърман.

— Къде?

— В луксозен апартамент в хотел „Уолдорф-Астория“ в Ню Йорк. Струва по четири хилядарки на ден. Поръчва си храна от

близките супер луксозни ресторанти и държи всяка вечер да посещава представление на Бродуей. Държи ни за топките и го знае. Струва ви сериозна сума, момчета. Вече е прибрал два милиона, а сега иска много повече.

Белуедър и Уолтърс се спогледаха.

— Какво значи това? — попита Белуедър.

— Каза, че вече е направил всичко, което сме поискали. Получили сме помощта, която може да се купи с два милиона.

— Колко иска? — попита Уолтърс.

— Още пет допълнително.

— Пет какво?

— Какво си мислиш? Пет милиона или се кълне, че приключва.

— Алчно копеле.

— Въпросът е там, че при тези цени трябва бързо да решите какво ще правите с Уайли. Знаем, че можете да си позволите разходите, но все пак този тип ви става прекалено скъп.

— На този етап е деликатно — изпъшка Белуедър с нетипично несигурен тон. — Помисли за възможността Уайли да ни е измамил. Някой го е направил, а има само двама кандидати. Уайли или Арван.

— Или и двамата — отбеляза Уолтърс.

— Така е, но Уайли вече е правил нещо подобно — възрази О'Нийл и намекът беше ясен.

За момент настъпи неловко мълчание. Най-накрая стигнаха до истинската цел на срещата им. Всичко се разпаднаше толкова бързо — първо, кошмарният намек на Мия пред Джак за компрометиращата снимка с Ърл Белцър, после ужасната кучка блокира безценния им полимер, а след това дойде и новината, че докладът, който ги бе привлякъл към това изобретение в началото, всъщност се бе оказал примка на палач.

Ударите идваха един след друг. Какво ли щеше да последва?

Всичко се случваше толкова бързо. Трябваше да изпреварят събитията и да овладеят ситуацията. Нямаха време да удрят напосоки. Не можеха да си позволят и да седят и да чакат, без да правят нищо.

— Снощи се обадох на Фил — обади се Белуедър тихо. — Обмисляхме възможностите до четири сутринта. Някой ни е изпързалиял.

— Къде е Арван? — попита Уолтърс. Той също беше мислил за всичко това и имаше свои собствени подозрения относно източника на тази катастрофа.

— Никой не знае. Пентагонът опитва да го открие часове наред. Изчезнал е, няма го от месеци. Взел е парите ни и е потънал в Централна Америка. — След като никой не реагира при това разкритие, той предположи: — Може да го е направил сам или е бил съучастник на Уайли.

— Уайли не е нашето момче — възрази Уолтърс и стисна в ръката си преспапието със свършено уверен вид.

— Предполагам, имаш причина за такова категорично мнение?

— Разбира се. Имам много причини. Най-напред Уайли притежава четвърт от полимера. Смята, че ще спечели милиарди от сделката. Защо тогава да ни дава чашата с отрова? Защо да изхвърля богатството си в тоалетната? Безсмислено е. Освен това е при нас — винаги можем да протегнем ръка и да го хванем.

— А може би не е толкова умен, колкото си мислим? — предположи О'Нийл.

— Или е по-умен, отколкото си мислим! — озъби се Белуедър, който все още не можеше да се отърси от дългия си разговор с Джаксън предишната нощ. Адвокатът никога не бе харесвал Уайли. Определено никога не му се бе доверявал. Може би се дължеше на емоционален предразсъдък, но самият той беше много склонен да мисли, че именно Уайли е движещата сила зад фиаското. На Белуедър много му се искаше Джаксън да е тук при тях и да прилага обективната си логика към ситуацията.

За нещастие на слабо посетена пресконференция предната вечер корумпираният сенатор, когото Джаксън представляваше, направил жалък опит да обвини за всичко покойната си съпруга. Опитът се провалил грозно. Децата на сенатора, тийнейджъри, били бесни заради гадостите, които баща им наговорил за майка им, и се втурнали навън на паркинга, където дали своя вълнуваща пресконференция.

Децата признали, че се криели в тъмен ъгъл на сутерена, когато баща им слязъл долу с голям чувал в ръце. Надничали иззад купчина стари сандъци и видели как той тъпче пари във фризера. Отнело му цели двацет минути, за да побере всичко.

Джаксън все още беше със сенатора, вече във федералния съд, където щяха да го обвинят официално. Адвокатът бе променил стратегията. Сега сенаторът беше сочен с пръст от собствените си деца — разглезени, егоистични и неблагодарни гаменчета, които бяха спечелили парите, като продаваха наркотици на богатите си съученици в елитното частно училище. Сенаторът вероятно беше бита карта, но Фил Джаксън никога не изоставяше клиент в беда, особено когато се превръщаше в такъв публичен спектакъл, а самият Джаксън можеше да се фука и перчи пред камерите и прожекторите. Това винаги бе добре за бизнеса.

— Да извикаме Уайли на разговор — предложи Белуедър. — Изпратете самолета. Ще изясним нещата още днес следобед.

— Добра идея — съгласи се О'Нийл, който не можеше да предложи нищо по-добро. — Джак не знае, че ние стоим зад Уолърман. Ще бъде голяма и гадна изненада — добави той. Щеше му се да присъства на шоуто.

— Някакъв шанс да откриеш Пери Арван? — попита Уолтърс и погледна О'Нийл. Все още изпитваше съмнения за Уайли. Може би се дължеше на глупава гордост, но още не можеше да повярва, че Джак го е надхитрил.

— Съмнявам се. Нямам хора из Карибите. Бих могъл да наема местни, но там няма човек, на когото имам доверие. Освен това той може да се крие в някоя горичка на затънтен остров, на който никой никога не стъпва. Или да е на другия край на света. Знаем само онова, което ни каза синът му. Младежът може да греши, а може и да прикрива баща си. Нека Пентагонът го търси. Те имат много повече възможности.

Уолтърс кимна. Правилно.

Засега щяха да насочат вниманието си към птичката в ръцете им — Джак Уайли.

Изпратиха Бил Фийст с по-малкия самолет. Този път нямаше нужда да се прави на любезен, а за него беше въпрос на гордост да раболепничи само когато се налага. От самото начало се държеше хладно и дистанцирано. Джак тръгна с него без никакви възражения. Сви се на седалката и през целия път четете някакъв долнопробен роман с меки корици.

Фийст отпиваше джин и гледаше през илюминатора как земята долу се отдалечава.

След час кацнаха на летище „Рейгън Интърнешънъл“ и се плъзнаха към частния терминал. След още половин час борба на корпоративната лимузина с трафика на Вашингтон стигнаха до заседателната зала на Капитол Груп.

Джаксън най-накрая беше успял да се измъкне от шоуто със сенатора и жуженето на телевизионните камери. След като уреди освобождаването му под гаранция, той открадна няколко мига, колкото да вземе душ, после прекара пет минути с Лу Уолърман насаме и веднага реши, че му харесва онова, което Лу му показва. В добри ръце, а именно в неговите ръце, то щеше да е опустошително. Грабна доказателствата и нареди на Уолърман да чака в съседната стая, докато го повикат.

Джак влезе в заседателната зала и седна на същия стол, на който бе седял и преди няколко месеца, когато с Уолтърс положиха подписите си под договора, превърнал се в кошмар.

Както и преди, отговарящите за проекта се бяха събрали на противоположната страна на масата, но сега алчните усмивки бяха заменени от сърдити гримаси. Този път нямаше закуски и шампанско. Нямаше сърдечни поздравии. Никой не се спусна да му стиска ръката и да говори колко е страхотно, че е дошъл.

Сега Джак беше врагът.

Някъде отзад работеше записващо устройство, през което цялото заседание се предаваше в тайната стаичка в сутерена. След това

записът щеше да бъде редактиран много внимателно. Някои пасажисти щяха да изчезнат, но бяха сигурни, че ще успят да накарат Джак да направи някои компрометиращи признания. Трябваше им много малко.

— Имаме някои въпроси — започна Джаксън, като фиксира новодошлия с гневен поглед. — Чу ли новините около полимера?

— Какви новини? — попита Джак. Огледа присъстващите искрено озадачен.

— Договорът ни с Пентагона е суспендиран. Докладът за изпитанията, който ни даде ти, се оказа фалшив — с предварителни данни, които впоследствие са били опровергани от по-нататъшните изследвания и е трябвало да бъде архивиран. Безценният полимер, който ни предложи, се оказва с много малка трайност. Това за нас е сериозен проблем. — Джаксън се наведе напред. — И така, първият въпрос е откъде взе доклада, Джак?

Наблюдаваха лицето му, за да видят как приема новината. Джак потърка ухото си и заби поглед в масата.

— Това е ново за мен.

— Така ли?

— Да, и съжалявам. Може ли да поправим положението?

— Не сме тук, за да отговаряме на твоите въпроси. Откъде взе доклада?

Джак вдигна очи от масата.

— Този разпит започва да ми писва, Фил. Пак ти казвам, че не е твоя работа.

— Моя работа е и още как. В резултат на този доклад сме изправени пред сериозно разследване за измама. Ти също си замесен, Уайли. А сега ми кажи откъде го взе.

— Бъркаш фактите, Фил.

— Така ли?

— Не аз използвах доклада, за да убедя Пентагона да купи полимера. Усъмних се в идеята на Мич и Дан да заобиколят изискванията на Пентагона за изпитанията. Бях сигурен, че е лоша идея, но и двамата ме убеждаваха, че няма проблем.

Джаксън се обърна и погледна Уолтърс и Белуедър.

— Истината ли казва?

— Не. Той лъже — отговори бързо Уолтърс.

Разбира се, че беше истина. Белуедър потвърди дебелия лъжа с кимване.

— Откъде взе проклетия доклад? — настоя Джаксън още по-силно и стовари юмрук върху масата.

— Ще се задоволиш със същия отговор: не е твоя работа.

Четиримата мъже от другата страна на масата се спогледаха и безмълвно решиха да зарежат дружелюбния подход, който и бездруго вече не беше чак толкова дружелюбен.

Белуедър се наклони напред и опита да си придаде тъжен вид.

— Съжалявам, Джак. Ти ни принуждаваш да го направим. — Положи усилие да го каже с дълбоко съжаление. Протегна ръка и натисна бутон.

След няколко секунди вратата се отвори и влезе Лу Уолърман. Отиде с големи крачки до началото на масата, спря и се усмихна на Джак, на останалите, на стените — не можеше да престане да се усмихва.

На лицето на Джак се появи изражение, което би могло да се определи единствено като шок. Опита да се съвземе, но безуспешно.

— Лу, какво правиш тук? — попита той тихо.

Лу се наслаждаваше на мига под лъчите на прожектора. Радваше се, че е там, а още повече се радваше на ужаса по лицето на Джак. Най-щастлив беше обаче заради петте милиона долара, които само преди час бяха преведени в банката, която беше посочил. Сега тези пет се охлаждаха заедно с другите два в трезор на Бахамите. Лу изведнъж беше забогатял.

— Аз съм приятел с момчетата тук — похвали се той и посочи с жест дясната страна на масата.

Джак мълчеше. Този път нямаше шеги или иронични подмятания. Бе стиснал устни и гледаше Уолърман, като че ли на масата му за вечеря току-що беше седнал някой сериен убиец.

— Слушай, приятел, не се прави на толкова изненадан — каза Лу и се ухили. — Предупредих те, че пак ще се видим.

— Това е безумно, Лу. Можем да се разберем все някак.

— Можем ли?

— Нека поговорим във насаме. — Джак се надигна от стола.

— Остави това, Джак.

Джак отново седна.

Дойде ред на Джаксън и той бутна голяма зелена кутия за папки към средата на заседателната маса.

— Знаеш ли какво е това? — попита той със садистична усмивка и потупа кутията нежно.

Джак се втренчи в нея. След миг, който като че ли продължи цяла вечност, промърмори:

— Мога да се досетя.

— Не искам да се досетиш неправилно.

— Сигурен съм, че с радост ще ме просветиш.

— Прав си. Ще ми достави огромна радост. Вътре има дълъг инкриминиращ доклад от гръцка детективска агенция за изчезването на Едит Уорбингър. Има и самолетни билети, разписки от плащания с кредитна карта и сметки за хотел, които хвърлят доста светлина върху една стара мистерия. Повече от достатъчно, Джак, за да се поднови едно разследване за убийство.

Джак не можеше да откъсне очи от проклетата кутия.

— Доказателствата може да са донякъде косвени — продължи Джаксън с влудяващо спокоен глас, — но според мен са достатъчни, за да има осъдителна присъда. Убийство, огромна кражба, измама — това са само няколко от обвиненията.

Той млъкна и щедро остави на Джак няколко секунди, за да осъзнае за какво става дума.

— Това е шантаж — отбеляза Джак.

— Ами... да — обади се Уолтърс с мрачна усмивка. — Ти ни вкара в тази каша, Уайли. И ще ни помогнеш да се измъкнем или ще те унищожим. Ще лежиш до живот, повярвай ми.

— Съжالياваме, че трябваше да го направим — добави Белуедър мрачно, който се опита да играе ролята на доброто ченге. — Не ни остави друг избор, Джак.

— Да, виждам, че сте съкрушени. Кажете ми какво искате.

— Като начало кажи ни откъде взе доклада — попита Джаксън за пети път.

— Откъде мислиш, че съм го взел?

— От Пери Арван.

— Браво, позна.

— Знаеше ли, че е фалшив? Кой стои зад тази измама?

Джак се замисли и разтри слепоочията си.

— Защо не попитате Пери?

— Изчезнал е. Скрил се е някъде из Карибите. Никой не го е виждал от месеци.

— Грабна нашите сто милиона, насади ни на пачи яйца и изчезна.

— Браво на него — промърмори Джак и отново заби поглед в масата.

— Ако мислиш, че е смешно, не е! — изрева Джаксън. Не му се вярваше, но му се стори, че на устните на Джак се появява усмивка.

Джак стана. Огледа физиономиите от другата страна на масата. Като че ли у него беше настъпила някаква промяна.

— Знаете ли какво? — Млъкна за момент, като че ли вземаше решение. — Писна ми да отговарям на тъпите ви въпроси.

— Не, не ти е писнало. Седни да приключим или ще завра тези доказателства в задника ти.

— Не мисля, че ще успееш. Доста си глупав за адвокат, Джаксън.

— Моля?

— Чувал ли си фразата „патова ситуация“? Или може би е по-добре да се каже „гарантирано взаимно унищожение“. В момента, в който ме арестуват, ще пропея. Няма да имам какво да губя. Ще склуча най-доброто споразумение с обвинението, което е възможно, и ще им кажа всичко, което знам, а то не е никак малко. Ще увиснем заедно на въжето.

Преди някой да успее да реагира, Джак погледна Уолърман и каза:

— Върви на майната си, Лу!

После бързо се насочи към вратата пред смаяните погледи на присъстващите, които седяха вцепенени.

Мич Уолтърс заключи след него. Всички бяха стъписани от реакцията на Джак. Бяха толкова сигурни, че ще капитулира и в страха си ще изпълни всичките им искания. Щяха да го принудят да поеме вината за случилото се. Доживотен затвор за убийство или доста по-кратка присъда, ако признаеше, че е автор на схемата за измама. Искаха да му предложат тази сделка. Джак нямаше да има избор. Тази

сутрин заедно бяха съчинили сценария. За жалост актьорът в главната роля абсолютно обърка репликите.

Джак имаше право. Бяха насочили взаимно заредени оръжия към главите си. Планът им беше разбит на парчета. Някой трябваше да предвиди подобен развой. Ако не бяха толкова уморени и подложени на толкова жестоко напрежение, сигурно щяха да видят недостатъка на плана си.

Никой не беше готов да предложи нов.

Уолтърс долавяше колко недоволни са останалите. Наблюдаваха го три чифта зловни очи. Даваше си сметка, че ще обвинят него, ако им даде и минимален шанс.

— Уведоми ли някой борда за всичко това? — попита Джаксън.

Уолтърс погледна часовника си, но не каза нищо. Вече играеха играта, наречена „овладяване на щетите“. Това означаваше да се отговори на три въпроса. До каква степен бяха прецакани? Какви стъпки трябваше да предприемат, за да се измъкнат? Колко щеше да им струва?

— Още не — отвърна Белуедър мрачно. — Предполагам, че трябва да ги уведомим днес.

Всички си даваха сметка, че ще бъде страшно. На този етап беше почти невъзможно да се оцени колко сериозна ще бъде касапницата. Всичко зависеше до голяма степен от огромните печалби, които договорът се очакваше да донесе. След година на слаби доходи полимерът трябваше да започне да бълва пари, да стане спасител, който да прикрие многото грехове и слабости. Такава беше перспективата.

Директорите щяха да изпаднат в пристъп на бяс и да поискат главите им.

Справянето със задаващата се правна ситуация беше друг въпрос, далеч по-деликатен. При правилна стратегия можеше да успят да овладеят щетите и да избегнат огромен скандал. Щяха да действат както обикновено — да протакат, да погребат доказателствата и да дръпнат нужните конци. В този град, ако направеха услуги там, където бе нужно, ако напълнеха джобовете, които трябва, с достатъчно пари, кой знае — може би щяха да ограничат всичко до дребно унижение.

Слава богу, не бяха публична компания и не им се налагаше да се занимават и с характерните за тях проблеми. Нямахше да има бунт на

акционерите, акциите им нямаше да бъдат подложени на атаки, скарани помежду си директори нямаше да искат кървави чистки. За щастие с Комисията по ценните книжа също нямаше да имат проблеми.

— Как ще се справим с проблема? — попита Хагър по същество.

— Първо, трябва да унищожим всички документи — обади се Джаксън. Погледна към Уолтърс. — Засега няма призовки. Отървете се от всичко инкриминиращо, докато е време.

— Ясно. Ще организираме голяма огнена клада преди края на работния ден.

— Има ли някой във фирмата, който знае достатъчно, за да ни навреди?

— Вероятно няколко души. Ще трябва да помисля.

— Направи списък и ги събери. Бъди либерален — не пропускай никого. Накарай някой от юристите да им напомни за задълженията им към фирмата и да им препоръча да се възползват от правото да мълчат.

— Лесна работа.

— Може да помислиш и за няколко спешни премествания в чужбина. Ако решиш, че има вероятност някой да създава проблеми, изстреляй го на обратната страна на Луната. Още утре.

Уолтърс кимна. Какво облекчение беше, че такъв експерт по скандалите беше с тях и им предлагаше мъдрите си съвети.

Джаксън разтри челюстта си и се замисли.

— Ето единствената добра новина. Никой не е бил убит или ранен заради полимера. Поне не се налага да мислим за евентуални дела, заведени от опечалени семейства. — Като че ли изреждаше точки от списък, озаглавен „До каква степен съм прецакан?“

— Добре — кимна Уолтърс.

— Все пак Пентагонът може да заведе голямо дело, за да възстанови разходите си. Това е в най-лошия случай, но трябва да предвидим и такава възможност. Колко са ни платили до днес?

Уолтърс се размърда на стола си. Изведнъж сякаш хемороидите започнаха да го мълчат. Веждите му се съединиха, чувстваше устните си като гумени. Щеше му се някак да избегне този въпрос. Цялата предна нощ не бе спал, защото трескаво пресмяташе числата.

За миг се замисли дали да излъже, или само леко да промени резултата. Каква бе ползата от това обаче?

— Около три милиарда допреди месец — промърмори той, като заваляше думите, сякаш се надяваше да не го чуят. — От тогава може да е дошъл още милиард. Трудно е да се каже. Много от големите разходи бяха направени в началото.

Джаксън го чу идеално и щеше да се задави.

— Четири милиарда?

— Или може би пет — призна Уолтърс и извърна лице. Отлично знаеше, че са пет и половина. — Каква е разликата? — Погледът му се върна върху ужасените им лица. — Не чух някой от вас да се оплаква, когато парите пристигаха.

Джаксън започна да задава трудните въпроси един след друг и накрая накара Уолтърс да разкрие пълния размер на възможните финансови щети, колкото и да увърташе и да не му се искаше.

Постепенно си дадох сметка за размерите на финансовата катастрофа, която се оказваше много по-тежка, отколкото някой си бе представял. Имаше лоша възможност и най-лоша възможност — и разликата между двете беше незначителна. В крайна сметка ставаше дума за шест милиарда преки загуби — единият, който беше обещан на саудитците, плюс пет на Пентагона, плюс още много милиони първоначални разходи, включващи стоте милиона, платени на Пери Арван, още трийсет и шест милиона, платени на неговите акционери, двайсетте милиона на Уайли като бонус за сделката, още двайсет похарчени за закупуване на влияние във Вашингтон. Още три милиона за информацията за Джак, платени на охранителната фирма, и повече от седем милиона, платени на Чарлс и Уолърман, които никога нямаше да бъдат отразени в никоя счетоводна книга на фирмата.

Следваха разходите за преоборудване на заводите, за наемане на работници, за суровини и т.н. Като се прибавеха за това към двеста милиона, както смяташе Уолтърс, сумата ставаше умопомрачителна.

Никой не беше мислил за разходите, когато полимерът обещаваше да се превърне в златен дъжд. Парите се харчеха с широка ръка без оглед на евентуални рискове. Бяха сигурни в себе си, оптимисти по отношение на изумителния продукт, не се колебаеха да хвърлят сто милиона за едно или петстотин милиона за друго. Смятаха ги за дребни суми в сравнение с очакваната възвръщаемост.

При обир на банка не се губи време за броене на дребните монети. Когато се връщаха като загуби, числата експлодираха като

артилерийски снаряди. От лошо настроението им стана самоубийствено.

Имаше и съпътстващи финансови щети, които трябваше да се добавят към общата сума. „Глоубълбенг“, която Уолтърс застави да прекрати договора си с „Арван Кемикълс“, така и не се бе съвзела. След като другите доставчици видяха как „Глоубълбенг“ дръпна шалтера на „Арван Кемикълс“, почти всички хукнаха към изхода веднага щом договорите им изтекоха. Не искаха да разчитат за икономическото си оцеляване на фирма, която действа толкова непочтено и жестоко.

След като изведнъж не можеше да получи материалите, които ѝ бяха нужни, за да произвежда ракетите и бомбите си, след няколко месеца отчаяни опити „Глоубълбенг“ започнала се бори със смъртта чрез поредица напразни опити за намаляване на разходите. После фирмата фалира и излезе от бизнеса.

От Капитол Груп бяха платили стряскащите три милиарда за „Глоубълбенг“ в началото на войната в Ирак, когато изглеждаше, че да купиш фирма, работеща за военните, е все едно да имаш печатница за пари. В съответствие с общите счетоводни принципи цялото това огромно отчисление трябваше да влезе в отчетите за текущата година и още повече да намали печалбите. Поредната жертва на проклетия полимер.

Уолтърс се опита да смекчи положението с глупавия аргумент, че големите загуби намаляват данъците, като че ли това беше някаква утеха. Всички в стаята започваха да си дават сметка, че за пръв път в легендарната история на Капитол Груп нямаше да има печалби, които да се облагат с данък.

Джаксън драскаше в бележника си с бясна скорост. Ситуацията беше по-лоша, отколкото си бе представял. Доколкото можеше да прецени, загубите можеха да достигнат космическите десет милиарда!

След като произнесе сумата гласно, Уолтърс също започна да осъзнава мащабите на случващото се. Лицето му пребледня, гърдите го заболяха, започна да се задушава.

Тлъстият бонус, който смяташе да поиска и който вече беше похарчил мислено, сега изглеждаше смешен. Ремонтът за три милиона на имението му в Грейт Фолс трябваше да се замрази. Трябваше да

оттегли и офертата, която бе дал за разкошната планинска вила в Аспен. Щеше да е щастлив, ако успееше да се задържи на работа.

Джаксън и Белуедър изглеждаха също толкова зле. И двамата вече бяха доста богати — достатъчно, за да живеят охолно до края на дните си. Но и за тях, както за много от баровците, парите никога не бяха достатъчно. В град, в който непрекъснато се появяваха нови милиардери, двамата бяха най-обикновени милионери. За жалост милионерите отдавна не се радваха на някогашния респект. Да бъдеш милиардер означаваше много по-добри покани, достъп, много повече хора, стремящи се да ти угодят. А и думата „милиардер“ звучеше толкова по-хубаво. Отекваше така прекрасно в ушите...

Полимерът беше техният пропуск за света на милиардерите.

Хагър далеч не беше толкова потиснат заради загубите, колкото другите трима. Те, както и останалите директори имаха големи скъпи къщи, флотилии от автомобили, вили, яхти, алчни бивши съпруги и дори частни самолети, за които да се тревожат. Високият стандарт изискваше високи доходи.

След дълга кариера в публичния сектор Хагър все още не беше осребрил положението си и разполагаше със сравнително малко пари. Живееше скромно. Имаше малко разходи — средно голяма къща в Спрингфийлд, едно дете, което бе толкова мързеливо и тъпо, че беше цяло чудо, че учи в евтиния общински колеж. Освен това все още беше женен за първата си съпруга — студентската любов, с която беше обвързан през последните трийсет години, в добро и зло, в болест и здраве и всичко останало. В действителност двамата едва се понасяха. Спяха в различни легла, използваха различни бани, избягваха се един друг, доколкото бе възможно. И двамата обаче, всеки поради свои собствени егоистични причини, бяха решили, че заради работата му в Капитол Груп е по-добре да търпят положението.

Хагър смяташе да понатрупа пари, след което да я замени с някоя по-млада, със стегнат бюст, по-слаби бедра и по-малко бръчки. Някоя, която винаги бе готова за малко секс.

А нейният план беше да изчака, докато той забогатее достатъчно, за да си струва да се разведе с него.

Е, мислеше си Хагър, какво толкова. След десет години в различни легла мечтата може да почака още някоя и друга година.

Засякоха Джак в момента, в който излезе от небостъргача, в който се помещаваше централата на Капитол Груп, скочи в колата си и подкара. Да го следват беше лесно. Още преди месеци бяха монтирали проследяващо устройство в автомобила му. Макар че прекарваше повечето време у дома, допаднаше им хладната увереност, че не може да им се измъкне.

Придържаха се на безопасно разстояние на три коли зад него. Шансът да ги забележи беше много по-голям от шанса да им се изплъзне, който беше почти нулев. Проследяващото устройство беше последната придобивка и се следеше от сателити на стотици километри височина. Дори да шофира в Европа, те пак щяха да знаят на коя улица се намира с точност до няколко сантиметра. Следваха го спокойно. Джак мина по моста, после потъна в сгъстения трафик на града. Няколко пъти ги раздели червеният сигнал на светофара, но хората от охранителната фирма не се обезпокоиха.

Очакваха да се качи на шосе 95 и да се отпрати на север, към Ню Джърси и голямата си къща. Явно обаче момчето имаше работа в столицата.

Чакаха на червен светофар, когато Джак сви вляво. Следяха на екрана си всеки сантиметър от движението му. Почти не се обезпокоиха, когато колата му направи още един завой, спря за момент, а после започнала описва малки кръгове.

— По-добре забързай малко — каза спътникът на шофьора. Погледна часовника си, после пак заби поглед в екрана.

— Какво има?

— Не знам. Прави малки кръгове. — Помисли малко и добави: — Може би е многоетажен паркинг.

Шофьорът опита да заобиколи колите пред себе си, но безуспешно. Няколко пъти натисна клаксона, но не му обърнаха никакво внимание.

Най-накрая сви вляво според инструкциите на устройството. Оказаха се пред голям многоетажен паркинг на 18-а северозападна улица.

— Да влезем ли? — попита.

— Не. Спри тук. Да видим дали ще излезе.

По техните изчисления Джак беше влязъл в паркинга само преди две минути. Изчакаха малко отпред. Видяха как клиентите оставят колите си, а служители на паркинга ги прибират вътре и паркират.

— По дяволите! На пълно обслужване е! — изсумтя единият от преследвачите и удари с юмрук по таблото.

— Изпуснахме го — отбеляза шофьорът. Беше очевидно.

— Не се ядосвай. Ще го открием. Обикаляй квартала. Оглеждай магазините и сградите. Не може да е далече.

Предположението беше погрешно, защото в това време Джак беше на задната седалка на едно такси и бързаше към Юниън Стейшън. Беше повикал колата от мобилния си телефон и скочи отзад веднага щом служителят на паркинга му даде разписката за колата. В джобовете му бяха написани трийсет хиляди долара в едри банкноти. В единия джоб имаше билет за влака до Ню Йорк. Там го чакаше кола под наем, уредена предварително.

Това беше планът му за измъкване, замислен и подготвен преди месеци. Беше ясно, че рано или късно от Капитол Груп ще започнат да загряват какво става и ще станат опасни. Знаеше, че къщата му е под наблюдение, знаеше и за хората, които се влачеха след него навсякъде.

Беше време да се отърве от всякакви натрапници и да изчезне за известно време. Беше време да потъне в земята, да види как се развиват нещата и да предприеме следващите си ходове.

За всичко щеше да се погрижи. На дъното на куфарчето му имаше пълен комплект документи на друго име — паспорт, кредитни карти, шофьорска книжка. Парите му, близо петдесет милиона, вече препускаха по електронен път през различни чуждестранни банки. Щяха да се движат часове наред, докато се загубят всички възможни следи.

Доверен приятел с голям опит в тези неща щеше да се погрижи за трансакциите. Към шест часа милионите щяха да са на хладно в швейцарска банка, където никой от онези, които търсеха Джак, не би могъл да ги открие.

Извади мобилен телефон и се обади на адвокатата си. Разговорът беше кратък и по същество. След като приключи, изхвърли с рязко движение апарата през прозореца. В наетата кола в Ню Йорк го чакаха още десет апарата. Никаква предпазливост не е излишна, каза си той, докато кубето на Капитолия проблясваше вдясно.

Нещата скоро щяха да станат наистина интересни.

Кварталът беше тъмен и почти призрачно тих. Гъсти облаци скриваха луната, което беше добре дошло за тях. Бяха паркирали на възвишение на по-малко от пресечка зад къщата ѝ. Всичко там долу беше пред очите им.

Тя се върна от работа в осем — по-късно, отколкото предишните три вечери, и се зае с обичайните неща, които правеше всяка вечер. След седем дни наблюдение можеха да предскажат съвсем точно действията ѝ. Опитаха се да го обърнат на игра на отгатване, но беше прекалено лесно, за да е забавно. Бързо загубиха интерес.

Къщата беше с големи прозорци — жените имат слабост към светлината — и с помощта на качествен немски бинокъл можеха да наблюдават всяко нейно движение. Първо трийсет минути в кухнята, докато пригответи телешко печено с картофи. Предната вечер беше пилешко. После отиде с чинията си в дневната. Седна на канапето и пусна вечерните новини. Похапваше, докато гледаше телевизия. В девет превключи каналите, попадна на някакъв филм, отегчи се бързо, остави чинията в кухнята и отиде в спалнята.

Преоблече се в банята, от която излезе след петнайсет минути с разресана коса и измити зъби, облечена в къса нощница, което ги зарадва много. Чудесни дълги крака, силни рамене, прекрасно атлетично телосложение. Смяха се и пуснаха няколко похотливи коментара. След петнайсет минути четене лампата на нощното шкафче изгасна. Лека нощ, Мия — изгука един от тях.

Това беше преди три часа.

— Време е, момчета — просъска шефът им Кастил. Луната току-що се бе скрила зад облак, прозорците на околните къщи бяха тъмни. Идеални условия.

Измъкнаха се от колата и пресякоха малките добре поддържани дворчета на двете къщи зад нейната. Бяха трима, с черни панталони,

черни фланелки и маратонки, черни плетени шапки, които спуснаха надолу, за да скрият лицата си, преди да влязат в къщата ѝ.

Кастил, експерт по ключалките, се зае със задачата. След по-малко от минута беше готов. Отвори вратата и един по един се шмугнаха вътре. Къщата беше съвсем тъмна — с изключение на няколко лампи на определени места. Идеално. Джоунс носеше сака, пълен с доказателствата, които трябваше да поставят на подходящо място. Филипс се промъкна безшумно през кухнята и малката дневна до вратата на спалнята ѝ, която беше затворена — знаеха, че е така. Вдигна бейзболната бухалка в дясната си ръка и зачака. Задачата му беше да пази. Ако вратата се отвори и тя надникне, трябваше да я удари силно и да изчезне в тъмнината.

Кастил отиде в кабинета ѝ. Запали фенерче писалка и огледа обстановката. Малка стаичка, нищо особено. Две библиотеки, пълни с юридически книги и няколко романа. Нисък шкаф за папки в ъгъла. Бюро край отсрещната стена — шкаф с три заключени чекмеджета отдясно.

Реши да започне от бюрото и се зае с ключалките на чекмеджетата.

В същото време Джоунс намери задната стълба и се спусна в сутерена, където беше тъмно като в рог. Запали фенерчето си и започна да търси подходящо място. Къщата беше ремонтирана наскоро и според него всичко беше много уютно — дървена ламперия, две кожени канапета. Имаше две врати и Джоунс отвори първо по-близката. Малка баня, която определено не вършеше работа, така че продължи нататък. Отвори другата врата. Оказа се склад, пълен с кашони, големи куфари и стари мебели. Идеално. Просто идеално. Донесе сака и се залови за работа — започна да вади съдържанието му и да го разпределя на различни места, които не бяха твърде очебийни, но и не бяха прекалено скрити.

В този момент светнаха лампите. Помнеше го ясно, макар и да нямаше полза. Появиха се с трясък отвън, после му се стори, че нахлуват през всички прозорци едновременно.

В къщата нахлу цяла армия ченгета, които викаха и размахваха оръжия. Като че ли имаха рентгенови очи, защото се насочиха право към тримата мъже вътре.

Филипс все още стоеше до вратата, вдигнал бухалката, когато се появиха три ченгета и насочиха пистолети към физиономията му.

— Пусни бухалката, задник, или си мъртъв! — изкрещя едното.

Филипс изруга, затвори очи и пусна бухалката.

Хванаха Кастил точно когато отваряше второто чекмедже. Не му казаха какво да прави — двама го повалиха на пода, извиха ръцете му зад гърба и щракнаха на китките му чифт белезници.

Джоунс тъкмо вадеше поредния пакет хероин от сака — тогава дойде и неговият ред. Ченгетата затичаха надолу по стълбата и нахълтаха вътре в най-неподходящия момент от гледна точка на Джоунс. Досмеша ги, когато той остави хероина на пода и направи отчаян опит да изглежда невинен.

За по-малко от минута тримата взломаджии бяха доведени в дневната, закопчани с еднакви белезници. Едър като планина полицаи ги обискира ловко и каза на другите, че никой от тримата не носи документи. По черните дрехи и липсата на документи веднага разбраха, че си имат работа с професионалисти.

— Затваряйте си устите! — крещеше едно цивилно ченге всеки път когато опитваха да кажат нещо.

Външната врата се отвори и влезе Мия Дженсън, облечена с черни джинси и черен шлифер. На кръста ѝ висеше пистолет в кобур. На лицето се появи гневна гримаса.

— Виж ти... И какво сте намислили вие, момчета?

При вида ѝ като че ли дъхът им секна. Кога бе излязла навън? Бяха видели как си ляга, как гаси лампата. Кога се бе облякла и откъде се взеха всичките тези ченгета?

Нима бяха попаднали в капан? Един от полицаите започна да им чете правата със силен глас. Тримата пристъпваха от крак на крак и слушаха.

Те обаче бяха професионалисти и имаха разработена версия, в случай че стане нещо такова. Е, не чак такова — не си бяха представяли, че ще ги спипат десетина ченгета, които ги гледаха мрачно, след като попаднаха право в капана им. Не и пред собственичката на този дом, която сега ги наблюдаваше с ръце на кръста и с пистолет на колана.

Кастил пое главната роля и започна на висок тон:

— Нищо не разбирам! Какво става тук? — попита той. — Какво правите в къщата на братовчедка ми?

— Братовчедка ти ли? — повтори Мия и леко наклони глава.

— Да, Хуанита Алварес. Помоли ни да ѝ направим услуга. — Тясното му лице доби озадачен вид. — Един момент... не ми казвайте, че сме объркали адреса...

Мия сякаш се усмихна.

— И каква е тази услуга?

— Искаше да вземем някои неща от мазето ѝ. И важни документи от офиса ѝ. Чекмеджетата бяха заключени, та се наложи да ги понасиля малко...

Мия погледна другите двама.

— Истината ли казва?

— Абсолютно — веднага изсумтя Джоунс.

— Чистата истина — повтори разпалено Филипс.

Лицата на тримата сега изглеждаха разтревожени и стъписани заради шокиращата несправедливост на ситуацията. Ние сме почтени хора, крещяха физиономиите им, правим семейна услуга, защо тази лоша жена тълкува така превратно мотивите ни?

— За какво ти е бухалката? — попита Мия Филипс.

— Аз... Хуанита, каза, че имало плъхове. Мразя плъхове.

Тя се обърна към Джоунс.

— И какво има в сака?

— Отрова за плъхове — отговори той и се ухили на колегите си.

— Освен това, изглежда, сте изгубили и ключовете от къщата, които ви е дала Хуанита? — Мия погледна изпитателно Кастил.

— Трябва да са останали в другия панталон — отговори той и сви слабите си рамене. Вече говореха и изглеждаха доста наперено.

Мия скръсти ръце и отстъпи малко назад.

— Какво правдоподобно алиби — отбеляза тя саркастично. — Ако не бяха снимките и онова, което вече знам за вас, можех дори да ви пусна да си вървите...

— Какви снимки? — попита Кастил. Не му прозвуча добре.

Не беше добре. Услужлив полицаи веднага подаде на Мия пачка черно-бели снимки. На всяка бяха отпечатани датата и часът. Мия им ги показва една по една, достатъчно дълго, за да могат тримата да им се насладят. На едната се виждаше как Джоунс си бърка в носа в

раздрънкана сива кола, паркирана пред къщата ѝ предишната седмица. После Кастил, чийто кокалест задник стърчеше във въздуха, докато той оглеждаше ключалката на страничната врата на къщата ѝ посред бял ден преди три дни — според часовника на фотоапарата беше станало в два часа следобед. По това време Мия беше на работа, а той искаше да е сигурен, че ще вземе нужния шперц, за да отвори.

И още снимки на тримата, направени миналата седмица по различно време и от различен ъгъл, в различни пози, как наблюдават къщата, как я изучават, как подготвят влизането си.

Снимките бяха достатъчно компрометиращи. Изведнъж алибито стана безсмислено.

На Кастил му мина през ум, че е време да си затваря устата.

Мия заговори с хладен, безразличен тон:

— Влизане с взлом, това е минимум седем години. Бухалката обаче е смъртоносно оръжие и трябва да бъде взета под внимание. Което ще добави поне още пет години, струва ми се. — Тя посочи сака в краката на Джоунс. — Обзалагам се, че в тези кафяви пакети има хероин. Като ги гледам, има поне пет килограма, което прави минимум още трийсет години. Общо говорим за четирийсет години затвор, плюс-минус няколко. Какво ще кажеш, лейтенант?

— Струва ми се малко занижено — отвърна цивилното ченге. Почеса месестия си нос и помисли малко. — Има и заговор. Пропусна го.

— Разбира се. Още пет.

Оставиха ги да осъзнаят чутото, после лейтенантът пристъпи от крак на крак и каза:

— Предполагам обаче, че този, у когото нямаше бухалка и наркотици, ще се споразумее с прокурора и ще накисне останалите двама. Този с бухалката може би ще отърве трийсетте години заради дрогата, така че сигурно и той ще пропее. И остава този нещастник. — Натика дебел пръст в лицето на Джоунс. — Определено залагам за него. Той ще излежи голямата присъда.

Горкият Марвин Джоунс изведнъж получи задух. Затвори очи и едва не припадна. Всичко това беше толкова нечестно.

— Бас за леваци — кимна Мия. — Разбира се, че той ще го отнесе.

— Няма да отговаряме — изсумтя Кастил, като се вторачи в Джоунс. — Искаме да дойдат адвокатите ни.

Лейтенантът пристъпи напред.

— Предполагам, вече сте наясно как се играе тази игра. Все пак ще ви дам някои съвети. Ченгетата мразят адвокатите. Нали знаете какво имам предвид? Като влязат тук и цялата ни благосклонност ще изчезне. Разбира се, могат да дойдат и да говорят вместо вас, но споразуменията далеч няма да са така сладки.

— Да ги разделим и да видим кой е готов да даде показания още сега — предложи Мия. Насочи лакиран нокът към Кастил и Филипс. — Отведете ги в различни стаи и вижте кой иска да говори.

Изведоха ги. Кастил попадна в спалнята, Филипс — в малката кухня.

Мия и едно униформено ченге, което явно имаше слабост към щангите, останаха заедно с посърналия Джоунс в малката дневна. Мълчаха. Нито дума, дори шепот. Джоунс като че ли не можеше да откъсне поглед от шарката на килима на пода. Сърцето му биеше лудо. Потта се стичаше на вадички по гърба му.

След три безкрайни минути Мия попита Джоунс:

— Можеш ли да познаеш какво говорят другите двама сега?

Джоунс пристъпи от крак на крак, после каза:

— Приятелите ми никога няма да ме предадат.

— Джоунс, наистина трябва да си идиот, ако мислиш, че ще предпочетат да им лепнат допълнително трийсет и пет години затвор. Възможно ли е наистина да си по-глупав, отколкото изглеждаш?

Името му. Тя знаеше името му и това наистина го потресе. Имаше само един начин да го научи — някой вече беше пропял, беше се разприказвал. И сега, като се замисли, той си даде сметка, че някой й беше казал и за опита им да проникнат в къщата й. Как иначе щяха да им заложат този капан? Започна да трепери. И през ум не му беше минавало, че могат да ги хванат. И никой не го беше предупредил, че идиотът, когото хванат с дрогата, ще отнесе първата награда.

— Истината с — продължи Мия, — че би трябвало да съм ти много ядосана. Обзалагам се, че целта е била с дрогата да компрометирате мен, федерален агент.

Още един пирон в ковчега. По-лошо ли беше, ако опиташ да накиснеш федерален агент? Джоунс прехапа устни и пак заби поглед в

килима. Още колко биха му лепнали към присъдата?

— Знам, че е странно, но някак си ми е жал за теб — добави Мия. Звучеше съвсем искрено.

Поне имаше нещо общо помежду им — и на Джоунс определено му беше жал за него самия. Ако той беше в някоя от другите стаи, нямаше да се поколебае нито миг. Щеше да склучи възможно най-доброто за себе си споразумение по най-бързия начин, без никакви угризения и да прехвърли вината на идиота, помъкнал сака с хероин. Обвинението за дрогата го изпълваше с ужас. Бяха шест килограма, не пет — не че имаше кой знае каква разлика. Препоръчителната присъда за шест килограма хероин беше жестока.

И го бяха хванали на място, със сак наркотик в едната ръка и опаковка — в другата.

— Може би обаче има начин да се спасиш, Джоунс — добави Мия малко резервирано.

Джоунс съзря лъч надежда за пръв път.

— Слушам. Какъв е той?

— Разкажи ни за охранителната фирма. Ако ни помогнеш, ще положа всички усилия да се отървеш по-леко.

Значи знаеше и за фирмата. Какво не знаеше? Надяваше се да е много, защото изведнъж почувства непреодолимо желание да й каже всичко, което я интересуваше. Имена, дати, проблемите с цикъла на жена му, каквото и да е, беше готов да проглуши ушите й.

— Колко по-леко и какво искаш да знаеш? — попита Джоунс с тон на човек, който наистина има реален избор пред себе си.

— Ще опитам да ти отбия дваисет. Ще останат максимум дваисет. Ако се държиш като примерен гражданин, и те могат да паднат наполовина.

Той закима толкова енергично, че щеше да си счупи врата. Десет години звучаха като кратка ваканция.

— Охранителната фирма ви изпрати тук, нали? — започна Мия.

— Да. Ние сме изпълнители. От време на време ни наемат да свършим някоя и друга работа.

— Кой контактува с вас? Дай ми име.

Спомни си дваисетте години, които щяха да паднат от присъдата му.

— О'Нийл. Марти О'Нийл — отговори той без капка колебание.

— Какво трябваше да направите?

— Да открием някакъв компромат. Да сложим бръмбари в телефоните. Да оставим малък подарък някъде из къщата.

— Хероина. За да ме компрометирате, нали?

— Да, вероятно. Нямам представа какво са искали да правят по-нататък. — Опитваше се отчаяно да говори убедително. По никакъв начин не би искал да навреди на приятната дама, в чиито ръце бяха двайсет години от живота му.

— За кой клиент на фирмата е поръчката?

— Не знам. Кълна се. Никога не ни казват. Ако знаех, щях да го кажа, но не знам.

— Вършил ли си нещо подобно преди?

— Да, няколко пъти.

— Кога беше последният път?

— Преди седем, може би осем месеца.

— Къде, срещу кого?

— Някакъв баровец. В Джърси.

— Име?

— Уайли. Ммм... Джак или Джон, струва ми се.

Засега Мия като че ли нямаше повече въпроси. В полицията щяха да го въртят на шиш часове наред и да го записват с камери и диктофони. Сега, след като беше пропял и беше направил няколко признания, щеше да е по-трудно да го накарат да млъкне.

Обърна се към униформения.

— Изведете го от къщата и го арестувайте. Не допускате да контактува с другите.

Изведоха Джоунс през вратата. По лицето му се стичаха сълзи, препъваше се. Кастил и Филипс също пееха на воля и отговаряха на всякакви въпроси. И тримата бяха дребни риби, почти без значение в голямата схема. Мия изобщо не се интересуваше колко години ще им лепнат и дали изобщо ще ги осъдят.

Стига да не криеха тайните си и показанията им да бъдат юридически приемливи за съда.

Стига да ѝ помогнеха да хване едрите риби.

Същата нощ говорител на Пентагона пусна в пресата новината, анонимно, разбира се, че контрактът за полимера на стойност 20 милиарда долара е суспендиран и че предстои внимателен анализ на ефективността на това вещество.

Решението информацията да изтече по този начин, без никакви подробности и имена, дойде от самия връх. Министърът на отбраната беше бесен, но се владееше. Все още нямаше категорични доказателства, че полимерът губи свойствата си след четири месеца, освен мухлясалия стар доклад, писан преди години от някаква си частна фирма.

След още седмица-две, ако първоначалните изпитания са били проведени коректно, провалът на първите обработени с полимера машини щеше да бъде факт и тогава щяха със сигурност да знаят каква е трайността му. Дотогава той не искаше да се шуми прекалено по въпроса.

Търпението на министъра обаче по отношение на множеството изникващи от войната в Ирак скандали започваше да се изчерпва. Имаше твърде много. Корупцията при сключване на договори. Изтезанията във военните затвори. Долнопробните петролни сделки, сключени под масата. Голямата пратка оръжие, която някак си се беше изгубила, за да попадне в ръцете на иракските бунтовници. И още много други подобни големи и малки гафове.

Той отделяше прекалено много от скъпоценното си време, за да се брани пред различни анкети на Конгреса и от любопитни амбициозни журналисти.

Големите войни се водят с големи пари. Можеше да се очаква известна доза печалбарство. Войните предизвикваха алчност — нещо ново ли бе това? Жалко е, наистина, но човешката природа не си взема отпуск, щом запищят куршумите.

Ситуацията сега обаче беше различна, защото тук беше замесена една от най-големите частни инвеститорски фирми на Америка. Капитол Груп беше могъща структура, която будеше страх, възхищение и завист из коридорите на властта. Бивш американски президент, бивш държавен секретар, бивш министър на отбраната, множество респектиращи, внушителни лидери от чужди страни и безброй по-дребни служители — без достатъчно достоверни доказателства никой не би трябвало да се захваща с Капитол Груп.

Едно грешно движение от негова страна на този етап и групировката можеше да го накара да плати прескъпо.

И така, трябваше да се действа предпазливо, внимателно и бързо. Никакви големи публични изявления, никакви фанфари. Инструкцията беше спусната надолу чрез заместник-министъра към помощник-министрите, после сътрудниците, заместниците на сътрудниците и всички останали. Информацията ще изтича единствено от него, самия министър.

Естествено, дълго преди нареждането да стигне до най-долните етажи на йерархията, любопитната преса, която се занимаваше с Пентагона, научи за наложеното мълчание. И съвсем естествено репортерите започнаха да действат трескаво. Хукнаха по коридорите, пъхаха ненадейно микрофони пред физиономиите на любимите си информатори, бореха се първи да се доберат до вкусната хапка, изсмукваха всяка подхвърлена информация.

За тяхна огромна изненада нямаше кой знае какво за научаване. Заповедта за спиране на полимера беше резултат от неясно предупреждение от страна на Службата за криминални разследвания. Малцина знаеха подробностите. Все още нямаше тежки обвинения, нито мащабни разследвания. Наистина май се задаваше шумен и позорен скандал. Опитът на министъра да спре информацията говореше за страх, а където имаше страх — журналистите бяха наясно с това — имаше възможност за „Пулицър“.

Тъй като обаче не разполагаха с много информация, засега бяха принудени да сдържат огъня, докато не откриеха — както обикновено ставаше — пукнатина в леда.

Казано на военен език, огънят на скандала беше запален. Репортерите внасяха в Пентагона алкохол, видеофилми и спални чували, продължаваха да обикалят по коридорите, да се събират на малки групи, за да обменят последните новини, да се тъпчат в малките си микробуси и да чакат.

Руфъс Кларк беше дребен частен детектив от Чикаго с неособено обещаваща практика. Дела за гадни разводи, спорове за имоти, изчезнали кучета и котки осигуряваха препитанието му. Печелеше най-много по две хиляди в добрите месеци, а те бяха рядкост. Беше на трийсет и две, неженен, с две извънбрачни деца и продължаваше да живее с майка си.

Единствената му претенция за слава, колкото и да беше жалка, беше кратката му, по-малко от година служба във ФБР, преди да го хванат, че пуши трева и спи с проститутки, осигурени му от местен престъпен бос, от чиито съмнителни дейности Бюрото се интересуваше. Нямахше доказателства за нещо повече, така че само му бяха показали вратата.

Предвид съмнителното му минало и много ограничения му опит в правоохранителните органи Руфъс не се колебаеше да приеме всякаква работа, без да му мисли особено дали е законна или не. И така, когато Марти О'Нийл му се обади с щедрата оферта от 10 хиляди долара само за ден работа, детективът не се колеба нито секунда.

Вдигна малката снимка пред носа си и отново огледа мъжа в другия край на фойето. Да, определено беше той, реши Руфъс и направи крачка към него.

Марти му беше изпратил името, адреса на работното му място, стара снимка от шофьорска книжка, няколко съществени факти от живота му и кратък списък с въпроси, чиито отговори Руфъс трябваше да получи.

Обектът му беше висок слаб мъж със скъп син костюм и поожулено куфарче. Стоеше до вратата на асансьора и чакаше. Руфъс приближи още малко на известно разстояние, така че да не привлече вниманието му.

Вратата на асансьора се отвори и Руфъс избърза, за да се качи, преди да се е затворила. След това двамата с обекта му останаха сами в

кабината един до друг. Мъжът не откъсваше поглед от светещите цифри на етажите и не му обръщаше никакво внимание.

— Извинете — заговори го Руфъс и си придаде озадачен вид, — не се ли познаваме?

Беше изтъркан номер, но за толкова кратко време не можа да измисли нищо друго. О'Нийл му препоръча старата и изпитана схема, уж, че проверява информация от името на правителствена агенция, но според професионалната преценка на Руфъс обектът знаеше твърде много за Мия, за да се хване на тази въдица.

Мъжът се вторачи в Руфъс.

— Съжалявам, не мисля, че се познаваме.

— Дали е така наистина?

— Сигурен съм. Никога не съм ви виждал.

Червендалестото лице на Руфъс се сбръчка, докато се взираше в очите на другия.

— Момент... името ти е Джон, нали? Джон Дженсън. Сигурен съм, че си ти.

На лицето на Джон се изписа изненада.

— Да, аз съм.

— Не ме помниш, нали?

— Боя се, че не. Съжалявам.

— Учих в гимназията „Линкълн Парк“ като теб. Няколко години по-късно обаче. В класа на малката ти сестра.

— Коя?

— Мия, но сигурно и тя няма да ме познае. Тя беше умна, отличничка, а за мен ученето си беше борба. После тя получи някакъв медал, нали?

— Да, много се гордеем с нея.

— Е, къде е Мия сега? Сигурно е омъжена, заобиколена от много деца? — Руфъс млъкна, колкото да смигне и да се усмихне. — Между нас да си остане, страшно си падах по нея по онова време.

Асансьорът спря на единайсетия етаж и Джон рязко слезе. Руфъс също изскочи.

— И аз съм на този етаж, какво съвпадение — обяви той с широка усмивка. — Ти работиш тук, нали?

Джон посочи коридора вдясно.

— Счетоводната ми фирма е там.

— Аха. Аз имам една среща в другия край на коридора. Е, какво става с Мия сега?

— Във Вашингтон е. Завърши право в Харвард, а после започна работа в една фирма.

— Сериозно? Да не е в някое от адвокатските чудовища, за които непрекъснато се пише? Безкрайно работно време, клиенти, никакъв личен живот...

— Не, вече не. Опита за известно време. След загубата обаче напусна фирмата и отиде на държавна служба.

Руфъс не измисли нищо по-добро, затова попита:

— Каква загуба, Джон?

— Съжалявам, не чух името ти?

— Денис — излъга той без никакво колебание. — Денис Милър.

Очите на Джон се присвиха и той огледа Руфъс по-внимателно, протритите му черни маратонки, износените панталони и скъсаната тениска. Може би беше грешка да се назове с името на известен комик, но го беше гледал по телевизията предната нощ и това бе първото име, което изскочи в ума му. Освен това може би щеше да е добре, ако се беше облякъл малко по-прилично, даде си той сметка с известно закъснение. Изглеждаше точно такъв, какъвто си беше — уличен боклук, който търси бърз удар.

— Съжалявам — отсече Джон много категорично. — Не обсъждам семейни въпроси с непознати.

Руфъс почти почувства как десетте бона се изплъзват от ръцете му.

— Е, не е чак така, Джон. Аз не съм непознат. Питам се какво ли е загубила.

— С кого имаш среща тук?

— А... с адвокатата ми.

Джон изведнъж го сграбчи за яката.

— Лъжеш! На този етаж няма адвокати.

— Хей, пусни ме! Не знам какви ги говориш.

Хватката се затегна и Руфъс се вдигна на пръсти.

— Кой си ти и защо правиш всичко това? — просъска Джон.

Беше време да изостави план А. Само че Руфъс нямаше план Б. Блъсна Джон колкото можеше по-силно и хукна към стълбището. Не се

обърна назад нито веднъж, докато тичаше единайсет етажа надолу към изхода и дори след като се измъкна през задния вход на сградата.

След три часа ровене из старите папки в градската морга и още два в библиотеката, за да прегледа некролозите в местната преса, Руфъс се обади на О'Нийл във Вашингтон.

Описа му набързо срещата с най-големия брат на Мия, като че ли денят е бил низ от успехи, които си струваха десетте хилядарки. После каза:

— Работата е там, че нещо се е случило. Преживяла е някаква тежка загуба, заради която е оставила адвокатската фирма и е отишла на държавна работа.

— Значи смяташ, че е търсела нова цел в живота? Искала е да служи на по-висша кауза или някаква подобна дивотия?

— Това долових в гласа му, да.

— И за каква загуба става дума? Печелела е доста добри пари на предишното място.

Руфъс се замисли. Може би деветдесет процента по-ниско заплащане — какво би накарало човек дори само да си помисли да извърши подобна глупост? Не можеше да го проумее.

— Не знам, дявол да го вземе.

— И в моргата ли не откри нищо?

— Не. Родителите ѝ са още живи, братята и сестрите ѝ също. Сигурен ли си, че не се е омъжвала никога? Че няма деца, дори незаконни?

— Сигурен съм — отговори О'Нийл, силно объркан.

Беше сигурен, че тук се крие нещо, и затова още по-отчаяно искаше да го открие. Плащаха му заради инстинктите му — а сега беше очевидно, че ключът към Мия Дженсън е в тази загуба, каквато и да е била тя.

Щеше му се да имаше повече време, за да помисли, но събитията се развиваха бързо. Сутринта се бе превърнала в кошмар. Кастил трябваше да му се обади за влизането в дома на Дженсън, но това така и не се случи. Опитите му да се свърже с него в дома му или по мобилния останеха безрезултатни.

Сега беше изпратил екип, който да открие изчезналите взломаджии, но беше смешно малък, само от двама души, двойка жалки неудачници, които не би изпратил и до магазина да му купят сандвич.

Проблемът беше в това, че беше възложил на всички, които имаха някакви качества, много по-важни задачи. Джак Уайли беше изчезнал. О'Нийл все още не беше информирал Уолтърс, че Джак се е измъкнал от мрежата му.

Молеше се това да не му се наложи.

Молитвите на Марти останаха нечути. Обаждането, от което се ужасяваше, дойде в шест вечерта — Мич Уолтърс искаше да научи последните новини.

Започна с Мия. Разказа за срещата с брат ѝ в Чикаго и за тайнствената ѝ „загуба“. Увери Уолтърс, че охранителната фирма е включила всички възможни ресурси, за да разбере за какво става дума. В този случай „всички възможни ресурси“ означаваше жалък частен детектив, чийто опит се изчерпваше с търсенето на изгубени домашни любимци и надничането в чужди спални. Разбира се, не го призна.

— Какво стана с дома ѝ? Твоите хора посетиха ли я вече?

— Снощи — отговори О'Нийл с надеждата да спрат дотук.

— Оставили ли са ѝ подаръка?

— Мисля, че да.

— Мислиш?

— Да. Имаме дребен проблем с връзката с нашите хора.

— Дребен проблем?

— Нищо тревожно, Мич. Снощи влязоха и после изчезнаха. Професионалисти са. Не носят лични документи, не носят мобилни телефони. Всичко ще бъде наред. Не се безпокой.

Едва не се разсмя с облекчение, когато Уолтърс попита:

— Какво стана със службата на Дженсън?

— Работим по въпроса. Предупредих те, че трябва подготовка и време. Ще стане скоро — обеща той.

Последва пауза. Марти затвори очи. Надяваше се Уолтърс да е приключил.

Най-накрая дойде и въпросът, който Марти не искаше да чуе:

— Къде е Уайли сега?

— Защо питаш?

— Защото Уайли не се оказа готов да сътрудничи, както се надявахме. Безпокоим се Дженсън да не се свърже с него. Каж ми, че го наблюдавате както трябва.

Последва още една продължителна пауза, този път от страна на О'Нийл.

— Той... мисля, че изчезна.

— Повтори! Не чух добре?

— Съжалявам, Мич. Вчера, след като напусна вашата сграда, отиде в центъра, паркира в обществен паркинг и се изгуби.

— Надявам се, че се шегуваш, О'Нийл. Само че не ми е до смях.

— Истина е, Мич. — Той млъкна, за да овладее гласа си. — В началото изглеждаше нормално. Че временно сме го изпуснали. Сега обаче мислим друго. Уайли е планирал бягството си от дълго време.

— Защо мислиш така?

— Не е трудно да се досетиш. Имаме номерата на кредитните му карти, телефоните му и банковите му сметки още отпреди седем месеца. Изобщо не ги е използвал. Банковите му сметки са изпразнени по електронен път вчера. Изчезнал е безследно.

Извън себе си от яд, Уолтърс започна да ругае. О'Нийл отдалечи слушалката от ухото си.

— Това не помага никак — каза той на Уолтърс след известно време.

— Уволнен си — сръза го Уолтърс.

— Не бъди глупав, Мич. Не можеш да ме уволниш точно сега. Имаш нужда от мен повече от всякога, за да върна нещата към нормалния им ритъм.

Чу тежкото дишане на директора в слушалката. По линията прелетяха още няколко сподавени ругатни и заплахи, но не прозвучаха убедително, а по-скоро напомняха на халосни патрони, изстреляни след капитулация пред лицето на грозната реалност.

— Намери Уайли! — изрева заплашително Уолтърс. — Направи каквото трябва и го намери!

— Няма да е лесно. Той е умен и както ти казах, се е подготвил добре. Имам обаче предложение.

— Какво?

О'Нийл обясни плана си. Бе отличен и Уолтърс веднага го прие.

Беше невъзможно да заспи или дори да задреме.

Джак седеше с крака върху малката масичка в хотелската си стая и бе вперил очи в телевизора. Гледаше Уилям Педерсън в костюм на „Армани“, застанал пред небостъргача, в който се намираше централата на Капитол Груп. Даваше изявление за първата официална реакция на фирмата във връзка със злостните слухове, които витаеха из града.

Педерсън се забавляваше отлично пред гората микрофони пред физиономията му.

— Истина ли е, че полимерът губи свойствата си? — извика един репортер.

— Няма да кажа, че е възможно да е така, и няма да кажа, че не е. В момента се провеждат изпитания.

— Защо не са били проведени досега?

— Защо да не са? Уверявам ви, че са проведени сериозни изпитания.

След този чудесно неясен и противоречив отговор погледът на Педерсън се спря на репортер в края на тълпата, облечен в учебно скъп костюм.

— Сър! — извика „репортерът“ като по сигнал. — Вярно ли е, че полимерът е изобретен от някой друг?

Педерсън се престори, че въпросът го дразни. Сключи вежди. Вторачи се в един конкретен микрофон. Опитва всячески да създаде впечатлението, че отговаря под натиск.

— Да, така е — отвърна той мрачно. — Сред възможностите, които проучваме, е някой да ни е измамил.

Тълпата журналисти притихна.

Същият „репортер“, мургав мъж с голям нос, попита:

— Казвате, че е измама?

— Нека кажем, че е възможно някой да е извършил някакви нередности. Някои от документите, които ни бяха представени, когато купувахме фирмата, открила полимера, сега изглеждат... хммм... съмнителни.

— Искате да кажете променени или фалшифицирани?

— За да стигнем до дъното, издирваме двама души — Джак Уайли и Пери Арван.

— Твърдите ли, че сте били измамени?

— Не съм казал подобно нещо. — Кратка, добре премерена пауза: би ли могъл да се изрази по-ясно? Сякаш го крещеше с цяло гърло от покривите на сградите, така че да го чуе всеки идиот наоколо. — Казвам само, че търсим тези двама души, за да ни помогнат да изчистим някои неясноти. Всъщност поради важността на въпроса предлагаме награда от пет милиона долара на всеки, който ни помогне да ги открием. Повтарям, имената са Джак Уайли и Пери Арван. Снимките им са публикувани на сайта на корпорацията ни и всеки, който се интересува от наградата, може да ги види там.

Джак понечи да се разсмее, но импулсът много бързо беше задушен от още по-силен — да се качи на първия самолет и да замине за Бразилия или някъде другаде. Където има гъста и непроходима джунгла, благосклонно настроени съдебни власти и възможност да изчезне завинаги.

Вместо това той грабна един от подредените пред него мобилни телефони и проведе поредния кратък разговор с адвоката си.

Смяташе се, че Даниъл Белуедър има най-добър шанс да се справи. Ако не беше той, нямаше надежда. Някога беше вършил същата работа, беше носил същите тежки отговорности, беше врял и кипял в същия, подобен на тенджерата под налягане кабинет. И когато решише да направи нещо, умееше да бъде доста чаровен по един твърд, нетърпящ компромиси начин.

Кабинетът на министъра на отбраната учтиво, но упорито отклоняваше опитите на Капитол Груп да си уреди лична среща във връзка с полимера. Бяха извадили цялата артилерия, дори най-голямото оръдие. Бившият президент Били Кантор се беше обаждал два пъти. И на него му бе казано учтиво, но твърдо да стои настрана.

Двайсет милиарда от годишните приходи на Капитол Груп бяха свързани с други договори за отбраната. Загубата на полимера щеше да е катастрофа, но нещата можеха да се влошат още повече. Последното, което Капитол Груп можеше да си позволи, беше избухването на шумен скандал и евентуалната възможност фирмата да влезе в черния списък на Пентагона. За пръв път в историята на фирмата немислимото беше на хоризонта — фалит или поне драстично свиване, продажба на печеливши активи, уволнение на половината директори и намаляване на доходите на останалите до смешни размери.

И така, в последната минута Капитол Груп брой 400 хиляди за маса на годишната вечеря на клуб „Гридайрън“ — голямо събитие, организирано за вашингтонските знаменитости, на което можеха да се съберат в предполагаемо дружелюбна атмосфера, в която да изоставят партийните боричкания и да се надсмиват над себе си.

Нормалната цена за маса беше 200 хиляди долара, но Капитол Груп не можеше да рискува. Имаха някои много съществени очаквания.

Голямата черна лимузина остави Белуедър и група по-нисши служители пред изискания вход на хотел „Хилтън“. Слязоха на тротоара и забързаха по стъпалата, за да ги видят час по-скоро как се

движат сред хората с влияние в сегашната администрация. Фоайето беше пълно с медийни звезди, политици, лобисти, знаменитости, дипломати, членове на кабинета и всички те се блъскаха и полагаха усилия да изглеждат по-важни от останалите. Голяма група репортери се бяха събрали вън и се опитваха да зърнат богатите, известните и силните, а може би и да се доберат до някоя и друга безценна информация.

За нещастие сочните слухове за възможния скандал бяха изпреварили гостите от Капитол Груп. Белуедър бързо се отегчи от хладните кимвания и несръчни извинения. Само допреди седмица щяха да го обсаждат амбициозни държавни чиновници, готови на всичко, за да си уредят приятно гнезденце за следващия живот. Извиненията много скоро станаха жалко предсказуеми: „О, ето го Джим... трябва да го поздравя“ или „Мехурът ще ми се пръсне! Трябва да отида да изпусна струята.“ И изчезваха.

Когато сервитьорите започнаха да влизат във фоайето и да обявяват началото на вечерята, Белуедър остана в ъгъла с чаша в ръка и изчака всички да се изнижат. Мушна се през вратата на залата миг преди да я затворят.

Проби си път до масата близо до подиума, на която седяха президентът и вицепрезидентът и се напругаха да изглеждат приятни и добродушни, въпреки че се намираха сред гнусните палячовци от медиите, които и двамата ненавиждаха от дъното на душата си. Мина покрай маси, на които седяха хора, мъже и жени, които не можеха да се понасят — демократи, ненавиждащи републиканците, политици, ненавиждащи журналистите, които на свой ред смятаха всеки, който заемаше пост, едва ли не за убиец на деца. И всички се усмихваха през стиснати зъби.

Временното примирие беше, меко казано, крехко. Беше цяло чудо, че никой не е донесъл оръжия или отрова в залата.

Дъглас Робинсън, министърът на отбраната, пребледня като платно, когато Белуедър изведнъж изникна край него. Моментът беше изключителен — всички стояха прави край столовете си и чакаха празненството да започне.

— Винаги ми е приятно да те видя, Дъг — каза Белуедър и протегна ръка.

— Изчезвай! — просъска Робинсън през зъби. Не пое подадената ръка.

— Не мога. Това е моята маса. — Белуедър отпусна ръката си.

Робинсън погледна надолу и прочете името на табелката пред стола, на който се канеше да се настани Белуедър. На нея пишеше „Арнолд Смит“.

— Грешиш, това определено не е твоето място — каза му той с поглед, който казваше: Ти си мошеник и долен крадец. По-скоро бих целунал Осама бин Ладен, отколкото да седна до змия като теб.

— Не, няма грешка — възрази Белуедър и се усмихна мило. — Смит се отказа в последната минута и ми отстъпи мястото си.

Кардинал в червена мантия започна да чете молитвата. Робинсън го използва като предлог да престане да се занимава с натрапника. Наведе глава, затвори очи и се закле да уволни някого веднага щом отиде на работа на следващия ден. Хората му би трябвало да проверяват подобни неща.

Белуедър сведе чинно глава и се усмихна. Наред със сумата от 200 хиляди за вход Капитол Груп бяха платили още 200 хиляди, за да преодолеят проверките за сигурност на Робинсън: 100 хилядарки за конкретното място и още 100 — за номера с фалшивото име. Струваше си до последния цент.

Кардиналът каза „амин“ и двамата се настаниха на столовете си. Робинсън протегна ръка и взе чашата със скоч, която беше донесъл от фойето. Пресуши я на един дъх.

— Предполагам, че си ядосан на мен и фирмата ми — заговори Белуедър доста разумно.

— Ако имах пистолет, щях да ви застрелям до един!

— Не мога да кажа, че те обвинявам. Заради фалшивия доклад изглеждаме ужасно.

— Ужасно? Не, това е много мека дума. Тук говорим за живота на нашите войници. Вие измамихте страната си.

— Знам, че изглежда така, повярвай ми. Знам как се чувстваш.

— Би трябвало да се срамувате от себе си!

Робинсън скръсти ръце на гърдите си и заби поглед в покривката. За него разговорът беше приключил. Възнамеряваше да прекара остатъка от вечерта в приказки за времето с пълната дама от другата му страна, изумителна досадница и кошмарна, но необходима

перспектива. Обърна гръб на Белуедър и му показа, че колкото и да говори, няма да го слуша.

— Виж, Дъг — продължи Белуедър със същия разумен тон, — знам, защото с нас се случи съвсем същото. Измамиха ни. Излъгаха ни, заблудиха ни, преметнаха ни. Наречи го както искаш, но се хванахме.

Робинсън започна да подрежда отново приборите си. Ако не беше толкова глупаво и ако нямаше толкова любопитни медийни лешояди наоколо, щеше да запуши ушите си с пръсти.

Белуедър премести стола си малко по-близо до Робинсън.

— Мисля, че твърде много ни се искаше да намерим решение за нашите момчета там. Може би заради кошмарните репортажи, които гледаме всяка вечер, и кадрите с избитите и осакатени момчета. Дъг, по дяволите, не се срамувам да го призная! Просто бяхме готови да повярваме на първия, който предложеше някакво смислено решение за децата ни. Прекалено готови, мога да кажа.

Робинсън завъртя целия си стол и сега седеше изцяло с гръб към Белуедър. Мислено си пееше стара футболна песен от колежа, за да заглуши звуците, които излизаха от устата на съседа му.

— За бога, Дъг, и ти идваш от отбранителната промишленост. Като всички нас. Това е една голяма въртяща се врата, защото може да функционира само така. Ставаш експерт и после се лашкаш между частните фирми и държавната служба. Не е лошо, не е и добро, просто е така. И то не ни прави повече мошеници или по-нечестни. И двамата искаме едно и също — нашите деца повече да не мрат от онези бомби!

Ако тази кратка реч имаше някакъв ефект, Робинсън не го показва. Устните му сега повтаряха беззвучно: „Скрий им топката... победи ги на всяка цена...“

Белуедър го улови за ръката.

— Слушай, и ти мислеше като нас, знам, че е така. Видях го първия път, когато дойдохме при теб, за да говорим за полимера. И ти беше готов да го приемеш.

Робинсън вече не можеше да се прави, че не го чува и се обърна към него.

— Какво казваш?

— Както и ти, Дъг, всички ние бяхме подведени — повтори Белуедър, вече с израз на дълбок гняв. — Двама души, Джек Уайли и

Пери Арван, измислиха тази схема. Те и двамата са лъжци и мошеници.

— Не ги познавам.

— Няма значение. Работата е там, че прибързахме. Вие, ние, всички!

Белуедър забеляза по лицето на Робинсън, че има напредък. Леко отпускане около устните, около очите, наченки на съмнение. Беше достатъчно.

Той продължи:

— Днес предложихме пет милиона долара на всеки, който ни помогне да открием двамата негодници. Те взеха парите и изчезнаха, Дъг. Като измамиха нас, измамиха и теб. Повярвай ми, никой не иска повече от нас да се добере до дъното на всичко. Искаме да възстановим доброто име на фирмата си.

Министърът се размърда на стола.

— Добре, дори и да е така, какво мога да направя аз? — попита той с доста язвителен тон.

— Можеш да направиш няколко неща — отвърна Белуедър почти шепнешком.

— Кажете да чуем, Дан. И говори високо, по дяволите!

Погледът му се плъзна из залата. Последното нещо, което можеше да си позволи, беше да го снимат как си шушука с измамник. Не се съмняваше, че все някой от онези палячовци е внесъл незабелязано фотоапарат и една снимка как Белуедър му шепне бог знае какво на ухото, щеше да изглежда чудесно в сутрешната преса. Намръщи се още повече и се опита да се престори, че не слуша.

— Най-напред ни помогни да открием онези двамата — каза Белуедър.

— Как?

— Разполагаш с ресурси. Имаш собствени следствени служби. ФБР и ЦРУ ще направят каквото поискаш от тях. Използвай ги.

— Какво друго?

Белуедър пое дълбоко въздух и добави:

— Агент Мия Дженсън.

— Коя е тя?

— Агент на СКР. Онази, която откри, че докладът е фалшив.

— И какво за нея?

— Пристрастна е.

— Какво означава това?

— Мрази ни. Идва няколко пъти в централата ни, подхвърля гадни заплахи, тормози хората. За нея това е личен проблем. Изтъкана е от омраза, иска вендата. Не ме питай защо, но е така.

— Много сериозно обвинение.

— Знам.

— Какво тогава искаш да направя в тази връзка?

— Нищо сериозно, просто я отстрани от случая. Сложи на нейно място някой друг. Някой безпристрастен, обективен, който няма емоционална обремененост. Искаме обективно разследване, това е всичко.

— Ще помисля. Нещо друго?

— Не, само толкова.

— Ще млъкнеш ли тогава? Остави ме да се порадвам на остатъка от вечерта.

Когато Мия отиде на работа на следващата сутрин, Ники я чакаше край бюрото ѝ. Този път не я покани в кабинета си.

— Ядосала си някого — каза той и поклати глава.

— Винаги ми е приятно да го чуя — отвърна Мия и се засмя. — А как го разбра, Ники?

— Отстраняват те от разследването за полимера. Идва направо от устата на шефката. Останах с впечатлението, че тя само ми предава чужда заповед. Струва ми се, че е от самия връх.

— Не съм имала представа, че съм назначена да разследвам полимера — отбеляза Мия.

— Нито пък аз. Това проблем ли е за теб?

Усмивката на Мия засия.

— Не, очаквах го. Всъщност щях да съм много разочарована, ако не се бе случило. Направи ми услуга. Пусни писмена заповед.

— Щом настояваш, няма проблем.

— Настоявам.

Прие го толкова лесно, че Ники трудно скри чувството си на облекчение.

— Разбира се, сега ще трябва да назнача някой, който наистина да се погрижи за това разследване — каза той.

— Кого имаш предвид?

— Клийт Джонсън.

Мия кимна одобрително.

— Добър избор — отбеляза тя. — Клийт е педантичен и безкомпромисен.

— Така е, но идва с празен резервоар. Ще е от полза, ако му дадеш малко начална информация.

— С удоволствие — отвърна Мия съвсем искрено.

След кратка пауза Ники добави с надежда:

— И ще е от още по-голяма полза, ако ни дадеш името на източника си.

Мия сложи нещата си на бюрото и седна.

— Стига, Ники. Моят източник контактува само с мен. Това е положението. Става дума за доверие.

Ники свали очилата си с нетърпелив жест.

— Виж, знам, че тук стават доста неща, за които не ми казваш. — Вгледа се в лицето ѝ, за да открие отговор. Нямахте отговор. — Още колко по-лошо ще стане?

— Много лошо. За Капитол Груп.

— Източникът ти ще ти каже ли още неща?

Мия сви рамене и подреди някакви папки на претрупаното си бюро. Отговорът беше да.

— А какъв е мотивът на източника ти? Можеш ли да ми кажеш поне нещо?

— Истина, справедливост, американски ценности. Иска да постъпи правилно. Знам колко рядко и невероятно е да срещнеш такъв мотив в наши дни, особено в този град, но това е истината.

Ники започна да играе с вратовръзката си. Досега агент не беше правил нищо подобно. Ядосваше го, объркваше го, искаше му се да насочи пръст към лицето ѝ и да поиска отговори, но в действителност нямаше понятие как да се справи със ситуацията.

— Мия, заповедта на директора да те отстрани от разследването е сериозно нещо. Ако те хванат да се месиш в него, когато вече е официално, няма да мога да те защита.

— Благодаря за предупреждението. Но аз съм голямо момиче, Ники. Знам правилата.

— Дано ги знаеш. Нещата могат наистина да загубеят.

— Ама наистина ме плашиш. Върни ме отново на работа за половин милион годишно в някоя от десетината фирми, които ще ме наемат веднага. Продължавай да ме плашиш, Ники...

Към обед в деня, в който говорителят на Капитол Груп предложи награда от пет милиона на всеки, който им помогне да открият Джак Уайли и Пери Арван, на интернет страницата на Капитол Груп вече бяха регистрирани трийсет милиона посещения. Обявата беше като изстрел, с който се даваше началото на надпревара за заграждане на парцели — уместна аналогия в този случай. Три часа след като бе публикувана, толкова много потребители се свързаха, че системата се срива. Екип от програмисти трябваше да работи трескаво през нощта да възстанови сайта, след което напливът от посещения продължи.

Няколко големи вестника подеха историята и безплатно публикуваха снимки на Джак и Пери заедно с резюме на твърденията на Капитол Груп и последвалото издирване. Към девет сутринта кабелните телевизии се присъединиха и започнаха да излъчват снимки и коментари за наградата. Физиономиите на Джак и Пери бяха видени и запомнени от милиони граждани, желаещи да спечелят петте милиона.

По това време Марти О'Нийл вече беше организиран голям център, в който работеха двайсет души от охранителната фирма и още една голяма група служители на Капитол Груп. Обажданията отиваха в централата ѝ, а оттам се прехвърляха в телефонния център на охранителната фирма.

Към обед вече имаха кризисен център. Личеше си, че О'Нийл не беше организиран подобно нещо преди. Беше абсолютно неподготвен да посрещне лавината от информация. Нито неговите хора, нито злополучните служители на Капитол Груп бяха обучавани в този спорт. Липсваха им уменията да отсеят зърното от плевата, очевидно фалшивите обаждания от привидно точните, откачалките от умерено нормалните.

Джак се оказа забелязан на безброй места. Бяха го видели на задната палуба на яхта в Маями да обръща коктейли в компанията на едрогърди момичета в оскъдни бикини. Трийсет секунди след това се оказваше приседнал в иглу в Аляска, където дъвчеше месо от кит. И същевременно бил видян в киносалон в Акрон, да се забавлява по склоновете на Аспен, да спи в канавка в Сиатъл и да ограбва банка в Атланта.

Пери също беше навсякъде и никъде.

Край всеки телефонен апарат имаше пачка формуляри за записване на обажданията. Изглеждаше толкова лесно, толкова организирано, толкова безупречно. Поне на теория. Всеки път когато се появеше информация, тя се записваше във формуляра, после се депозираше във входящата кутия на един от трима бивши федерални агенти, които я оглеждаха и решаваха дали да се предприемат действия или не. Към десет същата сутрин и тримата бяха намерили време да нарушат О'Нийл и да му кажат колко зле замислена дивотия е целият му план. Кутиите им за формуляри бяха започнаха да преливат няколко часа преди това. Всеки път щом големите телевизионни мрежи излъчеха репортажа със снимките на Джак и Пери, започваше нов порой от обаждания и хаос.

Марти обикаляше, крачеше, крещеше, молеше, опитваше се да поддържа духа и функционирането на системата. Единствената надежда Джак и Пери да бъдат открити беше Министерството на отбраната. То разполагаше с нужните ресурси Джак да бъде намерен и проследен до там, докъдето можеше да стигне.

Колкото и умен да беше, всичко вече опираше до време. Щяха да го намерят.

В този момент Джак тичаше усилено. От челото му се стичаше пот. Фланелката му беше подгизнала, дишаше учестено. След още десет минути щеше да завърши спринта на бягащата пътека — последната част от обичайния му сутрешен фитнес.

Влезе в апартамента в ранните часове сутринта, преди усилията на Капитол Груп да го открие да наберат скорост. В деня, в който се отърва от преследвачите си от охранителната фирма, се качи на влака за Ню Йорк, после на наетата кола и отново се върна на юг във

Вашингтон. С фалшиво име и пари в брой той се регистрира в мотел от веригата „Бест Уестърн“ в покрайнините на града. Гледаше новините, от време на време спеше и чакаше.

В три сутринта остави колата под наем пред местен офис на фирмата и пусна ключовете в пощенската кутия. Никой не го видя. Отиде до тъмна уличка на две пресечки, а от там приятел го докара до тук. Високият жилищен блок беше точно срещу централата на Капитол Груп, а апартаментът беше на дванайсетия етаж и от него се виждаше всичко, което ставаше на улицата. Беше го наел под чуждо име преди близо година. В деня, преди Джек да се скрие, приятелят му го бе заредил с достатъчно храна за месец, ако се наложеше да остане.

Апартаментът беше голям, с три спални, две от които сега бяха пълни с кутии, внимателно етикетирани и подредени.

Джек изключи бягащата пътека, грабна кърпата, за да се избърше от потта, и отиде до големия пулт до прозореца. Завесите и щорите бяха плътно спуснати. Всички лампи в дневната бяха изключени, за да се избегне рискът върху завесите да се очертае силует. Седна пред пулта и няколко минути въртя копчетата, за да намери нещо интересно за слушане.

Екип от четирима мъже, наети от Джек, бяха седели пред този пулт денонощно в продължение на седем месеца. Бяха дежурили, бяха се хранили там, бяха изпушили безброй цигари, изпили литри кафе, слушали, записвали, оценявали и отстранявали ненужното. Запазили бяха само онова, което си струваше да се чуе. И не само спалните на апартамента, но и цяла складова клетка на три преки от там беше пълна с кутии със записи — плод на продължително и изтощително усилие.

Джек усили звука и се заслуша съсредоточено в характерния глас на Мич Уолтърс, който разговаряше с Фил Джаксън. Според индикаторите на таблото бяха в кабинета на Мич. Беше леко пресипнал, което се дължеше на малкото сън и многото крясъци и викове пред изтормозените му служители. Гласът на Джаксън беше непроменен, равен, многозначителен, снизходителен. Чуваше се идеално — все едно, че Джек беше в кабинета. Затвори очи. Можеше да си ги представи — Уолтърс седнал зад бюрото, с крака върху плота и може би с преспापиеето в ръка, Джаксън — на стол срещу него, оглежда шефа със зловни, присвити очи.

— Доказателствата продължават да са проблем — отбеляза Джаксън доста грубо.

— Колко пъти ще ми го повтаряш? Казах ти, работим по въпроса!

— Тогава работете по-бързо. Уайли може да бъде открит всеки момент. Веднага щом се появи, трябва да имаме качествени, убедителни доказателства.

— Ти сам каза, че Уайли няма да е проблем. Приятелчето му Уолърман ще срути доверието в показанията му. Ограбил е възрастна жена, после я е убил. Зловещото му минало ще неутрализира всичко, което каже. — След кратка пауза добави: — Тогава е бил мошеник, продължава да е такъв и сега. Никой няма да повярва на убиец.

— Не ме слушаш, идиот!

Джак си представи как лицето на Уолтърс почервява от гняв. Юмруците се свиват, раменете се разтварят, широкото му боксьорско лице се изкривява.

Джаксън добави много бавно и отчетливо:

— Трябва да ми дадеш нещо, с което да работя. Съберете се с Белуедър и Хагър и съчинете версията си. Уайли ни измами. И ето как стана... Разбираш ли? Искам подробности, Уолтърс, много подробности и всички те да са достоверни. Искам тримата да репетираме, докато не запеем като строен хор. И ще е много полезно, ако ми дадете малко документи или записи, които да потвърдят думите ви. Изфабрикувайте ги, ако е необходимо. Разбираш ли?

— Да, разбирам.

Джак чу преместване на стол.

— Дано е така — каза Джаксън накрая. — Защото ще имаш само един шанс.

Мия се измъкна от службата късно следобед заради, както обясни на Ники, час при зъболекаря. Кътник я болял от месец, не можела да спи и вече била отлагала твърде дълго.

Харви Кринц се спотайваше недалеч, десетина врати по-нататък по коридора, откъдето можеше да вижда заключения вход към стаите на СКР в Пентагона. Чакаше там от часове, пиеше кафета, говореше по мобилния си телефон, наблюдаваше и чакаше.

Мия излиза няколко пъти, но само за да си вземе нещо за хапване или да отиде до тоалетната.

Някой от охранителната фирма се бе обадил на Кринц преди два дни и му бе казал, че при него го изпраща общ познат от Капитол Груп. Първоначално Харви пребледня и му призля. Реши, че онези от Капитол Груп са го издали, защото взема пари, за да им пуска вътрешна информация, и затова отрече да е чувал за Капитол Груп или да има приятели там. Отричай, отричай, отричай. Изглежда, са объркали името му и го вземат за друг. Беше готов да затвори телефона.

Когато обаче фразата „сто хиляди долара“ някак успя да се промъкне в разговора, паметта му се подобри и той се заслуша повече от внимателно. От него се искаше много малка услуга, както се изрази гласът, нищо по-сериозно или по-опасно от нещата, които бе правил десетки пъти в миналото. Като служител с подходяща позиция в кабинета на главния инспектор, не би било нередно Кринц да посещава помещенията на СКР. И ако се завърти за момент край бюрото на Мия Дженсън и може би съвсем случайно открие нещо интересно, свързано с нейната вендета спрямо Капитол Груп, може би ще намери начин да го изнесе тайно.

Кринц почти не беше спал предните две нощи, докато обмисляше офертата. В ума му отекваха различни „за“ и „против“. Това май беше нещо повече от обичайното, което досега бяха искали от него. От друга страна обаче, да подхвърлиш вътрешна информация

беше едно. Сега искаха да проникне в чужд кабинет, наказанието за което беше далеч по-тежко. Но пък и обещаваха сто хилядарки. Сто хиляди долара! Щеше да може да прави с тях каквото си поиска, да ги харчи, да ги пропилее... Колата в гаража му беше стара, боята ѝ се ронеше, вече чуваше и предсмъртното ръмжене на скоростната кутия. С удоволствие би заменил старата барака с нещо по-лъскаво, например спортен зелен ягуар... И решението беше взето. Мия щеше да му купи нова кола.

Кринц изчака пет минути, докато се увери, че отсъствието на Мия е нещо повече от отбиване в тоалетната. Отиде бързо до вратата и натисна звънеца. От домофона се чу гласът на секретарката.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Кринц от кабинета на главния инспектор. Трябва да видя Анди Касприсан. — Името беше на агент, който работеше в отдела.

Последва дразнещо жужене, дебелия врата се отключи и той я бутна, за да я отвори. Бюрото на секретарката беше точно срещу вратата и той ѝ даде възможност да види добре значката от Пентагона, закачена на ризата му.

— Благодаря — каза той.

— Отзад е — промърмори секретарката, после пак се наведе над някакви документи.

— А... — обади се Кринц, сякаш току-що му бе хрумнало. — Тук ли е агент Дженсън?

— Не. — Секретарката дори не вдигна очи. — Отиде на зъболекар. Изпусна я за малко.

Секретарката посочи таблото на стената. Кринц погледна и въздъхна облекчено. Срещу името си Мия беше написала, че ще се върне след три часа.

Кринц започна да се лута в лабиринта от кутийки, докато не откри табелката с името на Мия Дженсън. Офисът беше шумен и хаотичен. Телефоните звъняха непрекъснато, агентите, заети с откриването на пилеене на пари, измами и злоупотреби, разговаряха помежду си на висок глас. Никой не му обърна внимание.

Видя агент, забил нос в някакви папки през две кутийки от тази на Мия, и му се усмихна.

— Аз съм от кабинета на главния инспектор. Мия е оставила нещо за мен на бюрото си.

— Иди и си го вземи — каза мъжът, без да вдига очи, взе телефона и набра някакъв номер.

Кринц се мушна в работното място на Мия и тихо се настани на стола ѝ. Сивите картонени стени го скриваха от погледите на останалите. Всичко бе подредено и прегледно. Документите бяха струпани на равни купчини, дори лепящите се бележки с имената и телефонните номера, които я бяха търсили и на които се очакваше да позвъни, бяха строени като бойни кораби, очакващи инспекция.

Той извади химикалка и малкия си зелен бележник и започна да записва. Най-напред започна с бележките с телефонни номера. Гласът по телефона не беше особено конкретен по отношение на информацията, която се очаква от него, така че Кринц реши да събере възможно най-много — за да си струва стотите хиляди. Записа имената и телефонните номера, после разгледа папките, но нищо не му се стори интересно. Мия явно имаше много работа и той скоро се обърка от множеството показания, финансови отчети и доказателства.

Погледна часовника си. Бяха минали седем минути и той започна да се тревожи. В задната част имаше изправен метален шкаф с четири чекмеджета за папки. Инструкциите налагаха тези шкафове да се държат заключени по всяко време, когато собственикът им се отдалечи, но както почти всички с изключение на най-вманиачените на тема сигурност Мия беше оставила своя отключен, дори с леко отворени чекмеджета.

Кринц стана и тихо дръпна най-горното чекмедже. Папките бяха подредени по азбучен ред, идеално организирани, явно както всичко останало в живота на агент Дженсън. На буквата „К“ обаче нямаше папка, посветена на Капитол Груп. Кринц реши, че знае защо, и се усмихна сам на себе си. Върна чекмеджето в положението, в което го завари, клекна и отвори най-долното чекмедже, където би трябвало да е последната буква от азбуката, отвори го тихо, вгледа се най-отзад и откри златото.

Имаше около трийсет много тънки папки от края на азбучния каталог, след това петнайсет много дебели с етикет „Капитол Груп“. Той нямаше представа откъде да започне. Изглежда, в тях имаше поне хиляда страници. Прекалено много, за да ги прочете, да не говорим да

запомни, а за копиране на такава купчина просто и дума не можеше да става.

Да задигне папките категорично не беше възможно.

Кринц приклепна и започна да ги разглежда напосоки с надеждата да извади късмет. Може би щеше да попадне на нещо, с което да си заслужи стоте хиляди долара. Веднага си даде сметка, след като погледна една-две папки, че Мия Дженсън е следила и наблюдавала Капитол Груп от месеци, ако не и от по-отдавна. Имаше финансовите отчети на фирмата за три години назад. Като частна фирма, която не се търгува на борсата, Капитол Груп не беше длъжна да се регистрира в Комисията по ценните книжа, но трябваше да представя всички данни в отдела за държавни поръчки на Пентагона всеки път когато участваше в обявен търг.

Мия обаче разполагаше с нещо повече. Кринц видя имена и биографични данни на основните играчи, протоколите от всички заседания на комисиите на Конгреса, посветени на полимера, куп материали за фирма на име „Арван Кемикълс“ и така нататък. Благодарение на дългия си опит в кабинета на главния инспектор той разбра какво държи в ръцете си — Мия усърдно и педантично сглобяваше гигантско обвинение.

После вниманието му привлече малка папка, мушната в дъното на чекмеджето. Не беше скрита там от погледа случайно, помисли си той. На корицата беше написано: „Източник едно“ и скоро това тайнствено заглавие щеше да придобие смисъл.

Мия имаше вътрешен човек. Източник едно беше предател. Беше описал подробно поредицата събития, довели Капитол Груп до изкупуването на „Арван Кемикълс“, а после и до това как корпорацията беше уредила Пентагонът и Конгресът да се съгласят на сладък договор без търг на стойност двајсет милиарда.

Сведенията бяха устни. Мия третираше разговорите като показания и педантично беше транскрибирала записите от тях. По негова преценка имаше поне четирийсет страници разговори под формата на въпроси и отговори, които той прегледа набързо.

На 20 декември миналата година беше записано следното:

Въпрос: Ако обичаш, опиши как от Капитол Груп убедиха конгресмен Ърл Белцър да окаже помощ за полимера?

Отговор: Не беше трудно. Белцър е готов да подаде ръка на всеки, който на свой ред е готов да му кихне съответната сума. Капитол Груп има... как се казва... таен фонд... мисля, че това е подходящият термин. Секретно, скрито гърне със злато за закупуване на услуги. От друга страна, може да се каже, че Ърл не се е противил особено. И е бръкнал дълбоко в гърнето. (Смее се.)

Въпрос: Платиха ли Капитол Груп някаква сума срещу обещанието за оказване на помощ?

Отговор: Да, но никога няма да я откриете. Имаме един тип, счетоводител, който е специалист по тези неща. Идва в офиса един-два пъти седмично. Дребен, с големи очила, много намусен, никога не говори с никого. Наричаме го „Магьосника“.

Въпрос: И каква е работата на този магьосник?

Отговор: Управлява тайния фонд. Прави така, че парите се появяват по неведоми пътища в джобовете на когото трябва. Ако е политик, прави го през сметките за набиране на средства за предизборни кампании или комитети за преизбиране. Знае хиляди трикове. Използва като фасада фалшиви фирми, фалшиви имена, донори — много е изобретателен. Ние сме глобална корпорация и повечето пари от фонда са скрити в чужбина. Невероятно добър е. Никога няма да го хванете.

Кринц вдигна очи за миг. Даде си сметка, че става дума за онзи гном, който му плащаше заплатата. Продължи да чете.

Въпрос: И колко пари получи Белцър?

Отговор: Не знам каква е точната сума. Само Магьосника и големите шефове от горния етаж, които

договарят сделките, са наясно. Но не е малка. Ние сме счетоводители. Живеем със слухове. Чух за седем милиона.

Изведнъж Кринц чу силни гласове недалеч. За миг сърцето му сякаш щеше да се пръсне. Извади листа, който четеше, мушна папката на мястото ѝ отзад, затвори чекмеджето и се изправи.

Огледа се. Никой не му обръщаше никакво внимание, но той нямаше намерение да рискува повече.

Излезе бързо, така както и влезе. Коленете му трепереха от страх и вълнение. Докато слизаше към кабинета си, взе твърдо решение. Сто хиляди бяха твърде малко. Беше време за сериозни преговори. Онзи таен фонд бе пълен с пари. Някакъв си треторазреден политик беше взел седем милиона. Седем милиона!

Дявол да го вземе, информацията, която стискаше в ръката си, струваше поне милион, може би два. Кринц стисна юмрука си. Смачканият лист там представляваше ранното му оттегляне в някой красив курорт във Флорида, край фантастично игрище за голф, яхта, млади момичета по бикини с бронзови тела... мечтата на живота му.

Наслади се на мига, а когато стигна до бюрото си, беше готов да започне да си търси по интернет малко апартаментче някъде във Флорида, близо до баровете и океана.

Срещата започна с крясъци и натяквания към Марти О'Нийл от страна на Уолтърс и Белуедър, които не пестяха упреците и обидите. Джак и старият Арван все още не са открити, ревяха двамата. Защо, по дяволите, Капитол Груп плаща цяло състояние на тази некомпетентна фирма, пълна с некадърници и тъпаци, чиито грешки струват милиарди на Капитол Груп? О'Нийл се бе облегнал на отсрещната стена и чакаше спокойно Уолтърс и Белуедър да изпуснат парата и най-после да им омръзне да си говорят сами.

Преди няколко часа Уолтърс беше дал разрешение стоката на Кринц да бъде купена за един милион долара. Разрешението беше дадено неохотно и предизвика още един гневен изблик на Уолтърс.

Сега О'Нийл държеше в ръката си тази стока. Изтърпяваше ругатните, обидите и заплахите им с насмешка, защото знаеше, че в

момента, в който млъкнат, ще ги накара да прехапят езици. Хайде, продължавайте, момчета, щеше му се да им каже. Наречете ме задник още веднъж. Спукайте още няколко кръвоносни съда, крещете до пресилване.

Двамата обаче май не се уморяваха от крясъците си, така че най-накрая той се отгласна от стената и застана пред бюрото на Уолтърс.

— Познай какво ти нося — каза той подигравателно.

Уолтърс се озъби гадно.

— Не си играй с нас.

— Добре. Открих какъв ви е проблемът. Във вашата фирма има певец. Доносник, който е предал тонове инкриминираща информация на Дженсън.

О'Нийл хвърли листа върху бюрото на Уолтърс, после се отдръпна и остави двамата да го прочетат. Уолтърс нямаше очила и се наложи да мушне листа на сантиметри пред носа си. Белуедър застана зад него и се наведе над рамото му. О'Нийл се наслаждаваше на ужаса, който постепенно се изписа на лицата им.

— Боже! — изпъшка Белуедър, когато свърши. — Тя знае за тайния фонд.

Уолтърс беше твърде стъписан, за да каже каквото и да било. Отпусна се на стола си и сграбчи подлакътниците, като че ли се люшкеше на сал в морето.

— Спокойно, не се тревожете прекалено — каза О'Нийл накрая, доволен, че пак можеше да поеме ролята на незаменим помощник.

— Какво искаш да кажеш? — попита Белуедър.

— Нали помните, че някога работех във ФБР. Тези показания са само хартия. Освен ако няма жив свидетел, който да потвърди написаното, то няма никаква стойност.

— Никаква стойност? — успя да изграчи Уолтърс, който все още беше като ударен от гръм.

— Да, Мич. Без този свидетел в съда ще приемат написаното за празни приказки. Бог да благослови Върховния съд. Обвиняемият има право на кръстосан разпит, а това не може да стане с лист хартия.

— Какво предлагаш? — попита Белуедър.

— Не е ли очевидно, Дан? — опита Уолтърс с хитра усмивка. — След като разберем кой пее на Дженсън, ще решим проблема. Няма свидетел, няма доказателства, няма обвинения.

— Искаш да кажеш да я убием? — попита Белуедър.

— Не е необходима толкова драстична мярка — отговори О'Нийл с престорена невинност. — Има много начини да накараш един източник да изчезне. Парите могат да заличат паметта. Достатъчно пари могат да осигурят пълно отричане на стари показания. Може да се окаже възможно източникът просто да изчезне за малко, да се отправи на продължително пътешествие по чудесни далечни места.

Белуедър се намеси:

— Дори не споменавай за убийство в този кабинет, Мич! Или за отвличане. Ние сме бизнесмени. Трябва да пазим репутацията си.

Тримата се спогледаха. Посланието беше ясно — нямаше нужда никой да го казва на глас. О'Нийл нямаше репутация, която да защитава, нито пък беше бизнесмен с ограничено въображение. Как щеше да се справи с „певица“, си беше негова работа. Белуедър не искаше и нямаше нужда да знае.

— Е, коя е тя? — попита Уолтърс. В записките на Дженсън източникът бе споменат три пъти като „тя“.

— Да видим какво знаем — заговори О'Нийл. — Работи в счетоводството. Знае за полимера. Ето и още нещо, което е открил Кринц. — Остави малкия зелен бележник пред Уолтърс. Тримата се наведоха и го разгледаха заедно.

Погледът на Уолтърс се закова върху телефонните номера, от които бяха търсили Мия, преписани от листчетата. По-специално три от тях, защото бяха еднакви и с едно и също име.

Белуедър улови реакцията му.

— Това тя ли е? — попита и посочи името, като че ли Уолтърс не го беше видял.

О'Нийл се наведе по-близо.

— Ева Грийн. Тук ли работи?

— В счетоводството — призна Уолтърс.

— От тук е изтичането. — Белуедър се наведе напред и се вгледа в името по-отблизо. — Не я познавам.

О'Нийл се вгледа в обърканото лице на Уолтърс и попита многозначително:

— Коя е тя, Мич?

Мич имаше вид на човек, в чието гърло току-що са натикали бейзболна бухалка. Лицето му беше червено. Сякаш беше загубил гласа си, а когато го намери, изкрещя:

— Глупости! Не е възможно!

— Защо да не е възможно?

— Не може да е Ева. Тя работи за мен.

— Което означава какво?

— Изпратих я с Фийст миналото лято, за да заведат Уайли на приема в Белия дом. Според Фийст Уайли бил впечатлен от нея, така че направихме уговорка.

— Опиши тази уговорка — каза О'Нийл и погледна тавана. Мразеше аматьори да се занимават с неговата работа и да оплескват нещата.

— Ева е свръхамбициозна, завършила е Харвард, винаги е готова да рискува, за да застане пред другите. Наблюдаваше Уайли, защото аз го поисках от нея. Искахме да разберем повече за него и тя ни осигури някои подробности. Беше лесно и евтино.

— Лесно? Евтино? За какво говориш? — изрева Белуедър и удари с длан по стената. Планът на този идиот сега им излизаше през носа.

— Нищо особено, Дан. Тя просто трябваше да се отбива при него от време на време. Да излизат заедно. Да спечели доверието му, да го накара да споделя с нея.

— Била е къртица? — попита О'Нийл. Дали идиотът знаеше какво значи това в занаята?

— Нещо такова, да, струва ми се. Да ми казва какво прави и какво мисли Уайли. Обещах ѝ премия от петдесет бона, ако се развият и други отношения.

— И... тя... развиха ли се такива отношения? — Белуедър реши да навлезе в по-пикантните подробности.

Уолтърс сви рамене.

— Не. Отнасяше се с нея като със сестра. Всичко това обаче приключи преди месеци. Ева получи нещо като нервен срив. Реши, че е по-добре да сложи край.

Белуедър погледна Марти.

— Май е била двоен агент — предположи той.

Изглежда, беше така, но Уолтърс отказваше да повярва.

— Вижте — каза той нервно, — ще я извикам. Ще ѝ задам от упор няколко въпроса и ще стигна до дъното на това нещо. Ако е тя, знам, че ще можем да се споразумеем. Ако не е тя...

О'Нийл довърши вместо него:

— ... връщаме се в началото.

— А ти току-що пропиля още един милион.

Джак едва се сдържа да не прихне, докато седеше пред пулта. Арогантността на тези хора беше ужасяваща, глупостта им — още повече. За тях не беше проблем да нахлуят в живота му, да се промъкнат в къщата му, да подслушват телефоните му и да плащат на разни хора да унищожат репутацията и да съсипят живота му. Но и през ум не им минаваше, че същото може да се случи и с тях самите. От седем месеца знаеше и беше записал как Ева ходи в кабинета на Уолтърс да му докладва и да получава инструкции. Особено го забавляваха идеите на Мич за това как тя да го прельсти.

Свали записа и внимателно отбеляза датата, часа, мястото и имената на участниците в разговора, после го остави най-отгоре на големия куп. Сложи нов запис, протегна се и отиде в кухнята да си приготви нещо за хапване.

По-добре да се обади на адвоката си на пълен стомах.

Беше време да действа.

По-малко от някакви си двайсет и четири часа след като Харви Кринц бе извършил първата си кражба, в кабинета му се появиха агенти на ФБР. Бяха трима, с мрачни лица, в хубави сини и сиви костюми, и носеха заповед за арест. И не бяха в настроение за приказки. Шефът на Харви изскочи от работното си място и започна да задава въпроси на висок глас, но не получи отговор. Агентите показаха заповедта, извиха ръцете на Харви зад гърба му, щракнаха белезниците и го изведоха. Той опита да се възпротиви и поиска да се обади на адвоката си, но грубо му казаха да млъква. Няма право на адвокат, докато не бъде регистриран, обвинен и обработен, както му обясниха със заплашителни гримаси. Освен това няма да му трябва адвокат. Щял да му трябва свещеник.

Час след това тримата агенти му показаха няколко снимки, на които се виждаше как самият той рови из чекмеджетата на Мия Дженсън — явно в кабинета бе имало миниатюрни камери, които се бяха включили при непохватното му влизане предния ден, — и се съгласи с тях.

Надежда можеше да търси само от свещеник.

Почти по същото време друга група федерални осъществиха доста по-мощна операция в офисите на охранителната фирма. Нахлуха през входа, размахаха заповеди и призовки, накараха служителите да застанат с лице към стената и да се разкратат.

Бяха довели голям екип криминолози, които плъзнаха из помещенията, запечатаха компютрите и започнаха да изнасят купища документация, оборудване за следене, буквално всичко, което не беше фиксирано за пода или стените.

Дани Райън, приятел на Марти О'Нийл от времето, когато и двамата работеха в Бюрото, нахълта в кабинета му.

— Ей, Дани, какво става? — попита О'Нийл и се опита да се овладее. Седеше на стола с крака върху бюрото си и полагаше усилия да изглежда спокоен.

— Как си, Марти? — отвърна Райън, като че ли се срещаха на игрището за голф.

— Ти ми кажи.

— Бих казал, че не си добре, приятел.

— Предполагам, че имаш заповед за обиск или съдебно нареждане, за да предприемеш това нахълтване в частен офис. Искам да съм сигурен, че ще съдя когото трябва.

— Зарежи заплахите, Марти. Звучат глупаво.

— Така ли?

Райън кимна.

— Ти си толкова тотално загазил, че не знам откъде да започна.

— Ооо...?

— Помниш ли процедурата, или трябва да ти я обяснявам?

О'Нийл се надигна бавно от стола. В началото на стажа си в Бюрото беше участвал в доста арести. Колко пъти беше наблюдавал смесицата от емоции по лицата на загазилите и се беше чудил как ли би реагирал самият той на тяхно място. Сложи длани върху бюрото си и леко се разкрачи. Мислено си даде дума, че ще остане спокоен и невъзмутим. Че няма да се пропука. Щеше да покаже на някогашните си колеги как се държи един престъпник.

— Да, да — кимна той, — имам право да мълча. Да се обадя ли на адвокатата си сега?

— Ще е губене на време.

— Мога ли поне да се обадя на жена си да не ме чака за вечеря?

— Тя знае, Марти. В момента други колеги са в домати и извършват обиск. Сигурен съм, че жена ти ще схване посланието.

Марти изведнъж изпита почти неудържимо желание да се разплаче. Коленете му се разтрепериха, гласът му стана писклив и пресипнал. Затвори очи и промърмори:

— Кога ще се прибера за вечеря у дома?

Райън разбра въпроса.

— Ако покажеш образцово поведение пред трима абсолютни тъпаци, от каквито най-често се състоят комисиите за предсрочно освобождаване, след около двама месеца години. Съжалявам, Марти, няма да има споразумения. Хванахме трите маймуни, които влязоха с взлом в дома на Дженсън. И тримата проговориха. Хванахме Кринц и той също проговори. Преди седем месеца имаме незаконно проникване в

частен дом в Джърси и... по дяволите, истината е, че имаме толкова доказателства и обвинения, че вече не знаем какво да правим с тях. Ти си бил много лошо момче.

Докато Райън го претърсваше, О'Нийл усети, че е бил изигран. През цялото време някой е дърпал конците, карал го е да подскача като глупак в края на дълга стегната примка.

— Поне ми кажи кой ме издъни пред вас — помоли се той дрезгаво.

— Дори и да знаех цялата история, нямаше да ти кажа. Ти обаче определено си се захванал с хора, с които не е трябвало. А сега мълчи и ме остави да приключа.

Когато висш агент на ФБР от вашингтонския офис изпрати покана, дори главният инспектор на Пентагона и директорът на СКР се отзовават.

Срещата беше уговорена за пет часа. Двамата висши служители на Пентагона, придружени от малка група сътрудници, пристигнаха пет минути по-рано с два еднакви черни седана с правителствени номера. Младши сътрудник ги посрещна на тротоара и ги преведе през охраната, после нагоре по стълбите.

Специален агент Мия Дженсън и висок мъж, който им се струваше някак познат, чакаха във фоайето. Мия отиде направо при Маргарет Харпър, директор на СКР.

— Агент Мия Дженсън — представи се тя. — Работя за вас.

Веждите на шефката ѝ се повдигнаха с интерес.

— Чувала съм името.

В превод това означаваше: „Защото съвсем скоро те изритах от разследването на Капитол Груп.“

Без никакво колебание или допълнителни обяснения Мия ѝ подаде лист хартия. Една изписана страница с подпис отдолу.

— Оставката ми — каза тя направо.

— Не разбирам.

— Влиза в сила незабавно. Одобрете я и готово.

— Защо е това?

— Ще разберете след няколко минути. Обещавам, че всички възможни въпроси ще получат отговор. Засега е във ваш интерес да я

одобрите.

— Няма да направя подобно нещо, Дженсън. Нямам представа кога изтича договорът ви или в какви неприятности сте се забъркали.

— Не съм се забъркала в никакви неприятности, а договорът ми е без значение. Възнамерявам да ви връча най-тежкия случай на десетилетието. Ако не ме освободите, не мога да го направя.

Всички присъстващи се заслушаха в този прелюбопитен разговор. Харпър се замисли за момент над странното искане, после отговори:

— Не се пазаря с агентите си.

— Точно в това е цялата работа. Освободете ме и ще ви дам най-едрия случай, който някога сте виждали. Иначе няма да стане.

— Не разбирам.

— Помислете къде се срещаме. Ще предам материалите на друга разследваща агенция, а вие ще стоите отстрани и ще гледате. Повярвайте ми, във ваш интерес е да избегнете това.

Харпър пристъпи от крак на крак доста неуверено.

— Нека направим така. Ще подпиша временно освобождаване, ще чуя за какво става дума и после ще реша дали да стане перманентно, или да го прекратя.

Мия се замисли за момент.

— Добре, все ми е едно.

След миг ги въведеха в заседателната зала.

Специален агент Маркърс Грейвс вече беше там и седеше със сериозно изражение на лицето до голяма конферентна маса.

— Кафе и чай има в ъгъла — обяви Грейвс гостоприемно и посочи към две еднакви масички. На едната имаше два термоса и чаши, а на другата — портативно записващо устройство, свързано с две тонколони.

Никой не искаше чай или кафе. Вместо това бързо отидоха до масата и се настаняха. Мия и приятелят ѝ седнаха в средата един до друг с мрачни, но иначе спокойни лица.

Извадиха се бележници, химикалки, столовете престанаха да стържат по пода. В мига, в който всички, изглежда, бяха готови, Мия им пожела приятна вечер и им благодари, че са дошли. После продължи:

— Името ми е Мия Дженсън. Завършила съм право и адвокатската колегия ми е дала разрешение да практикувам във Вашингтон. През последните две години бях специален агент в СКР, но преди две минути се оттеглих и сега отново съм в ролята на адвокат.

Томас Ръдърфорд, главен инспектор на Пентагона, но също така и юрист, погледна Грейвс и попита троснато:

— След като тя работи за нас, защо се срещаме тук?

— Защо не изчакаш да ти обясни тя?

— Предпочитам да чуя твоето обяснение.

Прозвуча разумно и Грейвс реши да се държи дружелюбно и да бъде отзивчив.

— Мия дойде при нас преди седем месеца. Зае се да разследва възможни престъпления на голяма фирма, изпълняваща поръчки за отбраната. Безпокоеше се за сигурността си и с основание, както се оказа. През последните няколко дни разбихме голяма престъпна група. Бяха влизали в дома ѝ, започнаха да душат около миналото ѝ. Сега предлагам да я изслушаме.

Главният инспектор сложи длани на масата и се вторачи в Мия. Изражението му беше по-скоро объркано, а не гневно, макар и да беше ясно, че му е неприятно всичко това да се случва на чужда територия. Харпър не беше объркана, а по-скоро ядосана — младшите агенти обикновено не изнасят мръсното бельо навън.

Мия посрещна погледите им, без да трепне.

— Бих искала да представя клиента си Джак Уайли. Допреди осем месеца той беше съдружник в „Колдрон“, частна инвеститорска фирма на Уолстрийт. Именно Джак насочи сделката с изкупуването на „Арван Кемикълс“, техния полимер и патентите им към Капитол Груп.

Представянето на Джак наелектризира помещението. Погледите се насочиха към него. Повечето от присъстващите присвиха очи, челата им се сбърчиха. През последните два часа всички бяха чули името му. Някои бяха видели и снимката му на първа страница в сутрешния вестник или по телевизията. Той беше издирваният в цялата страна беглец, усмихнатото лице от плаката „Търси се“ с награда пет милиона долара и много вероятно извършител на измама за дваеста милиарда. Някои от присъстващите си помислиха, че всъщност той не прилича много на публикуваната снимка — в действителност беше висок, по-слаб и не така загорял от

слънцето. Джак се усмихна и кимна учтиво. Явно не се безпокоеше, че е сред толкова много представители на закона.

Мия изчака достатъчно, за да премине изненадата.

— От името на Джак предлагам следното споразумение — продължи тя. — Джак ще даде показания при едно условие. Ще го направи под формата на сигнал до властите. Вероятно сте запознати с тази програма, но няма да навреди, ако ви припомня основните положения. Миналата година федералното правителство похарчи повече от два и половина трилиона долара. Предвид факта, че поне десет процента от тази сума са били изгубени заради кражби, измами или злоупотреби, Конгресът прие закона за изобличителните сигнали, според който всеки, който изобличи измама, трябва да получи награда от една четвърт от сумата, която правителството успее да възстанови от мамещата фирма. А сега добрата новина. Джак не е алчен. Той ще се задоволи само с десет процента от това, което ще спести.

— Или просто можем да го арестуваме — заплаши Харпър. — Да го хвърлим в най-гадния федерален затвор, за да видим колко ще издържи, преди да проговори.

— Нямате основания — възрази Мия хладно.

— Какво ще кажеш за измама, кражба, фалшифициране на документи? Винаги можем да предявим някакви обвинения. Можем да подходим доста творчески. Все нещо ще мине.

— Джак не е направил нищо нередно. Той е невинен. И разполагаме с нужните доказателства, за да подкрепим това твърдение.

— Аз пък чувам за пръв път адвокат да твърди такова нещо за клиента си — каза иронично Харпър.

Мия отвори уста, за да възрази, но промени решението си.

— Искам да чуете един запис. — Тя кимна на един от агентите до Грейвс. Агентът стана, отиде до ъгъла и натисна бутона за възпроизвеждане.

В паузата Мия обясни:

— Единият глас е на Мич Уолтърс, изпълнителен директор на Капитол Груп. Разговаря с Даниъл Белуедър.

Двете имена накараха всички да наострят уши.

Уолтърс: Е, как мина снощи?

Белуедър: Чудесно. Трябваше да видиш физиономията на Робинсън, когато разбра, че ще седя до него.

Уолтърс: Той е тъп идиот. Винаги е бил такъв. Администрацията, която е в състояние да го направи министър на отбраната, е или сляпа, или безумна.

Белуедър (смее се подигравателно): Така е, Мич, но знаеш, че на харизан кон зъбите не се гледат.

Уолтърс: Мислиш ли, че се хвана?

Белуедър: Започва. Още не напълно обаче. Може би наполовина.

Уолтърс: Какво ще стане с Дженсън?

Белуедър: Край с нея. Ще я отстрани от разследването още утре.

Уолтърс: Чудесно. Просто чудесно. Наистина си го изиграл.

Белуедър: Да, нали? А ти какво направи за каузата снощи?

Уолтърс (доста ядосано): Джаксън ме съсипа. Унищожаваш доказателства и фабрикуваш други... за да лепнем всичко на Уайли.

Мия махна с ръка и агентът спря записва.

Ако досега имаше някакви съмнения относно онова, което предлагаше Джак, те се изпариха за миг, но след тях останаха стотици въпроси и съмнения.

— Откъде го имате? — попита бившата шефка на Мия.

— Няма да отговаряме, преди да сключим споразумение. За да не се съмнявате обаче, ще ви кажа, че това е само мостра, малка хапка от огромен банкет. Джак има хиляди записи. Разкрил е една от най-големите измами на всички времена и разполага с фантастична фонотека от доказателства.

Ръдърфорд вдигна ръце и започна да разтрива челюстта си.

— Как можем да сме сигурни, че клиентът ти не е извършвал никаква престъпна дейност?

— Не е извършвал, но не може да сте сигурни. А и няма значение. Джак ще се ползва от пълния имунитет според закона за изобличителните сигнали. Ще бъде свободен от съдебно преследване във връзка с всичко, което има отношение към случая.

— Може да е по закона, но е нелепо.

— И не подлежи на обсъждане — отсече Мия. — Ако не получим имунитет, няма да има споразумение.

Главният инспектор също беше адвокат и знаеше кога си има работа с умен колега. Мия определено беше умна. Умните адвокати винаги имат резерви. Реши да пробва и подхвърли:

— А ако кажем „не“?

— Думите ми в никакъв случай не трябва да се тълкуват като заплаха — отговори Мия веднага, явно подготвена за подобен въпрос.

Лицата от другата страна на масата се изопнаха — разбира се, че тя се канеше да ги заплаши.

— Да кажем, че клиентът ми е взел мерки да предаде копия на всички записи и документи на някои много уважавани медии. Мисля си за „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“. Както знаете, и двата вестника обожават големите правителствени скандали.

Тя млъкна, за да огледа слушателите си. Все още не приемаха поражението си, но чутото определено не им хареса.

Мия се прокашля и настъпи педала още малко.

— Не искам да изпадам в подробности на този етап, но по телевизията записите ще прозвучат доста по-драматично. Мисля си за предаването „60 минути“ или дори за тричасово специално шоу в праймтайма. Може да говорим и за поредица от по един час всеки ден в продължение на шест седмици. Има доста материал, който да се покаже, и в голямата си част той е много смущаващ. Повярвайте ми, всички в тази стая имате силни основания да не допуснете подобно нещо.

— Например? — подкани Маргарет Харпър.

— Например може да не искате да ви обвинят, че не сте защитили един честен, полагащ много усилия агент, когато са ви наредили без никаква причина да го отстраните от случая.

Харпър извърна лице. Изведнъж си даде сметка какво означаваше току-що чутият запис. Как би изглеждало на първа страница по вестниците? А какво говореше Мия за праймтайма?

Мия се обърна към Ръдърфорд.

— Или другата бомба? Капитол Груп е имала пълен достъп до кабинета на главния инспектор. Днес следобед един от служителите ви е бил арестуван, защото е ровил из папките ми и е предал много важен документ на частна разследваща фирма, която работи за тях. И този служител не е бил единствената им платена слушалка. Искате ли да чуете още подробности? — попита Мия любезно.

Никой не искаше да слуша повече.

— Повярвайте ми — продължи Мия, — прослушала съм по-малко от една десета от записите. Половината Пентагон се споменава по един или друг начин, и то не в добра светлина.

— О, боже! — Сега главният инспектор започна да разтрива очите си. Главата му щеше да се пръсне от внезапно връхлетялата го мигрена. — Толкова ли е зле?

— „Уотъргейт“ на Никсън прилича на детска игра в сравнение.

— Кой е компрометиран?

— Кой не е? Много хора ще пострадат. Повечето обаче поне не са корумпирани, а по-скоро са проявили глупост, доверчивост или небрежност. Има много такива, но вие знаете какви са медиите и великата американска общественост. Не мисля, че ще обърнат внимание на такива нюанси в преценките си.

Лицата от другата страна на масата изразяваха смесица от шок, ужас и недоверие.

Мия реши да ги тласне отвъд границата.

— Самото разследване на Конгреса ще продължи с месеци. Тъй като са засегнати голям брой конгресмени и персонал, ще трябва да се устрои голям публичен линч, за да се тушира общественото възмущение. И се боя, че няма да е само полимерът. Капитол Груп има десетки договори с Пентагона. В записите на Джек има предостатъчно намеци и факти за корупция и по други сделки. — Млъкна за момент, за да подчертае щедростта на клиента си. — За тях няма да искаме компенсация.

— Защо ни включваш в играта? — попита главният инспектор. — Защо не се обърна само към приятелите си от ФБР?

Грейвс се наклони напред.

— Така се разбрахме, когато тя дойде при нас в самото начало — каза той. Видимо беше на нейна страна. — Даде ни някои материали,

които бяха важни за нас. В разследващата фирма, за която стана дума, работят десетина наши бивши служители, пенсионирани или напуснали по други причини. Това ни злепоставя.

— А останалото е за нас? — попита Харпър и погледът ѝ се плъзна от Мия към Грейвс.

Започваха да обсъждат подробностите.

— Мия много настояваше — призна Грейвс. — Държеше да има ясно разграничаване на отговорностите. Ще трябва да се освободите от доста хора.

— Тя ли го каза?

— В общи линии. Не забравяйте, че по онова време все още беше агент на СКР. Аз лично чух някои от записите. Тя не блъфира. Положението е по-лошо, отколкото можете да си представите.

— Значи сделката е вие да изперете вашето мръсно бельо, а ние — нашето? — обади се Ръдърфорд, който изведнъж се оживи.

— Достопочтените конгресмени също са наша работа — добави Грейвс и ги погледна твърдо — Не бих допуснал компромис.

— Разбира се. Няма проблем — отвърна Ръдърфорд веднага, всъщност повече от щастлив, че трябва да отстъпи по тази точка. Пентагонът се финансираше от Конгреса. — Не е в наш интерес да гневим поддръжниците си в Конгреса — добави той, след което двамата бързо се заеха да уточняват юрисдикции, обвинителни актове и съдилища.

Харпър и Ръдърфорд нямаше как да не забележат колко отстъпчив е Грейвс. Юмрукът на ФБР като че ли омеква, помислиха си те, но после си дадоха сметка защо е така: Грейвс беше чул доста от записите. Отстъпчивостта му нямаше нищо общо с колегиалната щедрост. Имаше предостатъчно материал, по който всички да работят доста време, и в момента го безпокоеше прекалено многото работа.

— Договорихме ли се? — попита Мия при първата пауза в разговора им.

Харпър и главният инспектор се спогледаха. Не беше никак трудно да се разгадаят погледите им. Решението беше ясно.

Мия спокойно извади лист и го плъзна по масата към главния инспектор. Ръдърфорд го взе, Харпър се наклони към рамото му. Дватамата го прочетоха заедно — кратко, прецизно формулирано споразумение, което изброяваше всички условия на Мия, от десетте

процента награда за Джак и неговото оневиняване до постоянното освобождаване на Мия от СКР. Главният инспектор се подписа под текста и го върна през масата.

Мия го прибра в куфарчето си и каза:

— А сега мисля, че е време Джак да ви обясни какво купувате.

Джак се усмихна и започна:

— Чувствайте се свободни да ме прекъсвате по всяко време. Имате ли някакви въпроси, преди да започнем?

— Имаме много въпроси — отговори навъсено Харпър. — Но нека първо чуем историята ти.

— Разбира се. Както спомена Мия, бях съдружник в частна инвеститорска фирма в Ню Йорк. Преди около дванайсет месеца се срещнах с Пери Арван. Търсеше капитал, за да спаси завода си. Беше средна по големина химическа компания, която губеше пари, но моята фирма не прояви интерес. Не прояви интерес и никой друг, към когото Пери се обърна. Поговорих с него, след като го изслушахме. Беше доста обезкуражен, защото беше изправен пред фалит. Предложих да му намеря купувач или голям инвеститор, готов да вложи пари срещу дял от собствеността. Това често се прави на Уолстрийт.

— И това те отведе при Капитол Груп? — попита един от асистентите от СКР.

— Това и убеждението ми, че „Арван Кемикълс“ идеално отговаря на портфейла на Капитол Груп. От самото начало те проявяваха най-силен интерес към полимера, изобретен от Пери. Всъщност си мисля, че само той ги интересуваше. Честно казано, не положих никакви усилия да ги спра. Защо да го правя? Моята работа беше да представявам интересите на клиента си Пери Арван, така че им показах резултатите от проучване, проведено преди година, които представяха полимера в най-добрата възможна светлина.

Харпър посочи обвиняващо Джак.

— Искаш да кажеш, че си ги подвел?

— Искам да кажа, каквото казах — отговори Джак и като чели пак се усмихна. — Разберете, дами и господа, Капитол Груп се занимава с изкупувания от години. Не са новаци. Това е една от най-опитните компании в този бизнес. Печелят парите си от придобиването на фирми. Имаха време и повече от достатъчно възможности да

проучат всичко, преди да се намесят. — Джак млъкна за момент, после добави: — Ако ме бяха попитали има ли друг доклад за полимера, категорично щях да им покажа и окончателния доклад.

— А защо не попитаха? — попита друг асистент.

— От алчност, страх и нетърпение. Опасявах се, че някоя друга голяма фирма може да прояви интерес. Не искаха да загубят „Арван“, предполагам. Не искаха и конкуренцията да повиши цената. И така, Мич Уолтърс и неколцина други решиха да осъществят светкавична, мръсна и много агресивна сделка.

Джак замълча и изчака да види дали има въпроси. Нямаше. Затова пък от другата страна на масата видях множество скептични физиономии.

— Бях против и им го казах — обясни Джак. — После ми се обади Мич Уолтърс. Беше записал напълно незаконно телефонен разговор на Пери с някакъв частен инвеститор, в който Пери му предлагаше част от собствеността върху полимера срещу пари в брой. Пери търсеше начин да предотврати намесата на Капитол Груп, както ми каза Мич. Не искаше да пропусне такава възможност.

— Възможност? — попита Харпър.

— Като публична компания, която се търгува на борсата, това представлява сериозно нарушение на различни закони и регулации за ценните книжа. Мич смяташе, по неговите думи, да стисне Пери за топките и да го принуди да продава без възможност да преговаря.

— Твърдиш, че е било изнудване?

— Да, и посъветвах Мич да не постъпва така. Между другото имах микрофон и записах този разговор. Покани ме на среща с Пери, на която пушна бомбата. Даде на Пери избор — продава или влиза в затвора — и Пери веднага отстъпи пред всички искания. Продаде фирмата и полимера за сто милиона.

— И избяга — допълни Харпър за всички, които не бяха в течение със случилото се, но май нямаше такива. — Взе парите, нае голяма лодка и се е скрил някъде из Карибско море.

Джак бързо я поправи:

— Не е точно така.

— Тогава къде е?

— Не е и припарвал до Карибско море. Никога. Замина за Ню Мексико с жена си и се настаниха в красива мебелирана вила в Таос.

Жената на Пери страда от морска болест. А той мрази слънцето, обича планините. Живеят под чужда самоличност, докато отмине бурята тук.

— О, стига вече! Един невинен човек няма от какво да се притеснява! — възрази Харпър и прониза Джак с укорителен поглед. Всичките тези увъртания и двусмислени приказки не й минаваха. Джак и неговият съучастник Пери Арван бяха извършили сериозни престъпления и сега се опитваха да се измъкнат. — Невинните хора не се крият зад чужди имена — добави тя и строго изгледа Джак над очилата си.

Той сякаш се забавляваше.

— Пропуснах да спомена нещо. Няколко седмици преди онази среща някой проникна в къщата ми. Докато бях във Вашингтон, където Капитол Груп ме хранеше, поеше и ухажваше, група наемни главорези влезли в къщата ми, тършували цели три часа и накрая оставили подаръци, преди да си тръгнат. Всичко е заснето с камера. Поставили микрофони в телефоните ми и два килограма и половина марихуана, с която по-късно да ме изнудват, в случай че се опитам да осуетя сделката.

Хората от другата страна на масата не скриха изненадата си. Вече не ставаше дума за обикновена измама. Добавяха се проникване с взлом, изнудване и бог знае още какво.

Джак сви рамене и продължи:

— Слава богу, моята частна охранителна фирма откри всичко. Можете да си представите изненадата ми. Обадох се на клиента си и го предупредих, че има вероятност телефоните и домът му да се подслушват.

Федералните агенти в края на масата се разсмяха. Джак ги погледна невинно и смехът им стана още по-гръмогласен. Известно време се чуваше само той. Вече знаеха историята в общи линии. Подробностите обаче бяха безценни. Просто не можеха да се сдържат.

— Искаш да кажеш, че Арван не се е обаждал на никакви частни инвеститори? — попита Харпър, когато смехът утихна.

— Казвам, че Пери може и да е обсъждал подобна възможност в най-общи линии, но и през ум не му е минавало да го направи.

— Но?

— Оставете всякакви „но“. Ако някой незаконно е подслушвал телефона му и поради това е бил заблуден, след което е извършил

незаконен акт въз основа на тази информация, къде е престъплението на самия Пери?

Мия услужливо добави:

— Прочух законите, така че ще ви спестя усилието. Пери не е нарушил никакви закони. Абсолютно никакви.

— Но все пак е извършил измама.

— По какъв начин? — попита Джак, все още приятно усмихнат.

— Като е задържал окончателния доклад. Целенасочено е подвел Капитол Груп по отношение на полимера.

— Никой не го е питал за окончателния доклад. Не му беше дадена и възможност да го представи. Капитол Груп го принуди да продаде фирмата си, изхвърлиха го на улицата и му забраниха да припарва до завода.

Постепенно всички присъстващи започваха да разбират каква фантастична история слушат. Освен това си дадоха сметка, че Джак е умно момче. Засега не беше признал никакъв грях, но определено се бе движил по ръба.

— Ето какво — продължи Джак, — Капитол Груп се хвърли в сделката повече или по-малко слепешката. — Разпери ръце и поклати глава, като че ли споменът го измъчваше. — Бяха толкова алчни и арогантни, че не направиха нито една сериозна проверка. Уволниха повечето работници, изритаха директорите и моментално пуснаха полимера в производство.

Мия добави:

— Пери отдели трийсет милиона от парите си, за да плати компенсации на работниците си, след като Капитол Груп не плати обещаните суми.

— А ти какво получи? — попита Харпър. Гледаше Джак.

— Аз бях съдружник с ограничена отговорност. Получих двайсет милиона в брой за това, че открих сделката, и двайсет и пет процента от собствеността във фирмата, която произвежда полимера. — Той размаха гордо един лист във въздуха и всички решиха, че това е договорът му с Капитол Груп.

— Чия идея бяха двайсет и петте процента? — попита главният инспектор.

— Моя — призна Джак без следа от смущение. — Настоях да получа голямо парче от тортата. И се борих здравата за него.

Никой не попита защо. Отговорът беше повече от ясен. Ролята на измамника е точно това — да изгради доверие у наивника. Като е настоявал да получи сериозно парче от собствеността, Джак всъщност ги бе убедил, че полимерът е сигурен продукт. Мисълта, че беше изиграл най-големите експерти на Капитол Груп, беше забавна, но никой не се засмя.

— По какъв начин се сдоби със записите? — попита Ръдърфорд.

— Ами тогава вече имах... да кажем, сериозни проблеми с доверието към новите си партньори. Бяха влезли в дома ми и очевидно не биха се поколебали да прибегнат до шантаж или изнудване, или бог знае какво друго. Като част от договора разполагах с малък офис в сградата на Капитол Груп — стаичка два на два метра на втория етаж. Тя ми осигури достъп до сградата. Тези хора нямаха угризения да нарушават закона. Реших да се защитя. Почти всеки път когато говорех с тях, носех микрофон. Записвах всичките ни телефонни разговори.

— И всичките записи са направени по този начин?

— Само няколко — призна Джак.

— А останалите?

— Почти всеки път когато обикалях из централата, слагах микрофони тук и там. Само в офиса на Мич Уолтърс имаше четири. Още по три имаше във всяка заседателна зала, включително и в онази на последния етаж, където заседават големите шефове и бордът на директорите. Повярвайте ми, от там са някои от най-интересните записи.

— А как следеше микрофоните? — попита един от агентите на ФБР, който дори не се опитваше да скрие възхищението си. Беше излишен технически въпрос и федералните агенти в края на масата вече знаеха отговора, но им се искаше и хората от отбраната да чуят какъв номер им бе скроил Джак.

Джак се обърна към него и отвърна:

— Наех апартамент на отсрещната страна на улицата. Устройствата имат обхват близо два километра. Моят апартамент беше на сто метра. Монтирах пулт с пет записващи устройства, които се задействаха при шум, и наех екип, който денонощно следеше какво става.

Вече всички си даваха сметка каква забележителна находка е Джак Уайли.

Харпър се наклони напред.

— Колко са записите?

— Много. Твърде много часове, за да си струва да се прослуша всичко. Не исках да ви претоварвам, затова с екипа ми отстранихме безинтересното и излишното и запазихме само разговорите, които доказват юридическа вина.

— Пример?

— Добре. Например няма да чуете как Дан Белуедър поръчва пет проститутки от фирма за компаньонки във Вашингтон, но ще чуете как уговаря плащания на сенатори и конгресмени, за да може полимерът да мине с две бързи гласувания. Ще чуете също как плаща на член на Камарата, за да ликвидира „Ди Ти четиристотин“, единствената истинска конкуренция. Мия между другото има запис на това заседание на комисията. Забавно е за слушане, но е доста вулгарно.

Джак млъкна и огледа лицата им.

— Ако ви отегчавам, кажете ми да спра — каза той шеговито. — Или да вземем друг пример. Ще чуете как Мич Уолтърс предлага незаконно работа на няколко служители от най-високо ниво, след като изтече ангажиментът им в администрацията, и съвсем ясно ще чуете как урежда провалите с полимера да бъдат покрити.

Никой нямаше отегчен вид.

— Нещо друго? — подкани го главният инспектор, видимо ядосан.

— Да, има още много — увери го Джак, който вече не се усмихваше и изглеждаше мрачен. — Разберете, че не се впуснах във всичко това с идеята, че ще попадна на такъв грандиозен скандал. Колкото повече обаче гледах, слушах и научавах, толкова по-голям ужас ме обземаше. Дадох си сметка, че далеч надхвърля капацитета ми. Изплаших се. Силата на Капитол Груп е невероятна. Можеха да ме смачкат, както танк може да смачка бръмбар.

Присъстващите не се хванаха на думите му — ни най-малко. Също така обаче подозираха, че никога няма да успеят да докажат, че Джак лъже. Човек, способен да осъществи такава мащабна измама, не би оставил след себе си следи. Изглежда, беше помислил за всичко, което можеше да им дойде наум.

Мия стана и обяви:

— Клиентът ми е уморен. Последните няколко дни бяха много изтощителни. По-късно ще можете да зададете всичките си въпроси.

— Къде са записите и кога ще ги получим? — попита Харпър с блеснал поглед.

— Довечера. В момента са в микробус, който е в Северна Вирджиния. Честно казано, бих искала да се освободя от тях. Кажете ми къде искате да ги доставя.

Най-накрая Харпър повдигна въпроса, който Мия и Джак очакваха от самото начало.

— Какво ще кажете за допустимостта на доказателствата в съда? Записите са правени без съгласието на двете страни.

Грейвс погледна Мия. Дватамата се разбраха без думи и отговори той:

— Когато Мия дойде при нас, спомена, че има вътрешен източник. Показа ни филма, на който се вижда как влизат в дома на Джак и подхвърлят наркотика, за да го накиснат. Според нея той беше в опасност, както и самата тя.

— Е, и?

— Положението изглеждаше сериозно и затова занесох материала в Министерството на правосъдието. От там го препратиха на федерален съдия и получихме разрешение да записваме всички телефонни разговори на Джак и да сложим микрофони в централата на Капитол Груп.

— На какво основание?

— Заговор, проникване с взлом, опит за манипулиране на федерална поръчка за армията. Дори може да се каже, че Джак действаше като наш агент. Микрофоните и камерите са използвани законно. Резултатите ще бъдат приети от всеки съд в страната.

Харпър и Ръдърфорд не показаха никаква изненада. Нищо, което Джак бе направил, вече не ги изненадваше. Разбира се, че ще е уредил съдия да узакони действията му. Разбира се, че държеше ФБР в джоба си. Ако сега в стаята влезете президентът и му целунеше задника, пак нямаше да се изненадат. И макар да знаеха, че няма да могат да го докажат, бяха сигурни, че Джак е планирал всичко това още преди да позвъни за пръв път в Капитол Груп.

— Мистър Уайли ще даде ли показания? — попита Ръдърфорд. Мислено вече планираше следващия си ход.

— След два дни ще разполагате с шест часа за това. Предлагам ви да го заснемете. Ще произтекат много дела, а Джак не възнамерява до края на живота си да обикаля свидетелските банки по съдилищата. Поема ангажимент да се яви в съда, за да потвърди истинността на заснетия материал, така че да бъде приет като доказателство. Ще можете да го използвате многократно и това би трябвало да е достатъчно. Назовете час и дата и Джак ще се яви. Ще се закълне, че записите са автентични, и ще разкаже подробно историята, която току-що чухте.

— Ще се обадя веднага щом организираме всичко — кимна Ръдърфорд.

— И така, за да сме наясно — добави Мия, като че ли ѝ беше хрумнало случайно в последната минута, — Джак току-що спести на Министерството на отбраната разходи за двайсет милиарда долара.

За пръв път се замислиха за разходите. Бързо пресметнаха наум. Сумата беше огромна и реакцията бе остра.

— Няма да платим два милиарда долара — извика троснато Ръдърфорд.

— Подписахте договора — напомни му Мия.

Ако получеше обичайния хонорар от една трета, нейният дял щеше да е около шестстотин хиляди долара.

Нищо чудно, че се отказа от работата си, помисли си стреснато Харпър.

Мия ги изгледа.

— Знаете поговорката... мислете какво спестявате, а не какво харчите.

— Отговорът продължава да е не.

— Не искате ли записите?

— Не и на тази цена. Вече ни казахте достатъчно. Ще намерим други начини да приключим разследването — отвърна той доволно.

— Любопитно ми е как.

— Ще заведем клиента ви в съда и ще го съдим. Или, ако реши да играе твърдо, ще го арестуваме и ще го обвиним като важен свидетел, който отказва да дава показания, или като съучастник. Вие не сте единственият адвокат тук.

— Може би пропуснах да отбележа, че всеки запис е копиран три пъти. Още два микробуса обикалят пътищата в този момент. Единият е

за приятелите ни от печатните медии, а другият — за телевизиите.

Вгледаха се в лицето на Мия, за да доловят дали не блъфира. Нито следа от колебание или неувереност. Изглеждаше спокойна и невъзмутима.

— Не ни ли заплашвате с шантаж?

— А вие? Съдебни дела, затвор? Хайде да не мислим по този начин.

— А как?

— С юридически език. Да кажем, че обсъждаме възможни сценарии.

— Мога да разпозная кое е заплаха и кое не.

— Да го наречем тогава учтиво напомняне.

— Измъкването на два милиарда от правителството е всичко друго, но не и акт на учтивост.

— Изпълнете договора си, мистър Ръдърфорд. Ще получите записите, гарантирам ви. Моят клиент иска измамата да бъде изобличена. Нямаме нищо против това да стане постепенно, на час по лъжичка и всички медии да го дъвчат мъчително дни наред.

Ръдърфорд се замисли за момент, после опита друга тактика:

— Давате ли си сметка каква е най-високата сума, платена някога за подаден сигнал? И колко нереално е искането ви?

— Сто милиона. Повярвайте, проучила съм материята много внимателно. Два милиарда или ще завършим разговора в съда. — Мия размаха договора като зареден пистолет.

Последва дълга пауза, докато Харпър и Ръдърфорд осъзнаят истината. Джак не само беше клиент на Мия, двамата бяха заедно от самото начало. Това обясняваше много факти — защо Мия беше намерила доклада за недостатъците на полимера и случващото се сега. Беше имала на разположение много месеци, за да обмисля действията си, и сега ги държеше в ръцете си, след като ги подведе да подпишат договора.

Ако можеха да върнат времето назад само десет минути!

Изведнъж Джак се наведе към ухото на Мия и започна да й шепне нещо.

— Извинете ни за момент — каза тя, след което двамата отидоха в далечния край на залата и продължиха разговора си насаме.

Погледите продължаваха да са насочени към лицата им. Мия прошепна, или по-скоро изсъска, нещо на Джак. Той се наведе към нея и продължи да ѝ шепне разпалено и това продължи известно време. Спорът, макар и нечут, очевидно беше оживен. В края на краищата Мия кимна мрачно и се отдръпна от Джак. Двамата се върнаха до масата и седнаха на местата си. Мия изглеждаше разстроена и ѝ беше нужно сериозно усилие, за да се овладее.

— Колкото и да е странно, Джак е съгласен, че два милиарда са огромна сума.

— Слава богу, че поне някой проявява разум.

Тя хвърли на Джак укоризнен поглед, после отново се обърна към Ръдърфорд.

— Съгласен е на един милиард. Това е окончателното ни предложение. Някакви си жалки пет процента от това, което Капитол Груп щеше да отмъкне, ако не беше Джак.

— Пак е нелепо.

— Ако отидем в съда, ще говорим за два милиарда.

Сега беше техен ред да шепнат помежду си. Харпър и Ръдърфорд се оттеглиха в ъгъла.

— Какви са шансовете ни, ако се откажем и се явим в съда? — попита Харпър адвокатата Ръдърфорд.

— Договорът си е договор — прошепна унило той.

Двамата с Харпър трябваше да признаят невероятно глупавата си постъпка, да твърдят, че не са знаели какво подписват, което щеше да е смешно оправдание от устата на опитен адвокат и служител на правоохранителните органи. После щяха да се надяват да им се падне съдия скъперник и съшита с бели конци присъда.

Два милиарда бяха толкова много пари, че би могло да се случи.

А какво би станало, ако приемеха един милиард, попита тя и двамата започнаха да предъвкват този вариант. Е, поне половината от сумата щеше да бъде възстановена от глобите, които щяха да бъдат наложени на Капитол Груп. Освен това щяха да подадат иск за 5,5 милиарда, които корпорацията вече бе получила. Подобни искове обикновено не успяваха да възстановят повече от половината платена сума, но ако записите бяха и наполовина толкова убедителни, колкото твърдяха Мия и Джак, чрез тях би трябвало да бъдат върнати значително повече пари. Три четвърти не беше немислима сума. Един

милиард, който щеше да доведе до възстановяването на четири, може би дори пет милиарда долара. Погледната по този начин, сделката не изглеждаше лоша. А когато министърът на отбраната чуеше разговора, който водят Уолтърс и Белуедър по негов адрес, отбеляза Харпър, щеше да направи всичко възможно да ги тласне към фалит или много близо до това състояние.

Срещу един милиард щяха да купят записите, щяха да купят Джак, щяха да купят контрола над всичко това и щяха да възстановят милиарди.

Харпър не спомена позора, който щяха да си спестят. Не беше нужно. Ръдърфорд се върна до масата. Свали очилата си и известно време ги бърса с вратовръзката си.

— Добре — изпъшка той накрая. — Един милиард. Но няма да видите нито цент, докато не получим записите и не се уверим, че са точно онова, което твърдите.

Мия му се усмихна. Джак им благодари.

Грейвс се отпусна на стола си и безуспешно се опита да потисне напушилия го смях. Тези двамата наистина бяха изумителна двойка. Мия го беше предупредила само преди час, че размерът на възнаграждението ще го шокира. Колко, бе попитал той. Един милиард, бе предсказала тя.

В продължение на две седмици Капитол Груп беше в устата на целия град и единствената трайна тема на медиите. Политическите предавания по кабелните телевизии почти не споменаваха друго. Радиостанциите бълваха коментари. Всеки ден се извършваха нови арести, които подклаждаха огъня, който заплашваше да се превърне във вечен. Бяха обвинени трима конгресмени и двама сенатори, а също петнайсет души от персонала им, но и никой не вярваше, че ще се свърши само с това. Над сградата на Капитолия като гъста мъгла беше надвиснало тежко отчаяние. Още четирима конгресмени и двама сенатори обявиха, че се оттеглят след края на мандата си, което събуди подозрения, че са се споразумели, за да избегнат присъдите.

Клиповете, показващи как арестуват висши директори, се повтаряха безкрайно. Това беше любимият трик на федералните и те му се наслаждаваха при всяка възможност.

Особено голям хит беше Белуедър, най-вече в интернет, където ругатните, които изригваха от устата му, не бяха цензурирани. Мич Уолтърс далеч не беше толкова популярен с мизерните си седем милиона посещения. Той, който искаше да мине за закоравял тип, сега трепереше и криеше главата си с шлифер.

Заради клиента си Мия даваше възможно най-малко интервюта. Изглеждаше абсолютно незаинтересована, суха и отегчителна. Новинарите се възхищаваха от физическата ѝ красота, но беше очевидно, че не си струва да хаят за нея телевизионно време. Отговорите ѝ бяха кратки и неособено информативни, така че медиите бързо загубиха интерес.

Джак живееше в уединение. Мия пускаше в ход оправданието, че клиентът ѝ трябва да стои извън светлината на прожекторите поради юридически причини. Понеже го очаквали множество дела, трябвало да избягва всякакъв риск от компрометиране на доказателствата.

Обвиняемите вече бяха наели най-тежката адвокатска артилерия в страната. Големите юридически фирми от столицата просто обичаха

Джак и обожаваша Мия. Такива подаръци се получаваха най-много веднъж на десетилетие. В близко бъдеще се очертаваше да имат много работа.

В края на третата седмица голям град в Калифорния беше изпепелен от развилнял се горски пожар. Щетите и кошмарните разкази за останалите без дом семейства изместиха от новините „Капитолгейт“, както лишената от въображение преса нарече скандала.

От време на време се прокрадваха нови истории как Марти О'Нийл опитал да избяга от затвора и го заловили в тоалетна в Ричмънд например, но публиката се отегчи и медиите изоставиха темата.

След триседмична оргия вестниците също се отегчиха от „Капитолгейт“. Оставиха нещата за известно време, тъй като множеството съдебни процеси обещаваха нови сензации.

Мич Уолтърс седеше на маса в клуб „Космос“ срещу Фил Джаксън, който сега беше негов адвокат.

Джаксън беше един от малцината щастливци, избегнали официалните обвинения, което до голяма степен се дължеше на собствената му юридическа настървеност. Когато започнаха първите арести, той организира бурна пресконференция, на която ръмжа пред камерите и заплашва със страховити съдебни дела, ако някой направи опит да го арестува или обвини. Да, наистина бил директор на фирмата, но също така бил и юридически съветник. Всякакво участие в провала с полимера било следствие на този факт. Всичките му разговори и контакти се били случили в тази връзка и следователно изцяло попадали под защитата на конфиденциалността в отношенията между клиент и адвокат.

След два дни Уолтърс го нае за свой защитник. Опита се да му откаже, но Уолтърс му предложи магически стимул — или да го отърве, или ще пропее и ще даде достатъчно информация, за да му гарантира място на бесилката до него самия. Джаксън плати гаранцията на Уолтърс, като даде и свои собствени пари.

Двамата обсъждаха делото на обяд с порция патица по пекински, варени аспержи и пържен див ориз, когато двойката се появи

изневиделица. Джак държеше Мия за ръка. Те се приближиха до масата.

— Здравсти, Мич! Фил! — поздрави Джак и се усмихна широко, като че ли са се срещнали съвсем случайно и срещата им е прекрасно съвпадение.

Уолтърс пусна вилицата, погледна ги и почувства, че му се повдига. Помисли си дали да не стовари юмрук в лицето на Джак, или може би да го удуши с ръце. Познаваше го обаче и беше много вероятно някъде наблизко да има скрита камера. Щеше да си навлече още обвинения.

— Ти, жалко, гадно копеле! — изръмжа Уолтърс. — Ти съсипа живота ми!

— Разкарай се — махна презрително с ръка Джак. — Тук сме, за да говорим с Фил.

— За кого, по дяволите, се мислиш?

Джак погледна Джаксън и посочи изхода.

— Кажи му да се разкара. Трябва да поговорим.

Джаксън се замисли за момент, после кимна на Уолтърс.

— Направи каквото иска.

Уолтърс стана и за миг се поколеба дали да не каже на всички да вървят по дяволите. За нещастие Джаксън беше единствената му надежда да запази свободата си. Стисна зъби и тръгна към изхода.

Джак и Мия седнаха на масата.

— Имате ли микрофони? — попита Джаксън язвително.

— Днес не. Да отидем ли да вземем?

Джаксън се вгледа в лицата им и изведнъж си даде сметка за нещо, за което трябваше да се досети отдавна — Джак и Мия бяха любовници.

— Не е ли прекрасно! И как се запознахте вие, двамата? — попита той саркастично.

— Беше преди три години — отговори Мия изненадващо откровено. — Представявахме фирма, която компанията на Джак искаше да изкупи. След края на сделката започнахме да излизаме заедно. Обичаме се, Джаксън. Не е ли прекрасно? Поради определени причини решихме да не вдигаме много шум.

— Защо? — попита Джаксън.

— Какво защо? Откъде се взех? Или защо решихме да не вдигаме шум?

— Да започнем от теб.

— Имам сестра близначка, Джанет. Родена е минута преди мен и затова я наричам „голямата“ ми сестра. Както много близнаци, и ние бяхме неразделни, докато не стигнахме до колежа. Аз учих в „Дикинсън“, а тя — в „Нотър Дам“.

— Чудесно. Има ли някакъв смисъл всичко това?

— Слушай, Джаксън, и научи нещо за разнообразие. В колежа Джанет се влюби. Той беше футболист, едър като мечка, и я обожаваше. Беше чудесен, интелигентен, невероятно талантлив и имаше за какво да живее. Биваше го във всичко, с което се захванеше. С Джанет не можеха да чакат и се ожениха, когато бяха последна година в колежа. Питаш защо ти го разказвам, нали? След като завърши, Бил отказа чудесно предложение за работа на Уолстрийт и предпочете да постъпи в армията. Когато войната започна, той остана на служба. С Джанет имат две чудесни момиченца, които и двамата обожаваха, но Бил не искаше да изостави хората си. Изпратиха ги в Ирак. Как мислиш, че свършва тази история, Джаксън?

Джаксън нямаше представа.

— Продължавай.

— Преди малко повече от две години Бил водел военен конвой през иракско село. Оставали му по-малко от две седмици, преди да се прибере у дома при Джанет и момичетата. Бил на хъмви — модел, който все още не бил оборудван с допълнителна броня за по-добра защита. Батальонът му по график трябвало да получи нови машини осем месеца преди това, но фирмата, която се занимавала с преоборудването, непрекъснато изоставала с графика. Войниците непрекъснато се оплаквали, но никой не им обръщал внимание. По програмата за преоборудване работели по-малко хора, отколкото били нужни, служителите били невероятно мързеливи, а ръководството — ужасно некомпетентно. Единственото, което фирмата правела навреме, било да представя сметките си на Пентагона, които били раздути с извънреден труд, заплащане за несъществуващи работници и други завишени разходи. Искаш ли да отгатнеш името на тази фирма?

— Значи това е лична вендета? — попита Джаксън разочаровано.

— Бил Форест умрял по ужасен начин, Джаксън. Взривът го изхвърлил от седалката. Паднал на прашната улица с откъснати крака и отворен корем. Кръвта му изтекла за няколко минути. Две седмици преди да се прибере у дома, умрял в страшни мъки, стиснал в ръка снимката на Джанет и момичетата.

— Колко тъжно — отбеляза Джаксън, все едно казваше „майната ти“.

— Прекарах месеца след погребението на Бил с Джанет и децата. Плачех през цялото време. На самото погребение Джанет припадна. Имаш ли представа колко е ужасно да загубиш съпруг и баща, който лесно би могъл да бъде спасен от няколко сантиметра броня?

— Колко благородно говориш, Дженсън. Гади ми се от вас двамата. Интересуват ви единствено парите, нали? Награда от един милиард! Най-големият джакпот досега.

— Ето ти изненада, Джаксън. Тези пари отиват във фондация, която с Джак основахме тази седмица. Нарича се фондация „Бил Форест“. Парите ще се използват за отпускане на стипендии за колеж за съпруги и деца на военни, загубили живота си в тази война.

— Значи затова избрахте нас?

— Виждаш ли, известно време не бях на себе си. Напуснах фирмата и отидох в СКР, защото исках да хвана злоупотребите ви. Все едно ми беше как или колко време ще отнеме. Исках да ви подгоня един по един. Щях да ви дебна за най-малката грешка. Щях да тормозя отдела по придобиванията, да преровя цялата документация, да хвана и най-малкото нарушение. Всяко надписване на разход, измама, мошеничество. Бях сигурна, че ще ми дадете достатъчно основания, и смятах да реагирам на всяко едно от тях. Наричах го „смърт от хиляда удара“.

— И защо не го направи?

— Идеята беше на Джак. Вместо да си губя времето с дребни нарушения, да направя голям удар. Решихме да изпробваме алчността ви. Във всеки един момент имахте избор. Предложихме ви сделка, каквато би приел само мошеник. Можехте да спрете във всеки един момент, да премислите, да постъпите правилно. Не ни разочаровахте, Джаксън. Напротив, надминахте всичките ни очаквания.

— И „Арван Кемикълс“ е била примамката.

— Горкият Пери. Чакаше го почти сигурен фалит, но не беше особено доволен от сделката. Достоен човек. Почти насила го въвлякохме в нея. И не промени мнението си, докато Уолтърс не го посети.

Джаксън я погледна и каза:

— Коректната юридическа терминология е „конспирация и измама“. Когато стигнем до съд, ще го докажа и ще ти го изкарам през носа, Дженсън.

— Глупости! Всеки първокурсник по право ще ти каже, че нямаш никакъв шанс с доказателствата, с които разполагаш.

Джаксън беше прекалено хладнокръвен и прекалено свикнал да заплашва, за да се притесни от подобна заплаха. Погледна Джак.

— Цялото дело се крепи на твоите рамене. На записите и показанията ти. Ти си единственият реален свидетел на обвинението.

— Старая се.

— Много скоро ще видиш на какво съм способен и аз, Уайли. Ще те унищожа в залата.

— С помощта на Едит Уорбингър ли? — попита Джак.

— Да, защото си крадец и убиец. Ще почакам, Уайли. Ще потърпя, докато не влезем в някоя уютна съдебна зала, със съдия и дванайсет чувствителни съдебни заседатели. Ще дам показанията си и ще призова стария ти приятел Уолърман. После ще извикам самия теб и ще те влача в калта колкото си искам.

Известно време Джак не каза нищо. Като че ли се чудеше откъде да започне. Мълча толкова дълго, че Джаксън реши, че е изпаднал в кома.

— Как научи за Едит? — попита Джак накрая, като почти се задушаваше от собствените си думи. Звучеше тъжно и уморено.

— От един източник — отговори Джаксън с лека доволна усмивка.

— Кой? Кой е източникът ти?

— Ще научиш в съда, Уайли.

— Чарлс? Наистина ли?

Джаксън предпочете да не отговаря. Не беше изненада, че Джак знае името. Беше подслушвал Капитол Груп толкова дълго, че вероятно можеше да назове и любовниците на портиера.

— Успяхте ли да го откриете? — попита Джак. — Знам, че се криеше. Научихте ли другото му име, професията, как е научил за Едит и мен?

Отговорът на тези въпроси би разкрил слабости, които щяха да го преследват в съдебната зала. Джаксън беше опитен адвокат и не би се хванал на такава очевидна провокация. Дръпна стола си назад и стисна устни.

Джак се подпря на лакти върху масата и каза:

— Ще ти помогна, Джаксън. Името му е Чарлс Палмър. Актьор от Бродуей, неособено успешен, но ще се съгласиш, че талантът му е недооценен.

— Лъжеш.

— Потърси го в указателя на Манхатън. Понеже тази година ти плащаш наема му, мисля, че ще се съгласи да разговаря с теб. Петдесет хиляди само за два дни превъплъщение в роля е доста добър хонорар.

— Не ти вярвам, Уайли.

— Или Лу Уолърман. Стар познайник от Принстън. Много добър приятел тогава и сега. Горкият Лу имаше лош късмет. Кариерата му на Уолстрийт не потръгна, преживя тежък развод, след който остана гол като пушка. Последните няколко години бяха кошмарни за него. Откри се чудесен шанс да спечели милиони. Помоли ме да ви благодаря. Бяхте щедри като шампиони.

Джаксън заприлича на дете, на което са взели бонбонките. След случилото се с полимера не се съмняваше в нищо, казано от Джак. Щеше да е красиво да го гледа как се поти и гърчи на свидетелската банка, докато той доказва, че главният свидетел на обвинението е крадец и убиец, прокурорът губи ума и дума, съдията се мръщи отвратен, а съдебните заседатели се хият и клатят глави. От доверието към Джак нямаше да остане и следа. Само допреди минута всичко това беше толкова пределно ясно, така подредено в главата му.

Джак кръстоса крака и поклати глава.

— След като влязохте в къщата ми и подхвърлихте дрогата, а момчетата от охранителната фирма започнаха да ровят в миналото ми, реших, че е добра идея да ви пратя по грешна следа. Трябваше да ви махна от гърба си, нали? С достатъчно хора време и енергия бихте могли да откриете Мия. Не можех да си го позволя.

— Съществувала ли е изобщо Едит?

— Най-добрите лъжи винаги почиват на някаква истина. Всеки адвокат го знае. Да, имаше Едит и тя наистина изчезна от кораба и никой не знаеше къде е цели седем месеца.

Вече само от любопитство, Джаксън попита:

— И къде се появи?

— В Амстердам. На кораба се запознала с възрастен господин, двамата се измъкнали, оженили се в малка църква. Последен танц за горката Едит. По онова време тя вече беше развалина. Безпокоях се за нея, затова наех холандска детективска фирма да я открие, след като напуснах „Примо“. Шефът и финансовият директор бяха мошеници. Искаха да пипнат парите ѝ и когато ги обвиних, ми дадоха премия от един милион, за да изчезна. Не искаха Едит да бъде открита, така че се заех аз.

— Разбирам.

— Почина пред пет години, ако те интересува.

— Аха — успя да измъкне Джаксън.

— Заради усложненията от паркинсоновата болест. Погребана е в Лонг Айланд до първия си съпруг.

Джаксън закри лицето си с длани. Знаеше, че Джак казва истината и че последната надежда за добра защита — за каквато и да е защита — току-що се бе изпарила.

— Но не сме дошли тук, за да злорадстваме — осведоми го Джак.

— Точно това правиш, гадно копеле!

— Добре, може би съвсем малко. Трябва да свършиш една последна работа за нас. Наистина последна.

Джаксън бавно свали длани от лицето си.

— Не бих се изпикал в устата ти, дори и да умираш от жажда. Дори и животът ми да зависеше от това.

— Но той зависи. До голяма степен — намеси се Мия.

— Чудиш ли се защо единствено ти не беше арестуван и обвинен? — попита Джак. — Нали не смяташ, че е заради юридическия ти гений, заради онази гадна пресконференция и гадните заплахи, които ръсеше наоколо? Кажи ми, че не си толкова наивен или глупав, Джаксън.

Беше директен удар. Мия едва го изчака да асимилира казаното и нанесе следващия удар:

— Разбира се, преди да предадем записите, ги прослушахме. Ако те интересува, задържахме около трийсет от тях.

— Трийсет записа, от които ясно личи, че си нарушил няколко закона, Джаксън — допълни Джак. — За всеки от тях можеш да получиш по няколко години и да бъдеш лишен от адвокатски права. С кариерата ти във Вашингтон ще бъде свършено. Но цялата колекция... не, не, наистина не би искал да я чуе жури от дванайсет чувствителни съдебни заседатели.

Джаксън вече не беше в състояние нито да спори, нито да се съпротивлява. Бяха помислили за всичко. Донякъде им се възхищаваше — на ума, хитростта и упорството им. И едновременно с това ги ненавиждаше и се страхуваше от тях.

— Кажете ми какво искате.

— Каквото адвокатите правят най-добре. Споразумение — отвърна му Джак много категорично. — Когато Министерството на отбраната се заеме с Капитол Груп, ще искаме от теб да убедиш борда да сключи споразумение. Това ще ви струва пет и половина милиарда долара. Искаме да сме сигурни, че ще върнете на данъкоплатците всичко, което откраднахте от тях, до последния цент.

Джаксън се опита да я потисне и скрие, но по лицето му заигра тънка усмивчица. Сумата не го изненада. Разбира се, Джак знаеше съвсем точно колко е било платено. Офисите на Капитол Груп бяха снимани и подслушвани като студио за порнофилми. Добронамереното споразумение обаче и бездруго беше най-добрият изход от тази каша. Бордът вече беше съгласен. В резерв бяха отделени три милиарда. Джаксън и останалите от юридическия отдел вече бяха изработили защитна стратегия. Щяха да се борят за всеки цент, да опишат подробно и раздуят всички разходи дотолкова, че трите милиарда да заприличат на жест на добра воля и благородство от страна на Капитол Груп. С малко късмет щеше да им се размине с доста по-малко.

Сякаш прочела мислите му, Мия добави:

— Не си и помисляй да правиш контраоферти. Ще платите пет милиарда и половина, Джаксън. Ние ще следим внимателно. При най-малкото колебание Джак изведнъж ще си спомни за останалите трийсет записа, които така небрежно е пропуснал да предаде където трябва.

Джаксън я погледна в очите и му стана ясно, че тя не се шегува. Веднага се замисли как да промени предишния си съвет към борда. Приходите на Капитол Груп за тази година и бездруго бяха трагични. Сега, след месец повишено внимание от страна на пресата, последното, от което фирмата имаше нужда, беше дълга, оспорвана съдебна борба, която само би озлобила допълнително и бездруго бесния Пентагон и още повече би окаляла репутацията ѝ.

— Между другото — добави Джак — Министерството на отбраната ще се опита да ви наложи наказание от един милиард. Това е равно на моята награда. Ще платите и това до последния цент, и то с усмивка.

Джаксън се улови за гърлото, сякаш щеше да повърне. Шест и половина милиарда долара! Това беше цената, срещу която щеше да остане на свобода. Бордът щеше да изреве, но въпреки всичко той изобщо не се съмняваше, че ще успее да убеди директорите да платят.

— Приятно е да си мислим, че вие ще платите нашата сметка — подхвърли Мия.

— Върви по дяволите.

— Не бъди такъв. Когато подписваш чека, помисли за добрата кауза, за която ще отидат парите.

— Нещо друго?

— Да, само още едно нещо — отговори Джак и стана.

Мия също стана. Погледна го от високо и каза:

— Кажи на приятелчетата си от големите фирми, които работят за отбраната, че сме тук. Няма да се махнем, Джаксън. Сега имаме много пари и свежи идеи. Ще следим и вас, и тях много внимателно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на: семейството ми за любовта и подкрепата... и особено на децата, защото се държаха добре, докато пишех тази книга; моя добър приятел и агент Люк Джанклоу; всички в издателство „Гранд Сентрал“, за всичко, което правят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.